

Nhãn Đông (Hoa Kim Ngân)

Contents

Nhãn Đông (Hoa Kim Ngân)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	50
13. Chương 13	54
14. Chương 14	56
15. Chương 15	57
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	67
19. Chương 19	70
20. Chương 20	76
21. Chương 21	78
22. Chương 22	83
23. Chương 23	88
24. Chương 24	93
25. Chương 25	99
26. Chương 26	104
27. Chương 27	109
28. Chương 28	116
29. Chương 29	120
30. Chương 30	126
31. Chương 31	130
32. Chương 32	134
33. Chương 33	139
34. Chương 34	144
35. Chương 35	149
36. Chương 36	153
37. Chương 37	158
38. Chương 38	163
39. Chương 39	169
40. Chương 40	174

41. Chương 41	179
42. Chương 42	184
43. Chương 43	186
44. Chương 44	191
45. Chương 45	198
46. Chương 46	203
47. Chương 47	210
48. Chương 48	217
49. Chương 49	223
50. Chương 50	231
51. Chương 51	237
52. Chương 52	243
53. Chương 53	248
54. Chương 54: Vĩ Thanh	254
55. Chương 55: Phiên Ngoại	258

Nhân Đông (Hoa Kim Ngân)

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình Người dịch: idlehouse người beta: Kamyo chan Số chương: 53 + 1 vĩ thanh + 1 phiên ngoại Đây là một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-dong-hoa-kim-ngan>

1. Chương 1

Xong tiết tự học ban đêm, trời đã tối hẳn.

Bạch Lộ từ nhà vệ sinh rửa tay ra, Tương Như vẫn còn gục mặt xuống bàn, một đám nữ sinh vây quanh.

Chỗ của mình đã bị người khác chiếm, Bạch Lộ đành ngồi phía sau đợi. Tiếng nói chuyện của nhóm người bên cạnh truyền tới tai.

“Đừng khóc nữa Tương Như, tới giờ về rồi.”

“Được rồi, đừng buồn nữa.”

“Còn mấy ngày nữa là thi đấy, đừng để ảnh hưởng đến thành tích”,

“Đúng đó, thi học kỳ mới là quan trọng mà.”

“.....”

Bạch Lộ canh thời cơ, lôi cặp của mình đang nằm mé ngoài của chiếc bàn bên ngoài ra, kéo khoá đóng lại. Lúc vừa khoá lên vai, Bạch Lộ hơi lắc người để thích ứng với trọng lượng của chiếc cặp.

Cô đi đến đứng ngoài rìa của nhóm nữ sinh.

Trong nhóm người này, cô trông tầm thường nhất, dáng vóc không cao, ngũ quan nhỏ đều, đeo một cặp mắt kính rõ to.

Tóc của Bạch Lộ nhạt màu, dưới ánh nắng hoe hoe vàng, nhìn càng thêm rõ rệt. Đã rất nhiều lần cô bị giáo viên thể dục gọi ra khỏi hàng, hỏi cô có phải đã nhuộm tóc hay không.

Thật ra cô chỉ hơi bị suy dinh dưỡng mà thôi.

Nhóm nữ sinh vẫn chưa tản đi, líu ríu mỗi người một câu.

Đáng tiếc là đám nữ sinh trung học của ban khoa học kỹ thuật này không biết an ủi người khác chút nào, tỉ tê khuyên nhủ cả buổi, cũng chỉ mấy câu kêu người ta ráng vực lại tinh thần, đừng để ảnh hưởng thành tích.

Chưa ra đầu vào đầu thì đã mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Ồ? Còn làm gì ở đây?” Thầy giáo chủ nhiệm họ Lưu của lớp bên cạnh thò đầu vào lớp, “Trễ vậy rồi còn mở hội nghị à?” Ông xua xua tay, “Nhanh lên, mau về đi, có gì mai nói tiếp.”

Thầy giáo tới đuổi, nữ sinh loay hoay đeo cặp vào.

“Vậy bọn tớ về đây.” Một bạn nữ quay qua, lúc đó mới phát hiện Bạch Lộ đang ngồi đợi bên cạnh này giờ.

“Ừa, Bạch Lộ.” Mấy nữ sinh khác cũng quay qua ngó theo, mỗi người một câu dặn dò.

“Chốc nữa cậu ráng khuyên Như Như nhé.”

“Đúng đó, các cậu cùng phòng ký túc xá mà.”

Một bạn nữ cúi người rỉ tai Bạch Lộ: “Bảo cậu ấy đừng buồn nữa, tên con trai đó rất tệ, không đáng chút nào.”

Bạch Lộ: “.....”

Về chuyện, khi không lại đi nhắc.

Y như rằng, bên cạnh khóc càng thêm thảm thiết.

Đám nữ sinh lại định khuyên, chuông vang lên, đây là hồi chuông cuối cùng trong ngày, Bạch Lộ liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã chín giờ bốn mươi rồi.

Bạch Lộ: “Về nhà thôi, muộn lắm rồi.” Ngưng một chút lại nói thêm câu, “Tớ sẽ khuyên cậu ấy.”

Người đi hết, chỉ còn lại Bạch Lộ và Tương Như.

Bạch Lộ khều khều cánh tay của Tương Như, khẽ bảo: “Chúng ta cũng về thôi.”

Cô gái vẫn nức nở như cũ, không biết có phải do phòng học trống, khiến cho tiếng khóc của cô ấy càng thêm rõ rệt.

Bạch Lộ ngồi một hồi, mắt ngó thấy sắp tới mười giờ, nói: “Không đi nữa là cửa sẽ khoá đó.”

Tương Như không động lòng, Bạch Lộ lại nói: “Kêu Di mở cửa thì sẽ bị ghi tên vô sổ, nếu mà——”

“Vậy cậu đi đi!” Tương Như bỗng ngẩng phắt đầu dậy nhìn Bạch Lộ.

Bạch Lộ có cảm giác, thật ra cô ấy muốn trừng mắt với mình, nhưng do khóc quá lâu, mắt cô ấy đã sưng húp lên thành trái đào, trừng cách mấy cũng chỉ một đường ti hí.

Bạch Lộ không nói gì, chỉ trong vòng mấy phút Tương Như hoàn toàn xì hơi, nín lấy tay áo đồng phục của Bạch Lộ, thút tha thút thít như con thú nhỏ bị thương.

“Bạch Lộ, xin lỗi.....” Cô ấy vừa nói vừa sụt sịt, “Xin lỗi..... không nên làm dữ với cậu.....” Bạch Lộ hít một hơi, “Cậu xin lỗi tớ làm cái gì.”

Tương Như như kẻ mất hồn, đầu tóc rối tung. Bạch Lộ nắm lấy tay của cô ấy, “Nào, đứng dậy.”

Tương Như vẫn trơ trơ một khối, Bạch Lộ nói: “Bọn mình về ký túc xá từ từ nói.”

Vóc người của Bạch Lộ nhỏ nhắn, tiếng cũng nhỏ, giọng điệu êm ái mang tác dụng vỗ về, Tương Như bị cô kéo dậy.

“Đi.” Bạch Lộ nói.

Trường tuyển Lục Trung là nơi tề tựu gần hai ngàn học sinh cấp ba ưu tú trên toàn tỉnh. Bởi vì không phải học sinh nào cũng là người địa phương, Lục Trung có ký túc xá, rể thì tám trăm tệ một học kỳ, bốn người

một phòng, mắc thì một ngàn hai trăm tệ, phòng đôi. Bạch Lộ và Tương Như là bạn cùng phòng của một phòng đôi.

Trên đường về ký túc xá, Tương Như luôn cúi gằm đầu, Bạch Lộ đi ở phía trước, kéo cô ấy theo, tránh cho cô ấy khỏi tông thẳng vào cây cột điện.

Đi được vài bước, Tương Như dừng chân.

Bạch Lộ ngoái đầu.

Tương Như cao hơn cô, nhưng cũng rất gầy, chiếc cổ vừa dài vừa mảnh mai, khiến cho đầu càng trông to hơn. Tương Như là từ khoa văn hồi cấp hai chia tới đây.

Bạch Lộ vẫn còn nhớ lần đầu tiên trông thấy Tương Như, cô ấy trông lu mờ nhất trong nhóm bảy, tám bạn học, đầu to với mái tóc cột cao sau gáy, mắt rất to, trán vừa cao vừa bóng.

Lúc gọi tên cô ấy, thầy giáo trông thấy dáng vẻ liềm bảo, nhất định là một đứa trẻ thông minh.

Tương Như cười ngượng ngùng, không biết vì sao, Bạch Lộ ngồi phía sau cũng cười theo.

Tương Như ngó mặt đất, ánh đèn đường mờ ảo của khuôn viên trường kéo bóng của cô ấy dài ra.

“Tớ muốn đi ra ngoài.....” Cô ấy khẽ nói.

Bạch Lộ: “Đi đâu.”

Tương Như: “Tớ muốn đi ra ngoài.....”

Đêm khuya vắng người, chỉ có căng tin phía xa xa còn bật đèn. Hiện giờ thật ra là đang kỳ nghỉ hè, toàn bộ trường cấp ba trong tỉnh đều ráo riết ôn thi, thí sinh sắp thi vào đại học mới đầu tháng tám đã tới lớp.

Do tan học quá muộn, trường cung cấp thức ăn khuya cho học sinh nội trú, căng tin mở cửa một mạch cho đến mười một giờ rưỡi.

Bạch Lộ nói: “Hay là đi ăn chút gì đó trước nhé, tớ mời cậu.”

Tương Như buông tay, lắc đầu, “Không, tớ muốn ra ngoài, cậu tự về đi vậy.”

“Muộn thế này rồi, ra ngoài sẽ không về lại được, lúc kiểm tra phòng ban đêm thì biết làm sao.”

Tương Như đã quyết tâm, nói sao cũng cũng không chịu về ký túc xá.

Người đã quay đầu nhắm hướng cổng mà đi, Bạch Lộ trông theo bóng của cô ấy, cảm nín.

Tương Như đi mãi đi mãi, bỗng cảm thấy bên cạnh mình có thêm một người, cô ấy ngó sang, thì trông thấy một Bạch Lộ bé xíu đang hai tay vác cặp, lảo nhão bước.

Tương Như nói: “Cậu đi theo tớ sao?”

Bạch Lộ không nói gì, gật đầu.

Đêm mùa hè, xôn xao một cách bình lặng, Tương Như cười với cô, chủ động đưa tay ra nắm lấy tay cô.

“Bạch Lộ, cậu thật tốt.”

Bạch Lộ bặm môi.

Từ khuôn viên của trường đi ra, đại lộ Hoàng Hải cũng không còn nhiều xe nữa, Bạch Lộ ngoái đầu nhìn ký túc xá lần chót, nghĩ bụng sáng mai nhất định sẽ tiêu đời.

Tương Như không nghĩ nhiều như vậy, cô ấy từ trong trường bước ra, sức sống đã tăng lên, lời cũng nhiều hơn.

“Chúng ta ghé trường anh ấy một chuyến đi.” Tương Như nói, “Cậu nói xem, tớ gọi điện thoại kêu anh ấy ra có được không.”

“Anh” này trong miệng Tương Như, Bạch Lộ đã từng nghe thấy rất nhiều lần, cũng đã thấy hình trong di động của cô ấy, nhưng chưa bao giờ gặp mặt.

Từ hai tháng trước, Tương Như bắt đầu tâm sự về cậu ta với Bạch Lộ.

Kể là trong lúc ngồi ăn trong quán hoành thánh kế bên trường, cô ấy quên mang theo tiền, di động bị hết pin, quần bách đến nỗi không biết phải làm sao, có một cậu học sinh cũng ăn trong quán giống cô ấy đã giúp đỡ.

Cậu ấy chính là Hứa Huy, là một trong những học sinh của trường dạy nghề cách Lục Trung hai con phố.

Khi đó, mỗi khi cô ấy nhắc đến cậu, đều không dấu được nụ cười.

Cô ấy nói, cậu rất thích hôn, thích nắm tay cô ta.

Tương Như có lúm đồng tiền, cô gái có lúm đồng tiền, mỗi khi cười đều trông đặc biệt ngọt ngào.

Bọn họ cặp với nhau hai tháng, tới tuần này, nụ cười của Tương Như đã biến mất.

Bạch Lộ hỏi cô ấy, đã xảy ra chuyện gì, Tương Như nói có một cô gái đã cướp mất Hứa Huy.

Cô gái kia là bạn cùng lớp với Hứa Huy, mỗi lần Tương Như nhắc đến đều nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không biết xấu hổ! Cướp bạn trai của người khác!”

Bạch Lộ khê bảo: “Cậu ta ngon vậy đó?”

Tương Như lại bặng âm, hồi lâu sau ừ một tiếng, “Ngon vậy đó.”

Bạch Lộ đã nhìn thấy hình của Hứa Huy, cậu ta quả thực rất đẹp trai.

Tương Như và Hứa Huy chỉ có một tấm hình chụp chung, là Tương Như kéo Hứa Huy đi chụp, cậu con trai trong hình không nở nụ cười nào, trên người khoác một bộ đồng phục sọc xanh và trắng, đầu tóc hơi rối.

Bạch Lộ không cảm thấy khó hiểu khi Tương Như mê cậu như điên đảo. Trên người của Hứa Huy, có một sắc thái không giống như thuộc về lứa tuổi mười bảy mười tám non nớt — cho dù là cố ý hay tự nhiên.

Bạch Lộ đang cúi đầu bước trên đường, bỗng nhiên nhận ra Tương Như với tay sang.

Cô ngoảnh đầu, trông thấy Tương Như miệng hơi hé, đang giúp cô sửa lại cổ áo của đồng phục.

“Cổ áo của cậu sao cứ bị trễ thế này.” giọng Tương Như nhẹ nhàng, “Giờ thể dục buổi trưa tớ đã trông thấy mấy lần.”

Bạch Lộ rũ mắt, “Tớ cũng không biết nữa.”

Tương Như cười cười, “Cậu gầy quá mà, đây là đồng phục cỡ S, cậu mặc vẫn còn quá rộng.” Bạch Lộ cũng cười, “Cậu cũng không gầy à.”

Nét cười của Tương Như nhạt đi, khê thở dài, “Tớ vẫn cảm thấy béo ấy....”

“Sao?”

Tương Như: “Cậu không biết nữ sinh của trường anh ấy đâu, đều rất biết ăn diện.”

Bạch Lộ điềm nhiên: “Thế à.”

Tương Như: “Trước đây tớ vẫn nghĩ học giỏi là được, con gái vẫn là nên có tư chất mới quan trọng. Nhưng mà.....” Tương Như vừa nói khoe mắt lại đỏ hoe, “Hiện giờ tớ cảm thấy con gái vẫn là nên đẹp một chút.....”

Bạch Lộ không nói gì, Tương Như tự lẩm bẩm: “Cho dù không đẹp, cũng nên biết cách chăm chút cho bản thân.”

Ánh mắt của Bạch Lộ quét lên, trông thấy mái tóc được tết lại của Tương Như.

Trước đây Tương Như vốn chỉ cột đuôi gà, dạo gần đây bắt đầu nghiên cứu các kiểu tạo hình cho tóc.

Cô ấy có một mái tóc dài rất khiến người ta hâm mộ, vừa đen vừa thẳng, so với mớ tóc suy dinh dưỡng vừa hoe hoe vừa quần tự nhiên của Bạch Lộ, thì trông đẹp mắt hơn rất nhiều.

Nữ sinh khoa học kỹ thuật của Lục Trung, đến cả làm đẹp cũng đem biến thành môn học, mỗi ngày Tương Như sẽ tìm một kiểu tóc ưa thích từ trong tạp chí, sau đó bắt đầu so sánh bản thân với người mẫu trong hình, từ chiều dài của tóc, màu sắc, rồi đến cả độ mềm cứng của tóc, Bạch Lộ ngồi một bên ngó cô ấy nghiêm túc tính tới tính lui.

Bạch Lộ: “Đừng buồn nữa.” Cô thật lòng khuyên nhủ Tương Như, “Yêu đương và chia tay đều là những kinh nghiệm cần phải trải qua mà, cậu.....” trong lòng cô âm thầm tìm từ ngữ thích hợp, lại nói tiếp, “Hiện giờ cậu nhìn thoáng một chút, đợi sau này nhớ lại, còn có thể mỉm cười là tốt nhất.”

Tương Như nhếch môi, chốc sau mới trầm giọng nói: “Không ngờ lại chia tay, sinh nhật anh ấy mừng sáu tháng chín, tớ vốn định tổ chức tiệc cho anh ấy.”

“Còn cách gần tới một tháng mà.” Bạch Lộ nói.

Băng qua đường lớn, bọn họ đi xuyên qua một tiểu khu cũ kỹ, như vậy nhanh hơn là đi đường bọc.

Tiểu khu rất yên tĩnh, tối hơn ngoài đường cái rất nhiều.

Bạch Lộ nắm tay Tương Như, im lặng thẳng tiến.

Cô dần dần ngửi thấy một làn hương, trong đêm mùa hè yên ắng, xa xăm ảm đạm.

Tương Như tựa như biết trước, chợt nói: “Hoa.”

Bạch Lộ ngoảnh đầu, Tương Như đang nhìn hướng xa xa tối đen.

Bạch Lộ còn chưa kịp mở miệng hỏi, Tương Như đã kéo cô qua.

Mùi hương nồng dần.

Tương Như dắt cô đến một bên đường, hai bên đều là nhà, chỉ vì tiểu khu cũ kỹ, không ai để ý, mỗi nhà đều trồng trước cửa nhà mình một khóm hoa nho nhỏ.

Hoa bé xíu xiu, trắng toát, vàng nhạt, chen chúc nhau, giấu mình trong bụi cây rậm rạp.

Có thể do dễ trồng, hoặc có thể do mùi hương, mọi nhà ở đây đều trồng cùng một loài hoa ở phía ngoài cùng các khóm hoa.

“Thơm ha.” Tương Như nói, “Rất dễ chịu.”

Bạch Lộ nói: “Cậu biết loài hoa này?”

“Dĩ nhiên biết rồi.” Tương Như khom người, lượm một nhánh hoa nhỏ dưới đất, thổi một chút, vẻ mặt ngọt ngào, “Là anh ấy nói với tớ mà.”

Hoa một nhánh hai bông, một trắng một vàng, Tương Như tách hai đoá hoa ra, cài bông màu trắng lên tóc của Bạch Lộ, màu vàng thì lên tóc mình.

Cài xong, cô ta lui ra sau nửa bước ngắm nghía, Bạch Lộ nói: “Hoa gì thế.”

“Nhấn đông.”

Nói xong thì phì cười, Tương Như: “Bạch Lộ cậu trông ngốc quá đi.”

Bạch Lộ ngó cô ấy, không nói gì.

Tương Như vỗ vỗ mu bàn tay của cô, khẽ nói: “Thật là ngốc.”

Bạch Lộ chậm rãi mỉm cười, rất giống như lần đầu tiên trông thấy Tương Như, cười mà không biết tại sao.

2. Chương 2

Rời đám hoa, Bạch Lộ và Tương Như ra khỏi tiểu khu.

Mười giờ rưỡi, Lục Trung đã khoá cổng, khá hơn so với Tương Như đi mà không cân nhắc, Bạch Lộ còn chịu khó suy nghĩ xem lúc quay về thì nên giải thích ra sao với người gác cổng và dì trông coi ký túc xá.

“Tối rồi.” Tương Như nói.

Bọn họ đứng trước một ngã tư đường, hiện giờ vẫn đang đèn đỏ. Bên kia đường là một dãy hàng quán, cuối góc đường là một chiếc cổng sắt màu đen u ám.

Lục Trung và trung cấp Phục Nghệ chỉ cách nhau hai con phố, nhưng quang cảnh và không khí hoàn toàn không giống nhau.

Vào giờ này trước cổng trường của Lục Trung, đến người qua lại cũng thưa thớt, chỉ còn ký túc xá của lớp 12 là sáng đèn, cốt để cho học sinh ôn bài. Mà trước cổng của trường Phục Nghệ thì sôi động như cái chợ.

Qua mười giờ, một dãy hàng bán đồ nướng mọc lên bên đường.

Học sinh của Phục Nghệ là khách hàng chủ yếu của những hàng quán ấy. Bạch Lộ đã theo học hơn hai năm ở Lục Trung, nên cũng hiểu biết đôi chút về cái trường láng giềng này. Phục Nghệ cũng có ký túc xá, nhưng không đóng cổng, hoặc có thể nói, đóng cũng như không đóng.

Giờ này chính là lúc sinh hoạt nhộn nhịp nhất, hàng quán tấp nập nam thanh nữ tú của trường trung học dạt nhau ra ra vào vào.

Nơi đây chẳng ai mặc đồng phục cho được đằng hoàng, phanh ngực phanh bụng, còn không thì giắt hông. Trong góc của các quán bán đồ nướng là những cặp tình nhân trẻ ôm ôm ấp ấp, đút cho nhau ăn hoặc đánh yêu nhau.

Đèn xanh sáng lên, Tương Như vẫn không bước tới.

Bạch Lộ lấy làm lạ nhìn cô ấy một cái, phát hiện sắc mặt cô ấy ửng đỏ, môi miệng mím chặt.

Là đang căng thẳng.

Bạch Lộ nói: “Cậu có số điện thoại của cậu ta không? Hay là gọi điện thoại kêu cậu ta ra đây.”

Tương Như gật đầu, “Có thì có đấy.....”

Bạch Lộ: “Cậu muốn gọi cậu ta không?”

Tương Như nắm chặt lấy quai cặp, cúi đầu, bàn tay kia đang vờ vẩy đồng phục.

“Hay là để tớ đi tìm vậy, tớ biết anh ấy ở đâu.” Tương Như nói.

Bạch Lộ: “Chỗ nào?”

Tương Như nhấc tay, chỉ phía bên kia đường. Bạch Lộ ngó theo, là một tiệm thức ăn nhanh.

“Giờ này anh ấy vẫn luôn ở chỗ đó.” Tương Như nói, “Uống nước với bạn bè.....” Mặt của cô ấy càng đỏ hơn, Bạch Lộ nắm lấy tay của cô ấy, lạnh ngắt.

“Cậu không cần phải căng thẳng như vậy.” Bạch Lộ nói.

Bàn tay của Tương Như hơi xiết một cái, tựa như muốn hấp thụ một chút sức mạnh từ Bạch Lộ. Bạch Lộ: “Còn muốn đi không?”

“Đi.” Tương Như cắn chặt răng, “Phải đi.”

Phải chờ qua thêm một lần đèn xanh đèn đỏ nữa, Tương Như mới há miệng hít sâu một hơi bằng qua đường.

Dọc đường đi cô ấy cứ sờ tóc mình mấy lần, mím môi, Bạch Lộ đã không còn biết làm sao để an ủi cô ấy.

Cửa tiệm đang mở, lúc còn cách mười mấy mét, Tương Như nói với Bạch Lộ: “Cậu ở đây đợi mình đi vậy.”

Bạch Lộ nói: “Có thể đi cùng với cậu.”

Tương Như lắc đầu, sắc mặt mang chút do dự, “Cậu..... cậu sẽ không thích đám người đó.”

Bạch Lộ: “Cậu thích?”

Tương Như lại lắc đầu, lẩm bẩm: “Tớ cũng không thích..... nhưng tớ thích anh ấy.”

Tương Như thở sâu một hơi, quay đầu đi về hướng của tiệm bán thức ăn nhanh.

Bạch Lộ ngẩng đầu liếc thoáng qua, tên của tiệm là “Thức Ăn Nhanh Coco,” bảng hiệu không lồng đèn, ban đêm nhìn không rõ.

Tương Như vừa đặt một chân vào cửa, Bạch Lộ ở phía sau liền lặng lẽ đi theo, đi tới trước cửa thì dừng bước.

Trong tiệm yên tĩnh một cách lạ thường.

Có lẽ liên quan đến vị khách không mời vừa tự tiến vào.

“Muốn gì?” Một cô gái nói.

“Tôi không đến tìm cô” Giọng của Tương Như nghe còn nhỏ hơn lúc này.

“Bị bệnh à!” Cô gái kia tựa như không cảm thấy Tương Như có thể mạo phạm gì đến cô ta, cất tiếng lớn hơn, “Ai cần mày tìm?”

Giọng của Tương Như run rẩy.

“Hứa Huy.....”

Bạch Lộ dựa vào cửa của tiệm đồ ăn nhanh, đợi khá lâu không thấy câu đáp lại, vô thức cúi đầu, phát hiện cánh cửa rất dơ, đã rất lâu rồi chưa được lau chùi. Bạch Lộ lui ra sau nửa bước, tiếng từ trong tiệm văng lại.

“Tìm anh làm gì.”

Bước chân đang đặt xuống của Bạch Lộ thoáng khựng, sau đó chậm rãi đứng vững.

Con trai mười bảy, mười tám tuổi, giọng nói vẫn còn phảng phất một nét trong trẻo.

Có lẽ do mệt mỏi, hoặc có lẽ do không có chút hứng thú nào, giọng của cậu lại thấp thoáng những nốt trầm.

Tương Như: “Anh theo em ra ngoài một chút.”

Cô gái kia cười ha ha, “Cho xin đi, mày đang kêu ai đó mày.”

Tương Như tức nghẹn, “Dù sao cũng không kêu cô.”

Cô gái kia đập bàn, “Mày nói lại coi?” Rồi khề găm, “Cái đồ trơ trên.”

Bạch Lộ xát xát bàn chân, một chiếc lá khô rơi dưới đất bị người qua lại dẫm tan nát.

Tương Như: “Cô nói ai đó, cô mới”

“Mẹ kiếp, mày dám nói nhảm lại một lần nữa coi!?”

Vài nam sinh xung quanh đang cười thầm.

“Đủ rồi.” Hứa Huy ngắt lời cô gái kia, nói với Tương Như: “Em tìm anh có việc gì.”

Thanh niên nam nữ thật kỳ lạ, rõ ràng hết thấy mọi ý dấu cũng dấu không xong, mà vẫn phải đi hỏi một câu, em đến tìm anh có việc gì.

Tương Như rất phối hợp, trả lời: “Em có lời muốn nói với anh.”

Cô gái kia xía miệng, “Có gì ở đây mà nói.”

Tương Như hít sâu một hơi, nói: “Hứa Huy, anh theo em ra ngoài không.”

Giọng điệu của cô ấy nghe rất bình tĩnh, mang vẻ tôn nghiêm đặc trưng của một học sinh ngoan, nhưng trong hoàn cảnh này, chút kiêu ngạo và kiên trì như có như không ấy trông vừa yếu đuối vừa ngượng ngập.

Cô gái kia bị một cảm giác khó nói rõ được là gì chọc cho nổi đoá.

“Đồ xấu lời.”

Tuổi đời càng nhỏ, càng thích trực tiếp, càng đả thương người.

Tương Như sắp khóc tới nơi, “Cô nói gì? Sao lại mắng người.”

Cô gái kia mặt tỉnh bơ, “Nói sai sao?”

Tương Như: “Cô nói lại lần nữa coi.”

Cô gái kia “Ồi” một tiếng, nhả từng chữ một, còn ngân nga, “Đồ, xấu, lòi!”

Tương Như dậm chân, “Hứa Huy!”

“Được rồi.” Cậu con trai giống như hoàng đế được vạn người cầu mong thánh nhan, quần thần tranh chấp đến không sao hoà giải nổi, cuối cùng để cậu quyết định đại cục. “Mọi người đừng nói gì nữa, Tiểu Diệp, em đừng quá đáng nữa.”

“Hừ.” Cô gái mang tên Tiểu Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, cũng giữ mặt mũi cho cậu con trai, không mở miệng nói thêm.

Tương Như giống như lại có chút hy vọng, “Hứa Huy.”

Yên lặng một hồi, Hứa Huy thấp giọng nói: “Có gì vậy, em nói ở đây luôn đi.”

Giữa nơi công cộng, một cuộc trao đổi thẳng thắn như vậy thật là kinh khủng đối với Tương Như, từ đầu tới cuối cô ấy chỉ biết thối mạng lao theo chiếc lao đã phóng.

“Ra ngoài một chút được không.”

Hứa Huy không nói gì.

Tiểu Diệp đứng một bên lăm bằm, “..... phục sát đất luôn.”

Tương Như mặc kệ Tiểu Diệp, nét mặt quả quyết, nói: “Vậy chúng ta chia tay đi.”

Tiểu Diệp: “Phì.” Kịp thời bịt miệng lại, không để tiếng cười lớn thoát ra.

Hứa Huy thì không cười, khẽ nói: “Được.”

Không còn gì để cần phải kiên trì nữa, Tương Như há miệng mấy lần, đều nói không nên lời, cuối cùng không kìm được nước mắt, xoay người chạy ra khỏi tiệm.

Cô ấy gần như quên mất sự tồn tại của Bạch Lộ, chạy thẳng một mạch ra ngoài.

Chiếc cặp táp to cứng đung đưa lúc thì bên trái, lúc thì bên phải, trông rất vụng về.

Trong tiệm xôn xao.

Có một nam sinh nói: “Tiểu Diệp, cậu cũng hơi quá quắt đó, sao lại đi nói người ta như vậy.”

Một nam sinh khác: “Đúng đó, dù sao thì người ta giữa đêm chạy ra ngoài tìm anh Huy, cậu đừng ghen đến đáng sợ như vậy.”

Tiểu Diệp vừa cười vừa cãi ầm ĩ lên với đám nam sinh, giọng oang oang: “Còn dám nói tớ! Tớ nói sai sao? Cần phát gờ!”

Nam sinh nói: “Thật ra em đó cũng không đến nỗi xấu, chủ yếu là đầu quá to thôi, lại còn gầy như thế, má ối, lúc mới bước vào nhìn y như người ngoài hành tinh, làm tớ giật cả mình.”

Tiểu Diệp cười rộ lên, “Đồ thối mồm.”

“Em gái đầu bự.” Nam sinh nói, “Bên Lục Trung, khẳng định học giỏi.”

Tiểu Diệp: “Mọt sách thôi, phụ nữ dựa vào học giỏi tốt à.”

Nam sinh: “Ừ, học giỏi không bằng xinh đẹp, cũng hết cách.”

Tiểu Diệp: “Sân trường(1) thì dựa vào học giỏi, tình trường thì nhất định dựa vào cái mặt rồi. Mọt sách thì cứ đi tìm mọt sách là được, đua đòi làm gì.”

(1) nguyên văn là “khảo trường” (phòng thi) của về trước, đối với “tình trường” của về sau.

Mọi người cùng cười, một nam sinh khác nói đùa: “Vẫn là mị lực của anh Huy cao siêu, em nào cửa chẳng đổ, anh Huy chỉ em vài chiêu đi, độc thân quá lâu, kiệt quệ tới nơi rồi.”

Mãi một lúc sau, Hứa Huy mới mở miệng, nói như giỡn chơi: “Cậu đi thăm mỹ đi, có nhiều lúc đàn ông cũng dựa vào cái mặt.”

Mọi người cười ầm lên.

Nhân viên phục vụ trong quán này giờ đứng hóng chuyện, nhin không được mở miệng nói: “Cái cậu bé này, con gái nhà người ta thích cậu như thế, cậu làm như vậy không tốt đâu.”

Tiểu Diệp: “Gì nữa đây, cái gì gọi là không tốt, yêu đương làm gì có tốt hay không tốt, anh ấy không thích nó, chẳng lẽ bắt mình phải đi thích, bình à.”

Hứa Huy không nói gì, nhân viên phục vụ bị ghen hòng, vội vàng nói: “Là cô đúng, cô cái gì cũng đúng.”

“Vốn dĩ thế.” Tiểu Diệp nói, “Cứ trơ trên gió trông khua chiêng bám theo người ta thấy có buồn nôn không, trong tình yêu không nói được đúng sai, yêu thì ngon ngọt, không yêu thì đá, ai cũng như vậy cả. Không được người ta thích thì tự mình biến, đừng khiến người ta phát chán mới đúng.”

Lá khô dưới chân đã bị giẫm nát báy không còn một mẩu, Bạch Lộ rảo bước về nhà.

Cô tìm thấy Tương Như đang ngồi xổm khóc bên bụi hoa nhĩn đông ban này.

Bạch Lộ ngồi xổm xuống bên cạnh cô ấy, nói: “Đừng khóc nữa.”

Tương Như bưng mặt, Bạch Lộ bất chợt nói, “Có phải cậu cảm thấy càng mất mặt hơn?”

Tương Như khẽ lắc đầu.

Yên lặng một lúc, Bạch Lộ lại nói: “Đừng khóc nữa, không đáng.”

Tương Như rưng rưng, “Cậu không hiểu.....”

Bạch Lộ: “Thật sự không đáng mà, cậu chỉ cần làm chính bản thân cậu là được, không cần thay đổi gì cả.”

Tương Như ngược mắt: “Bọn họ nói cũng không sai.” Mắt đỏ hoe, “Bạch Lộ, nếu như chỉ có tớ yêu thầm anh ấy mà thôi, thì đó là chuyện riêng của một mình tớ, nhưng tớ lại tưởng anh ấy cũng đáp lại, đây không phải chỉ là chuyện của riêng tớ. Nếu tớ đã kỳ vọng ở anh ấy, thì tớ phải trả giá, thế giới này là bảo toàn mà.”

Bạch Lộ phì cười, “Vật Lý học rõ giỏi, logic cừ thật.”

Tương Như: “Nam sinh đều thích những nữ sinh đẹp.....”

Bạch Lộ: “Không nhất định.”

Tương Như: “Anh ấy thích.”

Bạch Lộ cười cười, “Cũng không nhất định.”

Tương Như: “Ý là sao.”

Bạch Lộ im lặng một chút, lại nói: “Cậu không cảm thấy lời của bọn họ rất nông cạn sao.”

Tương Như lắc đầu, “Không, là chúng ta khờ, cứ tưởng mình đúng, cứ luôn bảo cái gì về đẹp nội tâm, ai mà nhìn ra chứ.”

Bạch Lộ: “Tự kiểm điểm thật triệt để.”

Tương Như bặm môi, muốn hòa theo Bạch Lộ, nhưng sắc mặt vẫn thảm hại như cũ.

Bạch Lộ: “Về thôi.”

Tương Như như người mất hồn, Bạch Lộ lại nói: “Đợi qua vài ngày, quên đi rồi sẽ ổn mà.”

Bạch Lộ kéo tay Tương Như, lôi cô ấy từ dưới đất dậy, bàn chân của Tương Như loạng choạng, Bạch Lộ xách lấy cặp từ trong tay cô ấy.

Tương Như: “Cám ơn cậu.”

Bạch Lộ: “Không có gì.”

Tương Như cầm cúi đi, nói một cách vô thức: “Là tớ yêu anh ấy không đủ, năm cuối của trung học rất quan trọng, tớ không thể nào dốc lòng bầu bạn với anh ấy giống như cô gái kia được.”

Bạch Lộ khẽ nói: “Không phải yêu đâu.”

Tương Như cứng đầu: “Là yêu.”

Bạch Lộ: “Hiện giờ cậu chỉ đang đắm đầu vào tường thôi, tớ cảm thấy tình cảm không phải chỉ đơn giản như vậy.”

Tương Như không nói gì.

Bạch Lộ: “Nếu cho đi lấy lại dễ dàng như vậy, không gọi là tình yêu.”

Bước dưới ánh đèn yếu ớt, Tương Như ra khỏi tiểu khu, không còn hương hoa, bên đường là mùi khói xe nhàn nhạt.

Tương Như hỏi một cách hoang mang: “Vậy cậu nói xem, thế nào là yêu?”

Bạch Lộ yên lặng, xuyên qua tiểu khu, cuối con phố dài lạnh lẽo có một chiếc xe hơi màu đen vừa phóng ngang, chớp một cái rồi biến mất.

“Có lẽ phải oanh liệt hơn một chút.” Dừng bước chân lại, Bạch Lộ ngắm nhìn con phố màu vàng đục, ngẫm nghĩ, thì thầm: “Hoặc giết người, hoặc là cứu người.....”

Gió đêm mang mùi tanh của đất.

“Theo tớ hiểu, tình yêu là như thế.”

3. Chương 3

Hôm sau, Bạch Lộ cùng với Tương Như cả hai đều bị chủ nhiệm toàn khối lớp 12 thông báo phê bình.

Tương Như lại đâm sợ.

Bóng đêm đem lại cho người ta một sức mạnh phi thường, đợi mặt trời lên, sự việc lại trở thành chuyện khác.

Mỗi người một bài kiểm điểm một ngàn chữ, con số tương đương với một bài luận văn. Đây còn chưa sao, viết xong phải đứng trước mặt cả lớp đọc, thế mới chết người. Da mặt của Tương Như mỏng như tờ giấy, hễ nói dối là đã đỏ mặt, cho nên lúc ngồi viết kiểm điểm, nguyên một khuôn mặt của cô ấy cứ nóng hừng hực.

“Được rồi.” Bạch Lộ ngừng bút, nhìn Tương Như, nói: “Đợi chút tớ viết cho cậu, tới lúc đọc cậu cứ theo đó mà đọc là được.”

Tương Như cúi đầu, “Sao lại thế chứ..... Tớ đã là người liên lụy tới cậu rồi.”

Bạch Lộ: “Không sao, hai người cùng viết như thế này rất dễ bị lộ.”

Tương Như cắn môi, mắt nhìn về một hướng ngây người.

Hiện đang là giờ thể dục buổi trưa, tiết thể dục của lớp 12 đều là hoạt động tự do, muốn chơi thì xuống sân vận động chơi, muốn học thì ngồi lại trong lớp hoặc vào phòng tự học ôn bài.

Bạch Lộ ngồi trên ghế, ngó theo hướng ánh mắt của Tương Như, phát hiện cô ấy đang nhìn chằm chằm vào kính cửa sổ xuất thần.

Bạch Lộ hươ hươ tay, Tương Như quay đầu.

“À..... xin lỗi.”

Bạch Lộ nhìn dáng vẻ ủ dột của cô gái này, hỏi một cách nghi ngờ: “Cậu như thế này đối với cậu ta, cậu ta cũng không biết, không thấy lỗi sao.”

Tương Như: “Tớ cũng không muốn.....”

Bạch Lộ: “Quên hết đi.” Nghĩ đi nghĩ lại vẫn một câu kia, “Đau khổ vì cậu ta, không đáng.”

Tương Như lại nhìn mặt bàn thần thờ.

Bạch Lộ: “.....” Thở dài một hơi, Bạch Lộ cúi đầu viết bản kiểm điểm của mình.

Trong thời gian một tiết tự học, Bạch Lộ đã viết xong cả hai bản kiểm điểm. Tương Như trợn mắt há mồm nhìn cô, “Cậu, cậu viết nhanh như vậy à.”

Bạch Lộ: “Cũng tạm thôi.”

Tương Như cầm bản kiểm điểm ngó đôi lần, làm quen với nội dung, đọc đi đọc lại rồi bĩu môi.

“Bạch Lộ..... Cậu bịa chuyện thật cừ khôi.”

Bạch Lộ ngó cô ấy, Tương Như giật mình xua tay lia lịa, “Tớ không phải có ý đó.”

Bạch Lộ cười, “Tớ biết.” Cúi chỗ của cô chống lên mặt bàn, “Tớ bịa chuyện quả thật rất cừ.” Cô muốn dời sự chú ý của Tương Như đi, nói một cách nghiêm túc, “Bịa chuyện quan trọng nhất là logic, logic đủ mạnh, người khác sẽ tin là thật, nhưng cũng không hoàn toàn chỉ dựa vào logic được, hể logic mà không đủ thì bổ xung bằng tình cảm.”

Quả nhiên Tương Như bị thu hút, “Vậy có phải là bịa đến độ bản thân mình cũng tin luôn không.”

“Đương nhiên không phải.” Bạch Lộ xua tay, “Đấy là tệ nhất, để cho người ta tin, bản thân không tin, thế mới tuyệt vời.”

Tương Như bị chọc cho cười.

Bạch Lộ nhìn cô ấy, nhẹ giọng nói: “Cậu vẫn nên cười nhiều thì tốt hơn.”

Tương Như lắc đầu, hai bài tay nhỏ áp vào mặt mình, nói: “Cười cái gì chứ, gò má tớ quá cao, rất nhiều người đã bảo, lúc tớ cười trông như khỉ.”

Bạch Lộ: “Họ nói tầm bậy thôi.”

Tương Như nghe thế liền nắm lấy tay của Bạch Lộ, “Bạch Lộ cậu thật tốt.”

Bạch Lộ: “Đừng có tự xưng xun xoe nhá.”

Tương Như cười, rũ mắt, nói: “Là thật mà, hơn nữa tớ còn cảm thấy cậu thật lợi hại.”

Bạch Lộ trợn tròn mắt một cách khoa trương, “Đừng làm tớ sợ, không phải xưa giờ tớ chưa từng vượt qua cậu mỗi lần khảo thi sao.”

Tương Như đập Bạch Lộ một cái, “Cậu biết ý tớ vốn không phải vậy!”

Bạch Lộ giãn vai, giọng điệu của Tương Như rất nghiêm túc, nói: “Tớ nói thật lòng mà, hai đứa mình ngồi cùng bàn cả năm rồi, tớ vẫn chưa từng thấy bất cứ chuyện gì làm cho cậu bối rối, hơn nữa cậu còn chịu giúp người khác, tớ cảm thấy ở bên cậu thật dễ chịu.”

Bạch Lộ im một chập, khẽ giọng nói: “Có thể là hai chúng ta khá giống nhau thôi, tớ không nói nhiều, cũng rất hướng nội, nên mới hợp với cậu.”

Tương Như bỗng nhiên than thở: “Người hướng nội đụng phải người hướng ngoại sẽ luôn thua.”

Bạch Lộ biết cô ấy đang nghĩ đến những gì cô ấy đã trải qua với Hứa Huy.

Gió ngoài cửa sổ ùa vào.

Mặt trời sắp khuất sau núi, gió cũng mang theo chút hơi lạnh.

Bạch Lộ chợt nói: “Thắng thua xem ra không phải ở tính cách, mà ở thủ đoạn, cậu quá coi trọng cậu ta, cho nên mới cảm thấy mọi việc đều khó khăn.”

Tương Như: “Cái gì?”

Chuông tan lớp vang lên.

Bạch Lộ: “Chuẩn bị một chút đi, chút nữa còn phải đọc bản thảo.”

Tương Như lại như chim sợ cành cong, không ngừng lôi bản kiểm điểm ra đọc đi đọc lại, sắc mặt nghiêm túc, hai gò má vì lo lắng mà hơi ửng đỏ.

Cho dù tất cả những việc khó làm đều phải trải qua một quá trình chờ đợi vô cùng đau khổ, đến lúc thực sự bắt tay vào làm, thời gian bỗng qua rất nhanh.

Trong hai năm ở trung học, Tương Như đã từng đoạt không ít huy chương thi đua trong môn tiếng Anh, tuy là lúc đứng lên thì hồi hộp đến độ xanh mét mặt mày, nhưng sau khi lên đến được trên bục, vẫn có thể ưỡn ngực ngẩng đầu, đem toàn bộ bản kiểm đọc như đang thuyết trình, đến đoạn cuối giọng điệu còn rất sinh động, hầu như không cần đến bài bản nữa.

Giọng đọc và cách phát âm bằng tiếng phổ thông ưu nhã đến chết người, đọc xong các bạn học vô cùng nể mặt cho một tràng pháo tay.

Đến lượt Bạch Lộ thì tế nhị hơn rất nhiều.

Bạch Lộ nhỏ con, giọng cũng nhỏ, đeo một cặp mắt kính rõ to, thường tạo cho người ta một cảm giác sai lầm là cô đang thất thần, giống như kiểu học sinh trong lớp mà nếu như giáo viên không gọi đích danh thì sẽ không bao giờ chủ động giơ tay trả lời câu hỏi.

Đọc xong bản kiểm điểm, thầy chủ nhiệm gọi riêng Tương Như ra ngoài.

Bạch Lộ quay trở lại chỗ ngồi, nữ sinh ngồi hàng trước ngoái đầu, hỏi cô: “Tương Như có đỡ hơn chưa?”

Một nữ sinh khác cũng quay qua, tò mò nói: “Đem qua cậu ra ngoài, có phải là theo cậu ấy đi tìm cái cậu học sinh trường dạy nghề kia?”

“Chao ôi, cậu lừa ai.” Hai nữ sinh hàng trước cũng đều đeo kính, đẩy đẩy gọng ngang của kính, nói với Bạch Lộ: “Ai chẳng biết cậu ấy bị tên nam sinh đó bỏ bùa mê thuốc lú đến mất hồn, một nữ sinh ngoan ngoãn như vậy mà cũng biết trốn học rồi.”

Bạch Lộ cúi đầu không nói gì.

Đám nữ sinh bàn tán một lúc, lại quay đầu lên tiếp tục giải đề ôn thi.

Đúng vào lúc Bạch Lộ cũng chuẩn bị mở sách luyện thi ra, phía sau lưng truyền đến một giọng của con trai.

“Cậu ráng khuyên nhủ cậu ấy nhé.”

Bạch Lộ ngoái đầu.

“Ngô Hân Văn.”

Người của Ngô Hân Văn khá gầy, tướng mạo nho nhã, tính tình cởi mở, cũng hơi ông cụt non một chút.

Cậu ta là lớp phó học tập của lớp, ở một ngôi trường với thành tích mạnh như hồ này mà có thể làm lớp phó học tập trong ba năm liền, có thể thấy nền móng vững chắc như thế nào.

Trên bàn của Ngô Hân Văn chất một đồng đề thi cao như núi, cậu ta đang còn chuẩn bị cho cuộc thi Hoá Học cấp 3 toàn quốc, nếu như đoạt được huy chương vàng, coi như sẽ được bảo đảm tuyển thẳng vào Thanh Hoa.

Bạch Lộ ngó cậu ta một cái rồi xoay đầu, Ngô Hân Văn lại mở miệng nói: “Tên con trai cậu ấy thích, tớ biết.”

Bạch Lộ chỉ xoay đầu nửa chừng rồi dừng lại.

“Cái gì?”

Ngô Hân Văn ngó cô, bạn cùng bàn Lý Tư Nghị ở bên cạnh đang cắm đầu học bài, không màng gì đến đám buôn dưa lê xung quanh.

Ngô Hân Văn nói: “Hứa Huy, đúng không?”

Bạch Lộ nói: “Cậu biết thật sao?”

Sắc mặt của Ngô Hân Văn không thay đổi, “Có một thời ở cấp hai, tớ học cùng một trường với hân, nhưng không phải cùng lớp.”

Bạch Lộ: “Sau đó thì sao?”

Ngô Hân Văn thản nhiên nói: “Sau đó cái gì, cậu khuyên Tương Như bớt qua lại là được rồi.”

Bạch Lộ: “Con người cậu ta rất xấu?”

Ngô Hân Văn nhú mày, do dự nói: “Cũng không phải rất xấu..... mà là, haizz, cũng khó nói, thật ra lúc mới vào cấp hai khi đó hân học hành cũng không đến nỗi, sau đó thì tiêu luôn. Tóm lại cậu bảo Tương Như tránh hân ta xa xa ra một chút, học sinh trường nghề tốt xấu gì cũng một dạng đó.”

Lý Tư Nghị nãy giờ đang vui đầu khổ luyện rồi cuộc cũng giải xong một đề toán chứng minh, thở phào một hơi, gật gù đắc ý cảm khái: “Lúc này mà còn vì tình cảm riêng tư của trai gái mà thất ruột thất gan, thật không khôn ngoan.” Nói xong còn liếc Ngô Hân Văn đầy ẩn ý một cái, ra vẻ xa xa nói: “Đúng không, lớp phó học tập?”

Ngô Hân Văn cúi đầu, “..... Lo làm bài của cậu đi.”

Tương Như từ bên ngoài bước vào.

Các bạn trong lớp không nhin được ngẩng đầu lên ngó.

Chuyện này của Tương Như bị làm ầm ĩ cả lên, nhất là trong một môi trường như Lục Trung. Theo sau cô ấy là thầy chủ nhiệm Bao, sau khi thầy Bao bước vào lớp, mọi người trong lớp lại cúi đầu lo làm việc của mình.

Bạch Lộ nhích qua để chừa chỗ, Tương Như ngồi xuống, sau đó lẳng lặng mở sách ra.

Bạch Lộ ngó biểu tình của cô ta vậy thì biết hồngбет rồi, y như rằng, vừa tan học, Tương Như liền gục đầu xuống bàn bắt đầu khóc.

Những nữ sinh khuyên nhủ trước đó cũng không lại nữa. Hiện giờ đang trong thời kỳ máu chốt, buồn chuyện không cách nào dịch lại tầm quan trọng của học tập, đối với chuyện tình cảm, học sinh của Lục Trung cái hiểu cái không, nhưng đối với chuyện học hành thì vô cùng nhạy cảm.

“Thầy bảo tớ không được làm ảnh hưởng đến người khác.” Tương Như bưng mặt, xem ra còn đau lòng hơn hôm qua.

Bạch Lộ ngồi bên cạnh cô ấy, “Đừng khóc nữa.”

Tương Như nói: “Thầy nói hiện giờ tớ như vậy ảnh hưởng rất xấu đến cả lớp, nói với tớ nếu không mau chỉnh đốn lại tâm trạng, thì sẽ báo phụ huynh.”

Bạch Lộ vẫn tiếp tục an ủi cô ấy, Tương Như không để lời nào vào tai.

“Tại sao thầy lại có thể nói như vậy với tớ, tớ ảnh hưởng tới ai chứ..... Tớ uống công đi làm chuyện cười cho người ta xem còn chưa đủ sao.”

Càng nói càng đau lòng, Bạch Lộ hít sâu một hơi, “Về ký túc xá thôi.”

“Tớ muốn đi tìm anh ấy.”

Bạch Lộ: “.....” Cô hơi lấy làm khó hiểu, “Cậu nói gì?”

Tương Như xoay qua thu dọn sách vở, “Tớ muốn đi tìm anh ấy.”

Bạch Lộ hiếm khi cảm thấy ngạc nhiên: “Bây giờ? Hôm qua không phải chúng ta đã đi rồi sao? Không phải đã kết thúc rồi sao?”

Tương Như lắc đầu, nước mắt còn đọng trên mi, bướng bỉnh không chịu rút xuống.

Bạch Lộ hít một hơi nặng nề, “Đừng đi.”

Tương Như: “Hôm nay cậu không cần phải đi với tớ, tớ chỉ đi xem một chút.”

Bạch Lộ nhú mày: “Sao cậu lại có thể bướng như thế, nếu còn bị tóm lần nữa bảo đảm sẽ bị báo với phụ huynh, bây giờ đã là lớp 12 rồi, sắp sửa thi tới nơi, lần trước thi trắc nghiệm, thành tích của cậu đã trượt khỏi bảng Top 100, cậu phải lo nghĩ lại đi.”

Tương Như đeo cặp lên lưng, vẫn là chiếc cặp nặng trĩu đầy bài tập, khoác trên một đôi vai bé nhỏ.

Bạch Lộ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khí trời ban nãy vẫn còn tốt, vừa tan học bắt đầu nổi gió, khuấy lên trong không trung một mùi hơi ẩm thấp.

Bạch Lộ: “Cậu có đem theo dù không.....”

Tương Như: “Không đem.”

“Sắp mưa tới nơi rồi.”

“Tớ đi nhanh về nhanh.”

“Hay là để tớ về ký túc xá lấy dù.” Bạch Lộ do dự. Tương Như vỗ vỗ bàn tay của cô, “Thật đấy, sẽ về ngay lập tức.”

Bạch Lộ ngó theo bóng Tương Như chạy ra khỏi lớp học, giống y như cái đêm hôm đó, mang chút vụng về, cũng mang chút cố chấp.

Bạch Lộ tự dọn dẹp tập vở quay về ký túc xá.

Cô rót lấy một ly nước nóng, bắt đầu làm đề luyện thi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cuối cùng qua giờ khoá cổng.

Bạch Lộ thở dài một tiếng.

Dì trông coi ký túc xá ghé kiểm tra, tròn tròn mắt, “Lại không có ở đây?”

Bạch Lộ không trả lời, cũng không xác nhận hoặc phủ nhận gì.

“Không coi ai ra gì nữa rồi.” Đầu mày của dì trông coi ký túc xá xoắn chặt, bút bi như mũi dao, gạch mạnh vào cuốn sổ một chữ x.

Hôm đó Bạch Lộ đợi đến rất muộn, vẫn không thấy Tương Như quay về.

Nguyên đêm cô nghe tiếng mưa bên ngoài, đắp hai lớp chăn, bàn tay vẫn lạnh ngắt như cũ, không khác gì trước lúc Tương Như đi.

4. Chương 4

Cuộc đời nói trắng ra là có chênh lệch rất lớn so với phim truyền hình.

Bạch Lộ trải qua một đêm bồn chồn lo lắng, sáng hôm sau lên lớp học cũng học không vào, gần như là đang đợi để nghe một tin tức vô cùng tàn khốc. Buổi trưa thầy Bao nói với mọi người trong lớp, Tương Như đã về nhà.

Bạch Lộ lập tức mở nắm tay ra, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi ướt sũng.

Cô sâu sắc biết ơn những lời nói lạnh lùng ngắn gọn của thầy Bao, bởi vì trước đó không lâu, trong đầu cô chỉ có một cảnh —— hôm qua cô sợ mắc mưa, ngồi lại trong lớp, Tương Như một thân một mình đeo cặp rời khỏi trường học.

Sau giờ học, Bạch Lộ đến văn phòng, thầy Bao đang còn ngồi nghiêm túc chấm bài thi.

“Tương Như?” Bạch Lộ nói rõ ràng lý do cô tới, thầy Bao ngẩng đầu lên từ mớ bài thi, lúc kêu tên của Tương Như lên, hai hàng mi lại không khỏi nhíu lại.

“À, em là bạn cùng bàn với em ấy.” Thầy Bao gật đầu, “Em ấy về nhà rồi.”

Bạch Lộ: “Đêm qua.....”

“Ừ, lén lút trốn ra khỏi trường. Sau đó có người gọi về nhà của em ấy, cha mẹ đến đưa em ấy đi rồi.”

Có người gọi điện thoại, là ai.

Bạch Lộ không nói gì, thầy Bao nhìn cô, nói: “Mấy em nữ sinh các em, chuyên môn đợi đến những thời điểm quan trọng là làm loạn lên. Em cũng vậy, nếu em mà báo tình hình lại cho tôi biết sớm hơn một chút, đã không ra nông nổi này!”

Bạch Lộ cúi đầu, dáng vẻ rất biết lỗi.

Thầy Bao: “Hôm qua lúc em ấy chạy ra ngoài, vô cùng nguy hiểm đó! Trời còn mưa nữa, em nghĩ xem, lỡ may xảy ra chuyện gì là tiêu.”

Bạch Lộ gật đầu, “Lỗi của em không giữ bạn ấy lại.”

Thầy Bao trầm giọng, nói: “Thôi được rồi, đừng để chuyện này trầm trọng thêm nữa, phụ huynh đưa đi thì đã đưa đi rồi, dồn tinh lực vào học tập đi.”

“Dạ.”

“Em về đi.”

Bạch Lộ do dự nói: “Vậy bao giờ Tương Như mới có thể quay lại ạ?”

Thầy Bao đã bắt đầu tiếp tục chấm bài thi, “Cái này thầy cũng không biết nữa, ở nhà thu xếp vài hôm chắc sẽ quay lại thôi.”

Mấy ngày sau, Tương Như cũng chưa quay lại. Bài tập và bài thi chồng chất mỗi ngày khiến cho Bạch Lộ cũng dần dần quên bớt đi chuyện này, chỉ là có đôi khi đến phiên tổ của các cô phải trực nhật, Bạch Lộ mới ngẩn người ngồi nhìn chằm chằm chiếc bàn học trống vắng bên cạnh.

Một tuần sau, có người đưa tin về Tương Như.

“Ghé quá đi, các cậu có biết không, Tương Như lấy trộm tiền trong nhà đi thẩm mỹ rồi.” Châu Vũ Hân chạy đến bên Bạch Lộ nói với một vẻ mặt hãi hùng.

Bạch Lộ thoáng sững người, sau đó nói: “Cái gì?”

Châu Vũ Hân gật đầu, bên cạnh đã có hai nữ sinh khác xúm lại, “Thế nào rồi thế nào rồi?”

Châu Vũ Hân nói tiếp: “Đi phẫu thuật thẩm mỹ đó, hơn nữa còn sửa rất nhiều, gọt gò má, đục đến xương.”

Các nữ sinh đua nhau nói: “Trời đất! Không sao chứ?”

Châu Vũ Hân: “Nghe nói hình như bị nhiễm trùng, người nhà của cậu ấy biết được giận điên người, chạy thẳng tới bệnh viện làm âm ỉ cả lên——“

“Bệnh viện cái gì.” Bạch Lộ ngắt lời, nhìn Châu Vũ Hân, tựa như muốn bới lông tìm dấu vết thối hỏng hoặc bốc phét. “Bệnh viện nào có thể làm phẫu thuật cho cậu ấy? Cậu ấy năm nay chỉ mới mười bảy, vẫn chưa đủ tuổi, làm phẫu thuật phải cần người giám hộ đồng ý mà.”

Châu Vũ Hân: “Phòng khám tư nhân đó, đưa tiền là làm thôi, đâu ai thèm lo mấy chuyện kia..... Nghe nói ba mẹ Tương Như đã kiện phòng khám kia, hiện giờ đang còn âm ỉ không bên nào nhường bên nào đấy.”

Mọi người bu vào bàn tán chuyện Tương Như làm phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng cũng chẳng có kết quả gì.

Rốt cuộc cũng chẳng ai biết cái phòng khám đã làm phẫu thuật thẩm mỹ cho trẻ vị thành niên tên là gì, cũng chẳng ai thấy qua bộ dạng của Tương Như sau khi làm phẫu thuật.

Bị nhiễm trùng, nhiễm trùng thế nào?

Bạch Lộ không phải là một người lạc quan, cô thường bị ý nghĩ của mình làm cho lạnh toát chân tay.

Bả vai bị ai đó chọc chọc, Bạch Lộ ngoái đầu, trông thấy vẻ mặt bình lặng của Ngô Hân Văn. “Đừng lo lắng, sự đã rồi, lo lắng cũng vô dụng.”

Chuyện xảy ra chưa được mấy ngày, Tương Như đã nghỉ học quay về quê mất.

Tương Như không phải dân địa phương, bắt đầu chuyển đến từ hồi thi vào cấp hai, hoàn cảnh gia đình của Tương Như không phải khá giả, nhưng ba mẹ đã vì chuyện học hành của cô ấy mà mua thẳng một căn nhà ở trong thành phố, bây giờ xảy ra một chuyện như vậy, dứt khoát cho nghỉ học, đưa thẳng người về quê. Bạch Lộ đã thử gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng số di động đã ngưng hoạt động.

Ngoài song chim trắng bay giữa trời xanh, ngày hè hoa lê phủ kín sân trường.

Đã qua một tháng, mọi thứ đều phai nhạt.

Chỗ ngồi ở hàng ghế đầu trong lớp rất quan trọng, không thể để trống chỗ, thầy Bao lấp chỗ bằng một phương thức rất thô, trực tiếp lôi một người đằng sau lên, tất cả những người còn lại cứ thế mà nhích theo lên một ghế. Thế là, ông trùm học tập Ngô Hân Văn trở thành bạn cùng bàn với Bạch Lộ.

Ông trùm gầy gò nhưng đầu óc rất linh hoạt, trong giờ học chẳng thấy nghe giảng gì, ngồi đưng đưa ghế mấy cái, để làm nhaoáng phát đã xong. Hơn nữa ông trùm không giấu nghề, đề nào Bạch Lộ giải không được, ông trùm rất kiên nhẫn giảng giải, giúp cô trau dồi kiến thức.

Giai đoạn cấp ba, học sinh giỏi mà giải bài, sẽ lợi hại hơn giáo viên rất nhiều, giảng đề càng là như vậy. Dưới sự dẫn dắt của ông trùm học tập, thành tích thi cuối cấp của Bạch Lộ tăng vọt, nhảy mấy chục hạng.

Thi cuối cấp hoàn toàn chiếu theo phương thức thi đại học, môn học và thời gian cũng được sắp xếp cùng một dạng. Môn cuối cùng thi là môn Anh Văn, kết thúc vào buổi trưa, trường học cho một ngày nghỉ hiếm hoi.

Thầy Bao bỏ tiền, toàn lớp dự định cùng đi ăn một bữa.

“Thời tiết có vẻ không tốt lắm.....”

Hôm nay cả ngày u ám, dự báo thời tiết nói sẽ có mưa lớn.

Các bạn tranh nhau tỏ ý là chiến sĩ lớp 12 sẽ không vì mưa to gió lớn mà cúi đầu, rốt cuộc thầy Bao nói: “Vậy thì các em quyết định địa điểm đi, buổi chiều đi ăn!”

Cuối cùng thì chọn một nhà hàng buffet. Chọn chỗ đó là đã tính toán kỹ càng rồi, tầng phía trên nhà hàng buffet là một quán KTV, ăn uống xong, có rất nhiều người muốn tụ họp tầng 2.

Thu dọn đồ đạc xong, cả lớp ríu rít kéo nhau đi đến nhà hàng buffet, Bạch Lộ sợ trời đổ mưa, cố ý mang theo một cây dù trong cặp.

Nhà hàng buffet không lớn lắm, chật kín người. Bạch Lộ cầm đĩa gấp vài miếng bánh ngọt, rồi thêm một ít rau chân vịt xào.

“Cậu ăn kiểu gì vậy hả.” Bạch Lộ xoay đầu, Ngô Hân Văn đang khò khò đứng bên cạnh cô, chiếc đĩa trong tay đã ngập vun lên, đáng vẻ khinh bỉ.

Bạch Lộ ngó đĩa của cậu ta nói: “Cậu ăn khá thật.” Ngô Hân Văn thản nhiên: “Lao động trí óc, tiêu hao rất nhiều.”

Một nam sinh gọi cậu ta, Ngô Hân Văn bưng đĩa đi mất, còn lại một mình Bạch Lộ.

Từ sau khi Tương Như đi, cô luôn chỉ có một mình.

Ồn ào nhốn nháo ăn cả hai tiếng đồng hồ, nhân viên phục vụ tới uyển chuyển ra ý là đã hết giờ, thầy Bao gọi mọi người thu dọn đồ chuẩn bị rời đi. “Ai phải về nhà thì lo về nhà, đừng để tôi biết có em nào lén lút chạy tới quán internet thì sẽ biết tay tôi!”

Mọi người vâng vâng dạ dạ, bằng mặt không bằng lòng, những ai muốn kéo nhau đi hát đã sớm liên lạc với nhau, giờ giấc địa điểm đã thương lượng xong hết rồi, chỉ chờ tan cuộc.

Bạch Lộ không có hứng ca hát, đeo cặp quay về trường. Vừa ra khỏi cửa, sét chớp một lần, ngay sau đó là tiếng sấm, mưa trút ào ào.

Bạch Lộ ngẩng đầu nhìn lên, bả vai có người vỗ một cái, quay lại, là Châu Vũ Hân và hai nữ sinh khác.

Châu Vũ Hân: “Cậu cũng không hát à?”

Bạch Lộ: “Ừ, tớ hơi thấy mệt.”

“Có mang dù không? Có về trường không?”

“Có mang.”

“Chúng ta cùng đi nhé.”

Bạch Lộ gật đầu, “Được.”

Mưa tuôn như trút nước, “Đúng rồi.” Đi được nửa đường, Châu Vũ Hân chợt nói, “Tương Như đi rồi, hiện giờ trong ký túc xá chỉ còn lại mình cậu hả?”

“Ừ.”

“Tội nghiệp.....” Nữ sinh thay nhau phát biểu, “Ngủ một mình không sợ sao.”

“Hay là cậu qua ở chung với bọn tớ đi.”

Bạch Lộ ngó bên Châu Vũ Hân, Châu Vũ Hân: “Ba người bọn mình thuê một căn phòng, vốn là có một người ở lớp khác, nhưng mà mới gần đây đã dọn lại về nhà sống, thành ra dư một chỗ, cậu vào đi.”

Bạch Lộ nghiêm túc cân nhắc chuyện này.

Lúc Châu Vũ Hân còn đang giúp Bạch Lộ dàn xếp phòng trọ bàn học này nọ, bốn nữ sinh đã sắp về đến trường từ lúc nào không hay — Chỉ còn phải băng qua một tiểu khu cuối cùng.

Bạch Lộ cảm thấy, con gái sinh ra đã có trực giác.

Lúc còn cách rất xa rất xa, cô lại tựa như đã ngửi thấy hương hoa ập tới trong mưa.

Mùi hương ấy khiến Bạch Lộ nhớ tới Tương Như.

Nhớ tới cô ấy từng lượm hoa từ dưới đất lên, cho hai đứa mỗi người một bông, rồi ngồi xổm bên khóm hoa mà khóc, nói với cô loài hoa này tên là kim ngân.....

Dưới cây cột đèn của con đường nhỏ có một nhóm người đang đứng.

Bốn người đàn ông, chỉ một cây dù.

Châu đầu lại hút thuốc tán dóc.

— Hoặc có lẽ, độ tuổi của bọn họ còn chưa tính là đàn ông, là bóng đêm khiến cho họ trở nên to lớn mạnh mẽ.

Sương khói lượn lờ, khói thuốc bị đèn đường và mưa nhuộm thành một màu vàng đục.

Nhóm nữ sinh vẫn còn đang hào hứng thảo luận chuyện giúp Bạch Lộ dọn nhà, hoàn toàn không để ý đến mấy người bên đường.

Bạch Lộ đã để ý.

Các cô bình thần lướt qua nơi bọn họ đang đứng cười nói. Ánh mắt của Bạch Lộ nhìn thẳng phía trước, chỉ là trong vài giây khi lướt ngang qua nhau, tiếng của những cô gái đi bên cạnh như giảm đi.

Mưa rơi từng hạt xuống dù, lộp độp lộp độp.

Đi cách nhau được mười mấy mét, hết thấy lại khôi phục về trạng thái ban đầu. Bạch Lộ dừng bước, ngoái đầu.

Bóng dáng bọn họ đã trở nên nhỏ hơn nhiều, mỗi một con người đều ẩn nấp trong bóng cây và làn mưa, trông không rõ.

“Bạch Lộ?” Châu Vũ Hân gọi cô.

Bạch Lộ quay đầu lại, ba cô nữ sinh đang lấy làm lạ nhìn cô.

“Sao vậy?”

Bạch Lộ lắc đầu, “Không có gì.”

“Đi thôi.”

Bạch Lộ vẫn chưa muốn nhúc nhích, Châu Vũ Hân đến bên cạnh cô, hỏi một cách sốt sắng: “Sao vậy? Sao lại ngần ra thế? Ban này cũng đâu có uống rượu đâu.”

Bạch Lộ định thần, im lặng một giây, nói: “Các cậu đi về trước.”

“Hả?”

Bạch Lộ: “Các cậu đi về trước, tớ cần mua một ít đồ.”

“Mua gì? Chúng ta cùng đi.”

“Khỏi cần, xong nhanh lắm.”

“..... Vậy được rồi, cậu phải nhớ canh giờ đấy.”

Bạch Lộ gật đầu.

Vẫy tay tạm biệt.

Cô vẫn chưa ra khỏi phạm vi của hương hoa.

Bạch Lộ cúi đầu, đi đến bên một gốc cây rồi dừng lại.

Cô rất nhỏ người, dựa vào gốc cây thô khoẻ thì trông như một ninja trong truyện tranh, hoà mình vào với thân cây. Dưới chân là lá úa, cô lại bắt đầu không có chuyện gì làm, từng bước từng bước chà đạp lên chúng.

Qua một chốc, Bạch Lộ giơ tay nhìn giờ.

Mười giờ rồi, chỉ còn nữa tiếng nữa là khoá cổng.

Bạch Lộ hơi thò đầu, trông thấy mấy người kia vẫn còn đang đứng dưới ngọn đèn đường trò chuyện, chỉ là thuốc lá đã hút xong.

Bạch Lộ xốc cặp lên, chuẩn bị rời đi. Gần như cùng lúc cô xoay người, mấy người kia cũng rẽ đám. Bạch Lộ dừng bước ngay lại, trông thấy ba người đàn ông cùng chen dưới một chiếc dù xô đẩy nhau đi ra khỏi tiểu khu. Nghiêng người, chẳng bao lâu sau, họ đã băng qua đường.

Bạch Lộ ngoái ra sau một lần nữa, dưới cột điện chỉ còn lại một người. Không có dù, đứng dầm mình dưới mưa, không mấy may để ý.

Cậu chưa từng thấy cô, nhưng cô đã thấy cậu — trong di động của Tương Như.

Bạch Lộ lẳng lặng đứng nhìn Hứa Huy đang ở cách đó không xa. Cao cao gầy gầy, mặc bộ đồ màu xanh lam đậm, hơi thông người, hai tay đút trong túi áo, cúi đầu không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Khoảng chừng năm, sáu phút trôi qua, gió đêm dần dần trở lạnh, cậu lấy tay vuốt mưa trên mặt, xoay người rời bước.

Cậu không đi men theo con đường thẳng, mà trực tiếp quẹo vào trong tiểu khu. Bạch Lộ rón rén bám theo.

Hứa Huy bước vào một toà nhà phía ngoài cùng, cao bốn tầng, có lắp đèn cảm ứng.

Bạch Lộ đứng bên ngoài đợi hồi lâu không nghe thấy trên tầng trệt vang lên tiếng bật đèn của đèn cảm ứng, đang còn lầy lăm lăm, thì một căn phòng của tầng trệt lên đèn.

Phòng buồng rèm cửa sổ, không thấy được bên trong.

Phía ngoài nhà của Hứa Huy không giống những nhà hàng xóm cho lắm, không dựng hàng rào, cũng không trồng cây cối, trông trụi lủi.

Bạch Lộ đứng một lúc, bàn tay chậm rãi gấp chiếc dù đang căng lại.

Oán hận, hiếu kỳ, nhàm chán, hơn thua.....

Sau này khi nhớ lại, cô cũng quên mất bản thân rốt cuộc là vì sao đã đi một bước đó.

Cô chỉ nhớ ngọn đèn nhỏ trong căn phòng, và cơn mưa.

Mật mờ, giăng kín, vô tận.

5. Chương 5

Mưa chỉ trong chớp mắt đã làm tóc ướt đầm, một sợi tóc mái dính bên khoé mắt, Bạch Lộ nhẹ nhàng gạt ra.

Trời đêm hơi lạnh, lúc thân thể bị nước mưa thấm ướt, Bạch Lộ không khỏi hắt xì một cái, mắt hơi nheo lại.

Đi đến bên đường, Bạch Lộ rút điện thoại từ trong cặp ra, cài chế độ im lặng, sau đó cởi đồng phục ra nhét vào trong cặp. Gạt hết nước mưa trên mặt đi, tiến về phía lầu một.

Toà nhà kiểu cũ, thêm nhà rất thấp, có thể tưởng tượng ra cảnh trời mưa gian phòng ở tầng một sẽ vô cùng ẩm ướt.

Lối vào hành lang của toà nhà có một giá giày bị vứt đi, bám đầy bụi bặm, gần dưới cùng có một chiếc giày vải bố màu xanh xám, vứt ở đó, chiếc còn lại không biết đã ở nơi nào.

Bạch Lộ xoa xoa lòng bàn tay, đến trước cửa nhà của Hứa Huy, yên lặng nghe ngóng một hồi. Sau cửa không có động tĩnh gì, chỉ có tiếng mưa rơi rỉ rả ngoài hiên.

Bạch Lộ hít sâu một hơi, nhấc tay gõ cửa. Tiếng gõ rất khẽ, nhẹ nhàng ba lần, suýt bị tiếng mưa rơi át mất.

Thế mà người trong phòng lại nghe thấy.

“Ai?”

Cách một cánh cửa, Bạch Lộ vẫn nghe ra tiếng của Hứa Huy, uể oải hơn nhiều so với trước đây.

Tính cảnh giác của nam sinh không nhiều như nữ sinh, cũng không buồn nhìn mắt mèo một cái, trực tiếp mở luôn cửa ra.

Bạch Lộ vốn bé nhỏ, lại bị ướt như chuột lột, cả người nhìn như một chú mèo con trôi dạt đến, run rẩy yếu đuối.

Hứa Huy hơi sững sốt, cúi đầu nhìn cô, “Em là ai?”

Bạch Lộ ngẩng đầu, môi đã bị lạnh đến tím tái.

Cậu chắc vừa mới tắm nước nóng xong, trên cổ còn vắt một chiếc khăn lông màu trắng ngà. Quần áo ướt đã cởi ra, thay bằng một chiếc áo thun sạch sẽ màu xanh lam đậm. Áo thun hơi rộng, để lộ cổ và vai, da dẻ trắng trẻo, vóc dáng cao gầy.

Bạch Lộ co ro, khẽ nói: “Ngại quá, mình đi ngang qua đây..... Vốn là hẹn gặp một người bạn, nhưng trời bỗng dưng đổ mưa nên đến không kịp nữa, mình không mang theo di động, quanh đây lại cũng không có

cửa tiệm nào, mình có thể mượn điện thoại của cậu được không?” Nói xong, cô lại vội vàng bổ sung, “Mình có thể trả tiền.”

Hứa Huy nghe xong, chỉ lạnh nhạt ừ một tiếng, rồi quay trở lại vào trong phòng.

“Em đợi chút.” Cậu ta nói.

Cậu vừa đi vừa dùng khăn lông lau tóc, Bạch Lộ nhìn vào trong phòng ——

Một phòng ngủ một phòng khách, gian nhà rất nhỏ.

Cậu ta ở một mình?

Trong nhà không gọi là ngăn nắp, nhưng cũng không thể gọi là bừa bãi, vừa đủ gọn gàng. Bạch Lộ thấy vài món quần áo bị vứt ở góc cửa phòng ngủ, chính là hai món cậu vừa mặc dầm mưa bên ngoài ban nãy.

Hứa Huy quay lại rất nhanh, mở khoá màn hình cửa di động, đưa cho Bạch Lộ, mình thì quay vào phòng khách ngồi trên ghế sofa.

Di động là kiểu mẫu mới nhất, Bạch Lộ rất nhanh đã để ý thấy trên màn hình có lịch, ngày hai mươi tháng tám được đánh dấu quan trọng.

Bạch Lộ liếc nhanh Hứa Huy một cái, cậu ta không còn lau tóc nữa, cầm hộp thuốc là từ chiếc bàn trà lên, lấy một điếu. Thuốc cầm bên khoé miệng, phát hiện trên bàn không có bật lửa, Hứa Huy rờ rờ túi quần, sau đó nhớ ra là bật lửa nằm trong quần áo đã thay ra, đứng dậy đi lấy.

Bạch Lộ bấm vào dấu hiệu quan trọng bên cạnh ngày hai mươi tháng tám.

Rất ngắn gọn, một hàng chữ.

Bệnh Viện II, khu nội trú, mười rưỡi, Hứa Dịch Hằng.

Cầm được bật lửa trong tay, Hứa Huy đốt thuốc. Bạch Lộ cũng gọi một cú điện thoại vào máy của mình.

Di động chắc đang chớp sáng từng hồi trong cặp.

“Tiểu Như, cậu còn đợi à? Đừng đợi nữa, trời xấu quá, tớ đến không nổi đâu.”

“.....”

“Cậu đừng trách tớ, tớ cũng hết cách rồi.”

“.....”

“Ừ, tớ biết cậu không vui, tớ cũng không vui.”

“.....”

“Nhưng mà không sao, lần sau gặp nhau, chúng ta sẽ ổn thôi.”

“.....”

“Thế nhé.”

Cúp máy, Bạch Lộ đang xoá lịch sử cuộc gọi, Hứa Huy bước tới, Bạch Lộ cầm ví moi tiền.

“Không cần đâu.” Khói hun làm cho mắt cậu ta hơi nheo lại.

Bạch Lộ cúi đầu, khẽ nói: “Vây cảm ơn cậu nhé.”

Hứa Huy ừ một tiếng, Bạch Lộ xoay người đi ra ngoài. Vừa đi tới khúc quẹo của hành lang lầu một, tiếng của Hứa Huy truyền đến từ phía sau lưng.

“Em không có dư?”

Bước chân của Bạch Lộ thoáng dừng, ngoái đầu, “Ừ.”

Đầu mày của Hứa Huy nhíu chặt, có vẻ mất kiên nhẫn.

“Thế thì em đợi ở trong phòng một lát đi vậy.”

Hai môi của Bạch Lộ mím chặt, một hồi lâu sau gật đầu, lí nhí nói: “Cám ơn.”

Hứa Huy cũng chỉ cho Bạch Lộ đứng ở chỗ gần cửa đợi, hoàn toàn không bảo cô vào hẳn trong phòng, Bạch Lộ đứng dựa vào khung cửa, Hứa Huy bật tv lên, bấm tới bấm lui hai ba lần, cũng không dừng lại.

Bạch Lộ cảm thấy cậu ta vốn không phải là muốn xem gì, chỉ là chán không có gì làm mà thôi.

Sau cùng dừng ở một kênh chiếu phim đang còn chiếu một bộ điện ảnh Hàn Quốc tên “Kẻ Sát Nhân.”^[1]

[1] Phim này tên gốc là “The Yellow Sea”, tên tiếng Việt là “Kẻ Sát Nhân” kể về Gu Nam, tay tài xế taxi ở khu tự trị Diên Biên giáp Bắc Triều Tiên, nhận nhiệm vụ vượt biên sang Hàn Quốc ám sát một vị giáo sư theo đề nghị của ông trùm Muyn Ga cùng hy vọng tìm người vợ ở Hàn Quốc. Nhưng trong này, khi vừa đặt chân, anh bị cảnh sát nã vì tội danh giết người mà anh không hề phạm phải. Gu-nam bắt đầu nhận ra rằng anh đã bị lừa vào một cái bẫy vô cùng nguy hiểm.

Phim máu me u ám, nam chính rơi vào lao tù, một đội cảnh sát vây bắt, trốn vào trong núi. Cảnh tay của ông ta trúng một viên đạn, tự mình xé quần áo, vung về cột lại cầm máu, sau đó khóc rống lên một cách bất lực. Hứa Huy đã hút xong liều thuốc, lại rút thêm một liều nữa ra. Người phụ nữ của nam chính tới Hàn Quốc làm việc, biệt vô âm tín, nam chính vì mấy vạn tệ mà nhận lời vượt biên giết người, chỉ vì mong tìm được vợ mình, bắt đầu lại từ đầu. “Tội nghiệp quá.....” Bạch Lộ nhìn ánh sáng lạnh lẽo âm u của màn hình, khẽ nói. Đường như đến lúc đó Hứa Huy mới nhớ ra sự tồn tại của Bạch Lộ, nhìn phía cô đứng, không nói gì.

Bạch Lộ ngoảnh đầu, nhìn vào mắt cậu, lại nói, “Nhân vật nam chính này, thấy tội nghiệp quá.....”

Có lẽ do nhầm chán, Hứa Huy đáp lại.

“Tội nghiệp cái gì, ai bảo hấn đi giết người.”

Bạch Lộ: “Nhưng mà người không phải do ông ta giết mà.”

Hứa Huy hừ một tiếng, “Cái đó không liên quan, người khác ra tay trước, nếu không thì đã là hấn giết rồi.”

Bạch Lộ không nói gì, Hứa Huy rít một hơi thuốc, nói: “Làm ác gặp ác, hấn vì muốn trả nợ mà nhận lời giết người, loại người này không không đáng được thương hại.”

“Không phải bởi vì muốn trả nợ.” Bạch Lộ lặng lẽ nói.

Thuốc đã hút xong, Hứa Huy cúi đầu nhét đầu lọc vào một bình nước khoáng đã được uống hết.

“Vậy thì vì cái gì.”

“Vì không muốn phải sống như một con chó.”

Hứa Huy ngẩng đầu, Bạch Lộ cũng đang nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Nam chính là người Triều Tiên ở Diên Biên [1], trong mắt người Trung Quốc bị coi như dị tộc, người Hàn Quốc cũng kỳ thị coi bọn họ như giai cấp thấp, không ai thấy những ưu điểm của bọn họ, tội tình gì bọn họ cũng phải gánh. Trong truyện phim này, từ đầu đến cuối đều là bi kịch của họ, không có tôn nghiêm, cho dù có cố gắng vùng vẫy, cuối cùng cũng không bước ra khỏi bóng tối được.....” Bạch Lộ nói đến đây, ngưng một chút, “Ồ, xin lỗi, mình tiết lộ nội dung rồi.”

[1] Diên Biên là khu vực tự trị phía đông Bắc của Trung Quốc, gần với biên giới Triều Tiên, có rất nhiều người gốc Triều Tiên di cư từ nhiều thế hệ trước chung sống, Tương tự như cộng đồng người Hoa ở Chợ Lớn ngày trước.

Về mặt của Hứa Huy bình tĩnh, trên màn ảnh vẫn tiếp tục chiếu phim, ánh mắt của cậu vẫn bám trên Bạch Lộ.

“Em coi rồi?”

Bạch Lộ: “Trước đây coi rồi.”

Hứa Huy tựa như cảm thấy rất mới lạ đối với việc một nữ sinh nhìn giống bé mèo lưu lạc này mà lại đi coi một bộ phim máu me như vậy, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

“À.”

Bèo nước gặp nhau, chẳng có gì để nói, Hứa Huy lại quay đầu đi.

Bạch Lộ nhìn giờ, thấy không mau về nữa thì ở trường sẽ không chỉ lo bị viết kiểm điểm mà thôi, nói với Hứa Huy: “Mưa chắc sắp tạnh rồi, mình đi trước đây, hôm nay cảm ơn cậu nhé.”

Hứa Huy: “Tạnh rồi à?” Cậu đứng dậy, đến bên giường, kéo rèm cửa sổ ra.

Rèm cửa lòng thông, mơ hồ khó thấy.

Hứa Huy: “Chưa tạnh, em cứ vậy mà đi có sao không?”

Nét mặt của Bạch Lộ hơi ngượng ngập, “Hay là cậu, cậu có thể cho mình mượn.....”

“Em lấy dù đi.” Hứa Huy tiếp lời của Bạch Lộ.

Bạch Lộ vội nói: “Mình đưa cậu tiền.”

“Không cần.” Hứa Huy bước tới, lấy từ sau cửa ra một cây dù đưa cho Bạch Lộ.

Bạch Lộ cầm lấy dù trong tay, thấp giọng nói: “Vậy ngày thường cậu thường có nhà giờ nào, mình quay lại trả dù.” “Khỏi đi, nhà tôi cũng không phải chỉ có một cây dù, dù này sắp hỏng rồi, chắc chỉ dùng được một, hai lần nữa.” Hứa Huy nói một cái bất đắc dĩ.

Bạch Lộ cầm dù, lại cảm ơn một lần nữa, xoay người rời bước.

Cửa đóng lại, Bạch Lộ không ngoái đầu.

Ra khỏi cửa căng dù lên, trắng đỏ xen kẽ, phía trên là quảng cáo của một công ty cho thuê xe. Dù quả nhiên sắp hư, que chống bị gãy mất ba que, bên phải hoàn toàn sụp xuống.

Bạch Lộ che dù băng qua con phố, dưới ánh mắt sắc bén của bảo vệ tiến vào trong trường.

Y như rằng, ngày hôm sau lại bị kiểm điểm —— bằng giọng mũi nghèn nghẹt. Đêm qua dầm mưa dài gió khiến cho thể chất vốn yếu ớt của Bạch Lộ có nguy cơ bị cảm mạo.

“Cậu phen này bị hốt trọn rồi — ăn luôn một màn vô văn phòng hầu chuyện.” Bạch Lộ viết xong kiểm điểm bị thầy Bảo gọi vào văn phòng, lúc quay về Ngô Hân Văn ngẩng đầu từ cuốn tập luyện thi lên trên.

Bạch Lộ mặc kệ, ngồi vào chỗ của mình.

“Ma lực của Tương Như không nhỏ nhỉ.” Ngô Hân Văn nói, “Khiến cho cậu cũng mang di chứng luôn, sao lại về trường muộn như thế?”

Bạch Lộ quay qua, “Đề của cậu làm xong rồi?”

Mặt Ngô Hân Văn bình tĩnh: “Chưa xong.”

Bạch Lộ: “Giữa tháng Chín phải tham gia thi đấu đấy.” Ngô Hân Văn nhăn nhó, “Sao cậu lại có thể như vậy, chỗ nào đau nhất thì cứ thế mà chọc, tốt xấu gì tớ cũng đã giảng cho cậu nhiều đó đề, suy nghĩ rõ ràng cỡ nào cậu không biết sao?”

Bạch Lộ nhìn cậu ta, không nói gì, Ngô Hân Văn lập tức nói thêm: “Tuy nhiên nói như vậy cũng không chính xác, những đề giảng cho cậu sẽ không thuộc loại sẽ có trong cuộc thi.” Bạch Lộ cười hừ một tiếng. Ngô Hân Văn nhún nhún mày, cúi đầu tiếp tục giải đề. Đêm qua mưa lớn, sáng nay trời xanh thẫm.

Bạch Lộ quay qua lấy cuốn tập, trông thấy chiếc di động nằm ở dưới đáy cặp.

Ngần ngừ một lúc, vẫn cầm lên.

Cú gọi gần đây nhất, không còn là một dãy số vô danh, tối qua lúc về lại ký túc xá, Bạch Lộ đã lưu nó vào danh sách.

Nửa đêm nửa hôm cầm di động trong tay, Bạch Lộ sợ bóng sợ gió, không trực tiếp bỏ tên của Hứa Huy vào. Giữa sấm sét vang rền, đêm tựa như càng thêm tĩnh lặng hơn so với bình thường, cô nằm trên giường một hồi lâu, trong đầu trôi lên hình ảnh Tương Như cầm hoa cài lên tóc của cả hai đứa.

Thế là cô lưu tên của cậu thành “Nhấn Đông.”

Cả ngày đầu óc ong ong, ráng chống đỡ đến tối, dùng hết nguyên một cuộn giấy vệ sinh để lau mũi.

Ngô Hân Văn nhíu mày, “Cậu có sao không đấy?”

Bạch Lộ xua tay, “Không sao.”

Cô ráng làm cho hết một tập đề luyện thi Lý, sau đó ngẩng đầu, vừa vận trông thấy cuốn lịch trên tường.

Mười bảy tháng Tám, ngày hai mươi rơi vào đúng thứ Bảy.

“Có cần uống thuốc không?” Tan học buổi tối, đám nữ sinh Châu Vũ Hân kéo đến, quan tâm hỏi han.

Bạch Lộ nhắm tịt mắt lắc đầu.

“Tránh tớ xa một chút đi, đừng để bị lây, hiện giờ đang trong thời điểm quan trọng.”

“Ừ, vậy cậu ráng tĩnh dưỡng.”

Lý Tư Nghị ngồi phía sau an ủi cô, “Bạch Lộ, cậu biết không, lúc sinh bệnh thật ra là rất thích hợp với việc học tập.”

Bạch Lộ: “.....”

Lý Tư Nghị vẽ mặt rất nghiêm túc, “Bối vào lúc này rất dễ tập trung.”

Ngô Hân Văn: “Cậu lo học bài của cậu đi.”

“Ôi, lớp phó học tập cậu cũng không tin.” Lý Tư Nghị nói với Ngô Hân Văn, “Lúc thi vào cấp 3, tớ vừa bệnh vừa sốt, mơ mơ màng màng mà thi đậu luôn vào Lục Trung đấy.” Ngô Hân Văn: “Vậy hiện giờ thể trạng của cậu khoẻ như trâu, thi vào đại học vậy coi như không có tia hy vọng nào rồi.” Đôi mắt hí bị cận thị nặng của Lý Tư Nghị đang trừng lớn sau cặp kính dày: “Tớ đang sụt cân đây này.”

Bạch Lộ ngồi bên ngủ vật vờ ngủ vờ trên bàn.

Lúc đang thiêu thiêu, ý nghĩ trong đầu của cô là, không biết cơn bệnh này có kéo dài được qua hai ngày không.

6. Chương 6

Sự thật chứng minh, Bạch Lộ đã hoàn toàn xem nhẹ sức mạnh của bệnh cảm lạnh, đừng nói hai ngày, muốn kéo dài mười ngày cũng chỉ là chuyện nhỏ như một bữa ăn sáng.

Tối ngày mười chín, Bạch Lộ tìm thầy Bao Kiến Huân xin phép nghỉ.

Thứ bảy vốn là ngày ôn bài, không có tiết học, thầy Bao rất thoải mái cho phép nghỉ, thậm chí còn bảo cô Chủ Nhật cũng khỏi đến lớp, ở nhà tĩnh dưỡng triệt để.

Bạch Lộ biết rõ sự hào phóng này của thầy giáo là vì cho cô nghỉ học hoàn toàn là vì lo lắng cô sẽ lây bệnh cho người khác.

Bao Kiến Huân là thầy giáo dạy toán, từ năm lớp mười đã phụ trách lớp của cô, năm nay ba mươi tuổi, đã dẫn dắt học sinh hai khoá tốt nghiệp, thuộc loại nghiêm túc cẩn thận, ngày thường không tùy tiện nói cười.

Bạch Lộ cầm giấy phép của Bao Kiến Huân cấp, không dự tiết tự học buổi tối, về ký túc xá trước.

Trong phòng hiện giờ chỉ còn lại mình cô. Thứ Tư tuần trước tan học về tối, cô phát hiện đệm chăn cùng đồ đạc của Tương Như đã bị đem hết đi, xuống chỗ dì trông coi ký túc xá hỏi, mới biết là người nhà của Tương Như đã đến lấy.

Cô không chạm mặt họ, nếu không cô rất muốn hỏi xem tình hình của Tương Như bây giờ ra sao rồi.

Bên cạnh bàn học dựng một cây dù, xếp lại ngay ngắn thẳng thớm. Bạch Lộ dùng di động tra tuyến đường đến bệnh viện II, ghi nhớ rõ sau đó tắm rửa giải đê, rồi vào giường nằm ngủ.

Thứ Bảy cũng là một ngày nắng, dự báo thời tiết nói khoảng 22 tới 28 độ C, Bạch Lộ gấp đồng phục lại cất đi, thay một chiếc áo vải lạnh màu trắng tay ống loa, một chiếc quần dài màu nâu nhạt, khoác ba lô, đeo khẩu trang, chậm chạp đi tới bến xe leo lên xe buýt ngồi.

Hai hôm trước thức trắng đêm làm đề luyện thi, lại không uống thuốc, tình trạng sức khoẻ của Bạch Lộ đã tệ đến mức báo động, ngồi chen chúc trong xe buýt nóng bức bị xô đẩy đã đời, lúc leo xuống xe suýt nữa cầm đầu ngã quỵ.

Giao thông trước bệnh viện II ùn tắc kinh khủng, Bạch Lộ len qua lách lại để băng qua con đường đang kẹt cứng như bị táo bón, mãi một hồi mới mò được tới cửa bệnh viện.

Cuối tuần, bệnh viện chật kín bệnh nhân, Bạch Lộ đứng dưới ánh nắng hừng hực tự quạt mát cho mình.

Cô tìm đến khu nội trú, là một toà cao ốc độc lập, tổng cộng bốn mươi tầng lầu, đứng dưới lầu ngược đầu nhìn lên, quả là kỳ quan. Khu đất phía sau đang thi công, hàng rào vây lại, bên trong đang đào móng. Căn cứ theo độ sâu mà đoán, thêm một toà cao ốc bệnh viện bốn mươi tầng chắc sẽ thành hình vào năm sau.

Bạch Lộ là người địa phương, thuở nhỏ cũng đã từng đến bệnh viện II, cô nhớ khi ấy quy mô của bệnh viện chỉ mới được một phần năm so với hiện giờ. Không ngờ chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủi, thân thể con người có thể biến thành yếu đuối như vậy.

Bạch Lộ bước vào trong cao ốc, máy lạnh bên trong chạy mạnh đến độ cô rùng mình một cái.

Không ít bệnh nhân đang ngồi nghỉ ngơi trong gian phòng dưới lầu một, bác sĩ thoăn thoắt đi tới đi lui, vẻ mặt nghiêm trọng, áo khoác trắng tung bay phần phật.

Bạch Lộ xoa xoa tay, lấy một chiếc áo mỏng từ trong ba lô ra, khoác lên người. Tìm đến quầy phục vụ, Bạch Lộ đang tính hỏi thăm, vừa mở miệng đã hắt hơi một cái.

“.....Xin lỗi.” Bạch Lộ vội vàng rồi rút lục ba lô tìm giấy lau, một tay che miệng nói.

Mặt y tá không đổi sắc, “Em cần hỏi gì?” Bạch Lộ: “Em đến thăm một người bạn, nhưng mà không biết cậu ấy ở trong phòng nào.”

Y tá: “Tên là gì?” Bạch Lộ: “Hứa Dịch Hằng, hứa của ‘hứa hẹn’, dịch của ‘dễ dàng’, hằng của ‘bền vững’.”

“Xin đợi chút.....” Rất nhanh y tá đã tìm ra, “Hứa Dịch Hằng, khu bảy, A710.”

“Dạ cảm ơn.”

Bạch Lộ đi đến trước thang máy đợi, ngược đầu ngó bản liệt kê các khu vực trong bệnh viện. Dưới khu bảy có hai khoa — nội khoa thần kinh, phục hồi chức năng.

“Đỉnh đoong” một tiếng, thang máy đã tới, Bạch Lộ theo mọi người tiến vào.

Mùi thuốc trong bệnh viện làm cô nhức đầu, trong thang máy mỗi một người tựa như đều mang mùi cồn sát trùng trên mình.

Ra khỏi thang máy, hành lang trên lầu không có nhiều người, Bạch Lộ lần theo bảng chỉ đường, tìm đến A710.

Cửa phòng bệnh này không mở, tuy nhiên cửa phòng bên cạnh mở toang, là một phòng bình dân, ba giường. Bạch Lộ liếc mắt nhìn đồng hồ, chưa đến mười giờ.

Cô đi một vòng quanh phòng bệnh. Có một phòng bệnh bên cạnh A710 nằm ngay ở khúc quanh, bên đó là phòng bốn giường, xung quanh không có thang máy hoặc cầu thang.

Bạch Lộ chui vào trong góc phía đó ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Đợi thêm mười mấy phút đồng hồ, hơi nhàm chán, Bạch Lộ lấy móc từ trong ba lô ra một cuốn sổ tay từ vụng Anh ngữ.

Đến mười giờ hai mươi, Bạch Lộ dọn đồ, tập trung mọi chú ý về hướng cửa phòng bệnh.

Mười rưỡi trôi qua.

Mười giờ bốn mươi Năm mươi

Mười một giờ.

Cô vẫn không thấy ai tới. Hay là không tới nữa?

Bạch Lộ phồng miệng, thở dài một tiếng, cất sổ đi chuẩn bị ra về.

Thang máy quá đắt khách, chờ hoài không thấy tới, trước cửa đầy người chen lấn. Bạch Lộ trông thấy kiểu này cho dù đợi lát nữa thang máy tới đi nữa, một chuyến cũng không đủ cho mọi người, dứt khoát đi cầu thang bộ xuống.

Vừa vào tới lối xuống cầu thang, Bạch Lộ tức khắc như giẫm phải than hồng, mũi chân rụt lại trong tức tắc, lật người dựa lưng vào bức tường bên ngoài cầu thang.

Tim đập thình thịch thình thịch thình thịch.

Bạch Lộ há hốc miệng, vẫn chưa kịp lấy lại bình tĩnh.

Làm quái gì vậy, giật hết cả mình.

Nửa phút sau, Bạch Lộ hơi hơi nghiêng người, giữ cho toàn thân mình không bị lộ ra, mắt liếc ra ngoài.

Cậu ta vẫn còn đứng ngay đó.

Hứa Huy mặc bộ đồ dầm mưa hôm nọ — áo sơ mi đen, quần jean, giày thể thao màu trắng. Cậu đứng ngay dưới bậc vuông của cầu thang, nhìn ra ngoài cửa sổ hút thuốc, sắc mặt không thể nói là thả lỏng.

Trên bệ cửa sổ có một cái túi ny lông, bên trong thấp thoáng có thể thấy được là trái cây.

Tới rồi, mà không vào phòng bệnh? Bạch Lộ nghĩ ngợi, mùi thuốc lá trong chỗ cầu thang khá đậm đặc, chắc cậu ta không chỉ hút có một điếu.

Bạch Lộ kiên nhẫn đợi, qua vài phút, Hứa Huy hung hăng dập tắt điếu thuốc, xoay người xuống lầu. Bạch Lộ bám theo sau.

Bạch Lộ vốn muốn giữ một chút khoảng cách, sau đó thì phát hiện mình đã nghĩ nhiều rồi. Tốc độ của Hứa Huy cực kì nhanh, đừng nói đến việc lo giữ khoảng cách, Bạch Lộ phải dùng hết sức mình rượt thì mới không bị tụt lại quá xa ở đằng sau.

Hứa Huy từ ra khỏi khu vực, trực tiếp nhắm thẳng phía cửa lớn, ngay khoảnh khắc trước khi cậu ra khỏi toà cao ốc, Bạch Lộ vỗ vào lưng của cậu. Hứa Huy ngoái đầu, Bạch Lộ vẫn còn xông tới theo quán tính, xuyết nửa đấm sầm. May là Hứa Huy phản ứng nhanh, trước khi cô lao vào đã kịp chụp lấy cánh tay của cô, kéo qua một bên.

Động tác hơi thô bạo, cánh tay ê ẩm.

Hứa Huy nhú mày, sắc mặt rất tệ, nhìn cô chằm chằm.

“Muốn gì?”

Bạch Lộ hỗn hà hỗn hển, miệng sau khẩu trang đang há ra để thở.

Hứa Huy xoay người bỏ đi.

“Này.....”

Bạch Lộ kêu cậu ta lại, Hứa Huy ngoái đầu một lần nữa, vẻ mặt càng thêm mất kiên nhẫn.

“Rốt cuộc——”

Bạch Lộ kéo khẩu trang xuống, mặt bị khí nóng ở bên ngoài hun đỏ gay.

Cô chỉ chỉ mình, hít sâu một hơi.

“Nhớ, nhớ ra mình không?”

Hứa Huy khựng lại, đầu mày hơi giãn ra một chút, rõ ràng đã nhận ra Bạch Lộ.

“Là em.”

Bạch Lộ gật đầu, “Còn nhớ mình à.”

Hứa Huy nhìn Bạch Lộ từ trên xuống dưới.

“Ừ.”

Bạch Lộ sút sút mũi, lồng ngực do vận động kịch liệt một phen nên phát ngứa, há miệng chưa kịp nói chuyện đã hắt xì một cái rõ to.

Hứa Huy: “Bệnh rồi?”

Bạch Lộ chà chà mũi: “Lần trước dầm mưa bị.”

Hứa Huy: “Tối khám bệnh?”

Bạch Lộ: “Thuận đường ghé thăm một người bạn, cậu ấy nằm ở đây, lúc xuống cầu thang thì vừa vận động thấy cậu.” Cô nhìn Hứa Huy, nói nhỏ: “Cậu đi thật nhanh, suýt nữa mình đuổi theo không kịp.”

Hứa Huy cười nhạt, “Thế à.”

Bạch Lộ: “Vốn là tính gọi cậu, nhưng lại không biết tên cậu là gì. Cậu cũng đến thăm bạn à?”

Trông Hứa Huy lại có vẻ như mất tập trung, hai tay đút túi quần, đầu cúi thấp.

“..... Ừ.”

Bạch Lộ nắm quai cửa ba lô, hỏi: “Cậu ăn trưa chưa?”

Hứa Huy ngước mắt.

Đứng trước mặt Bạch Lộ, cậu trông rất cao, Bạch Lộ gật đầu, giọng nói thấp thêm một chút.

“Nếu chưa ăn, có muốn cùng đi ăn, tiện thể cảm ơn cậu lần trước đã giúp đỡ.”

Ánh mắt của Hứa Huy hơi lay động, quan sát Bạch Lộ, giống như đang bình tĩnh quan sát cái gì đó, sau cùng lắc đầu, “Không cần, tôi đi đây.”

Vừa xoay người, lại bị nín.

Hứa Huy nhần mặt ngoái đầu, “Tôi đã nói——“

Đang nói thì bị một vật đưa tới trước mắt ngắt lời.

Một chiếc bao ny lông, bên trong là những trái quất, nho, và táo đã được đóng gói.

Hứa Huy nhìn chiếc bao ny lông, Bạch Lộ nói: “Vừa nãy trông thấy, chắc cậu quên lấy theo.”

Hứa Huy sững người hồi lâu, ánh mắt dừng lại trên chiếc bao, nhưng không đón lấy. Bạch Lộ đưa đưa, mắt của Hứa Huy từ chiếc bao trái cây ngước lên.

Ánh mắt của Bạch Lộ trong veo, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, chiếc miệng nhỏ hơi hé mở.

“Là vì trông thấy cái này nên mới gọi cậu lại, kết quả cậu đi quá nhanh, suýt nữa rượt không kịp.” Bạch Lộ nói rất nhẹ.

Hứa Huy mím môi, không biết vì sao, ánh mắt lại dời đi.

Bạch Lộ lại dí dí chiếc bao tới, vẻ mặt hơi mang vẻ nghi hoặc, nói: “Cầm đi chứ.....”

Hứa Huy nhìn bồn hoa bên cạnh, tay tuý tiện nhận lấy bao.

Bạch Lộ cúi đầu, hai người không nói gì một hồi.

Chốc sau, Bạch Lộ xốc ba lô lên, nói: “Vậy mình đi đây..... Chào nhé.” Sải bước lướt qua người Hứa Huy.

“Này.”

Ngày hè hiem hoi có được ngọn gió, một mảnh giấy vụn sượt qua trên mặt đất, Bạch Lộ thần nhiên quay đầu.

“Sao thế?” Hứa Huy đứng ở phía sau. Tóc của cậu hơi dài, đen bóng, bị gió thổi đang che khuất bên góc lông mày. Nâng kéo dáng người cao gầy của cậu thành một đường nét dài đơn giản gọn ghẽ.

“Ăn bữa cơm đi.” Cậu thờ ơ buông lời. Bạch Lộ cúi đầu, “Được thôi.”

Hai người sánh vai bước ra khỏi chỗ bệnh viện.

Bạch Lộ hỏi: “Cậu muốn ăn gì?”

Hứa Huy: “Tuỳ ý.”

Thói đi đường của Bạch Lộ không tốt, luôn cầm đầu bước đi, ngó mũi chân của mình, gặp sỏi thì nhẹ nhàng đá đi.

Đang đi trên vỉa hè, Bạch Lộ chợt thần nhiên nói: “Chúng ta đi ăn hoành thánh đi.”

Hứa Huy tâm tư chẳng đặt ở bữa ăn, trông như đang còn mải suy nghĩ chuyện gì khác, nghe Bạch Lộ nói, không có ý khác, gật đầu.

“Được.”

Bạch Lộ lấy di động ra, “Để mình tìm xem xung quanh đây có quán hoành thánh không.”

Hứa Huy đứng một bên đợi, nhìn đường phố xe cộ như mắc cửi.

Bản đồ hiện lên ba quán hoành thánh trong phạm vi hai km, Bạch Lộ nhìn màn hình, lầm bầm: “.....Không có rồi.”

Hứa Huy quay qua: “Em muốn ăn hoành thánh?”

Bạch Lộ đóng di động lại, “Cũng không phải là rất muốn, xung quanh cũng tìm không ra....”

Hứa Huy: “À, chỗ gần trường tôi có một quán, nhưng mà phải ngồi xe tới, hay là tìm quán nào gần hơn ăn đại một bữa đi vậy.”

Bạch Lộ nhìn cậu, “Trường của cậu ở đâu?”

Hứa Huy thoáng khựng lại, nói: “Trường Phục Nghệ, gần nhà tôi.” Vừa nói vừa liếc Bạch Lộ một cái, “Em còn nhớ chỗ nhà tôi ở đâu chứ.”

“Đương nhiên nhớ.” Bạch Lộ nói, cô ngẩng đầu bên lên nhìn Hứa Huy, lại vội nói thêm một câu.

“Thật ra mình cũng cần phải đến chỗ gần đó.....”

Hứa Huy bỗng bật cười, ngó qua một bên, khoé miệng cong cong, vẻ như đi guốc trong bụng. “Được thôi.” Cậu ta điềm nhiên nói, “Vậy thì đi.”

Hai người leo lên xe buýt, là chuyến xe đưa Bạch Lộ tới.

Xe vẫn chật như nêm, người chen người.

Hứa Huy đứng ngay sau Bạch Lộ.

Quá nhiều hành khách, hai người khó tránh khỏi va chạm.

Xe quẹo khúc cua, thân thể của Bạch Lộ lắc lư, đầu hơi ngửa ra sau, tóc cột đuôi gà, phần chóp chạm phải cổ áo, quét nhẹ một cái.

Xương quai xanh nhồn nhột.

Hứa Huy rũ mắt, mái tóc của Bạch Lộ dưới ánh nắng nhuộm một màu hoe hoe vàng, tóc quăn tự nhiên, trông vừa mềm mại vừa yếu đuối.

7. Chương 7

Cô ấy sẽ thích ăn hoành thánh như thế nào?

Một cô gái giống như Tương Như, tinh tế, nhạy cảm, ngây thơ..... Cái hôm cô ấy gặp cậu, đã ăn hoành thánh như thế nào?

Trước đây mỗi khi hai đứa cùng ăn ở căng tin, Tương Như ăn rất ít, cho dù cuộc sống học tập ở Lục Trung nặng nề, mỗi ngày cô ấy cũng chỉ ăn hai bữa là tối đa.

Cô ấy thích ăn rau, không thể ăn cay, ăn một chút ớt là mặt đã đỏ bừng.

“Chọn xong chưa?”

Bạch Lộ ngẩng đầu. Hứa Huy ngồi ở đối diện, một tay gác trên bàn chống cằm, tay kia nhàm chán gõ gõ mặt bàn.

“Em đã nhìn hết nửa buổi rồi.” Cậu nói.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh đang nhìn cô, Bạch Lộ trả thực đơn, nói: “Xin lỗi..... vậy, vậy nhân tôm thịt đi.”

Trường Phục Nghệ không cần học ngày thứ Bảy, cuối tuần trường học về cơ bản là vắng tanh, học sinh từng tốp từng đôi kéo nhau ra ngoài chơi, khác xa với cảnh tấp nập ngày thường.

Trong quán hoành thánh chỉ rải rác năm, sáu người, Hứa Huy và Bạch Lộ ngồi chỗ kế cửa sổ, Hứa Huy có vẻ mệt mỏi, vừa ngồi xuống liền cứ một tư thế như vậy nhìn ra ngoài, đến lúc thức ăn được bưng lên đã ngáp tới mấy cái rồi.

“Không nghỉ ngơi đủ sao?” Bạch Lộ nói.

Hứa Huy thần nhiên bảo: “.....Cũng không phải.”

Bạch Lộ khẽ nói: “Có tâm sự sao.”

Hứa Huy lừ mắt một cái, khi ngồi Bạch Lộ hơi khò lưng, càng trông nhỏ hơn. Cậu lắc đầu, đổi đề tài: “Nhà em cũng ở gần đây?”

Bạch Lộ: “Ừ, mình ở gần đây.”

Hoành thánh được bưng lên, Hứa Huy rút từ trong ống đựng đũa bên cạnh ra đôi đũa dùng một lần, rồi lấy bình dấm qua, rưới hai vòng lên mặt bát hoành thành, sau cùng dùng đũa trộn đều lên.

Trong bữa ăn rất yên lặng, Bạch Lộ đang còn bệnh, không có chút khẩu vị nào.

Ăn được giữa chừng, di động của Hứa Huy reng.

Cậu không ngừng ăn, tay bấm máy nhận cuộc gọi.

“A lô?”

“.....”

“Tôi đang ăn bên ngoài.”

“.....”

“Khi nào?”

“.....”

“Hôm nay không được..... Mai cũng không được, tôi muốn ở nhà ngủ, tối mốt hẵng tính tiếp.”

Càng nói giọng càng bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Tôi nói không được, nghe không hiểu hả? Thích thì cứ việc, không muốn đợi các cậu tự mình đi mà chơi.”

Cúp điện thoại, vút di động lên bàn.

Bạch Lộ rụt cổ, nhỏ giọng hỏi: “Bạn bè tìm cậu hở?”

“Ừ.”

Hứa Huy ăn đã gần xong, Bạch Lộ lại nói: “Cậu học ở trường trung học bên cạnh sao?”

“Đúng.”

“Năm thứ mấy?”

“Mười hai.”

“Ồ.” Bạch Lộ khê bảo, “Chuẩn bị thi rồi.”

Hứa Huy trông có vẻ đói, vài miếng vỏ bọc hoành thánh còn sót lại cũng vớt ăn hết.

“Học tập mệt lắm à.”

“Không mệt.” Cậu thuận miệng đáp, lại kéo chai giấm qua, rưới thêm một chút vào trong nước dùng.

Giấm.

Bạch Lộ nhìn theo động tác của cậu, lại nói: “Học lên cao áp lực nhiều không?”

Hứa Huy nghe cảm thấy buồn cười, khê hừ một tiếng, bưng bát lên, húp vài ngụm, rồi rút hai tờ giấy lau miệng từ hộp giấy trên bàn, chùi chùi mép.

“Hỏi tôi nhiều như vậy, em thì sao.” Đôi mắt đen nhánh của Hứa Huy nhìn cô, “Em cũng là học sinh đúng không?”

Bạch Lộ gật đầu.

“Học trường nào.”

Mặt của Bạch Lộ hơi đỏ, ngượng ngùng xua tay.

“Học dở lắm..... đừng hỏi nữa mà.”

Hứa Huy gọi người phục vụ tới, rút tiền trong túi quần ra.

“Đừng đừng!” Bạch Lộ rối rít giữ cậu ta lại, “Cậu không cần, để mình.”

Hứa Huy: “Không cần.”

“Lần trước cậu còn giúp mà.....”

Hứa Huy chau mày, “Đã bảo không cần.”

Giọng cậu không vui, tựa như không muốn đùn đẩy qua lại, Bạch Lộ ngậm miệng, không nói gì nữa.

Tính tiền xong, Hứa Huy đứng lên, hai tay giơ cao đuôi thắt lưng, ngáp một cái. Áo bị hếch lên theo động tác, lộ ra vùng thắt lưng thon hẹp.

“Cứ như vậy đi.” Hứa Huy xách túi trái cây, cũng không chờ Bạch Lộ kịp nói gì, xoay người bước ra khỏi quán.

Bạch Lộ ngồi trở lại chỗ cũ, ngoảnh đầu ngó theo bóng lưng của cậu thiếu niên ngoài cửa sổ, như đang suy nghĩ.

Trưa hôm đó, Bạch Lộ chạy vào siêu thị Tesco đối diện với Lục Trung một chuyến. Mua một túi chanh xanh, hai hũ mật ong, còn có một cái lọ thủy tinh.

Lúc về đến ký túc xá trời đã nhá nhem tối, lớp tự học thứ Bảy năm giờ kết thúc, sau đó từ sáu rưỡi đến chín giờ hai mươi là giờ học tự nguyện, có nhiều học sinh học thấy mệt thì vào giờ này đã lục tục chuẩn bị về nhà.

Bạch Lộ lẩn lóc nguyên một ngày bên ngoài, cả người rã rời, lết tằm thân bệnh tật về đến ký túc xá.

Ở cửa ký túc xá, Bạch Lộ bất ngờ đụng phải một người.

“Ngô Hân Văn?”

Ngô Hân Văn lưng đeo cặp táp, đang đứng ngay bậc thềm trước cửa ký túc xá, giống như đang đợi người.

“Cậu về rồi à?” Ngô Hân Văn trông thấy Bạch Lộ, từ trên bậc thềm chạy xuống. “Cậu đau ốm kiểu gì mà khám nguyên một ngày vậy?” Mắt quét qua túi nylông trong tay của Bạch Lộ, lông mày của Ngô Hân Văn nhướn lên, “Ê, còn đi bát phở nữa? Chưa bệnh nặng lắm nên vẫn còn đi hả.”

Bạch Lộ không còn hơi sức để tranh cãi, xua xua tay, “Tớ mệt rồi, không nói với cậu nữa.”

“Ồ?” Ngô Hân Văn gọi với theo Bạch Lộ, “Đừng nha, tớ đợi cậu cả buổi đó.”

Bạch Lộ ngoái đầu, nói một cách yếu ớt: “Hả?”

Ngô Hân Văn nhăn nhó, “Cậu gỡ khẩu trang xuống được không hả, nhìn y như nữ quỷ.”

Bạch Lộ kéo khẩu trang xuống, Ngô Hân Văn rút từ trong cặp ra một chồng bài thi.

“Nè, bài thi lần trước đã được trả về, bên trên là của cậu, bên dưới là của tớ. Trưa nay thầy Bao giảng bài toán trong sách luyện thi, trên cuốn của tớ có chép bài, thầy Bao kêu tớ đưa cho cậu.”

Bạch Lộ đón lấy, trông thấy điểm của mình.

127..... không đến nỗi nha, Bạch Lộ lấy làm hài lòng, sau đó thuận tay lật bài thi ở dưới lên, 148.

Bạch Lộ ngược đầu, trông thấy khuôn mặt thản nhiên của Ngô Hân Văn.

Bạch Lộ nhét bài thi vào trong túi nylông, “Làm lớp phó học tập thật vất vả.”

Ngô Hân Văn: “Nói đúng đó.”

Bạch Lộ: “Tớ đi trước đây.”

“Bệnh của cậu tới đâu rồi?”

“Không sao, cảm lạnh bình thường, uống miếng thuốc ngủ một giấc sẽ khỏi.”

“Chủ Nhật cũng nghỉ ngơi đi, ráng tĩnh dưỡng, thứ hai học tiếp.”

Bạch Lộ khẽ ừ một tiếng.

Ngô Hân Văn nhìn cô, “Cậu sao lại mệt đến như vậy, rốt cuộc làm gì thế?”

Bạch Lộ chậm chạp lắc đầu, “Trông tớ mệt à?”

“Mệt chứ.”

“Tớ không mệt.” Cô nhìn cậu ta chăm chú, lại giống như đang nói với bản thân mình, “..... Hôm nay tớ đi chơi suốt cả một ngày.”

Ngô Hân Văn nhìn cô một cách quỷ dị, “Có phải cậu sốt đến mê sảng rồi không?”

Bạch Lộ xoay đầu bước vào trong.

Về đến ký túc xá, Bạch Lộ lao đầu vào giường, nằm hai mươi phút đồng hồ xong mới bò dậy.

Vào phòng tắm rửa mặt một cái, lúc sắp cầm chanh lên, Bạch Lộ chợt nhớ ra, trong phòng thiếu hai món đồ, dao và thớt.

Trước đây mỗi ngày tan học về Tương Như đều ghé chỗ bán trái cây gần nhà mua hoa quả, cắt xong trình bày đẹp đẽ trên đĩa, rồi sau đó mỗi người một chiếc nĩa chia nhau ăn. Đồ dùng sinh hoạt của Tương Như rất nhiều, Bạch Lộ trước đây không để ý, bây giờ Tương Như đi rồi, Bạch Lộ mới phát hiện sinh hoạt đôi khi không quen.

Bạch Lộ nhìn mình trong gương, khuôn mặt đang bị bệnh của cô trông càng thêm tiêu tụy. Bên tai văng vẳng như nghe ——

Ghé quá đi, các cậu biết không, Tương Như lấy trộm tiền trong nhà đi làm phẫu thuật thẩm mỹ đấy.

“Bởi vì đâu.....” Bạch Lộ dạo gần đây không nghỉ ngơi đàng hoàng, mắt thâm quầng, dưới ánh đèn mờ mờ của phòng tắm, tạo ra một cảm giác u ám lạnh lẽo mơ hồ.

Cô nhẹ nhàng khoá vòi nước, cầm thẻ căng tin đi xuống lầu.

Tiệm tạp hoá nhỏ của trường bán thức ăn và dụng cụ học tập, ngoài ra còn có các dụng cụ gia dụng thiết yếu. Bạch Lộ lấy dao và thớt từ trên kệ hàng xuống.

Lúc xếp hàng tính tiền, lại gặp một nhóm nam sinh vừa ăn xong từ trong căng tin đi ra, dẫn đầu lại là lớp phó học tập.

“Ồ.” Ngô Hân Văn cũng trông thấy Bạch Lộ, vài nam sinh khác chạy qua chọn thức ăn, cậu ta cũng chạy lại, “Duyên phận nha, xuống ăn cơm à?”

Bạch Lộ lắc đầu.

Khoé mắt của Ngô Hân Văn quét qua dao và thớt trong tay của Bạch Lộ, mở miệng.

“Trò gì thế này?” Ngô Hân Văn nhìn Bạch Lộ đầy nghi hoặc, “Cậu không phải là bị cái gì ám đấy chứ?”

Cổ họng của Bạch Lộ rất đau, không muốn nói chuyện, chỉ chỉ qua một bên, ý là đứng qua một bên đợi chút.

Nam sinh chọn xong đồ ăn, Ngô Hân Văn đi theo, đứng vào cuối của hàng.

Bạch Lộ về đến ký túc xá. Trước tiên đun nước khử trùng dao, rồi lấy chanh ra, dùng muối rửa sạch một lần, đặt lên mặt bệ đã lót giấy sạch, cắt bỏ hai đầu của trái chanh, xắt lát.

Lại lấy lọ thuỷ tinh rửa sạch, đổ một lớp mật ong phía dưới đáy.

Chanh từng lát từng lát xếp vào, sau đó đổ một lớp mật ong, sau đó lại xếp thêm chanh, rồi lại mật ong.

Khi lọ đã đầy ắp, dùng bọc nhựa bọc kín miệng, đậy chặt nắp. Giữ yên thân lọ không xê dịch, Bạch Lộ dùng giấy lau xung quanh thật sạch sẽ, sau cùng thì bung ra khỏi cửa đi tìm dì trông coi ký túc xá.

“Dì ơi, có thể để nhờ trong tủ lạnh được không ạ?” Để tiện cho học sinh, mỗi tầng của ký túc xá có một cái tủ lạnh dùng chung, nhưng để tránh việc cầm nhầm, trước khi dùng phải đăng ký với dì trông coi.

“A, chanh ngâm mật ong.” Dì ấy vừa ghi tên vào sổ vừa gật gù, “Mùa hè trời nóng thật biết hưởng thụ đấy.”

Bạch Lộ cười cười, “Dạ bị bệnh, muốn ăn chút gì mát mát.” Đồ để lại dưới chỗ của dì ấy, “Làm ơn bỏ ở tầng giữ tươi cho cháu.”

“Được rồi, biết rồi.”

Về lại phòng ký túc xá rửa mặt xong xuôi, đã là chín giờ.

Lúc bấy giờ Bạch Lộ mới uống thuốc, để đồng hồ báo thức, leo lên giường ngủ.

Giấc ngủ rất không yên, mũi nghẹt cứng, phải thở bằng miệng, tới giữa đêm thì miệng lưỡi khô không khốc giật mình tỉnh giấc một lần.

Sáng hôm sau, Bạch Lộ tới chỗ của dì trông coi để lấy lọ chanh, dùng một chiếc khăn tay mới bọc chiếc lọ lại, đặt vào trong bao, ra khỏi cửa.

Bạch Lộ đã đứng ở con đường nhỏ đó rất lâu.

Lần đầu tiên cô để ý đến những bông hoa nhĩ đông dưới ánh nắng mặt trời.

Phần màu trắng của hoa nhạt dần, sắc vàng của đoá hoa bắt đầu khiến người ta chú ý.

Lại đến trước cửa nhà Hứa Huy.

Hôm nay càng yên ắng hơn trước đó, ngay cả tiếng mưa cũng không còn.

Bạch Lộ khẽ gõ cửa.

Đợi một chút, không có động tĩnh, lại gõ, rồi cuộc cũng có người trả lời.

Giọng của Hứa Huy nghe khàn khàn, biếng nhác mơ màng.

“Ai đó.....”

Đi kèm theo câu hỏi là tiếng dép loẹt xoẹt dưới đất, cửa mở ra.

Hứa Huy mặc quần cộc áo đen, sắc môi nhợt nhạt, ngủ đến độ mí mắt khép hờ, tóc tai bù xù. Nhưng dưới ánh ban mai, bộ dạng lờ lờ này của cậu lại mang đến cảm giác tươi mới của trẻ sơ sinh. Bạch Lộ nói: “Là mình.”

Hứa Huy nhìn Bạch Lộ đăm đăm, trong tình trạng nửa thức nửa ngủ, ánh mắt của cậu càng trực tiếp hơn trước đây, nhưng cũng vì thế mà thêm mơ màng.

Cậu hỏi bằng giọng khàn khàn: “..... Em tới làm gì?”

Bạch Lộ nhấc tay lên, thở thè: “Trả cậu.” Hứa Huy chậm chạp cúi đầu, là một cây dù.

Cây dù ẩm ướt đã được căng ra phơi khô ráo trong nắng, vải dù đã biến thành thẳng thớm. Cây dù trong tay của Bạch Lộ được gấp hết sức gọn gàng đầu ra đáy, dây cài dù bó gọn rồi cài nút, trông y như mới toanh.

Ánh mắt của Hứa Huy di chuyển từ cây dù lên mặt của Bạch Lộ, ánh mắt sâu hơn trước đó một chút, thản nhiên nhìn, không nói gì.

Bạch Lộ khẽ nói: “Bên trong bị gãy hai que chống, mình dùng keo dán lại, có thể không chắc chắn lắm.....”

Hứa Huy vẫn không nói gì.

Bạch Lộ đợi một hồi, Hứa Huy cũng vẫn chưa mở miệng, đầu của cô càng cúi thấp hơn, nói lí nhí: “Mấy lần trước đều..... cảm ơn cậu nhé.”

Im lặng một chút, trên đỉnh đầu chợt vang lên một tiếng cười, Hứa Huy dựa vào cửa, biếng nhác ừ một tiếng.

8. Chương 8

Họ đứng bên cửa một hồi.

Sự im lặng của Hứa Huy mang ý nghĩa riêng.

Cuối cùng vẫn là Bạch Lộ mở miệng, hỏi Hứa Huy: “Hôm nay nguyên ngày cậu đều ở nhà sao?”

Hứa Huy vò vò tóc, so với sự dè dặt của Bạch Lộ, cậu có vẻ tùy ý hơn nhiều. Cũng không biết chợt nhớ tới cái gì, Hứa Huy thì thầm: “Em không biết à?”

Bạch Lộ hơi hé miệng, ngược mắt. Hứa Huy đứng từ trên cao nhìn xuống, khoé miệng mang một nét cười nhạt.

“Hôm qua tôi nghe điện thoại, không phải em đã nghe rất cẩn thận à?” Bạch Lộ giống như bị phát hiện ra gì đó, đầu lại bắt chợt cúi xuống.

Hứa Huy cười cười, đang tính nói gì, bị một cái hắt hơi của Bạch Lộ cắt ngang.

“Xin lỗi.” Bạch Lộ vội vàng che miệng, sụt sịt mũi. Hơi ngại ngùng xoay người đi, giọng mũi rất nặng, nói: “Vậy mình không làm phiền cậu nữa, mình đi đây.”

Hứa Huy gọi Bạch Lộ lại, nhíu mày.

“Bệnh của em vẫn chưa khỏi?”

Bạch Lộ cúi đầu, khẽ nói: “..... Ừm, xin lỗi.”

Hứa Huy cảm thấy hoang đường, “Cái này em xin lỗi tôi làm quái gì.”

Bạch Lộ vẫn giữ tư thế che miệng, không nhúc nhích. Hứa Huy nghiêng người chờ chỗ, nói: “Vào trong nghỉ ngơi một lát đi.”

Bạch Lộ khẽ gật đầu, theo Hứa Huy vào trong nhà.

Hứa Huy đến bên xô pha, lại cầm thuốc lá trên bàn lên hút. Bạch Lộ ngồi ngay ngắn một bên trên chiếc ghế.

Bạch Lộ nhìn góc bàn, khoé mắt thấy Hứa Huy đang ngồi tự lo hút thuốc, vò đầu tóc, ngáp mấy cái. Cô tuy là đã được cho vào trong, nhưng Hứa Huy cũng không hỏi cô có muốn gì không, ngay cả một ly nước theo phép xã giao bình thường cũng không có.

Cậu không quan tâm đến người khác lắm, đại khái là vì bình thường đều là người ta quan tâm đến cậu, cậu không có khái niệm về việc săn sóc, cũng không có thói quen săn sóc.

Thuốc lá khiến cho cơn buồn ngủ của Hứa Huy tan đi hơn nửa, cậu ngồi trên xô pha trò chuyện với Bạch Lộ.

“Bọn em học hành cũng không bận?”

Bạch Lộ gật đầu, “Không bận.”

Hứa Huy, “Em cũng là học sinh cấp ba à, lớp mấy rồi?”

Bạch Lộ khẽ cười với cậu, dịu giọng nói: “Cậu thấy mình như lớp mấy?”

Hứa Huy vui lên, nhướn mày, cảm hơi nhếch.

“Tôi thấy em giống như học sinh cấp một.”

Bạch Lộ mím môi.

Hứa Huy rít một hơi thuốc, “Em quá nhỏ con.” Nhìn chăm chú, lại bổ sung một cách chê bai, “Dáng người cũng lùn.”

Bạch Lộ không quan tâm lắm, sờ sờ mũi, đầu mới nhớ ra việc gì, mở miệng nói: “Không chừng mình còn lớn hơn cậu.”

Hứa Huy cười khẩy một tiếng, “Không có khả năng.”

Giọng của Bạch Lộ dịu dàng mềm mỏng.

“Mình là sinh vào mừng sáu tháng chín cơ.....”

Tay của Hứa Huy bỗng nhiên khựng lại, “Cái gì?”

Bạch Lộ: “Sinh nhật của mình là mừng sáu tháng chín, của cậu là ngày nào?”

Vẻ mặt của Hứa Huy lần đầu tiên lộ chút kinh ngạc, “Tôi..... cũng là sáu tháng chín.”

Bạch Lộ hơi tròn mắt: “Của cậu là âm lịch hay dương lịch?”

Hứa Huy: “Dương lịch.”

Tay che miệng, Bạch Lộ ngạc nhiên đến độ nói không nên lời, “Mình cũng thế.”

Hứa Huy dụi tắt điếu thuốc, quay đầu, “Sinh mấy giờ, có nhớ không?”

Bạch Lộ: “Buổi tối.”

Cậu con trai cuối cùng cũng lộ ra nét cười như có như không, “À, vậy vẫn nhỏ hơn tôi, tôi sinh vào sáng sớm.”

Mặt trời lên cao, nhà của Hứa Huy không kéo rèm cửa sổ, nhưng nhà quay về hướng Nam, cho dù rèm đóng kín mít gian phòng vẫn nóng bức như cũ.

Di động của Hứa Huy reng.

“A lô?”

“.....”

“Ừ, dậy rồi.”

“.....”

“Hôm nay hả? Các cậu đang ở đâu?”

“.....”

“À..... trưa nay.....” Nghĩ một chút, “Cũng được, muốn tới thì tới đi, nhưng mà ăn uống lo mua theo, chỗ tôi cái gì cũng không có.” Nói xong lại thêm một câu, “Tôi mời.”

Một cú điện thoại ngắn gọn, nói xong cúp ngay.

Buông đi động ra, Bạch Lộ mở miệng trước.

“Là bạn cậu tìm cậu chơi sao?”

Hứa Huy gật đầu, “Ừ.”

“Vậy mình đi trước đây.”

Hứa Huy không nói gì, Bạch Lộ lấy chiếc bao từ sau lưng đem ra, mở bao moi ra chiếc lọ.

Khăn tay giữ lạnh rất tốt, chiếc lọ vẫn còn lạnh.

“Cái này cho cậu.” Bạch Lộ nhẹ nhàng đặt chiếc lọ xuống bàn. “Gì vậy?” Hứa Huy kéo qua. Cậu cầm bằng một tay, lật qua lật lại ngắm nghía, Bạch Lộ rồi rít đến độ đứng cả lên, “Đừng đừng, đừng để bị đổ.”

Cô không dám trắng trợn đụng vào tay của Hứa Huy, chỉ có thể đứng một bên cuống quýt. Hứa Huy đặt lại chiếc lọ xuống bàn, an ủi cô, “Không đổ được đâu, đây là cái gì?”

Bạch Lộ nói lí nhí: “Một chút đồ ăn, tối hôm qua mình làm, làm hơi nhiều ăn không hết, vừa vặn đem qua cho cậu.”

Hứa Huy liếc nhạt cô một cái, như cười như không, “Làm hơi nhiều?”

Bạch Lộ cũng biết cậu đang nhìn cô, đầu cúi gằm xuống.

Hứa Huy mở khăn tay ra, trong lọ là từng tầng từng tầng chanh xắt lát ngâm trong mật ong đầy ắp.

Hứa Huy khẽ nói, “Chanh à.” Cậu nhìn Bạch Lộ một cái, “Muốn chua chết tôi sao?”

Bạch Lộ: “Cậu không thích ăn chua hả? Thật ra cũng không chua lắm, nước ngâm bên trong là mật ong mà.”

Hứa Huy lắc đầu, nhìn chiếc lọ đầy hứng thú.

Bạch Lộ ngồi bên, nhỏ bé an tĩnh. Hôm qua lúc ăn hoành thánh, rưới mấy vòng dấm là theo thói quen, cậu hoàn toàn không nhớ gì.

“Không phải không thích, tôi rất thích ăn chua.” Hứa Huy nói. “Vậy thì tốt.” Bạch Lộ nói: “Cậu cắt lọ vào trong tủ lạnh, rồi để thêm một, hai ngày nữa sẽ——”

Bạch Lộ đang còn nói thì Hứa Huy đã mở nắp lọ, ngón cái cùng ngón trỏ nhón một lát chanh từ trong lọ thủy tinh, ngửa cổ bỏ vào miệng.

Bạch Lộ: “.....”

Hứa Huy ngâm chanh, nhắm nháp, động tác của xương cằm kéo theo yết hầu ở cổ, nhẹ nhàng rung.

Bạch Lộ nhìn muốn ê hết răng, không nhịn được nói: “Bây giờ ăn không chua sao?” Hứa Huy lắc đầu.

Bạch Lộ đứng lên, “Vậy mình đi đây, tí chiều cậu còn có việc, mình không làm phiền cậu nữa.”

“Ồ, biết điều vậy sao?”

Bạch Lộ không trả lời, đi đến trước cửa, Hứa Huy ở đằng sau nói: “Có thường quanh quẩn gần đây không?”
Bạch Lộ ngừng bước, “Nhà mình rất gần đây.” Cô ấp úng do dự, “Bằng không thì..... để lại số điện thoại, có được không?”

Hứa Huy cười khinh khỉnh, “Ừ.”

Bạch Lộ nói: “Cậu nói số di động của cậu cho mình đi.” Hứa Huy đọc một dãy số, Bạch Lộ: “Mình còn chưa biết cậu tên gì.....”

“Hứa Huy, Hứa trong ‘hứa hẹn’, Huy trong ‘rực rỡ.’”

Bạch Lộ gọi một cú điện thoại, sau đó cúp, Hứa Huy hỏi: “Em thì sao?”

“Bạch Lộ.”

“À. Một đàn cò trắng ở trên cao hả?” (1)

Bạch Lộ cười cười: “Ừm.”

(1) Bạch = Trắng, Lộ = con cò. Tuy nhiên, chữ “Lộ” của tên Bạch Lộ không phải là con cò, mà có nghĩa là “âm thanh của ngọc.”

Hai bên lưu xong số điện thoại, Bạch Lộ ra khỏi cửa, Hứa Huy cũng đi theo đến ngưỡng cửa.

“Ngày thường tôi luôn ở trường, chắc không tiện lắm, em.....” Hứa Huy cố tình ngừng một chút, Bạch Lộ hiểu ý, nói: “Mình biết rồi, mình sẽ không gọi điện tới làm phiền cậu.”

Cô vẫy vẫy tay với Hứa Huy, “Vậy mình đi đây.”

Hứa Huy gật đầu.

Ra khỏi cửa đã là buổi chiều, Bạch Lộ bận suốt một cuối tuần, cuối cùng mới có thể chân chính bắt đầu dưỡng bệnh.

Về đến ký túc xá, Bạch Lộ uống thuốc, đắp chăn dày kín cho ra mồ hôi, ngủ một giấc hai tiếng rưỡi đồng hồ.

Tỉnh lại thấy đầu óc đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Bạch Lộ ra mồ hôi đầy mình, người nhớp nháp rất khó chịu, nhưng cũng không dám tắm rửa, chỉ thay đồ rồi ngồi trong phòng học bài làm đề luyện thi.

Cũng vào lúc này, nhà của Hứa Huy đang có người tới.

Năm người, ba trai hai gái, mang theo hai két bia và mấy túi to đựng đồ ăn.

“Tí tối kêu thêm đồ nướng sau!” Bọn bè nói cười ồn ào tiến vào trong nhà, gian phòng khách không lớn phút chốc đầy người.

“Anh Huy ở nhà một mình làm gì thế? Có buồn chán không.” Đại Hải lại gần, ngồi đánh phịch một cái xuống bên cạnh Hứa Huy trên sofa. Hứa Huy để mặc cậu ta xô đẩy, “Không chán, ngủ bù.”

“Sáng ngủ chưa đủ?”

“Bị người đánh thức.”

“Ai thế, ai đánh thức anh.” Tiểu Diệp chạy lại, một chân đạp Đại Hải ra, “Qua ngồi bên kia!”

“Ê cái cậu này.....” Tiểu Diệp mắt trợn ngược tới nơi, Đại Hải: “Rồi rồi, tớ cút là được chứ gì.”

Đến lượt Tiểu Diệp ngồi xuống cạnh Hứa Huy.

“Đói không? Bọn em có đem thức ăn tới.” Cô ta kéo chiếc bao qua, bên trong là đủ mọi thứ thức ăn vặt và quà vặt.

“Anh không đói, bọn em ăn trước đi.”

Đại Hải bật TV lên, bọn họ đều không phải là mới tới nhà Hứa Huy chơi lần đầu, đối với cách bày biện trong nhà rất quen thuộc. Từ trong phòng ngủ lôi ra máy karaoke, cắm vào, bắt đầu hát.

Ầm ỉ ồn ào thắng một mạch đến tối, Hứa Huy cuối cùng cũng thấy hơi đói, mọi người nhao nhao lo gọi điện thoại đặt thức ăn giao tận nhà.

Bọn họ quá quen với quán giao thức ăn nọ, gọi gần hết ba trăm tệ đồ nướng, Đại Hải cầm điện thoại gọi lên với ông chủ quán.

“Mua nhiều như vậy! Rẻ một chút đi. Lần nào bọn cháu cũng chiếu cố việc làm ăn của chú, bao nhiêu học sinh chỗ trường toàn là cháu dẫn tới không à!”

“.....”

“Đúng rồi, vậy mới được chứ!”

Bớt được hai mươi tệ, Đại Hải làm như mới thắng trận, khoe khoang với mọi người.

Nữ sinh còn lại tên là Trương Văn Huệ, vẻ mặt khinh bỉ, “Xem cậu keo thế kìa.....”

Đại Hải: “Cậu không phải người trả tiền, làm bộ rộng rãi gì chứ, hay là cậu mời đi, tớ sẽ gọi ngay cho ông chủ kêu họ tăng giá lên lại.”

Trương Văn Huệ bị nói đến độ mặt đỏ bừng, thở phì phì tức tối cầm bật lửa trên bàn chơi cậu ta.

“Cũng không phải là cậu trả tiền!” giọng của Trương Văn Huệ đánh đá, “Là anh Huy mời! Cậu cũng bớt làm bộ đi!”

Đại Hải né chiếc bật lửa.

“Được được được, không chấp nhất với con gái.” Cậu ta ngồi xuống cạnh một nam sinh đang yên lặng, “Đám đàn bà... Bó tay.” Võ vố người bên cạnh, “Tôn Ngọc Hà, cậu nói có phải không.”

Tôn Ngọc Hà là người tương đối điềm tĩnh trong nhóm nam sinh ở đây, ngoại trừ Hứa Huy ra, cậu ta là người ít nói nhất. Trương Văn Huệ vẫn còn đang gào hét, Đại Hải la lên: “Được rồi mà, đừng ồn ào.”

Tiểu Diệp cũng khuyên cô ta, “Kệ nó đi, cậu ta thôi mồm cậu không biết sao.”

Trương Văn Huệ ngồi xuống lại, đảo mắt khinh bỉ với Đại Hải, xoay qua nói chuyện với Tiểu Diệp.

Đồ nướng rất nhanh được đưa tới. Không khí trong phòng càng sôi nổi.

“Rượu đâu, chắc đã đủ lạnh rồi đó.”

Tôn Ngọc Hà đứng dậy, đi xuống bếp, “Để tớ đi xem.”

Tới tủ lạnh lấy rượu, gặp ngay Hứa Huy vừa từ trong buồng vệ sinh ra.

“Làm gì vậy.”

“Lấy rượu, đồ nướng tới rồi.”

“À.”

Tôn Ngọc Hà mở tầng trên của tủ lạnh ra, lấy mấy chai rượu, hỏi nhỏ một câu: “Hôm qua ghé bệnh viện rồi?”

Đầu mày của Hứa Huy không khỏi nhú lại, Tôn Ngọc Hà đổi chủ đề, nói: “Để tớ ra ngoài kia xem sao, Đại Hải lại đang réo gì nữa đây.”

Tôn Ngọc Hà còn đang nói, trông thấy ánh mắt của Hứa Huy rơi xuống cửa tủ lạnh đang mở, cậu ta xuôi theo ánh mắt nhìn xuống, là một chiếc lọ bọc khăn tay trắng.

“Đây là gì?” Cậu ta thò tay cầm lên, Hứa Huy đứng phía sau bảo, “Cầm cho thắng, đừng để đổ.”

“Chanh?” Tôn Ngọc Hà không khỏi cau mày, “Cậu thích ăn chua thật đấy.”

Hứa Huy từ chối cho ý kiến. Qua vài giây, bất chợt cười cười, lại nói:

“A Hà, tớ gặp một người sinh cùng ngày với tớ.”

9. Chương 9

Tôn Ngọc Hà: “Sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày?”

Hứa Huy gật đầu.

“Ái chà.” Tôn Ngọc Hà cầm bìa lên, “Ai thế?”

Hứa Huy: “Bọn cậu không biết đâu, tớ cũng chỉ trùng hợp gặp mà thôi.”

Tôn Ngọc Hà nheo mắt nhìn Hứa Huy, hơi tò mò nói: “Là một em à?” Hứa Huy cười một tiếng, “Ừ, em gái, đã để lại phương thức liên lạc.”

“Biết ngay mà.” Tôn Ngọc Hà chắc chắn hai tiếng, cảm khái, “Cái duyên đàn bà này của cậu.....” bìa hơi bị đông đá, đặt lại xuống bệ bếp, lại nói, “Em đó thế nào?”

Hứa Huy: “Bình thường.”

“Xinh không?”

Hứa Huy bĩu môi, “Thường thôi.”

Tôn Ngọc Hà ối một tiếng, “Cậu đừng khó tính đến vậy được không hả.”

Hứa Huy hiềm khi thành khẩn một phen, “Em này thật tình nhìn rất thường.”

“Thường mà cậu còn để lại phương thức liên lạc?”

Hứa Huy: “Gặp mấy lần lận, để thì để thôi.”

Tôn Ngọc Hà: “Điện thoại của cậu chắc sẽ bị gọi nổ máy.”

Hứa Huy nhún vai.

Tôn Ngọc Hà rất có hứng thú với nữ sinh bỗng dưng ở đâu ra này, “Cậu nói em này nhìn thường thôi ý là xấu à?”

Hứa Huy thử nhớ lại, hình ảnh hiện ra trong đầu không phải là khuôn mặt của Bạch Lộ, mà là cái hôm sau khi ra khỏi bệnh viện, họ cùng ngồi xe buýt, Bạch Lộ đứng trước mặt cậu, bóng lưng thấp bé nhỏ xinh.

Cô có mái tóc lộn quăn, dưới ánh nắng ánh lên màu hoe hoe vàng.

“Cũng..... không phải là xấu.” Hứa Huy nói, “Chỉ là thường thôi.”

“So với Tiểu Diệp thì sao?”

Hứa Huy lắc đầu, “Không đẹp bằng Tiểu Diệp.”

“Làm sao quen vậy?”

“Cái lần bọn mình đứng đầu ngõ chơi tuần trước, không phải là trời đổ mưa sao, cô ấy đến trú mưa.” Tôn Ngọc Hà nhớ tới hôm đó, “À.....” Khoé miệng nhếch lên cười, “Không phải là cố ý chứ, sao lại có thể dễ dàng chạy vô đúng nhà của một anh đẹp trai để trú mưa. Sao xưa giờ chưa có em nào lên nhà tớ trú mưa cả?”

Hứa Huy ngó cậu ta với ánh mắt khinh bỉ. “Nhà cậu ở tầng 11, lên tới chỗ cậu để trú mưa mới gọi là cố ý đó.” Giọng của cậu lại khẽ dần, rồi lẩm bầm, “Nhưng mà quả thực rất có duyên với cô ấy, rất nhiều chuyện đều đụng mặt nhau.”

“Hiềm khi cậu nói chuyện duyên phận về đứa con gái nào.” cậu ta nhìn Hứa Huy, “Có duyên thì nhích thôi.”

Hứa Huy liếc cậu ta, “Nhích cái gì?”

Giọng điệu của Tôn Ngọc Hà mang chút ganh tị: “Dù sao loại chuyện này cậu luôn như điều gặp gió.”

Hứa Huy lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

“Cậu chưa gặp đâu, thật tình rất bình thường.”

“Mẹ..... được lời còn khoe mẽ.” Tôn Ngọc Hà không nhịn được chửi một câu, phía ngoài vọng lại tiếng Đại Hải đang rống: “Bia đâu?! Mẹ nó, bia đang bị hai chúng bay uống lên có phải không!”

Tôn Ngọc Hà quay ra ngoài la lên một tiếng, “Ra liền!”

Cầm mấy chai bia đi ra ngoài nhà, chỉ còn lại Hứa Huy đang đứng y chỗ cũ duỗi lưng. Bên ngoài tiếng karaoke đình tai nhức óc, Hứa Huy ngáp một cái, tính quay về phòng khách, khoé mắt quét tới tủ lạnh, chân dừng bước.

Quẹo vòng lại vào bếp, mở tủ lạnh ra, lại nhón hai lát chanh bỏ vào miệng, xong rồi mới quay về phòng khách.

Ý chí quyết định thành bại, cái câu này đặt lên người của những thí sinh đặc biệt hiệu nghiệm.

Cực nhọc lẫn lộn nguyên một cuối tuần, Bạch Lộ chỉ dựa vào lòng vững tin là thân thể mình khỏe, thể mà lại chiến thắng được ác ma bệnh tật, hôm thứ Hai lên lớp đã đỡ hơn rất nhiều, tới thứ tư thì cơ bản là đã gần như bình thường trở lại.

Lục Trung không cho phép học sinh mang di động, nhưng phần lớn học sinh đều có, gài chế độ yên lặng, lên lút mang theo.

Di động của Bạch Lộ bữa giờ toàn nằm yên dưới đáy cặp.

Từ lúc quay về ký túc xá hôm Chủ Nhật, cô đã không lấy di động ra lần nào.

Đối mặt với vấn đề, cô luôn phân biệt giới hạn rất rõ ràng.

Trùm Học Tập đùa giỡn ngày càng ít đi, bởi vì chỉ còn mấy hôm nữa, cậu ta phải tham dự cuộc thi Hoá Học rồi. Ngô Hân Văn không ở nội trú, gia đình của cậu ta thuê cho cậu ta một căn nhà ở khu vực lân cận. Năm cuối của cấp 3 mẹ cậu ta đã cố ý thôi việc, ở nhà chăm con, giúp cậu ta chuẩn bị thi khảo.

Do ở rất gần, mỗi ngày Ngô Hân Văn đến trường rất sớm, sớm đến độ có thể cạnh tranh với bạn học Bạch Lộ.

Sáng sớm ngày thứ Năm, Bạch Lộ lại là người đầu tiên tới lớp, ngồi không bao lâu thì Ngô Hân Văn cũng tới.

“Dạo gần đây cậu học hoá trang à?” Bạch Lộ nhìn hai quầng thâm dưới mắt Ngô Hân Văn nói.

Ngô Hân Văn ngồi xuống, “Đừng ác mồm như vậy, tích đức cho cái miệng chút.” Bạch Lộ lại cúi đầu giải đề.

Hôm nay học hành khá nhẹ nhàng, buổi chiều có ba tiết tự học cộng thêm một tiết thể dục, tương đương với một buổi chiều được tự do.

Trùm Học Tập chiếu theo thường lệ chạy vào phòng học riêng của thư viện tìm cảm giác, học đến nhập thần, mãi đến khi chuông của tiết cuối cùng reng mới tỉnh lại. Vừa ngó đồng hồ, hoảng hốt quơ đồ, cầm đầu chạy về lớp.

Trong lớp, người đi gần hết, bạn học đa số đều đã xuống ăn cơm.

Cậu ta thở hắt hà hắt hển, leo lên bục giảng.

Vừa ngược đầu, kính ngạc phát hiện ra bảng đã được lau sạch. Căn cứ theo mức độ sạch sẽ mà nói, chắc là được lau khô trước một lần, sau đó dùng vải ướt lau thêm lần nữa. Mặt bảng nhìn như mới, những mẩu phấn ngấn đã được vứt đi, thay bằng phấn mới.

Quay xuống, dưới đất cũng đã được quét sạch, rác trong góc tường cũng đã được dọn.

Ngô Hân Văn há hốc miệng, nhìn chỗ ngồi của mình.

Bạch Lộ không có ở đó, chắc đã đi ăn rồi.

Ngô Hân Văn về chỗ ngồi của mình, đặt chồng vở lên mặt bàn.

Hôm nay là ngày cậu ta quét dọn — tuy nhiên nói đúng ra thì là ngày bàn của họ trực nhật.

Ban đầu lúc chia công việc, Ngô Hân Văn chiếu theo tình thần đạo nghĩa của nam nhi sức dài vai rộng, gánh vác hết các việc lau chùi bằng phần cửa sổ hốt rác vùn vùn, Bạch Lộ chỉ phải quét tước chút đỉnh.

“Haizz.....”

Ăn xong, học sinh lục tục kéo nhau về dự tiết tự học buổi tối.

Bạch Lộ về lớp không sớm không muộn. Cô yên lặng ngồi vào chỗ, yên lặng lấy vở, yên lặng móc bút ra, sau đó yên lặng quay qua nhìn Ngô Hân Văn.

“Chúng ta mới gặp nhau lần đầu?” Cô nói.

Ngô Hân Văn trách: “Cậu xem, cậu như vậy là thành người lạ rồi phải không?”

Bạch Lộ: “Vậy chứ cậu cứ nhìn tớ như thế làm gì?”

Ngô Hân Văn: “Cậu không biết rõ rồi sao.”

Bạch Lộ quay đầu đi lo giải đề, Ngô Hân Văn nghiêng đầu nhìn cô từ dưới lên trên.

“Xin lỗi nhé.” Cậu này nghe rất chân thành.

“Không sao.”

“Tớ thật tình không để ý, lúc chuông reng mới bừng tỉnh.”

Bạch Lộ ngoảnh đầu, “Cậu đang xin lỗi hay là đang khoe khoang đấy.”

Ngô Hân Văn cười cười, “Ngày mai tớ mời, dẫn cậu tham quan căng tin một chuyến.”

Bạch Lộ lẳng lặng nhìn cậu, Ngô Hân Văn đổi cách nói: “Thì mời cậu ăn một bữa, tớ thật tình rất áy náy.”

“Được.”

Tan tiết tự học, Bạch Lộ nhắm hướng ký túc xá mà đi, lúc đi ngang qua khu rừng nhỏ trong trường, loáng thoáng thấy có hai bóng lưng đi về phía cổng trường, tranh thủ lúc không ai để ý nắm lấy tay nhau. Chỉ trong giây lát, rồi lại buông ra.

Cuộc sống của học sinh lớp 12 như chiếc máy photo, ngày tiếp nối ngày tuần tự in xuống.

Nhưng trên mảnh đất đầy khuôn phép kiên cố này, đôi khi cũng sẽ có vài ngọn cỏ không chịu nổi cô đơn, lặng lẽ vươn lên giữa những khe hở. Hứa Huy đã nhớ đến Bạch Lộ vào lúc nào nhỉ?

Lần đầu tiên là sau khi ăn hết lọ chanh. Cậu thích ăn chua, chanh xanh đi chung với mật ong trong những ngày hè quả là hoàn mỹ. Hứa Huy không ở trong trường, tối về nhà hẳn không có gì làm lại ăn vài miếng, ba bốn ngày sau đã ăn hết nguyên lọ.

Khi ấy, cậu nhớ đến Bạch Lộ một lần.

Lần thứ hai là vào buổi tối thứ Sáu.

Thứ sáu lúc trường dạy nghề tan lớp, theo thói quen thường tụ tập ăn chơi. Nam sinh thu xếp kéo nhau đi quán internet, bao nguyên một phòng lớn, ăn uống chơi bời hết hò. Hứa Huy không thích chơi game lắm, nên mở một máy vi tính lên xem phim.

Chọn mấy bộ phim, đều cảm thấy nhàm chán, ngay lúc chuẩn bị ngủ một giấc, Tôn Ngọc Hà sắp tới.

Hứa Huy là anh em chí cốt với Tôn Ngọc Hà, vô cùng thân thiết, gần như là sắp tới trình độ hai như một. Thế nhưng lần này không biết tại sao, khoảnh khắc vừa trông thấy cậu ta, Hứa Huy chợt nhớ đến cô bé kia.

Thật đúng lúc, Tôn Ngọc Hà cũng thuận miệng hỏi một câu: “Cái cô em có duyên với cậu kia sao rồi?”

Hứa Huy không nói gì.

Tôn Ngọc Hà: “Gọi điện thoại cho cậu chưa?”

Hứa Huy ngồi im re, Tôn Ngọc Hà chớp chớp mắt.

“Không phải là lơ đẹp cậu chứ.”

“Cút.”

“Ha ha.....” Tôn Ngọc Hà gật đầu, “Tớ cút tớ cút, ha ha.....”

Cậu đã nhớ đến Bạch Lộ lần thứ hai trong tuần này.

Hứa Huy móc di động ra, trong điện thoại của cậu, các phần mềm kết bạn quanh năm suốt tháng ở trong trạng thái bận rộn. Tìm ra hai cột tin nhắn và thư nhắn, Hứa Huy quét qua một lượt, Bạch Lộ vẫn chưa liên lạc cậu lần nào.

Hứa Huy đứng lên, ra khỏi quán internet.

“Đi đâu thế?” Có người hỏi đằng sau.

“Hút thuốc.”

Tiểu Diệp lầm bầm, “Trong quán net đâu phải là không cho hút thuốc.”

Đại Hải ngồi bên cạnh bảo: “Chuyện của đàn ông, đàn bà các cậu bớt hỏi đi.”

Trong nháy mắt lại đã bắt đầu kinh nhau.

Hứa Huy đẩy cánh cửa của quán internet ra, bên ngoài không khí khá hơn so với bên trong gấp vạn lần.

Đêm hè thoáng mát, gió thổi đến độ mắt của Hứa Huy phải khép hờ.

Cậu móc ra một điếu thuốc, mời lửa, sau đó bắt đầu viết tin nhắn.

Lục Trung đang trong tiết tự học buổi tối. Cặp đằng sau lưng bắt chợt rung lên.

Bạch Lộ đang còn làm một phần luyện nghe Anh Văn.

Để học sinh có thể tập nghe Anh Văn, Lục Trung đã phát cho mỗi người một chiếc máy thu âm nhỏ, chỉ có thể dùng để phát những bài tập nghe tiếng Anh trong sách luyện thi.

Cô dứt tai nghe, trong tai là tiếng Anh tiêu chuẩn du dương, đang đọc các câu trả lời.

Cô ngược mắt, thầy Bao đang nghiêm túc chấm bài vở.

Ánh nhìn trong mắt cô ngưng lại. Sau lưng không chỉ đang rung lên từng trận từng trận một, mà cũng là nhắc nhở, là tín hiệu, là một loại chứng minh.

Bạch Lộ thản nhiên đảo mắt, tập trung làm cho xong những đề còn lại.

Di động reng lên một lần sau đó không kêu nữa.

Buổi tối tan học, Bạch Lộ về tới ký túc xá, gọi một cú điện thoại cho Hứa Huy.

Quán internet đang còn vui chơi quên trời quên đất, Hứa Huy lấy di động ra, cúp. Vài giây sau, chuông lại reng, lại cúp lần nữa.

Lần thứ ba reng, Hứa Huy mới chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

Lại quay về chỗ bạn này hút thuốc, Hứa Huy nhận cuộc gọi.

“A lô?”

“Hứa Huy?”

“Không thì sao.”

Bạch Lộ nhỏ giọng nói: “Vừa rồi cậu đã gọi cho mình.....”

“Không thì sao.”

“Mình để di động ở nhà, hôm nay không mang theo.” Bạch Lộ nói, “Xin lỗi..... Cậu tìm mình có gì không?”

Hứa Huy lạnh lùng nói: “Không có gì thì không thể gọi điện thoại à.”

Bạch Lộ vội vàng nói: “Không phải ý đó.”

Giọng nói của Bạch Lộ rất nhỏ, vừa nhẹ nhàng vừa êm ái, Hứa Huy nghe một hồi không biết sao lại nhớ đến hôm cô mặc chiếc áo trắng, và những lọn tóc quăn mềm mại sẽ biến thành sắc hoe hoe vàng dưới ánh mặt trời. Còn có bộ dạng của cô lúc cúi thấp đầu bưng lọ chanh.

Hứa Huy một tay cầm di động, một tay rút túi quần, ngắm nhìn xe cộ chạy trên đường.

“Em học hành bận rộn?”

Bạch Lộ: “Cũng bình thường, không có gì gọi là bận.”

“Không gọi điện thoại cho tôi.”

Bạch Lộ giải thích: “Mình có muốn gọi, nhưng không biết khi nào cậu có thời gian, cho nên, cho nên.....”

Hứa Huy không đợi cô nói xong, lắc cổ một chút, nói khẽ: “Cuối tuần rảnh không?”

Bạch Lộ bặm môi, “Tính làm gì thế?”

Hứa Huy: “Đi chơi.”

“Đi đâu?”

Hứa Huy nhíu mày, im lặng một lát.

Bạch Lộ nghĩ bụng, cậu hoàn toàn không rành cách hẹn hò với người ta. Có lẽ bởi vì cậu luôn là người được người ta hẹn.

Qua một lúc, Hứa Huy nói một câu: “Thôi..... khỏi tới đi, tôi cúp máy đây.”

Trước khi cúp máy, Bạch Lộ tranh thủ hỏi: “Đồ ăn cậu ăn hết chưa?”

“À.” Lúc bấy giờ Hứa Huy mới nhớ ra, “Ăn hết rồi.”

Bạch Lộ: “Còn muốn nữa không?”

Hứa Huy không nói gì.

Bạch Lộ: “Tối thứ Bảy mình ghé cậu lấy lọ, có thể làm thêm cho cậu.”

Vẫn im lìm.

Bạch Lộ đợi một chốc, chậm rãi mở miệng: “Hay là.....trước mắt khoan làm?”

Lại thêm mười mấy giây trôi qua, Bạch Lộ nghe thấy giọng nói thản nhiên của Hứa Huy.

“Mấy giờ.”

10. Chương 10

Cuối cùng thì họ hẹn nhau sáu giờ tối thứ Bảy.

“Trễ vậy?” Hứa Huy hơi bất mãn. “Thứ Bảy lại không có việc gì, tại sao không sớm hơn một chút.”

“Thứ Bảy mình phải giúp gia đình chút việc.....”giọng điệu con gái thương lượng, “Nguyên ngày cho đến chiều tối.”

“.....Được rồi.”

Thứ Bảy cho dù không phải đi học buổi tối, nhưng năm giờ chiều mới tan học.

Lúc nằm trên giường, Bạch Lộ nhớ ra, Chủ Nhật thật sự phải về nhà một chuyến.

Gia đình của Bạch Lộ tuy là dân địa phương, nhưng do cách trường quá xa, cuối cùng đành chọn cách nội trú. Cha mẹ của Bạch Lộ là tầng lớp bình dân, do từ bé Bạch Lộ đã sớm tự lập và hiểu chuyện, cho nên cha mẹ cũng không nghiêm ngặt gì lắm với cô.

Cứ hai cách hai tuần thì Bạch Lộ về nhà một lần, sum họp với cha mẹ, báo cáo tình hình ở trường, cha mẹ lại cho cô một chút tiền tiêu vặt.

Thứ Bảy ban ngày dự tiết tự học như thường lệ.

Hứa Huy tổng cộng gọi hai cú điện thoại tới, một cú mười giờ sáng, một cú hai giờ trưa.

Cả hai lần Bạch Lộ đều không bắt.

Năm giờ chiều, Bạch Lộ bắt đầu thu dọn sách vở.

“Ừa? Tiết tự học buổi tối không đi nữa?” Ngô Hãn Văn nói.

“Ừ, về trước đây.”

Ngô Hãn Văn: “Về nhà?”

Bạch Lộ lắc đầu, “Về ký túc xá, mai về nhà.”

“Về ký túc xá thật chẳng có chút không khí học tập, ở lớp——”

Bạch Lộ xách cặp lên đi ra ngoài.

“Ê.....Không phải tớ nói.....Cái cậu này sao lại không nghe người ta nói cho hết lời chứ.” Ngô Hãn Văn trợn mắt nhìn theo bóng lưng của Bạch Lộ mà ghen hòng.

Lý Tư Nghị ngồi ở hàng sau lại chậm chậm ngước đầu lên.

“Lớp phó, thật khó cho cậu rồi.”

Ngô Hãn Văn ngoái ra sau nhìn cậu ta. “Cái gì?”

Cặp mắt hí của Lý Tư Nghị nhìn cậu ta chằm chằm, giọng nói trầm và thông thả: “Hãy nhìn vào cặp mắt của tớ.....” Cậu ta xoè hai ngón tay chỉ chỉ vào cặp mắt của Ngô Hãn Văn, sau đó lại chỉ chỉ vào cặp mắt của mình, nói như đang thôi miên:

“Đừng nghĩ đến chuyện che giấu, tớ đã sớm biết chân tướng rồi.”

Ngô Hãn Văn lẳng lặng nhìn cậu ta, hồi sau gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Được.” Quay đi, “Sau này gặp đề nào giải không được, cậu cũng cứ thế tự mình làm phép cầu đáp án đi nhá.”

“Chết cha?” Cặp mắt hí của Lý Tư Nghị trợn trừng lên, “Lớp phó!” Ôm chằm lấy vai của Ngô Hãn Văn, “Lớp phó, tớ sai rồi mà lớp phó!”

Cuối tuần siêu thị đông người, điều này làm Bạch Lộ hơi bất ngờ.

Lúc xếp hàng tính tiền thì đã là năm giờ năm mươi rồi.

Điện thoại của Hứa Huy lại gọi đến.

Bạch Lộ đối quai bao nylông qua tay kia, nhận cuộc gọi.

Bắt đầu bằng một tiếng hừ lạnh.

“Di động của em là để trang trí phải không?”

Bạch Lộ: “.....”

Hứa Huy: “Gọi cho em xưa giờ em chưa từng bắt máy.”

Bạch Lộ thở thê: “Đây không phải là mình đang bắt sao.”

Hứa Huy chỉ coi như chưa nghe thấy.

“Chưa nhận được điện thoại còn không biết gọi cho tôi một cú.”

Bạch Lộ: “Xin lỗi.....”

Hứa Huy không nói gì.

Cách hai chiếc di động vẫn có thể cảm nhận được cậu đang không vui.

“Mình đang xếp hàng ở trong siêu thị, đợi chút sẽ ghé lấy lọ ngay, xin cậu đợi——“

Nói được nửa chừng, di động báo đường dây bận, Bạch Lộ sững sốt, cầm xuống ngó, mới phát hiện Hứa Huy đã cúp điện thoại.

“.....”

Xếp hàng rốt cuộc đến lượt cô, Bạch Lộ trả tiền xong, lúc ra khỏi siêu thị phát hiện kế bên là một tiệm KFC, nghĩ ngợi vài giây, Bạch Lộ đổi phương hướng, đi về bên đó.

Khi tới nhà của Hứa Huy thì đã là sáu giờ hai mươi.

Bạch Lộ gõ cửa, không ai trả lời.

Cô biết cậu không thể không có nhà, vừa gõ cửa vừa nói: “Hứa Huy, mình là Bạch Lộ, mở cửa cho mình.”

Vẫn không có ai trả lời.

Bạch Lộ ngừng một chút, trực giác ngay lập tức nói cho cô biết, Hứa Huy hiện giờ đang đứng khoanh tay tựa cửa, lẳng lẳng biểu đạt sự bất mãn.

Bạch Lộ nói: “Xin lỗi, mình không phải là cố ý không bắt điện thoại của cậu.” Cô lại gõ cửa, “Cậu mở cửa ra rồi mình giải thích rõ ràng cho cậu được không, còn không thì cậu mở cửa sổ đưa lọ ra ngoài cho mình, tí nữa mình còn phải về nhà một chuyến, việc còn chưa làm——“ Chưa nói xong, cửa đã mở, Hứa Huy vẫn mặc chiếc áo thun màu đen đơn giản, quần tây bên dưới ống quần xắn lên, để lộ mắt cá chân gầy gò.

“Em luôn làm gì thế, làm nguyên một ngày còn làm chưa xong.” Cậu nhìn cô từ trên cao.

Bạch Lộ: “Làm việc giúp gia đình kiếm sống.”

Hứa Huy cười khẩy một tiếng, Bạch Lộ nói: “Hôm nay xin lỗi nhé.....”

“Quên đi.” Hứa Huy quay đầu đi vào nhà, đi được hai bước phát hiện người phía sau không bước theo, vẫn còn đứng trước cửa.

Bạch Lộ khẽ nói: “Có phải cậu giận thật rồi không.”

Hứa Huy không nói gì.

Bạch Lộ: “Nếu cậu giận thì cứ đưa lọ thẳng cho mình, mình sẽ đi ngay, ngày mai sẽ đem tới cho cậu.”

Đôi đồng tử của Hứa Huy đen láy, im lặng nhìn một hồi, quay đầu đi vào nhà.

“Vô đây.”

Bạch Lộ cởi giày bước vào.

“Lọ ở trong tủ lạnh trong bếp.”

Bạch Lộ vào trong nhà, Hứa Huy lấy một điều thuốc, đi theo cô, dựa vào cửa bếp.

“Em đã đem đồ theo rồi, thì làm ở đây luôn đi.” Hứa Huy nói.

Bạch Lộ ngó cậu: “Có tiện không?”

Hứa Huy cười hừ một tiếng, “Có gì mà không tiện.”

“Vậy thì tốt.....” Bạch Lộ xắn tay áo lên, bắt đầu chuẩn bị.

Mở tủ lạnh ra, bên trong có rất nhiều thức ăn, hoa quả thực vật, đồ nhắm hải sản, còn có đủ loại bia và thức uống khác nhau, phần lớn là còn mới nguyên, chưa được sờ tới.

Cậu nhận được biết bao nhiêu là quan tâm săn sóc.

Do đến tay quá dễ dàng, cho nên khi tan vỡ cũng không biết quý trọng.

Hứa Huy đứng ở cửa hút thuốc nhìn cô, Bạch Lộ lấy chanh ra, ngâm lọ trong nước, thành thạo thực hiện.

“Ở nhà em thường làm việc nhà?” Hứa Huy hỏi.

Bạch Lộ gật đầu, “Ừ, mình từ rất bé đã tự làm rồi.”

“À.”

Bạch Lộ quay đầu nhìn Hứa Huy, “Cậu thì sao, cậu sống một mình, biết làm cơm không?”

Hứa Huy lắc đầu.

“Vậy sao ăn?”

Hứa Huy nói: “Ở trường có cơm, lúc không ở trong trường thì có mua bên ngoài, không mua bên ngoài thì có người tặng tôi.”

Bạch Lộ ngưng việc đang làm, rửa tay, “Để mình cũng tặng cậu một lần nhé.”

“Cái gì?”

Bạch Lộ lấy từ trong chiếc bao để một bên ra một chiếc bao khác, đưa cho Hứa Huy.

Hứa Huy cầm bao ngó vào trong, sau đó đôi mắt đen nhánh lờm một cái.

“Phần ăn thiếu nhi?”

Bạch Lộ quay lại tiếp tục xắt chanh.

Hứa Huy lấy một cái hamburger từ trong bao ra, lơ dềnh cắn một miếng.

Di động reng lên, dường như mỗi ngày Hứa Huy đều có rất nhiều cú gọi tới.

“A lô?” Hứa Huy miệng đầy thức ăn, quai hàm phồng lên, di chuyển lên xuống khi nhai. “À, Tiểu Diệp.”

Bạch Lộ vốn đang đổ rác, tay thoáng khựng lại, ngược đầu nhìn cậu, sau đó lại lặng lẽ quay vào trong bếp đứng bên bệ xếp lát chanh thành từng chồng. Bếp nhà Hứa Huy rất mới, đường vân trên tấm thớt vẫn còn rõ nét, chứng minh rằng từ lúc mua về vẫn chưa dùng đến.

“Tối nay không đi đâu, em chơi với bọn họ đi.”

Bạch Lộ đổ mật vào trong lọ, Hứa Huy lại cắn thêm một miếng hamburger.

“Đang ở nhà, không muốn làm gì.”

“Ngày mai có thể.”

Hứa Huy chỉ vài miếng đã ăn xong cái hamburger, dùng tai và bả vai kẹp di động, lại lôi khoai tây chiên từ trong túi nylông ra.

“Chốc nữa?.....Cũng không phải không được.” Hứa Huy cầm di động xuống, “Muốn ghé thì ghé đi, tối nay có mình anh.”

Buồng điện thoại xuống, Bạch Lộ đã xếp xong lớp chanh cuối cùng. Đổ xong mật ong, Bạch Lộ đập nắp vụn chặt, đặt lọ thủy tinh vào trong tủ lạnh.

“Xong rồi.” Bạch Lộ rửa tay, “Để lạnh một chút là có thể ăn.” “Ồ.”

Bạch Lộ lau tay, Hứa Huy vẫn còn đứng bên cửa bếp.

Bạch Lộ cảm thấy cậu không hẳn là hướng nội, nhưng thường xuyên yên lặng.

“Cảm ơn nhé.” Cậu nói câu cảm ơn rất hững hờ, không chân thành, nhưng cũng không miễn cưỡng.

Bạch Lộ bảo: “Vậy mình đi trước đây.”

Hứa Huy nhìn cô.

Do chiều cao chênh lệch khá nhiều, khi cậu nhìn Bạch Lộ, luôn rũ mắt, trông hơi uể oải, giống như một đứa trẻ chưa tỉnh ngủ.

Bạch Lộ đến bên cửa bếp, Hứa Huy vẫn không nhường đường. Cậu dựa vào một bên cửa, chiếc chân dài tùy tiện duỗi ra, cửa liền bị ngáng lại.

Mắt cá chân sạch sẽ, gân mạch rõ ràng.

“Sao vậy?” Bạch Lộ ngẩng đầu, phát hiện cậu dường như càng cao hơn, cặp mắt ngang ngược đang nhìn cô.

Bất kể là Bạch Lộ xuất phát từ mục đích phức tạp gì mà đứng ở đây, từ góc độ khách quan mà nói, lúc này nơi này, Hứa Huy mới là người nắm quyền chủ động. Một Bạch Lộ bé nhỏ chỉ có thể ngoan ngoãn đợi trong khu vực đã bị cậu vây lại.

Cái loại băng quơ treu ghẹo này, Hứa Huy làm dễ như trở bàn tay.

“Em mắc mớ gì đi mua cho tôi phần ăn của thiếu nhi?” Hứa Huy nói.

Bạch Lộ: “Cậu không thích ăn?”

Hứa Huy: “Em thích?”

Bạch Lộ măm môi, “Thích chứ.”

Hứa Huy dứt một miếng khoai tây chiên vào miệng, nhai nhai, nói: “Cười tôi.”

Bạch Lộ: “Đâu có.....”

Hứa Huy khẽ hừ một tiếng.

Khẽ đến độ nghe không ra, nhưng Bạch Lộ lại nghe thấy được, thân thể của cô có một giây tê râm ran.

Đây là một loại cảm giác theo phản xạ, không liên quan gì đến tâm lý.

“Mình phải đi thật rồi, đợi nữa thì nhà mình sẽ lo lắng.” Bạch Lộ lấy di động ra xem giờ, “Muộn lắm rồi, sắp sửa chín——”

Di động bị rút mất.

“Ồ?” Bạch Lộ gơ tay lấy lại.

Một ngón tay của Hứa Huy đang cong cong cầm túi đựng phần ăn thiếu nhi, tay kia cầm di động giơ cao lên.

“Bạn như vậy có phải là ai cũng không liên lạc?” Hứa Huy chậm rãi nói, không nhanh không chậm bấm di động.

“Cái di động này của em sao tệ thế.....” Hứa Huy nhú đầu mày.

Mặt của Bạch Lộ ửng đỏ, gơ tay với lên, “Trả cho mình.”

Hứa Huy vóc người cao, Bạch Lộ đứng trước mặt cậu chỉ có thể tạm đến vai, cho dù cậu có khom mình gù lưng ngả ngón sao đi nữa, chỉ cần giơ cánh tay là Bạch Lộ có nhảy dựng lên cũng sẽ không cách nào với tới.

“Để tôi coi lịch sử cuộc gọi của em hôm nay.” Hứa Huy ngửa đầu dựa vào cửa bếp, “Có phải chỉ không nhận điện thoại của tôi hay không?”

“Thật tình không có.....” Bạch Lộ cuống lên, nín lấy quần áo của Hứa Huy kéo xuống.

Áo thun của Hứa Huy khá rộng, vừa kéo một cái liền lộ ra lồng ngực tình tề gầy gò.

Hứa Huy tay chân bất động, ánh mắt lia xuống.

“Tính làm gì đó?”

Bạch Lộ cúi đầu lui ra sau nửa bước.

“Không có gì.....”

Sắc mặt Hứa Huy không thay đổi, “Mắc cỡ đến vậy sao?”

Bạch Lộ lí nhí: “Không phải.....”

“Chưa thấy qua?”

Hai má của Bạch Lộ muốn sôi lên.

“Sao ngốc thế này.” Cậu thì thầm.

Trong một giây ấy, Bạch Lộ nhớ tới Tương Như. Cô ấy cũng từng cười bảo cô ngốc.

Bạch Lộ nhắm mắt lại, cảm thấy đầu óc hơi hỗn loạn. Hứa Huy giống như chưa phát hiện ra điều gì, tiếp tục chậm rãi bấm di động.

Bạch Lộ muốn tìm một chuyện gì đó để di dời ý nghĩ, để bản thân mình mau khôi phục lại như bình thường, nghĩ đi nghĩ lại bắt đầu nhắm ôn bảng tuần hoàn nguyên tố.

Đang nhắm đến sắt-coban-niken-kẽm, giọng của Hứa Huy nhẹ nhàng chui vào tai.

“Nhấn Đông?”

Bao nhiêu nguyên tố vụt biến, ngón tay của Bạch Lộ lạnh ngắt. Sao cô lại có thể quên một điều cơ bản như thế? Cô tới đây để làm gì?

Còn chưa kịp để cô nghĩ ra chuyện gì, Bạch Lộ bỗng cảm thấy trước mắt tối đi.

Cô ngược mắt, phát hiện Hứa Huy tay đang móc túi quần khom người, khuôn mặt đang ngay trước mắt cô.

Lần đầu tiên cậu cách cô gần đến vậy.

Hứa Huy rất trắng, mặt nhỏ, da rất đẹp, ngũ quan so với bất cứ nam sinh khác mà nói, thì tương đối thanh tú hơn rất nhiều.

Hèn gì nhiều cô gái thích cậu đến thế.

“Vì sao gọi tôi là Nhấn Đông?” Khuôn mặt của cậu vẫn không mang biểu cảm.

Bốn mắt nhìn nhau.

Như có như không, tìm kiếm thăm dò, trông như đang ngốc nghếch đặt câu hỏi.

Sự ngây thơ giả dối.

11. Chương 11

Hứa Huy im lặng đợi câu trả lời của Bạch Lộ.

Đêm hè oi bức, ngoài đường thỉnh thoảng có người hoặc xe lướt ngang qua, đem lại chút âm thanh cho quang cảnh tĩnh lặng trong nhà.

Lúc này đây Hứa Huy đang thể hiện một sự nhẫn nại không tương xứng với độ tuổi.

Bạch Lộ sau khi trải qua chút hoảng loạn ban đầu, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Hứa Huy vẫn đang nhìn cô, khuôn mặt trắng, đôi mắt đen, dáng người gầy gầy, dưới ánh đèn néon trong bếp, cậu trông như đang hoà vào với cảnh đêm ngoài khung cửa sổ sau lưng cậu, thành một bức tranh được điểm tô bằng một tầng màu nước nhàn nhạt.

Đôi mắt của Bạch Lộ không hề chớp, giọng nói dịu dàng.

“Bởi vì trong tiểu khu có rất nhiều hoa này.”

Ánh mắt của Hứa Huy yên lặng thận trọng, “Là vì điều này?”

Bạch Lộ cười nhạt, không nói gì.

Hứa Huy thần nhiên nói: “Tôi thích nhẵn đông.”

Bạch Lộ: “Bởi vì cậu thích, có người cũng thích.”

Hứa Huy nhìn cô, “Nữ sinh bọn em cứ thích quanh co kiểu này, có gì thì nói thẳng không được sao. Bởi vì tôi thích, nên em thích, là vậy đúng không?”

Bạch Lộ vẫn chỉ cười, chậm rãi cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Cầm bị một ngón tay giữ lấy, từ từ nâng lên.

Ngón tay của cậu mát lạnh.

Hứa Huy ngẩng nhìn khuôn mặt của Bạch Lộ, lật trái lật phải, cuối cùng định gỡ kính của Bạch Lộ ra.

Bạch Lộ ngăn cậu lại.

Hứa Huy cũng không phát lòng, thông thả đứng thẳng lên, trả lại di động cho Bạch Lộ, lại rút từ trong bao ra một miếng khoai tây chiên đứt vào miệng.

“Nguội rồi.” Đặt bao qua một bên, “Ăn không ngon nữa.” Mồi ra một món đồ chơi từ trong bao, tùy tiện bóc bỏ giấy gói.

“Doraemon.”

Cậu cầm món đồ chơi lên, lắc lắc.

Bạch Lộ nhìn con mèo màu xanh lam béo mập, nói: “Thích không?”

Hứa Huy cười, “Coi tôi như là con nít sao?” Ngón tay của cậu thon dài, mân mê món đồ chơi, lại nói: “Tôi lớn hơn em đấy.” Bạch Lộ nhướng nhướng mày, không nói gì.

Hứa Huy vừa định mở miệng, điện thoại lại reng.

Cậu nắm đồ chơi trong tay, nhận cuộc gọi.

“.....À, Tiểu Diệp, tới rồi hả?” Hứa Huy lấy điện thoại xuống, ngó giờ, “Gần như vậy còn đón cái gì?” Cô gái trong điện thoại đang làm nũng, Bạch Lộ đứng ngay bên có thể nghe thấy được.

Hứa Huy cuối cùng đồng ý, “Được rồi, em đợi một chút ở trạm xe đi, anh sẽ tới ngay.”

Buông điện thoại xuống, Bạch Lộ lên tiếng trước.

“Bạn của cậu tới, mình đi trước đây.”

Hứa Huy nghịch di động, không nhìn Bạch Lộ, Bạch Lộ quay đầu đi ra ngoài, Hứa Huy đứng đằng sau nói: “Cùng ra khỏi nhà đi.”

Hứa Huy theo Bạch Lộ đến trước cửa, cậu không mang vớ, trực tiếp xỏ chân vào trong giày vải, cũng không kéo phía sau lên, coi như đang mang dép lê, lệt xệt bước ra ngoài.

Bạch Lộ biết từ nơi này ra, quẹo trái mà đi sẽ gặp trạm xe buýt. Bên phải là Lục Trung, toà nhà ký túc xá của lớp 12. “Mình đi trước đây.” Bạch Lộ vẫy vẫy tay với cậu, “Chào nhé.”

“Này.” Hứa Huy gọi giật cô lại, Bạch Lộ tưởng cậu sẽ nói câu cảm ơn, kết quả Hứa Huy chỉ nhìn cô, “Không có gì.....” Lại quay đầu đi mất.

Nơi trạm xe buýt vắng vẻ trong buổi đêm, một thiếu nữ đang tựa lưng vào bảng tuyến xe, đêm hè mờ朦胧, thiếu nữ mặc một chiếc áo khoét hở lưng, bên ngoài khoác một chiếc áo mỏng màu đen, bên dưới là một chiếc váy jean cực ngắn, dưới váy là cặp đùi thon dài săn chắc.

Do thường xuyên nhuộm tóc, mái tóc của cô ấy hơi khô. Mái tóc vàng kim được búi cao đằng sau gáy, lộ ra chiếc cổ.

Ông bác cười xe ba bánh ngang qua trạm xe, bóp thắng, ánh mắt vô ý lướt qua.

“Nhìn cái gì mà nhìn.” Giọng của thiếu nữ sang sảng, quát một tiếng, hai chân ông bác run lên cỡi xe chạy mất.

Thiếu nữ đảo mắt kinh hãi, đôi lông mi giả rất dài trông như đôi bướm đen, chớp một vòng trong đêm khuya oi ả, giữa chừng liền trông thấy cậu con trai đang đến từ bên kia đường.

Cặp mắt của thiếu nữ phút chốc rực sáng, chiếc túi xách nhỏ hất ra sau lưng, vài bước đã chạy tới, nhảy xổ lên người cậu con trai.

“Anh Huy!” Tiểu Diệp như vắt lên người của Hứa Huy, bám chặt lấy cổ của cậu. “Sao lâu thế.....”

Hứa Huy ừ một tiếng, “Vừa rồi có chút việc.”

Tiểu Diệp phụng phịu, “Chuyện gì chứ.”

Hứa Huy không nói thêm, Tiểu Diệp biết điều, không hỏi nữa.

Cô ấy hiểu cậu.

Nắm lấy tay của Hứa Huy, Tiểu Diệp đi ở phía trước, dắt cậu về.

Đến trước cửa nhà, Tiểu Diệp quen thuộc thò tay vào túi sau của quần Hứa Huy lấy chìa khoá ra, mở cửa, Hứa Huy cũng không cản, hai tay dứt túi bình tĩnh nói: “Đây rốt cuộc là nhà ai?”

Tiểu Diệp kéo Hứa Huy vào nhà, trở tay đóng cửa lại, nhón chân hôn lên môi cậu.

Cô dán quá sát, trọng tâm không vững, Hứa Huy nhấc tay lên đỡ lấy, chạm phải gì đó, thì thầm: “Lại không mặc?” Tiểu Diệp bị cậu sờ mó đến nhũn người, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của cậu, lồng ngực trong tay của Hứa Huy nhẹ nhẹ cọ sát.

“Anh sờ vậy.....”

“Ai sờ vậy.....”

“Anh chứ ai..... anh sờ——” Chưa nói xong, ngón tay khẽ động đây, Tiểu Diệp cắn chặt môi, mặt dán vào lồng ngực của Hứa Huy, không khỏi kêu tên của cậu.

Một xô nước lạnh dội từ trên đầu xuống, Tiểu Diệp loáng thoáng cảm nhận được bản thân đã nói sai lời. Hoặc lời nói không hẳn là sai, nhưng là do cô ấy nói quá nông cạn, ngôn ngữ không đủ để diễn tả được những gì trong lòng cô ấy. Tuy vậy, những lời nói chỉ dừng lại ở đầu óc này đã xé toạc chút quan hệ và bầu không khí mỏng manh ra mất rồi.

“Anh Huy.....” Cô ấy quên cả khóc. Hứa Huy đứng dậy, rõ ràng đã nổi giận. Tiểu Diệp níu lấy tay của Hứa Huy, bị cậu hất ra.

Cậu đi vào bếp, lấy ra hai chai bia từ trong tủ lạnh, Tiểu Diệp chân trần đứng đó, cố gắng vớt vát một lần cuối cùng. “Anh Huy, em ở đây với anh được không.....”

Chai bia đặt xuống bàn trà, Hứa Huy ngược mắt, ánh mắt bình tĩnh kia như đang lặng lẽ nói——

Sao cô còn đứng đây?

Tiểu Diệp rũ đầu, chậm chậm lê bước đến bên cửa, khom mình mang giày xăng đan cao gót vào.

Trước khi đi, bàn tay của Tiểu Diệp đặt trên nắm cửa, ngoái đầu nhìn Hứa Huy. Hứa Huy ngồi trên sofa, thuận tay mở một chai bia, một chút ý định quay đầu cũng không có.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Hứa Huy ổn định tâm tình, hít thở thật sâu.

Khi thở hắt ra, cậu nhìn thấy bên góc bàn có một món đồ chơi tí hon, con mèo Doraemon màu xanh lam. Tay của Hứa Huy khựng lại trong tức tắc, sau đó cầm thân chai, ngửa đầu uống.

Đêm hè phương bắc, gió thổi đám lá cây, nhẹ nhàng tung bay.

Lúc Bạch Lộ nhận được điện thoại của Hứa Huy thì vừa mới làm xong một mớ đề thi, mười một giờ rưỡi.

Cô cầm di động đến bên cánh cửa sổ. Phòng ký túc xá của cô là ở lầu hai, cửa sổ quay về hướng nam có ba gốc đào, bệ cửa sổ rất thường hay tích tụ đầy những cánh hoa tàn do gió đưa tới.

Đêm hè oi ả, Bạch Lộ mở cửa sổ thông gió, rèm cửa sổ dính vài đoá hoa, cô dùng tay khẽ phủ đi.

“A lô?”

Trong máy không ai nói gì, chỉ toàn tiếng thở nặng nề.

“Hứa Huy?”

Đêm quá yên tĩnh, yên tĩnh đến độ thời gian như bắt đầu kéo dài. Không biết qua bao lâu, từ trong điện thoại mới chậm chậm truyền lại một tiếng ừ.

Chỉ cần cậu mở miệng, Bạch Lộ liền nghe ra là cậu đã say. Là rất say rất say.

“Cậu uống rượu.” Suy nghĩ của Hứa Huy đã chậm hơn rất nhiều so với ngày thường, đợi nửa buổi, lại mới nghe một tiếng ừ rất thấp.

“Vì sao uống rượu?”

“Tôi bằng lòng.”

“À.”

Bạch Lộ im lặng một hồi, nói: “Cậu làm việc gì cũng là dựa vào sự bằng lòng sao?”

12. Chương 12

Bạch Lộ hỏi không ra rốt cuộc Hứa Huy có khóc hay không.

Cô cũng không cần hỏi, giữa đêm hè thế này, không có gì khiến ta mãi cảm hơn là tiếng khóc.

Hứa Huy lẩm nhẩm một mình trong điện thoại rất lâu, sau đó từ từ lấy lại được bình tĩnh, hơi thở ổn định, đều đều từng hơi một.

“Ngủ rồi sao?” Bạch Lộ hỏi.

Đương nhiên cậu không trả lời.

“Hứa Huy, cậu buồn ngủ rồi sao?” Bạch Lộ liếc nhìn đồng hồ trên bàn, đã mười hai giờ khuya.

“Tổn tiền điện thoại.” Bạch Lộ nói, tiện tay ngắt cuộc gọi.

Đi ngủ lúc mười hai giờ khuya, đối với một học sinh cấp 3 mà nói, tập mãi đã thành thói quen, sáng sớm Chủ Nhật, Bạch Lộ sáu giờ rưỡi đã thức dậy, vào phòng vệ sinh rửa mặt, tinh thần sảng khoái đến lớp.

Ngô Hân Văn hôm nay đến sớm hơn Bạch Lộ, chỉ là không phải đang học bài, mà là đang cầm một hộp sữa uống. “Đầu tóc còn chưa khô mà đã ra khỏi nhà, vết thương mọc da non đã vội quên đau nhĩ.”

Bạch Lộ ngồi xuống, lấy sách ra, Ngô Hân Văn lại nói: “Chiều nay về nhà?”

“Ừ.” Cô nhìn Ngô Hân Văn, “Hiện giờ có rảnh không?”

Ngô Hân Văn quay qua, đặt hộp sữa xuống trước mặt, nói với Bạch Lộ: “Cậu hỏi nó í.”

Bạch Lộ quay đi, Ngô Hân Văn vội vàng nói, “Được rồi được rồi, giỡn chút thôi, rảnh mà.”

Bạch Lộ rút ra một cuốn đề luyện thi, mở đến một trang đưa cho Ngô Hân Văn xem.

“Bài này làm thế nào?”

“Chắc chắc.” Ngô Hân Văn vừa kéo đề tới, vừa nói, “Thầy Bao bảo sao nhĩ, lúc hỏi câu hỏi, thái độ nhất định phải tốt, không thôi đầu óc của người giải đề sẽ không linh.”

Bạch Lộ hai tay chắp lên nhau đặt trên bàn, người hơi xoay nghiêng, mặt nhìn cuốn đề luyện thi, trông nhỏ nhắn như vậy vừa ngoan dịu vừa yên tĩnh.

Ngô Hân Văn đang giỡn nửa chừng, trông thấy bộ dạng này của Bạch Lộ, bỗng hiền hản đi, đẩy đẩy gọng kính, nhìn vào cuốn đề luyện thi.

“À, dùng công thức này làm không ra?” Ngô Hân Văn đổi qua vai trò Trùm Học Tập, cầm bút hí hoáy viết xuống cuốn tập, không lâu sau những bước giải chủ yếu đã được lần lượt viết hết ra. Bạch Lộ nhìn cuốn tập đề thi, Ngô Hân Văn nhìn cô.

Vẻ mặt của cô chăm chú, ánh ban mai ngoài cửa sổ chiếu lên tóc cô, trông như được phủ một lớp kim quang.

Ngô Hân Văn xoa xoa sau gáy, ho khan hai tiếng, lại nói: “Thật ra những bài tính tổng dãy số mở rộng hoặc thu hẹp với một hằng số nào đó có cách giải đơn giản hơn, nhưng không áp dụng cho toàn bộ được.”

Bạch Lộ quay qua nhìn, Ngô Hân Văn dời ánh mắt. “Ừm.....Mình viết công thức xuống cho cậu nhé.” Ngô Hân Văn viết mấy cái công thức xuống, nói thêm, “Cái công thức này trước mắt dùng để áp dụng cho những bài không có hàm căn, những bài có hàm căn sẽ mất công hơn.”

Bạch Lộ cầm lấy bút, tự mình hí hoáy tính toán trên giấy nháp, một chốc sau ngược mắt lên, ánh mắt lấp lánh. “Thiệt tình, lợi hại quá đi.”

Cổ của Ngô Hân Văn cứ thế không chút phòng bị mà nóng ran lên.

“Cái.....cái cái.....cái này gọi là bất đẳng thức vi phân, có rất nhiều cách thêm bớt để chứng minh bất đẳng thức, ví dụ như phân tích công thức chung, dùng phương pháp thêm hoặc bớt hạng tử, dùng tổng quy nạp, dùng tích phân, thêm bớt tiếp tuyến, dùng bất đẳng thức phụ.....” Một tên mập lướt ngang qua, Lý Tư Nghị rũ mắt liếc Ngô Hân Văn, đi tới hàng ghế phía sau, thở dài bóng gió.

Ngô Hân Văn nghe được, cắn răng ngậm chặt miệng.

Bạch Lộ nghe nhưng không hiểu rõ cậu ta nói nhiều như vậy rốt cuộc là những gì, mọi chú ý của cô đều tập trung ở cái công thức vừa đem lại kết quả.

Học sinh lục đục theo nhau tới trường, tiết tự học ngắn ngủi của ngày Chủ Nhật bắt đầu.

Bạch Lộ xem lại bài làm đêm hôm qua thêm một lần nữa, quay đầu nhìn Ngô Hân Văn, thật lòng thật dạ nói: “Cảm ơn.”

Lý Tư Nghị ở phía sau haizz một tiếng, “Cảm ơn cái gì, ai chả biết lớp phó của chúng ta——”

Ngô Hân Văn ngoái đầu trông một mắt, Lý Tư Nghị băng quơ nói tiếp: “Ai chả biết lớp phó của chúng ta công bằng không thiên vị, rất thích giúp đỡ bạn học.”

Bạch Lộ hỏi: “Khi nào thì cậu thi?”

Ngô Hân Văn: “Sau khi lớp 10 và 11 khai giảng, mừng bảy tháng Chín.”

Bạch Lộ im lặng một chút, “Mừng bảy tháng Chín?”

“Rất nhanh sắp tới rồi.”

Bạch Lộ nhìn cuốn lịch treo trên tường, khẽ nói, “Đúng vậy, rất nhanh thôi.”

Buổi chiều tan học, Bạch Lộ đeo cặp về nhà. Nhà của cô cách trường rất xa, phải đi hai chuyến xe buýt, mất gần hai tiếng đồng hồ mới tới.

Bạch Lộ sống trong một tiểu khu bình dân, nhà đại khái là cách đây mười năm đơn vị của công ty của cha Bạch Lộ cấp, đến nay đã rất cũ. Tuy nhiên mẹ của Bạch Lộ rất chịu khó, phòng ốc được giữ gìn rất tốt, mái nhà ẩm áp ngọt ngào.

Lúc về tới nơi, cơm nước đã được chuẩn bị sẵn sàng, cha mẹ Bạch Lộ đều ở nhà chờ cô.

“Đói không, ăn trước đã.” Mẹ kéo cô đến trước bàn ăn, cha cô cũng ngồi xuống.

“Ở trường có xảy ra chuyện gì không? Học hành sao rồi?”

Bạch Lộ lắc đầu, “Không có gì, học hành vẫn vậy.”

“Có cần cha mẹ giúp gì không?”

“Dạ không cần.”

“Còn đủ tiền tiêu không?”

“Dạ đủ.”

Mẹ Bạch Lộ nhìn bộ dạng cô yên tĩnh ngồi đó ăn cơm, ánh mắt giao nhau với cha Bạch Lộ một cái, trong mắt của hai ông bà không hện mà đồng thời thoáng có chút không biết phải làm sao.

Bạch Lộ rất ngoan, nhưng từ bé đã rất hướng nội, tính cách này xuôi theo năm tháng lớn dần lên mà càng ngày càng rõ rệt.

Cô không thường chuyện trò với cha mẹ, nhưng cũng không nổi loạn, cấp 1, cấp 2, cấp 3..... cho đến nay sắp thi lên đại học tới nơi, những bước đi của cô không nhanh không chậm, hết thấy đều cứ thế mà tiến.

Nhưng làm cha mẹ dù sao cũng hiểu con cái, họ đều mơ hồ cảm nhận được đứa trẻ nhà mình không phải thuộc loại một sách chỉ cắm đầu học, nhưng lúc vào cấp hai quan sát đi quan sát lại, cũng không phát hiện ra dấu vết gì khác người. Sau đó Bạch Lộ thi lên cấp 3 đậu trúng ngay trường trung học giỏi nhất toàn tỉnh, người làm cha mẹ cũng thôi không sấm soi nữa.

Ăn cơm xong, cha của Bạch Lộ lấy cho cô ba trăm tệ.

Bạch Lộ nói “Không dùng nhiều đến vậy.” Bình thường chỉ cho hai trăm, mỗi tuần một trăm tệ để tiêu vặt.

“Cứ lấy đi, hiện giờ cuộc sống học hành quá nhọc sức, ngày thường con mua chút thức ăn ngon bồi bổ cho mình.”

Bạch Lộ nhận lấy tiền cất, “Vâng.”

Bạch Lộ vào bếp, giúp mẹ cô rửa chén, trong khoảng thời gian đó mẹ cô mấy lần muốn tâm tình một chút để mẹ con gần gũi nhau hơn, nhưng nói cứ nói qua nói lại thì đề tài cứ vô duyên vô cớ đứt đoạn.

Thu dọn xong trong bếp, Bạch Lộ theo mẹ ra phòng khách, trên đường ra mẹ cô không khỏi nói một câu.

“Lộ Lộ, có đôi khi mẹ thật không biết con đang nghĩ gì.”

Lời bà nói rất khế, cũng không biết Bạch Lộ có nghe thấy hay không, hai người vào phòng khách cùng uống nước, ăn trái cây, nghỉ ngơi chung với cha Bạch Lộ.

Lúc ngồi cùng coi TV chung với cha, di động của Bạch Lộ rung lên một trận. Ngày cuối tuần, di động của cô để trong túi quần, sau khi rung lên, Bạch Lộ đứng dậy, khế nói: “Con đi nhà vệ sinh.”

Đi vòng qua cha mẹ, Bạch Lộ vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại.

Trên màn hình có hai chữ “Nhấn Đông,” Hứa Huy gửi đến một tin nhắn.

“Đem qua tôi đã nói những gì.”

Bạch Lộ nhìn câu này, trả lời một câu.

“Cậu mới ngủ dậy.”

Câu cô dùng là khẳng định.

Tin từ Hứa Huy rất nhanh truyền lại.

“Ừ.”

Bạch Lộ không vội gõ chữ, đợi một chập, Hứa Huy lại gửi một tin nhắn.

“Tối có rảnh không.”

Bạch Lộ: “Làm gì?”

Hứa Huy: “Ăn cơm.”

Chưa kịp đợi Bạch Lộ trả lời, Hứa Huy lại gửi một tin nhắn.

“Tôi mời.”

Bạch Lộ liếc nhìn giờ, thường là cuối tuần cô sẽ ở nhà đợi đến tám giờ, về đến trường vừa vặn giờ ký túc xá đóng cửa.

Hiện giờ còn chưa đến sáu giờ.

Bạch Lộ nghĩ một chút, trả lời cậu một chữ.

“Được.”

Một phút sau điện thoại gọi tới, Bạch Lộ bắt máy, giọng thì thào. “Hứa Huy?”

Hứa Huy còn hơi say, uể oải chậm chạp.

“Mấy giờ tới?”

“Cậu ăn cơm mấy giờ?”

“Bây giờ.”

“.....Bây giờ không được, nhà mình còn có việc chưa làm xong.”

Tiếng của Hứa Huy khàn khàn trầm thấp, “Nhà em đâu ra nhiều việc như vậy.”

“.....”

“Quên đi, tám giờ, đem hai bình nước qua.” Cậu lẩm bẩm, “Trong nhà hết nước rồi.....” Bạch Lộ cảm thấy như cậu vẫn còn chần chờ, nói đã rồi rồi cúp luôn điện thoại.

Bạch Lộ quay lại phòng khách, nói với cha mẹ là có bạn tìm, muốn về sớm.

“Bạn ở đâu?”

“Dạ ở trường.”

Cha mẹ của Bạch Lộ xưa giờ chưa từng nghi ngờ Bạch Lộ, họ đều biết Bạch Lộ rất ít có bạn bè, từ sau khi Tương Như rời đi, đã rất lâu cô không nhắc đến bạn nào lúc ở nhà, hôm nay nghe nhắc đến một người, cha mẹ cô không hỏi kỹ, trực tiếp tỏ ý ủng hộ.

“Đi chơi với bạn vui vẻ.” Mẹ cô nói. Bạch Lộ đeo cặp lên vai, có ý nghĩ riêng.

“Sẽ rất vui vẻ ạ.”

Lúc chạy tới nhà Hứa Huy vừa đúng tám giờ tối, Bạch Lộ mua hai bình nước khoáng trên đường đi. Vừa mở cửa, Bạch Lộ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, xộc thẳng vào mũi, còn chưa bước chân vào, người đã không khỏi lui ra sau nửa bước theo phản xạ.

“Vào đây.” Trong mắt Hứa Huy là tơ máu, đầu tóc bù xù, trông bộ dạng như hoàn toàn không được nghỉ ngơi dè dặt.

Bạch Lộ vào nhà, nhìn thấy hai chiếc túi lớn trên bàn trà.

“Cậu kêu thức ăn tới sao.”

“Ừ.” Hứa Huy ngáp mấy cái, “Gọi đại, em xem coi có muốn ăn không, không muốn thì gọi món khác.”

Bạch Lộ đặt nước xuống, yên lặng ngồi xuống ghế sofa, khẽ bảo: “Mình ăn gì cũng được.”

Hứa Huy xoa xoa mặt, “Nhìn cũng không nhìn mà đã ăn gì cũng được.”

Cậu tiện tay mở túi ra, bên trong là một chiếc thuyền rồng sashimi sang trọng.

Cá rạn, ốc xà cừ, tôm ngọt, sò điệp, bạch tuộc tươi..... Sashimi được xắt đều đặn, bày biện công phu, trên thuyền rồng có một lớp đá bào, quanh mặt thuyền còn được trang trí bằng hoa và lá trúc.

Bạch Lộ liếc nhanh nhãn hiệu trên bao gói, nhận ra đó là một tiệm ăn Nhật cao cấp đối diện với Lục Trung.

Trong chiếc bao kế bên còn có nhiều món sushi đặc sắc, món nhắm, và món tráng miệng, sắc thái tươi mới, hương toả bốn phương.

Hứa Huy đốt điều thuốc, “Ăn đi chứ.”

Bạch Lộ mím mím môi, nói thật ra, cô còn chưa bao giờ ăn qua thức ăn Nhật cao cấp kiểu vậy.

Hứa Huy thấy cô bất động, nói: “Ngại?”

Hứa Huy nhìn Bạch Lộ đang ngồi trơ trơ một bên, trên khuôn mặt một nỗi hiềm hoi có được chút ý cười. “À, ngại thật rồi.” Cậu hoạt động gân cốt một chút, do không được nghỉ ngơi đằng hoàng, khớp xương kêu răng rắc. “Chưa từng thấy em ngốc như thế này.....”

Hứa Huy cắn điều thuốc, mở hết những hộp thức ăn đặt mua ra, đổ gia vị vào trong đĩa, đĩa cũng tách sẵn, cầm đũa tới trước mặt Bạch Lộ. Bạch Lộ không cầm.

Hứa Huy quay đầu qua nhìn cô, “Còn chờ hầu hạ kiểu gì nữa? Cô chủ Bạch?”

Tai của Bạch Lộ hơi đỏ lên.

Hứa Huy nhét đũa vào trong tay Bạch Lộ, bản thân mình rút thuốc.

Bạch Lộ: “Cậu không ăn sao?”

“Tí nữa ăn.”

Bạch Lộ buông đũa, khẽ nói, “Vậy mình cũng đợi tí nữa ăn.”

Hứa Huy đảo con ngươi nhìn Bạch Lộ đắm chiêu. Sự uể oải khiến cậu trông yên tĩnh một cách lạ thường.

Thuyền rồng sashimi phủ ra hơi lạnh, Hứa Huy nhìn mãi nhìn mãi, từ từ ghé người tới gần. Cậu vươn tay, muốn tháo kính của Bạch Lộ xuống, Bạch Lộ vẫn ngăn cậu lại y như cũ.

Lần này Bạch Lộ nắm lấy cổ tay của cậu. Khớp xương của cậu rất gọn, da thịt trẻ trung mang vài phần tinh tế rất riêng của con trai.

Hứa Huy thì thầm: “Gỡ xuống một chút cũng không được?”

Bạch Lộ lắc đầu.

Giọng điệu của Hứa Huy bình tĩnh, không mang tình cảm. “Không phải là em thích tôi sao?”

Bạch Lộ vẫn lắc đầu.

Hứa Huy cười lạnh một tiếng, “Bộ dạng em tầm thường, lòng dạ thì tinh vi, làm lung tung đủ trò khiến cho người ta không ghét được, nhưng mà cũng sắp đủ rồi, nhiều hơn nữa sẽ không khiến người ta ưa được.”

Bạch Lộ lẳng lặng nhìn cậu, bóng đêm lại đem đến sức mạnh cho phái nữ.

Nét mặt của Hứa Huy không thay đổi, “Còn không thừa nhận? Làm nhiều trò như vậy không phải là thích tôi, em coi tôi là kẻ ngốc?”

Lúc này, Bạch Lộ chột mồm miệng, giọng nói bình thản nhẹ nhàng.

“Đúng vậy.” Hứa Huy lặng im, Bạch Lộ nhìn cậu, nói rất nghiêm túc:

“Chính là mình coi cậu như kẻ ngốc.”

13. Chương 13

Cả nửa phút đã trôi qua sau khi Hứa Huy bị Bạch Lộ định nghĩa là một tên ngốc.

Cuối cùng cậu như chán nản rũ đầu, ừ ừ hai tiếng, lẩm bẩm: “Ngốc, là tôi ngốc.....”

Bạch Lộ ngửi thấy mùi rượu, cậu vẫn còn hơi say.

Hứa Huy lùi ra sau, xoay người, nằm xuống. Vóc dáng của cậu cao, chân dài tay dài, phải hơi co lại mới nằm lọt vào trong ghế sofa.

Cậu nằm nghiêng người, mặt quay vào sofa, bộ dạng như đang sắp ngủ tới nơi.

Bạch Lộ cầm đĩa lên, nhìn cậu, hỏi: “Hứa Huy, cậu mệt rồi sao?”

Hứa Huy không có động tĩnh, Bạch Lộ ngồi một chốc, phát hiện cậu vẫn không hề nhúc nhích, từ từ đứng lên, đến bên cậu, khom người hỏi lại: “Hứa Huy, có phải cậu mệt rồi không?”

Sofa màu đen, khuôn mặt của Hứa Huy trên nền ghế càng thêm nhợt nhạt.

Bạch Lộ mím môi, khẽ nói: “Vậy mình về trước nhé.....”

Vừa nói vừa xoay người làm thật.

Mới đi được một bước, cổ tay bị giữ lại, Bạch Lộ bị kéo về.

“Ồi.....” Bạch Lộ sợ mất thăng bằng, muốn bám vào thứ gì đó bên cạnh theo phản xạ, nhưng bên cạnh chính là chiếc thuyền rồng sashimi, đĩa còn chưa đựng đến, Bạch Lộ rất không muốn dùng tay chống lên đó.

Trong một giây do dự kia, Bạch Lộ vấp ngã xuống bên cạnh sofa.

Ngồi dưới đất, Bạch Lộ nhăn nhó.

“Hứa Huy!” Một tay cô ôm hông, tay kia giằng ra khỏi tay của Hứa Huy, đập vào vai cậu một cái.

“Ui, biết đánh rồi.” Hứa Huy biếng nhác xoay người qua, Bạch Lộ bỗng phát hiện khoảng cách giữa họ rất gần. Bạch Lộ lùi ra sau, Hứa Huy túm lấy bả vai của cô, chẳng tốn bao nhiêu sức đã kéo được về.

“Trốn cái gì?” Miệng phả ra hơi nóng, ngón tay của Hứa Huy dùng sức, lại như cảm nhận được gì đó, nhéo trước nhéo sau. “Vai thật mảnh mai.....” Tự lẩm bẩm, “Em được làm bằng giấy à.”

Bạch Lộ vùng ra hỏi tay cậu, từ dưới đất đứng lên, quay về ngồi ở chiếc sofa kế bên.

Hứa Huy như một loài động vật dưới nước, lật mình một cái trên sofa, đầu gối trên chỗ dựa nhìn cô. So với Bạch Lộ, dáng vẻ của Hứa Huy rất ung dung, bất kể là ánh mắt hay hơi thở, mọi cái đều thành thạo điêu luyện.

Bạch Lộ nắm chặt đĩa, hơi cứng nhắc nói: “Có ăn cơm hay không, không ăn mình đi đây.”

Hứa Huy thở dài bất đắc dĩ, chậm chạp ngồi dậy trên sofa, cầm một đôi đĩa lên.

“Em đang vội?”

Bạch Lộ nói: “Tôi còn có việc.”

Hứa Huy gấp một miếng sashimi bỏ vào miệng, “Em luôn có việc.”

Bạch Lộ: “Giúp gia đình làm ăn.”

“Cha mẹ em làm gì?”

“Rất bình thường.....Mình ngày thường có chút thời gian sẽ đi làm thêm.”

Hứa Huy nói rất tự nhiên: “Thiếu tiền?”

Bạch Lộ không chút suy nghĩ đã lắc đầu ngay, Hứa Huy nói: “Không thiếu tiền làm thêm cái gì.”

Bạch Lộ nhìn cậu, Hứa Huy buông đĩa, bốn mắt nhìn nhau, tựa như đang chờ đợi cô nói gì đó.

Ánh mắt của Bạch Lộ bình lặng, khuôn mặt không có một biểu cảm dư thừa nào, bình tĩnh mở miệng. “Mình có một đứa em, mấy bữa trước bị thương, phải phẫu thuật.”

Hứa Huy à một tiếng, “Bị bệnh à? Em góp tiền giúp nó?”

Bạch Lộ cúi đầu, nói lí nhí: “Coi như là bị bệnh đi.”

“Thế nào là coi như.”

Bạch Lộ gấp miếng sushi, bỏ vào miệng.

Hứa Huy nhìn mặt cô chăm chú, một chốc sau như chê bai nói một câu: “Nói năng chậm chạp, ăn cũng chậm.”

Bạch Lộ nuốt xuống miếng sushi cuối cùng, nói: “Mình phải đi đây.”

Đầu mày của Hứa Huy nhíu lại, liếc nhìn giờ, “Giờ mới mấy giờ?”

“Chín giờ rồi.”

Hứa Huy bĩu môi, “Thôi được, đi đi.”

Bạch Lộ: “Cảm ơn cậu đã mời mình ăn.”

Hứa Huy nhún vai, không để ý lắm.

Hứa Huy theo Bạch Lộ ra đến cửa, nhìn cô mang giày, cúi đầu hỏi: “Đưa em nhé?”

“Không cần.”

Trước khi đi, Bạch Lộ liếc nhìn Hứa Huy một cái, cậu vẫn còn khoanh tay lười biếng dựa vào khung cửa, Bạch Lộ mơ hồ mang cảm giác như cậu có lời muốn nói, nhưng cuối không ai nói gì giữa bọn họ.

Trên đường về trường, Bạch Lộ nghĩ bụng, chắc chắn cậu đã nhớ ra. Nhớ ra buổi khuya ấy bản thân uống rượu, gọi điện thoại cho cô, nói với cô những lời nói rồi rạc linh tinh kia, nói đến cuối thì khóc rồi ngủ.

Tuy nhiên giữa họ chưa từng có ai nhắc tới.

Bạch Lộ cảm thấy từ sau bữa ăn đó, những lui tới giữa cô và Hứa Huy đã tiến vào một giai đoạn khác.

Hứa Huy rất ít khi đi tìm cô nữa, cô cũng không còn phải lo dọn dẹp đủ trò mỗi tuần.

Tựa như những mối mẻ ban đầu đã qua đi, họ đều đang bắt đầu nhạt dần đi.

14. Chương 14

Vào lúc này Bạch Lộ đang ăn cơm.

Đã nói trước là cô mời, kết quả chạy tới căng tin, Ngô Hân Văn bảo sao cũng không chịu để Bạch Lộ cà thể cơm.

“Đừng mà, người khác nghe được tớ mất mặt chết.” Ngô Hân Văn ấn cho Bạch Lộ một cái đĩa cơm, “Cậu muốn ăn gì tự mình lấy đi.”

Bạch Lộ không phụ ý tốt của Ngô Hân Văn, vừa cầm đĩa vừa đùa: “Vậy lớp phó phải hao tiền rồi.”

“Coi thường người ta phải không?”

Đồ ăn đêm của căng tin coi như phong phú, nhưng Bạch Lộ cũng không ăn được bao nhiêu, chỉ lấy một phần chè trôi nước, một phần bánh tráng bột mì.

Ngô Hân Văn chất thức ăn ngập đĩa, Bạch Lộ nhìn, nói: “Làm sao cậu có thể ăn nhiều như vậy?”

“Lao động trí óc tiêu hao thể lực mà.” Ngô Hân Văn vẫn đợi cả buổi chiều chưa ăn gì, cậu không nói cho Bạch Lộ biết.

Căng tin vào buổi đêm yên ắng đến độ gần như trống không, học sinh lớp 12 thức khuya từng tốp từng cặp ngồi rải rác ở mỗi góc.

“Mai mấy giờ thi?” Bạch Lộ phá vỡ sự yên lặng.

“Chiều.” Ngô Hân Văn nói.

“Sao muộn thế?”

Ngô Hân Văn nhún vai, “Ai biết đâu, người ta sắp xếp như thế bọn mình chỉ biết nghe theo thôi.”

Bạch Lộ ngược đầu lên từ chén chè trôi nước, lẳng lặng nhìn Ngô Hân Văn, “Căng thẳng không?”

Ngô Hân Văn cười cười, che dấu sự kiêu ngạo.

“Không căng thẳng, khá nắm chắc.”

Bạch Lộ nói: “Vậy thì nếu được giải nhất thật, Thanh Hoa Bắc Đại sẽ đi nơi nào?”

Ngô Hân Văn có vẻ ngại ngùng, “Đừng ép tớ, cũng không nhất định phải một trong hai nơi đó, năm nay chính sách thay đổi, đại học ở Triết Giang Thượng Hải cũng đều có khả năng.”

Bạch Lộ gật đầu, Ngô Hân Văn ngừng đôi đũa trong tay, nhìn cô, hỏi: “Cậu thì sao? Cậu muốn đi đại học nào?”

Bạch Lộ cắn một miếng bánh trôi.

Là giấy cỡ A4, ép plastic. Bản thân Hứa Huy cũng không nói rõ được, yên lặng một hồi, thì thầm: “Chỉ là tình cờ thôi.....”

Không nhiều lý do lắm, cũng không nhiều cảm xúc lắm. Chỉ là vô duyên vô cớ đụng mặt nhau.

“Trông cô ấy rất thường.” Giữa đêm khuya, Hứa Huy vẫn chưa tỉnh rượu hoàn toàn, đầu hơi choáng váng, mơ hồ mông lung không biết diễn tả sao cho phải.

Vò vò đầu, tóc của Hứa Huy càng thêm rối, trông như cái tổ quạ.

Tôn Ngọc Hà nghe cậu, câu được câu chăng, giải thích một cách hỗn loạn.

“Tớ vốn là chẳng coi là chuyện lớn, nhưng lại..... lại cứ vướng vào, rất nhiều chuyện đều như vậy. Còn cảm giác nữa..... Cảm giác cũng giống vậy, bình thường không thường có, chỉ mấy điểm đó thôi, cứ giống như là trùng một bước vậy.”

Tôn Ngọc Hà nghe không hiểu những lời nói lung tung của cậu, nhưng vẫn gật đầu, “Ồ ờ, mọi cái đều là trùng một bước, cho nên cậu có còn muốn tiếp tục chán ghét hay không?”

Hứa Huy quay qua nhìn, “Tớ nói chán ghét hồi nào?”

“Cậu——” Tôn Ngọc Hà thở phào một hơi, “Được được được, cậu không nói.”

Hứa Huy rũ đầu, ngó bàn tay mình, một chốc sau thì thầm:

“Chỉ là tình cờ mà thôi.”

15. Chương 15

“Hẹn đi chơi đi.” Tôn Ngọc Hà nói.

Hứa Huy làm tổ trong ghế sofa, không nhúc nhích, Tôn Ngọc Hà đẩy cậu, “Hử? Hẹn đi chơi nhé.”

Hứa Huy vùi mặt vào chỗ dựa lưng của ghế, Tôn Ngọc Hà: “Sao thế này?”

Lôi kéo một hồi, Tôn Ngọc Hà cũng bắt đầu hơi mất kiên nhẫn.

“Không nói tớ đi đây, giờ đã sau nửa đêm rồi, hai thằng con trai già đầu rồi mà còn chơi trò yêu thuần khiết gì ở đây.” Tôn Ngọc Hà đứng lên, làm bộ như sắp sửa rời đi, mới vừa đi vài bước ngoái đầu lên nhìn một cái, phát hiện Hứa Huy đang cuộn mình, vùi đầu, không hề có động tĩnh gì.

Tôn Ngọc Hà thoáng do dự, lại quay trở lại.

“Ê.” Chạm chạm vào vai của Hứa Huy, Tôn Ngọc Hà nói: “Sao vậy?”

Hứa Huy chậm chạp lắc đầu, ngồi dậy từ sofa, lấy một điều thuốc.

“Kệ nó đi.”

Châm lửa, vài giây nhàn rồi, đốm lửa ánh lên trên gương mặt của cậu, không một biểu tình.

“Chả thú vị.....”

Vút bật lửa lên bàn, Hứa Huy dựa lưng vào ghế, thần sắc lạnh lùng.

Tôn Ngọc Hà lùi lại về chỗ bên kia, ngồi xuống, “Cậu đừng lại như vậy.”

Hứa Huy quay qua, “Như thế nào?”

Tôn Ngọc Hà nhìn vào mắt cậu vài giây, sau đó nhún vai, “Cậu muốn để kệ thì để kệ cũng được, vốn là còn đang nghĩ có nên giúp cậu một chút hay không.”

Hứa Huy cười lạnh một tiếng, “Đi cửa gái mà còn cần cậu giúp?”

Tôn Ngọc Hà: “Vậy thì tự cậu cửa đi.”

Hứa Huy quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào góc bàn trà trong bóng tối, lặng lẽ không một lời.

Tôn Ngọc Hà lại nói: “Cậu có cách nào đừng khó chịu như vậy được không?”

Hứa Huy: “Tớ khó chịu chỗ nào?”

“Được.” Tôn Ngọc Hà vỗ tay một cái: “Vậy thì như thế này, hôm nào cậu kêu người ra đây, để tớ ngó một chút là được mà. Cô ấy học trường nào?”

Hứa Huy lắc đầu, “Không biết.” Tôn Ngọc Hà lại hỏi thêm vài câu hỏi, Hứa Huy đều lắc đầu hết thấy.

Lúc bấy giờ cậu mới phát hiện, đối với cô gái này, trừ tên và số di động ra, cậu không biết gì khác.

Tôn Ngọc Hà: “Cứ theo lời tớ, cậu gọi người ta ra ngoài, tớ đem Nhỏ Huệ theo, cùng nhau đi chơi.”

Hứa Huy nghe xong, nói: “Lâu lắm rồi không thấy cậu mang Nhỏ Huệ tới.”

Tên của Nhỏ Huệ là Trần Huệ, là bạn gái của Tôn Ngọc Hà, thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, lớn hơn Tôn Ngọc Hà một tuổi, hiện giờ đang làm việc ở một nhà hàng.

“Công việc của cô ấy bận rộn.”

“..... Thật là con mẹ nó.” Hứa Huy không nhịn được chửi một câu, “Nguyên một đám đàn bà, bận gì bận dữ thế.....”

“Sao? Cô ta cũng bận?” Tôn Ngọc Hà nói, “Cô ta gọi là gì?”

Hứa Huy: “Bạch Lộ, một đàn cò trắng vút bay.”

“Đề nghị của tớ thấy thế nào? Vừa lúc tớ đã lâu rồi không ra ngoài chơi với cái Huệ.”

Hứa Huy im lặng không lên tiếng, Tôn Ngọc Hà biết cậu đã đồng ý rồi, đứng dậy nói: “Vậy cậu hẹn ngày giờ với cô ta xong, khi đó nói cho tớ biết là được, tớ sẽ về hỏi Nhỏ Huệ.”

Đứng một hồi, Tôn Ngọc Hà: “Có nghe không đó?”

Lúc này Hứa Huy mới khẽ ừ một tiếng.

Sau khi chính thức khai giảng, bảng số trên tường khiến người ta khiếp sợ.

“Tớ đã nói rồi, bảng số này không nên dùng bút màu đỏ mà viết.” Lý Tư Nghị bảo, “Mỗi lần trông thấy đều là máu me ròng ròng.”

“Lấy cái gì viết thì có bao nhiêu vẫn chỉ là bấy nhiêu.” Ngô Hân Văn nói.

“Ê, cậu thì hay rồi.” Lý Tư Nghị vỗ vai Ngô Hân Văn một cái, “Anh em vẫn chưa tìm ra bến đỗ đấy.”

Ngô Hân Văn thi xong, trông sắc mặt như khải hoàn trở về, thầy giáo tới hỏi cảm thấy tình hình như thế nào, Ngô Hân Văn nói thì rất thuận lợi.

Tâm tình của cậu ta cũng thoải mái hơn nhiều, không còn kiêu mỗi ngày chạy vô phòng tự học tám trăm lần nữa. Tuần vừa rồi ngoại trừ cuối tuần, ngày nào cũng bưng một cuốn sách Anh Văn rõ dày, nhàn hạ

tấn bộ trong khuôn viên, có khi trong giờ thể dục còn chạy xuống sân cùng chơi bóng rổ với đám nam sinh. Chỉ có điều chơi rất tởm.

Ngô Hân Văn quệt mồ hôi trên trán, vứt banh cho một bạn học, “Các cậu chơi trước đi, xương cốt trên người tớ chịu hết nổi rồi.”

“Cho nên mới nói, ông trời rất công bằng.” Lý Tư Nghị đang ngồi ở một nơi thoáng mát nói với Ngô Hân Văn, “Ông trời cho cậu một cái đầu linh hoạt, thì không thể cho cậu tứ chi biết nghe lời.” Thể lực của Ngô Hân Văn quả thực rất tẻ, chỉ chơi có một chút mà đã thở không ra hơi, “Cậu ngừng lại một tí cho tớ với.....”

Lý Tư Nghị đưa chai nước cho cậu ta, nói: “Thầy Bao bảo cậu giúp lên danh sách cho đại hội thể thao trong trường, cậu đã làm xong chưa?”

Ngô Hân Văn ngồi xuống một bên cửa bậc thềm nghỉ ngơi, “Sao, cậu có tiết mục muốn báo danh?”

“Cậu giỡn gì chứ!” Một tay của Lý Tư Nghị đập bốp vào phần lưng dưới của Ngô Hân Văn, nói: “Tuy rằng quan hệ giữa hai ta sắt son như thể này, nhưng tục ngữ nói rất đúng, xa thơm gần thối, cậu cứ chiếu theo đó mà quên bèn tớ đi cho xong.”

Ngô Hân Văn cười, “Không được, lớp chúng ta ít nam sinh, mọi người lại rất ít khi chủ động báo danh, sắp xếp đến phiên cậu thì cậu phải nhận lấy.”

Lý Tư Nghị ngồi một bên khóc thét, đang gào giữa chừng ngừng lại, đẩy đẩy cánh tay của Ngô Hân Văn, cầm chỉ chỉ về một hướng.

Bạch Lộ đang ngồi dưới cột cờ. Hai đầu gối khép lại, đầu cúi thấp, không biết đang đang còn nghĩ gì.

“Cô ấy sao cứ mãi một mình thế.” Lý Tư Nghị nói, “Cũng không chịu chơi cùng với bất cứ nữ sinh nào khác.”

Ngô Hân Văn nhìn Bạch Lộ, nói: “Trước đây cô ấy có quan hệ rất tốt với Tương Như, Tương Như đi rồi, cô ấy càng ít lời hơn dạo trước.”

Nhắc tới Tương Như, Lý Tư Nghị không khỏi thổn thức.

“Cô gái ngốc nghếch, ôi cô gái ngốc nghếch.”

Người bên cạnh đã đứng dậy.

Khi trước mặt xuất hiện một cái bóng, Bạch Lộ đóng di động cất đi.

“Làm gì đó?” Ngô Hân Văn đến bên cạnh cô.

“Không làm gì cả.”

Ngô Hân Văn chỉ cô, “Lén chơi di động, bị tớ phát hiện rồi.”

Bạch Lộ quay đầu, “Cậu là lớp phó kỷ luật à?”

Ngô Hân Văn: “Tông chỉ của lớp 12 — ‘học tập là tất cả,’ chiếu theo quan hệ dây chuyền, tớ là lớp phó học tập, có tác dụng đứng đầu trong nhóm cán bộ của lớp.”

Bạch Lộ cười cười.

Gió thổi khô đi mồ hôi.

“Cậu về lớp đi.” Bạch Lộ nhìn cậu, nói, “Trời sắp lạnh rồi.”

Ngô Hân Văn còn chưa mở miệng trả lời, bản thân Bạch Lộ đã đứng lên.

Cô dậm bước về phía dãy phòng học, được vài bước, đứng lại, ngoái đầu hỏi Ngô Hân Văn: “Đại hội thể thao đừng xếp số báo danh cho tớ chứ nhỉ, được không?”

Giọng của cô rất nhẹ, nhẹ đến nỗi Ngô Hân Văn thoáng sửng sốt, gật đầu theo bản năng.

“Được chứ.....”

Bạch Lộ nói tiếng cảm ơn, hoặc có lẽ cũng không nói, bước vào dãy lớp học.

“Thật là đàn bà đáng giá nghìn vàng, anh em không bằng con chó mà.” Lý Tư Nghị lại không biết từ đâu ló ra, cùng đứng với Ngô Hân Văn nhìn về hướng Bạch Lộ đã khuất bóng mà cảm khái.

Ngay sau đại hội thể thao là 1 tháng 10, trường học không dám không kiêng nể ngày lễ quốc khánh, lớp 12 sẽ được nghỉ ba ngày. Đó là chuỗi ngày nghỉ “dài hạn” cuối cùng trong năm, học sinh không giấu được vui mừng, không khí của cả trường rất sôi động. Nhìn nghiêng sẽ giống hệt như trong cơn mưa đêm ấy.

16. Chương 16

Hôm nay hơi âm u, vừa vào thu, khí trời chuyển sang lành lạnh, cảm nhận rõ ràng nhất vào lúc sáng sớm.

Có lẽ trước khi ra khỏi cửa cậu mới tắm xong, đầu tóc chưa khô hết, trông đen dày đặc. Tương phản với đầu tóc, khuôn mặt của cậu càng thêm trắng, mơ hồ như sương sớm.

“Sao giờ em mới tới.” Là vẻ mặt không bao giờ hài lòng của cậu

Bạch Lộ đã phải chạy tới, sau lưng lấm tấm một lớp mồ hôi.

“Cậu đợi có lâu không?” Cô hỏi.

Hứa Huy nhú mày, cúi đầu nhìn cô, “Đã nói bảy giờ, bây giờ là mấy giờ rồi.”

Bạch Lộ nhìn đồng hồ, “Sáu giờ năm mươi bảy mà.”

“.....”

Hơi lơ là một cái, cổ tay đã bị nắm lấy.

“Ồi!” Cánh tay của Bạch Lộ bị nắm chặt rồi kéo qua, Hứa Huy nhìn đồng hồ trên tay của Bạch Lộ, cười khẩy một tiếng.

“Đồng hồ không chuẩn.”

Buông tay, Bạch Lộ vuốt vuốt cổ tay mình, lí nhí: “Cậu đeo đồng hồ sao?”

Cô nhìn tay của Hứa Huy, trên đó chẳng có gì.

Hứa Huy lườm cô một cái, “Tôi nhìn di động, đã qua bảy giờ rồi.”

Bạch Lộ không đấu khẩu với cậu, nói: “Cậu ăn gì chưa?”

“Chưa.”

“Vậy hay là tìm chỗ nào ăn trước đi.”

“Đợi một chút, còn có thêm hai người nữa.”

Bạch Lộ thoáng sửng sốt, “Cái gì?” Hứa Huy nói: “Một bạn học của tôi, dắt theo bạn gái của cậu ấy.”

“Tại sao trước đó cậu không nói?”

Hứa Huy nhú mày nhìn qua, “Không được?”

“.....Cũng không phải.”

Hứa Huy ngó Bạch Lộ từ trên xuống dưới đánh giá vài phen, khoé miệng luôn cong xuống, lẩm bẩm: “Cũng không biết mặc cho dễ nhìn một chút.....”

Bạch Lộ ăn mặc rất bình thường, mẹ cô cảm thấy đại hội thể thao nhất định sẽ phải chạy qua chạy lại, đặc biệt chuẩn bị cho cô một bộ đồ thể thao. Bạch Lộ quá nhỏ gầy, đồ thể thao cỡ nhỏ nhất mặc trên người cô cũng nhìn thùng thình.

Qua một hồi, cô nghe Hứa Huy quay qua một hướng cất tiếng gọi. “Ồ đây!”

“Huy!”

Bạch Lộ ngược đầu, trông thấy phía trước có hai người đang đi tới.

Một nam sinh cỡ độ tuổi của Hứa Huy, cũng thuộc tạng người cao gầy, tóc húi cua, mặc áo hoa, quần sọc, trông khá đẹp trai.

Cậu ta nắm tay một cô gái, vóc dáng trung bình, mặc một chiếc áo đầm hoa nhí, mặt trang điểm, mang nụ cười.

“Đây là Hà, bạn của tôi.” Hứa Huy không buồn nhắc tay, giới thiệu ngắn gọn.

Bạch Lộ khẽ nói: “Chào cậu.” Ánh mắt của Tôn Ngọc Hà từ cách đó mười mấy mét đã rơi trên người Bạch Lộ, đến gần còn trắng trợn hơn, nhìn đến độ đầu của Bạch Lộ càng lúc càng hạ thấp, cuối cùng thì ngó mũi giày của mình.

“Cậu là Bạch Lộ.”

“Ừ.”

“Tớ tên là Tôn Ngọc Hà, là bạn học của Huy, đây là bà xã của tớ, Nhỏ Huệ.”

Trần Huệ nhéo cậu ta một cái, làm bộ hờn dỗi, “Ai là bà xã anh.”

Tôn Ngọc Hà nắm tay của cô dẫn ra phía trước.

“Ai đáp lời thì chính là người đó.”

Trần Huệ đánh cậu ta một phát, “Đồ mắc dịch!”

Giữa đôi tình nhân này có một sự ăn ý rất tự nhiên của lâu ngày, giơ tay nhắc chân đều dính nhau như keo như sơn.

Tôn Ngọc Hà vừa cười vừa nắn tay Nhỏ Huệ, lại quay qua nói với Bạch Lộ: “Huy cứ nhắc đến cậu mãi.”

Hứa Huy coi như rút cuộc lên tiếng, cười ha ha bảo: “Cậu có thể bịa trắng trợn thêm một chút.”

Tôn Ngọc Hà nhún vai, vẻ mặt trông không giống như vừa bị vạch trần.

Hứa Huy băng quơ lừ mắt một cái, xoay người đi về phía con đường dành cho người đi bộ.

Tôn Ngọc Hà cười ở phía sau.

Thời gian hẹn quá sớm, ngoại trừ Bạch Lộ ra, ba người kia đều chưa ăn sáng, Hứa Huy dẫn đầu tiến vào một quán ăn Quảng Đông. Quán ăn không lớn, bài trí tinh tế, trên tường treo các khung gỗ, bên trong là tranh hoặc bích báo, mỗi góc phòng đều có cây cảnh xanh tươi.

Bọn họ tìm chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Từ cửa sổ nhìn ra, có thể trông thấy bồn phun nước vừa rồi cùng với góc hồ già.

Nhân viên phục vụ đem thực đơn tới, Hứa Huy đưa cho người đối diện trước tiên.

“Ăn gì, các cậu tự gọi đi.”

Bạch Lộ ngồi cạnh Hứa Huy, cậu lên tiếng kể bên cô, giọng nói nghe trầm thấp hơn bình thường một chút.

Tôn Ngọc Hà và Nhỏ Huệ gọi thức ăn xong, đưa thực đơn cho Bạch Lộ.

Bạch Lộ xua tay, “Mình đã ăn rồi.”

“Không ăn chút nào sao?”

“Không ăn đâu.”

Tôn Ngọc Hà nhìn Hứa Huy, Hứa Huy gọi nhân viên phục vụ tới, gọi xong các món ăn, lại kêu thêm một phần bánh ngọt nhỏ. Lúc đem thức ăn lên, nhân viên phục vụ ngó một vòng bốn người quanh bàn, sau cùng đặt đĩa bánh ngọt xuống trước mặt của Bạch Lộ.

Bữa sáng ăn mất gần ba trăm, Hứa Huy móc ví tính tiền.

Ăn xong Nhỏ Huệ kêu gào muốn đi xem phim, mấy người kéo nhau đi về phía rạp phim gần nhất.

Bạch Lộ thu dọn đồ chậm, là người cuối cùng ra khỏi quán ăn, Hứa Huy là người đi dẫn đầu. Bạch Lộ vừa đi vừa lấy ba lô xuống.

“Tính làm gì vậy?”

Bạch Lộ quay đầu qua, là Tôn Ngọc Hà. Nhỏ Huệ đang trò chuyện với Hứa Huy ở phía trước, cậu ta vừa vịn đi ngay cạnh Bạch Lộ.

“Muốn đưa tiền cho hần?” Tôn Ngọc Hà mang trên mặt nét cười hiểu ý.

Bạch Lộ cũng không giấu diếm, gật đầu.

“Khỏi cần đưa.”

Bạch Lộ không nói gì, Tôn Ngọc Hà cười bất cần, “Thật sự không cần, chi cũng đã chi rồi, cho nên đừng làm như vậy nữa.”

Tôn Ngọc Hà nói xong lo bước nhanh hai bước tiến lên đuổi theo bạn gái, vừa tính tăng tốc độ, Bạch Lộ lẳng lặng mở miệng:

“Cậu ấy có rất nhiều tiền sao?”

Bước chân của Tôn Ngọc Hà khựng lại, “Cái gì?”

Bạch Lộ hỏi lại một lần nữa, “Cậu ấy có rất nhiều tiền sao? Cứ thích mời khách như thế.”

Tôn Ngọc Hà hình như không ngờ Bạch Lộ sẽ hỏi một câu hỏi kiểu này, há hốc miệng không trả lời, không khí hơi tẻ nhạt một lúc.

Cậu ta “ôi” hai tiếng, nhìn phía trước, sau đó thì thào một câu——

“Hần không thiếu tiền.”

Bạch Lộ: “Nhà cậu ấy có điều kiện rất khá?” Tôn Ngọc Hà trợn tròn hai mắt, Bạch Lộ sắc mặt không đổi nhìn cậu ta.

“Hớ!” Tôn Ngọc Hà đánh giá Bạch Lộ lại từ đầu, hơi có vẻ thấu hiểu tường tận hơn. “Trông không ra nha.....”

Bạch Lộ: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tôn Ngọc Hà cười cười lắc đầu, “Còn dám hỏi, sao cậu không trực tiếp hỏi hần.”

Bạch Lộ không trả lời, Nhỏ Huệ ngoái đầu gọi cậu ta, “Anh Hà, lên đây.”

Hứa Huy đang đứng chỗ quầy bán vé mua vé, Nhỏ Huệ gọi Tôn Ngọc Hà tới, “Chọn chỗ ngồi đi.”

Một bộ phim khoa học viễn tưởng bom tấn mới công chiếu tuần trước.

Hứa Huy mua bắp rang và thức uống, mấy người ôm vào trong rạp.

Người xem phim trong rạp buổi sáng không nhiều, lại gặp một phòng chiếu lớn năm trăm ghế ngồi, cho nên trông càng vắng lạnh. Trong phòng mở điều hoà, Bạch Lộ vừa vào tới đã lạnh run lên.

Đã rất lâu rồi cô chưa đi xem phim, cầm vé của mình trong tay tỉ mỉ đối chiếu với số của ghế ngồi, đang sau vọng đến mấy tiếng phàn nàn bất mãn.

“Đi vào trong.”

Bạch Lộ ngoái đầu, Hứa Huy tay dứt túi quần, hất hàm về phía bên phải, Bạch Lộ cất vé đi, quẹo ngay vào.

Hứa Huy theo ngay sau cô.

Đợi đến lúc ngồi xuống chỗ rồi, Bạch Lộ mới phát hiện, chỗ ngồi của bốn người bọn họ bị tách ra. Cô và Hứa Huy ngồi cùng nhau ở phía sau, cách chỗ của Tôn Ngọc Hà và Nhỏ Huệ rất xa.

Khám phá này khiến cho môi của Bạch Lộ mím chặt lại.

“Cầm lấy.” Bắp rang mua bạch to nhất, không đặt vào thành ghế được, Hứa Huy ấn luôn vào trong lòng Bạch Lộ.

Trước khi đèn tối đi, Tôn Ngọc Hà ngoái đầu vầy vầy tay với Bạch Lộ và Hứa Huy, Bạch Lộ giơ tay đáp lại, Hứa Huy ngồi trong ghế nệm bất động.

Tôn Ngọc Hà vầy tay xong, cánh tay liền khoát qua vai ôm lấy Nhỏ Huệ, sắp đầu vào nhau rử rử rừ rừ.

Phim bắt đầu chiếu.

Giải ngân hà và vũ trụ mênh mông trải rộng trên màn hình cực lớn, Bạch Lộ tập trung xem phim, bắp rang ôm trong lòng chưa ăn miếng nào. Không chỉ riêng cô chưa ăn, Hứa Huy cũng chưa ăn.

Thời gian trôi qua chậm chạp.

Bịch bắp rang nằm trên tay quá lâu, trong lòng bàn tay từ từ phủ một lớp mồ hôi mỏng, nơi lỏng ra một chút, gió mát từ máy lạnh thổi khô hết.

Bạch Lộ hít một hơi, quay đầu.

“Cậu không ăn sao——“

Tiếng của cô không to, lại vừa lúc trên màn ảnh chiếu một pha đánh nhau, âm thanh chấn động đến nỗi ghế cũng khẽ rung lên.

Hứa Huy không nghe thấy lời cô vừa nói, chỉ để ý thấy cô xoay đầu, cậu cũng quay mặt lại.

Một trái một phải, hai người đối mặt nhau. Ánh sáng trên màn ảnh chiếu lên khuôn mặt cậu, nét mặt thản nhiên.

Tôn Ngọc Hà và Cái Huệ đang trước đã sớm quên coi phim, quấn chặt lấy nhau, hai thân thể triển miên dưới ánh sáng chớp nháy của màn ảnh, khi mờ khi tỏ, khi ẩn khi hiện.

Bạch Lộ nói: “Không ăn bắp rang sao?” Hứa Huy thì thầm: “Em ăn đi.”

Bạch Lộ đưa đưa bịch bắp rang về phía cậu, cũng không nói gì, lẳng lặng nhìn cậu. Hứa Huy bị nhìn chăm chú lâu như vậy, cuối cùng bĩu môi, thò đại tay vào bóc lên một vốc thả vào trong miệng, nhai rồm rộp lạo rạo.

Bóc xong một lần, tay lại đưa qua, lần này không để vào trong xô bắp rang, mà đặt trực tiếp trên tay vịn của ghế, lòng bàn tay ngửa lên trời. Tay của cậu con trai gầy và dài, đốt ngón tay gọn gàng cân đối.

Bạch Lộ nghiêng đầu nhìn cậu, “Còn muốn ăn sao?” Làm như tay của cậu đặt nhầm chỗ, đặt bịch bắp rang ngay chỗ cậu đặt tay, dí dí. Thành của bịch bắp rang vừa đụng vào tay cậu, ngón tay của Hứa Huy co lại theo phản xạ, rồi lại mở ra.

Xô bắp lại dí dí, lúc Bạch Lộ còn đang tính mở miệng tiếp, Hứa Huy đột ngột đứng dậy.

Bạch Lộ giật cả mình, thân hình ngã ra sau ngẩng đầu nhìn cậu. “Sao thế?”

Hứa Huy liếc cô một cái, nói câu “hút thuốc,” rồi đầu bước ra ngoài.

Bóng hình của cậu rất nhanh biến khỏi tầm nhìn. Bạch Lộ xoay người ngồi lại, những hình ảnh trên màn ảnh căn bản chưa từng nạp vào trong đầu.

Nhặt lên một miếng bắp rang con con bỏ vào trong miệng, Bạch Lộ khẽ cười một tiếng.

Phim xem xong đã là giữa trưa, con đường dành cho người đi bộ cuối cùng đã đông lên vào ngày cuối tuần. Hứa Huy sau khi ra khỏi rạp phim bộ dạng như chẳng có chút hứng thú gì, Tôn Ngọc Hà dắt nhóm người lên tầng trên cùng của khu thương mại, vào Games City.

Games City chật ních người, chỗ nào cũng toàn là học sinh nghỉ lễ, các loại nhạc và âm thanh trong trò chơi điện tử trộn lẫn vào nhau, từ rất xa đã nghe đỉnh tai nhức óc.

Vừa vào tới nơi Tôn Ngọc Hà và Hứa Huy đã đi đổi lấy xèng, chỉ còn lại Nhỏ Huệ và Bạch Lộ cùng đứng đợi.

Bạch Lộ hầu như chưa bao giờ đặt chân vào nơi nào như vậy, lúc mới vào không quen, mắt bị khói thuốc hun đến cay sè.

Tôn Ngọc Hà và Hứa Huy bước tới, hai người đều cầm một túi xèng.

“Nào nào, hôm nay đại chiến ba trăm hiệp.” Tôn Ngọc Hà ngồi xuống cùng với Hứa Huy trước một dàn máy game, đút xèng vào trong hộp game.

Nhỏ Huệ hôn lên má của Tôn Ngọc Hà một cái, nói: “Em đi mua nước uống cho anh, muốn uống gì?”

Tôn Ngọc Hà: “Ngoan, gì cũng được.”

Nhỏ Huệ: “VẬY em cứ thế mà mua nhé.”

Nói xong xoay người, trông thấy Bạch Lộ đang đứng một bên, hơi khựng lại. Bạch Lộ trông có vẻ hơi lạc lõng trong bầu không khí ở đây. Nhỏ Huệ sau khi hơi khựng lại, đã kéo tay Bạch Lộ, “Đi thôi, hai mình cùng đi.”

Lúc đợi mua nước uống trong tiệm, Nhỏ Huệ nói với Bạch Lộ: “Cậu chắc chưa tới chỗ này bao giờ nhỉ.”

Bạch Lộ lắc đầu, “Chưa từng tới.”

“Bọn họ hay tới đây lắm, nam sinh đều thích chơi mấy trò này.” Lại xán tới gần, nói: “Anh Huy rất lợi hại đấy, cậu quen anh ấy hồi nào vậy?”

Bạch Lộ nhìn cô ấy, Nhỏ Huệ nói: “Bọn họ chơi chung từ hồi cấp 2, là bạn thân của nhau. Anh Huy rất đẹp trai, nữ sinh theo đuổi anh ấy siêu nhiều!”

Cô ấy vừa nói vừa đánh giá Bạch Lộ, ngập ngừng hai giây, “Cậu phải cố gắng một chút, phải tốt thật tốt với anh ấy mới được, còn không sẽ không có sức cạnh tranh, biết chưa?”

Bạch Lộ cúi đầu, một lúc sau chậm rãi gật.

“À.”

Lời người dịch:

Trong trang của Tấn Giang (nơi Twentine chính thức đăng truyện) có một bạn đọc để comment trong chương này: “Nam chính, Cò Trắng đưa chàng đến Tây Thiên!”

lấy từ hai câu, một là “Một đàn cò trắng vút trời xanh,” (Thanh Thiên) tức là câu thơ mà Hứa Huy gõ tên của Bạch Lộ từ đó mà ra,

hai là “Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên.”

17. Chương 17

Hứa Huy nổi giận rồi.

Dường như trừ Bạch Lộ ra, ai cũng đã phát hiện.

Lúc bước ra khỏi Games City, thời gian đã là bốn giờ chiều, khi tìm quán ăn, Tôn Ngọc Hà và Nhỏ Huệ cứ trao đổi ánh mắt.

Bạch Lộ đeo ba lô đi bên cạnh Hứa Huy, rượt theo hơi vội vã. Hứa Huy chân dài, bước đi rất nhanh, cũng không có ý muốn đợi Bạch Lộ.

Bữa tối ăn ở chỗ Tôn Ngọc Hà chọn, sâu trong khu phố dành riêng cho người đi bộ, một quán mì bên đường. Bạch Lộ đã từng ghé nơi này, là một quán ăn lâu đời, mở đã mấy chục năm nay, món ngon giá rẻ, tiếng tăm rất tốt, khách hàng tấp nập.

Cửa quán cũng chính là cuối con phố đi bộ, ngay cạnh một toà nhà cổ từ đời Minh – Thanh, hiện giờ được làm thành viện bảo tàng, xung quanh trồng đầy từng bách, xanh um tươi tốt giữa thời điểm cuối hạ đầu thu.

Trước cửa viện bảo tàng là một bồn phun nước nhỏ bằng đá cẩm thạch, thiên thần nho nhỏ mũm mĩm ôm một bình nước màu trắng phau tưới nước ra ngoài.

Trong lúc ăn cơm, Hứa Huy không nói một lời, nhưng mà Tôn Ngọc Hà không bị ảnh hưởng, vẫn anh anh em em với Nhỏ Huệ như cũ.

Ăn được một nửa, Hứa Huy đứng lên.

“Đi làm gì?” Tôn Ngọc Hà hỏi. Hứa Huy: “Đi nhà vệ sinh.”

“Lại có một người ngâm bồ hòn ra đi.....” Tôn Ngọc Hà trông theo bóng lưng của cậu lăm lăm.

“Để cho anh ấy đi sao.” Nhỏ Huệ đưa ly nước cho Tôn Ngọc Hà, “Uống nước.”

Tôn Ngọc Hà ngâm ống hút, hút vài ngụm, Nhỏ Huệ tranh thủ thời gian nói với Bạch Lộ: “Cậu sao cũng không biết mua ly nước cho anh ấy.”

Bạch Lộ: “Mình hỏi rồi, cậu ta nói không uống.”

Nhỏ Huệ và Tôn Ngọc Hà đều cười.

“Aiz, nếu cứ nghe theo hấn sẽ không làm được trò trống gì.” Tôn Ngọc Hà cười đến độ đầu lúc lắc, “Không thể nghe theo hấn được.”

Bạch Lộ hơi cúi đầu, bát mì trước mặt cũng ăn chẳng được bao nhiêu.

Di động trong túi áo rung bầy tám lần, rồi ngưng.

Bạch Lộ nhét di động lại vào trong túi áo, Tôn Ngọc Hà và Nhỏ Huệ đang còn đút cho nhau ăn.

Bạch Lộ khẽ nói: “Mình cũng ra ngoài một chút.”

Nhỏ Huệ quay qua: “Đi làm gì?”

Bạch Lộ: “Mua ly nước.”

Nhỏ Huệ phì cười một tiếng, “Được đấy, đi đi. À đúng rồi, anh Huy thích uống gì nhỉ?”

Tôn Ngọc Hà: “Nước chanh.”

Nhỏ Huệ: “Có nghe chưa?”

Bạch Lộ lẳng lặng gật đầu.

Bạch Lộ đi rồi, Tôn Ngọc Hà cầm đũa gấp đậu phụng từ trong chiếc đĩa nhỏ lên, Cái Huệ ngồi bên cạnh cậu ta bảo: “Anh Huy vì sao lại thích cô ta?”

“Sao?”

“Không đẹp được như Tiểu Diệp.” Ngẫm nghĩ xong lại thì thầm bổ sung một câu, “Ngực cũng không to bằng Tiểu Diệp.”

Tôn Ngọc Hà liếc xuống, cười lạnh một tiếng, “Làm sao em biết hấn thích ngực to chứ?”

Nhỏ Huệ không mắc mưu của cậu ta, dựa vào cậu ta, “Anh thích nhỏ hả?”

Tôn Ngọc Hà hừ hừ hai tiếng, tiếp tục gấp đậu phụng.

Cái Huệ gác khuỷu tay lên người cậu ta, cảm khái: “Chẳng qua cái anh Huy này.....”

“Sao?”

“Cũng không dễ chơi.”

Tôn Ngọc Hà cười, Nhỏ Huệ: “Em nói không đúng à?”

“Không đúng.”

“Không đúng thế nào.”

Tôn Ngọc Hà quay đầu, nhìn Nhỏ Huệ, đôi đũa chỉ chỉ, nói: “Con người của hắc chỉ là thoát nhìn không hoà đồng, thật ra rất dễ chơi. Lúc bọn anh mới quen nhau hồi cấp 2, hắc là thủ lĩnh trong lớp, có loại người trời sinh ra đã vậy, ai cũng thích chơi với hắc, cảm thấy đi theo hắc rất mát mặt, hồi đó con người hắc tốt vô cùng, đối với ai cũng không tệ.”

Nói xong, Tôn Ngọc Hà lại giỡn một câu, “Lúc mới lên cấp 2 anh còn cảm thấy hắc quả thực quá đẹp trai, lúc đầu anh không dám dắt em đi chơi chung với hắc.”

“Thật hay xạo đó?” Nhỏ Huệ cười nói, “Sau đó sao lại dám?”

Tôn Ngọc Hà tự nói lảm nhảm một mình, vừa nói vừa nhấc tay, ngón tay cong cong luồn vào trong lọn tóc của Bạch Lộ, nhẹ nhàng tuốt xuống.

Rõ ràng chẳng có một cái gì, còn cổ tình thổi một hơi, giống đang như thổi bay một tờ bụi.

“Ồ, Huy hắc.....” Tôn Ngọc Hà khựng lại, Bạch Lộ quay qua, trông thấy Hứa Huy từ phía sau chạy lại.

Áo mũ đen hoà vào với bóng đêm, trông cậu như vậy đem đến cảm giác đơn bạc chỉ có ở thiếu niên.

Tôn Ngọc Hà nói với Hứa Huy: “Đi nhà vệ sinh sao lâu thế hắc.” Hứa Huy bước tới, không lên tiếng trả lời.

“Tớ đi vào trước tìm Nhỏ Huệ đây.” Tôn Ngọc Hà cười nói với Hứa Huy một tiếng, rồi quay vào trong quán.

Bạch Lộ nhấc tay lùa vào tóc chải chải, vừa rồi Tôn Ngọc Hà đã làm một lọn tóc xoắn ra.

Vô tình nhìn thẳng vào mắt Hứa Huy.

Ánh mắt của cậu đang rơi vào mái tóc của Bạch Lộ.

Động tác trên tay của Bạch Lộ chậm lại. Tiếng róc rách của dòng nước từ tượng đài thiên thần lẫn trong âm thanh muôn màu muôn vẻ của khu thương mại, thân tượng cảm thạch biến đổi sắc màu rực rỡ.

Vài giây sau, Hứa Huy bỗng nhiên cười cười, quay qua bên, hơi bất đắc dĩ lẩm bẩm: “Hắc luôn thích nghịch kiểu này, ngày nào cũng đi khiêu khích người ta, tưởng người ta ngốc sao.”

Bạch Lộ buộc chặt lại tóc, sau đó đưa ly nước chanh trong tay cho Hứa Huy.

“Cho cậu uống.”

Hứa Huy rũ mắt liếc qua một cái, “Cắm ống hút vào đi chứ.”

“À.” Bạch Lộ lại cúi đầu cắm ống hút vào trong ly nước. Hứa Huy nhận lấy, uống một ngụm.

“Quay lại thôi.” Bạch Lộ tính toán thời gian trong bụng, sai bước về phía quán ăn. Vừa đi được hai bước, cổ chợt căng——

Tóc đang bị người ở phía sau nắm lấy. May sao Bạch Lộ đi không đến nỗi nhanh, không cảm thấy đau gì mấy, chỉ bị tạm thời mất thăng bằng, vội vàng lùi lại mấy bước.

Khoảnh khắc đụng trúng một lồng ngực, bước chân của Bạch Lộ lập tức ngừng, nhưng lưng vẫn hơi bị dấn vào.

Cậu nắm tóc con người ta, một chút dịu dàng cũng không có, những lọn tóc yếu ớt của Bạch Lộ nơi đầu ngón tay của cậu bị xiết rất chặt.

“Buông tay.....” Bạch Lộ giữ yên cổ, tay giơ lên nín kéo theo bản năng, gặp trúng ngay cổ tay của Hứa Huy.

Trên cổ tay có đeo hai chiếc vòng thể thao bảy màu, xuyên qua lớp vải của vòng thể thao, da thịt cậu con trai man mát, xúc cảm rất khác so với của bản thân.

Giọng nói của Hứa Huy từ trên cao phía sau vang lên, hơi biếng nhác, cũng ẩn giấu chút bất mãn.

“Dừng tùy tiện để người ta đụng vào.....”

Bạch Lộ khựng lại một giây, hạ quyết tâm dùng hết sức kéo cho được tóc mình ra.

Hứa Huy như có linh tính, một giây trước khi cô dùng sức, buông tay ra.

Bạch Lộ nhanh chóng sửa lại đầu tóc, sau đó xoay người đứng trước mặt Hứa Huy. Khuôn mặt do mới vừa giằng co, đã hơi ửng đỏ.

Hứa Huy như chẳng có gì, tay lại rút trong túi áo.

Bạch Lộ nhìn thẳng vào mắt cậu, đôi mắt to sau cặp kính sáng quắc hơn ngày thường.

“Lời mình nói trước đây, cậu còn nhớ không?”

Hứa Huy nghiêng đầu, “Gì?”

Bạch Lộ hiếm hoi lẩm mẩm thành khẩn một phen: “Cậu quả thực là tên ngốc.” Ai khiêu khích cũng mắc mưu, biết rõ là cái bẫy mà vẫn cứ lao vào.

Im lặng một hồi, Hứa Huy cười thoải mái hai tiếng, đứng yên một chỗ đung đưa người.

Cậu rất rõ ưu thế may mắn của bản thân.

18. Chương 18

Bạch Lộ ngồi trên khán đài, cúi đầu ngây người.

Cô hơi buồn ngủ, âm thanh ồn ào của trống chiêng và tiếng hò hét cổ vũ không hề làm cho cô cảm thấy tỉnh táo hơn chút nào.

Ngày thứ hai của đại hội thể thao, Bạch Lộ gật gà gật gù.

Tối qua về nhà quá muộn.

Ăn xong cơm, Tôn Ngọc Hà và Nhỏ Huệ liền rời đi, còn lại hai người, Bạch Lộ theo Hứa Huy đi dạo trong khu phố đi bộ.

Cô nhìn giờ, nói phải về nhà.

Hứa Huy đứng đầu đường vẫy một chiếc taxi, Bạch Lộ nói: “Mình ngồi xe buýt về.”

“À.”

Tài xế thấy không ai lên xe, lại lái đi mất.

“Ngày mai có bận không?”

So với cậu ta, Bạch Lộ rất khô ráo thoải mái.

Thật ra hôm nay khí trời không đến nỗi, gió thu thoáng mát, còn không bị nắng quá gay gắt. Sợi tóc sau lưng của Bạch Lộ bị gió thổi nhẹ nhàng phất phơ trước mặt.

“Sô cô la của cậu.” Bạch Lộ nói.

“Vẫn nhớ à, tớ chỉ quên mà thôi.” Miệng tuy nói thế, tay của Ngô Hân Văn thì vẫn cầm lấy sô cô la.

Sô cô la Dove Silk, từng viên tròn trong một chiếc hộp con.

“Cám ơn cậu đã giúp tớ.” Bạch Lộ nói.

Ngô Hân Văn từ từ ổn định hơi thở, hít sâu, nói: “Được đó được đó.”

“Đợi lát nữa tớ ở lại giúp nhé, có phải cần dọn khán đài không.”

“Đúng là cần dọn.....” Ngô Hân Văn ngoảnh đầu nhìn Bạch Lộ, “Nhưng mà cũng không bắt buộc phải ở lại, chỉ có cán bộ lớp phải ở lại, cậu muốn giúp? Chỉ một chốc nữa thôi là chính thức bắt đầu kỳ nghỉ rồi.....”

“Tớ sẽ giúp.”

Ngô Hân Văn vỗ tay, “Vây tốt quá! Chút nữa kết thúc tớ lên trên sân khấu chủ tịch phát huy chương, cậu đứng đây đợi tớ một lát.”

Sức hấp dẫn của ngày nghỉ khó chống lại, cuối cùng trong tám cán bộ lớp thì ba người lén lút chạy mất, có thêm một Bạch Lộ, ngoài ra còn có một Lý Tư Nghị mới lết xong 3000m nằm liệt luôn.

“Cậu cũng là một kỳ tích.” Ngô Hân Văn vừa lượm rác dưới đất vừa nói với Lý Tư Nghị, “Lần đầu tiên tớ gặp một cuộc đua mà ban giám khảo phải cầu xin vận động viên bỏ cuộc.”

Tiết mục thi 3000m, Lý Tư Nghị tính toán đầu ra đấy, chạy đúng 300m, còn lại đều là đi bộ.

Những học sinh trước đó lục đục theo nhau, nếu không phải là chạy xong thì cũng là đã bỏ cuộc, cuối cùng chỉ còn lại mình cậu ta, đi bộ từng vòng từng vòng, đến sau chót giáo viên thể dục phải năn nỉ cậu ta bỏ cuộc.

“Cậu hiểu cái rầm gì, đấy gọi là kiên trì.”

“Phải phải, tớ không hiểu.”

“Đừng nói chuyện với tớ nữa.....” Lý Tư Nghị nằm liệt ở phía sau cùng của khán đài, “Tớ hiện giờ chỉ là một khối vật chất vô cơ.....”

“Mời cụ cứ thông thả nằm nghỉ.”

Bạch Lộ cầm một bao rác to tướng, nhặt hết băng rôn cùng giấy gói và ve chai bỏ vào. Ngô Hân Văn đến bên cạnh cô giúp đỡ, “Tớ lượm, cậu cầm bao được rồi.” “Được.”

Làm được nửa tiếng đồng hồ, khán đài đã được dọn sạch sẽ, các bạn học đều đang sửa soạn đồ của mình chuẩn bị về nhà.

“Cậu.....”

“Cậu.....”

Hai người mở miệng cùng lúc, Ngô Hân Văn xoa xoa mũi, “Cậu nói trước đi.”

Bạch Lộ: “Đi ăn bữa cơm nhé.”

Ngô Hân Văn sững sờ trong giây lát, “Hả?”

Bạch Lộ: “Hay là chốc nữa cậu có việc.”

Ngô Hân Văn lập tức nói: “Không có gì cả.” Cậu ta ngược đầu ngó xung quanh như đang xem sắc trời, “Đúng lúc trời tối tới nơi rồi, lặn lóc nguyên ngày cũng chưa ăn gì, đói chết mất.”

Bạch Lộ nói: “Tớ mời cậu ăn.”

Ngô Hân Văn không từ chối, “Được.”

Căng tin cũng nghỉ phục vụ, bọn họ ghé một tiệm thức ăn nhanh bên cạnh siêu thị Tesco, ngồi chỗ ngồi kế bên cửa sổ, có thể nhìn thấy khuôn viên của Lục Trung phía đối diện.

Ánh rực rỡ sắp tắt, bên ngoài nhuộm một màu cam. Một ngày rộn ràng đã kết thúc, còn lại là sự mệt mỏi ảm áp.

Ngô Hân Văn bưng mâm ngồi xuống trước mắt Bạch Lộ.

Bạch Lộ nhìn rồi nói: “Cậu vẫn ăn nhiều như vậy.”

Ngô Hân Văn cười bảo: “Ô, hôm nay là lao động tay chân mà.”

“Cuộc thi có tin tức gì chưa?”

Khoé miệng của Ngô Hân Văn vẫn cong cong như cũ, “Hình như không tệ, đợi khi nào xác định thì sẽ nói cho cậu biết.”

“Chúc mừng.”

“Đợi đến lúc đó hẵng nói cũng không muộn.”

Bạch Lộ chỉ gọi một phần bánh bao xá xiu, bóc giấy gói ra, cô cắn một miếng, sau đó nói:

“Từ cấp 2 cậu đã bắt đầu học giỏi như thế này nhỉ.”

Ngô Hân Văn phình một đồng cơm trong miệng, “Cũng tạm thôi, thật ra lúc mới vào cấp 2 tớ học cũng không giỏi lắm. Cấp 2 không phải là học theo khu vực sao, trường cấp 2 của tớ hơi phức tạp.”

“Phức tạp kiểu gì?”

“Vàng thau lẫn lộn.”

Bạch Lộ thản nhiên gật đầu, lại cắn thêm một miếng bánh bao. Ngô Hân Văn trông thấy, nói: “Cái miệng của cậu cũng quá nhỏ đi, giống y như mèo, một cái bánh bao mà ăn lâu thế.” Bạch Lộ mím môi, hơi cúi đầu, Ngô Hân Văn tưởng mình nói hơi quá, vội vàng nói thêm: “Nhưng mà ăn chậm là tốt, cần cứ theo phân tích khoa học, một bữa cơm phải ăn trong hai mươi phút trở lên mới có thể hấp thụ đầy đủ.”

Bạch Lộ nhìn chằm chằm chiếc bánh bao của mình, khẽ nói, “À đúng rồi, hình như cậu đã từng đề cập đến, nam sinh bên trường trung cấp mà Tương Như thích, hồi đó là học chung cấp 2 với cậu nhỉ.”

Ngô Hân Văn à một tiếng, “Hứa Huy hả, đúng vậy.”

Bạch Lộ nhìn Ngô Hân Văn, “Cậu ta chắc quậy lắm, trong một hoàn cảnh cấp 2 như vậy mà cậu đậu được vào Lục Trung, cậu thật cừ.”

Ngô Hân Văn thoáng khựng, tựa như lắc lư đầu.

Bạch Lộ buông bánh bao xuống, “Sao?”

“Cũng không có gì.....” Ngô Hân Văn lẩm bẩm, “Thật ra cậu ta, cũng không phải.....”

Bạch Lộ nhìn cậu ta chăm chú, “Hứa Huy? Cậu ta thế nào?”

“À,” Ngô Hân Văn lại ăn một miếng cơm, bất chợt cười lên, “Ôi, nếu tớ mà nói với cậu, hồi cấp 2 cậu ta học giỏi hơn tớ, cậu tin không?”

Bạch Lộ: “Cái gì?”

Ngô Hân Văn: “Thật đấy, hồi lớp 7 lớp 8, thành tích của cậu ta đều thuộc loại đứng đầu khối, lại đẹp trai, ở trường rất nổi trội.”

Bạch Lộ cười, “Vậy sao bây giờ lại ra nông nổi.”

Ngô Hân Văn nhớ lại nói: “Nhà của cậu ta xảy ra chuyện.”

“Chuyện như thế nào.”

Ngô Hân Văn đảo mắt qua, “Sao cậu lại đi hỏi cái này nhỉ?”

“Buồn chuyện, cậu bảo cậu ta học giỏi hơn cậu, tớ không tin lắm.”

Ngô Hân Văn cười ngại ngừng. “Cậu coi tớ quá lợi hại rồi.....”

“Nhà cậu ta xảy ra chuyện gì thế?”

“À..... Tớ cũng chỉ nghe nói thôi.” Ngô Hân Văn bảo, “Lúc mới đầu mọi người đều biết nhà cậu ta rất khá giả, lúc ấy còn nhỏ mà, nam sinh đều thích phô trương, cậu ta rất hay mời đi ăn, mua quà sinh nhật cho người khác đều mua những món đắt tiền.”

“Nhà làm nghề gì thế.”

“Bố của cậu ta hình như làm ăn kinh doanh, cụ thể là gì không rõ nữa. Nhưng mà sau đó.....”

Ngô Hân Văn như muốn nói lại thôi, Bạch Lộ tiếp lời của cậu: “Sau đó xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ của Hứa Huy bị bệnh rồi mất hồi lúc cậu ta học cấp 1, đầu năm cấp hai, bố cậu ta lại lấy một người đàn bà.....” Nói đến chuyện riêng tư của gia đình người khác, Ngô Hân Văn hơi ngại.

Bạch Lộ lẳng lặng nhìn, “Thì ra là vậy.”

“Đương nhiên không chỉ vậy, bố cậu ta thật ra đã qua lại với người đàn bà kia rất lâu rồi, lúc đấy về nhà mọi người mới biết, đã có con với nhau rồi. Quảng thời gian đó Hứa Huy rất nổi loạn, không ngoan ngoãn được một ngày nào, chuyện này cả trường đều biết.”

“Cho nên việc học hành của cậu ta mới bị trễ nải như vậy?”

“Cũng không phải hoàn toàn vậy.....” Ngô Hân Văn buông đũa, nói: “Sau đó lại xảy ra chuyện.” “Đứa em trai cùng cha khác mẹ kia của cậu ta, nhỏ hơn Hứa Huy bốn tuổi, đặc biệt yêu thích Hứa Huy.....” Ngô Hân Văn nói đến đây, nhún vai, nhỏ giọng: “Khi ấy Hứa Huy học giỏi, chơi thể thao giỏi, bộ dạng lại đẹp trai, học sinh nam nữ đều thích cậu ta. Cậu ta chỉ cần hơi tốt với em trai mình một chút, nó sẽ chỉ mong sao được bám dính vào cậu ta 24/24, đã từng chạy tới trường, bọn tớ đều đã gặp qua.”

“Sau đó thì sao?”

Ngô Hân Văn hơi dẩu mồm, đầu đũa không biết đã hạ xuống mặt bàn từ khi nào, bản thân cậu ta cũng không hay biết.

“Hồi sinh nhật năm lớp 8, Hứa Huy có lẽ không muốn dắt theo em trai, nên nói dối là cậu ta phải ở lại trường học thêm buổi tối, sau đó mời mười mấy người bạn ra ngoài chơi. Khuya hôm đó em trai cậu ta len lén chạy đến trường tìm cậu ta, kết quả xảy ra chuyện.”

Ngô Hân Văn múa may tay chân, “Lúc em trai cậu ta tới trường, cổng lớn đã khoá rồi, nó liền trèo cửa sau. Kết quả là khi đó trường bọn mình đang thi công ở khoảng đất trống phía cửa sau, dưới mặt đất đào hố sâu, trời quá tối nó không để ý, thành ra ngã xuống đó.” Cậu ta chỉ chỉ vào đầu mình, “Bể cả đầu, chuyện này âm ỉ cả lên, lên cả trên báo.”

Bạch Lộ hơi hé miệng, “Nghiêm trọng không?” Cô nhớ đến ngày hè oi bức kia.

Tấm bảng liệt kê các tầng lầu.

Tầng Bảy.

Khu vực thần kinh nội khoa, khu vực phục hồi chức năng.

“Rất nghiêm trọng, hình như vào bệnh viện rồi chưa từng ra lại..... Thật ra rất thảm, lúc phát hiện được em trai của cậu ta, nó vẫn còn ôm mô hình transformer nó làm cho cậu ta trong lòng.” Ngô Hân Văn nói xong, lại thở dài một hơi.

“Từ dạo đó trở đi, Hứa Huy thay đổi hoàn toàn.”

19. Chương 19

Ngoài song mưa đang rơi, trên tường quả lắc của đồng hồ đang đưa.

Đầu nón tay mảnh mai gõ từng nhịp từng nhịp xuống mặt bàn, gió thổi lật trang sách trong cuốn vở.

Mẹ bước vào phòng đóng cửa sổ lại.

“Mưa rồi, con cũng không biết đóng cửa sổ, mưa hắt vào phòng thì biết làm sao.”

Bạch Lộ đứng lên từ chiếc bàn học, ngáp một cái.

Mẹ lại nói: “Buồn ngủ à, đừng học nữa, đi ngủ đi.”

“Dạ không buồn ngủ.”

“Mắt đã mở hết nỗi rồi, còn nói không buồn ngủ.” Mẹ chủ động thu dọn sách vở trên bàn học, “Ngày nghỉ không cần phải học muộn như vậy.”

Bạch Lộ: “Cha mẹ con người ta đều muốn con cái lo học chứ.”

Mẹ cười ân cần, cảm thấy hiếm khi được khoảnh khắc ấm áp như vậy, xoa đầu của Bạch Lộ, nói: “Học hành không quan trọng bằng sức khỏe, sức khỏe là tiền vốn của cách mạng mà..... ủa, cái gì đây?”

Khoé mắt của mẹ quét thấy một vật nằm trên bàn học, vươn tay cầm lên.

“Ồ, dây chuyền, đẹp quá.” Trên bàn có gương, mẹ cầm sợi dây chuyền thử ướm lên cổ mình. Da dẻ của cả hai mẹ con đều trắng, đeo dây chuyền bằng bạc trên cổ trông đặc biệt trang nhã.

“Tự mua à?”

Bạch Lộ không trả lời, mẹ coi như cô ngầm xác nhận.

“Tốt lắm, học hành cực khổ, ngày thường phải tự thưởng cho bản thân một chút.” Mẹ buông dây chuyền xuống, “Được rồi, đi ngủ đi, ngày mai còn phải về lại trường nữa.”

Mai là mừng ba tháng Mười, mốt đi học lại. Bạch Lộ là học sinh nội trú, cần phải về trường sớm một ngày.

Nằm xuống giường, mẹ còn giắt chăn cho Bạch Lộ. Tắt đèn xong, mẹ ra khỏi phòng.

Gần như cùng một lúc, di động của Bạch Lộ rung lên.

Là tin nhắn của Hứa Huy. Cậu gửi đến một tấm hình, dưới trời đêm, cậu đứng bên bờ sông, mặt sông hơi gợn sóng, những đốm đèn của nhà nhà loang loáng in trên nước.

Lưng của Hứa Huy tựa vào lan can bằng đá, áo thun quần jean, một góc của chiếc áo và tóc mái cùng bị gió sông thổi bay bay.

Bên mình là một cô gái, cười đến lộ liễu, một tay khoác quanh thắt lưng thon gọn của cậu.

Trời đã vào thu, cô ta vẫn còn mặc quần đùi siêu ngắn, lộ ra một cặp chân dài nõn nà trắng như tuyết. Bạch Lộ đổi tư thế, nằm nghiêng đầu.

Cậu đã gửi rất nhiều ảnh kiểu này, bắt đầu từ hôm qua.

Kỳ nghỉ 1 tháng 10, Hứa Huy theo bạn bè ra ngoài chơi, hôm 30 cậu đã kêu Bạch Lộ đi cùng, nhưng Bạch Lộ không đồng ý.

Cách thức Hứa Huy biểu lộ sự bất mãn rất bộc trực. Bạch Lộ gõ: “Đã ăn cơm chưa?”

Điện thoại rất nhanh gọi tới, Hứa Huy lười không buồn nhắn tin.

“A lô?”

“Ừ.....”

“Âm thanh nhỏ như vậy, em đang làm chuyện xấu gì à?”

“Không, người nhà đang ngủ.”

Trong di động là tiếng gió, bên sông gió lớn, thổi khiến cho giọng nói của cậu nghe xa xôi.

Cô nghe sóng nước vỗ bờ, nghe lá cây xào xạc, cũng nghe thấy tiếng con gái cười rộ lên cách đó không xa.

Bạch Lộ nói: “Đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

Ngừng một chút, Hứa Huy nói một cách thờ ơ: “Em thì sao.”

“Cũng ăn rồi.”

“À.”

Im lặng một hồi, Hứa Huy hỏi một câu: “Em không có gì muốn hỏi tôi à?”

“Có.”

Đến lượt Hứa Huy thoáng khựng lại, sau đó thay đổi giọng điệu, khẽ cười, nói: “Hỏi đi, muốn hỏi điều gì?”

“Lạnh không?”

“..... Cái gì?”

“Chỗ mình đổ mưa rồi, trời đã trở lạnh. Cậu vẫn còn mặc áo ngắn tay, bên sông không lạnh sao?”

“À.” Hứa Huy lầm bầm, “Cũng không sao, không lạnh lắm.” Nói xong, lại không nhin được, nói, “Không có gì khác muốn hỏi?”

Bạch Lộ: “Mai về sao?”

“.....Đúng vậy.” Giọng nói của Hứa Huy có chút xao động, đốt một điếu thuốc, cách chiếc di động, Bạch Lộ vẫn có thể cảm nhận được cậu đang hít sâu vào một hơi, lúc thở ra thì ngược lại bật cười.

“Em đó.....”

Bạch Lộ: “Sao?”

Hứa Huy thì thầm: “Em cứ giả bộ cho tôi xem đi.”

Bạch Lộ chớp chớp mắt, “Cái gì?”

Hứa Huy rầy rằn thuốc, “Đó là bạn của tôi, cùng đi chơi chung, bạn học bình thường.”

“Mình biết.”

“Em biết?”

“Gọi là Tiểu Diệp, bộ dạng rất đẹp, giọng nói rất to.”

Im lặng khá lâu, Bạch Lộ nghe thấy âm thanh trong di động đã nhạt dần đi, bản thân Hứa Huy bên kia đã đi đến một nơi yên tĩnh.

Một chân của cậu giẫm lên thành của một bồn hoa thấp, biếng nhác cảm khái: “Con gái thật đáng sợ.”

Bạch Lộ: “Sao thế?”

Hứa Huy ngẫm nghĩ, cười, bảo: “Có phải hôm bữa lúc tôi gọi điện thoại? Giọng của cô ta đúng là rất to, xuyên qua điện thoại em còn nghe ra nữa à.”

Bạch Lộ nằm trong căn phòng tối đen, chặn đắp đến miệng, giọng nói bị lấp: “Có lẽ còn sớm hơn khi đó nữa.”

“Vậy tôi không nhớ nổi.” Hứa Huy một tay chống hông, hơi cúi đầu, khẽ cười, nói: “Trước đó cũng từng gọi điện thoại chẳng, không nhớ rõ nữa. Trông em ngày ngày không hỏi này cũng không hỏi kia, thì ra đều nhớ hết.”

Giọng điệu của cậu thoải mái, Bạch Lộ cũng cười.

“Đúng vậy, mình đều nhớ hết.”

“Mai tôi về, buổi tối cùng nhau ăn.”

Bạch Lộ nói: “Được.”

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, lại vẫn mưa. Mưa hè uể oải, mưa thu đặng đặng.

Bắt đầu từ sáng sớm tinh mơ, bầu trời bên ngoài đã u ám nặng nề.

“Hay là trễ hơn một chút nữa.” Ăn xong bữa trưa, mẹ nhìn khí trời bên ngoài, “Trời quá tệ, lại còn đổ mưa, đợi mưa nhỏ một chút hẵng đi nhé.”

“Không sao ạ.” Bạch Lộ cầm dù, mang giày vào bên cửa.

“Vây.....” Mẹ do dự một chút, “Gọi xe đưa đi.”

“Dạ không cần.” Bạch Lộ lại đeo cặp lên lưng, chào cha mẹ, “Con đi đây.”

“Đi đường cẩn thận.”

Mưa quá to, giao thông rất xấu, xe buýt bị kẹt đường gần hai tiếng đồng hồ cũng còn chưa về đến trường.

Khách tới lui trên xe khiến cho xe dầm dề nước mưa, mùi xăng, mùi khói xe, cộng với mùi tanh của bùn đất tràn ngập khoang mũi, Bạch Lộ cảm thấy muốn say xe tới nơi, xuống xe trước ba trạm.

Cuốc bộ đến nhà của Hứa Huy.

Đầu của cô vẫn còn hơi nhức, uể oải trì trệ, lúc đứng trước cửa nhà Hứa Huy, có một khắc cô có ảo giác, tựa như thời gian đã chảy ngược.

Cậu đã tắm rửa, đầu tóc vẫn chưa hoàn toàn lau khô, mặc một chiếc áo thun với quần dài, chân trần xỏ giày. “Lần này là tới trễ nhá.” Cậu dựa lưng bên khung cửa, cúi đầu nhìn cô, giơ cổ tay lên. “Tôi còn đeo đồng hồ nữa này.”

Bạch Lộ nhìn một cái, khê bảo: “Không chuẩn.”

Hứa Huy khê cười, “Đừng học tôi chứ.”

Sau đó lại im lặng.

Bạch Lộ không biết có phải cậu cũng đang nghĩ đến cảnh lần đầu tiên họ gặp nhau hay không.

Còn đang nghĩ thế, cậu chợt nói: “Có chút giống như hôm đó.....”

Bạch Lộ ngược đầu.

Hứa Huy ra ngoài chơi hai hôm trông có chút mệt mỏi.

Sự mệt mỏi nảy sinh hồi ức, cậu cũng đang nhớ đến hôm ấy.

“Cứ tựa như đã qua rất lâu rồi.....” Cậu vừa lẩm bẩm vừa lách mình, “Vào đi, chắc chưa ăn cơm hả, có đói không.”

Bạch Lộ theo Hứa Huy vào nhà.

Còn chưa kịp ngồi xuống ở phòng khách, Hứa Huy đã kéo cô tới nhà bếp.

“Em coi rồi làm đi.”

Bạch Lộ nhìn bệ bếp, cảm thấy càng thêm đau đầu.

Chắc Hứa Huy vừa mới đi chợ về, trên túi ny lông còn đọng nước mưa. Cậu mua đến mấy bao rau củ và thịt thà rõ to, còn có các loại hải sản và trái cây, cộng thêm bia và thức uống.

Bạch Lộ ngoái đầu, “Cái gì đây?”

“Thức ăn đó.” Hứa Huy dựa vào khung cửa bếp, “Em nấu cơm cho tôi.”

Bạch Lộ cúi thấp đầu, “Vì sao muốn mình nấu cho cậu.”

Hứa Huy nói: “Em không muốn nấu cho tôi?”

Bạch Lộ cười cười, quay đầu nhìn cậu, nói: “Làm món gì cậu cũng ăn sao?”

Hứa Huy vừa định gạt đầu, nhớ đến gì đó, đổi cách nói: “Tôi mua nhiều đồ như vậy, em tốt xấu gì cũng nấu món ra hồn một chút, đừng làm chén cơm chiên trứng qua mặt tôi.”

“Quá cầu kỳ mình không biết nấu.”

“Không cần cầu kỳ, em liệu rồi làm.”

Bạch Lộ lặng lẽ lấy thức ăn ra, chọn vài thứ tiện lợi nhanh chóng, đặt vào trong bồn để rửa sạch.

Lúc Bạch Lộ đứng làm cơm, Hứa Huy cứ yên lặng đứng ở phía sau nhìn. Cuối cùng cô làm cải bắp thảo nấu dấm, cà tím xào, và một con cá.

Chỉ có lúc Bạch Lộ làm cá là Hứa Huy mở miệng một lần, khi Bạch Lộ mở một chai bia.

Hứa Huy hỏi: “Làm gì thế?”

“Làm cá.”

Hứa Huy nhướn mày, “À.”

Từ lúc đó trở đi, Hứa Huy có vẻ như nóng lòng muốn thử. Y như rằng, dọn cơm lên bàn xong, Hứa Huy đã lôi ra mấy chai bia.

“Mình không uống rượu.”

“Đều lớn cả rồi.”

Bạch Lộ lắc đầu, “Mình không uống rượu.”

Hứa Huy cũng không ép cô, “Được, em không uống tôi uống được chứ gì.”

Một bữa ăn gia đình bình thường, hai người ăn rất yên tĩnh.

Ăn cơm xong, Hứa Huy móc thuốc ra theo thói quen.

Lúc bỏ vào miệng, lại nhớ gì đó, tay ngừng lại, quay đầu ngó Bạch Lộ.

Bạch Lộ cũng đang nhìn cậu.

“Lần này không ngăn tôi?”

Cậu đã uống hai chai bia.

Bạch Lộ không biết trữ lượng của cậu ra sao, chỉ biết cậu uống không bị đỏ mặt.

Mặt càng lúc càng trắng, đôi mắt càng lúc càng sáng, nhưng giọng nói thì càng lúc càng khẽ.....

Tựa như đang nắm bắt một mình với những hạt bụi.

Bạch Lộ nói: “Mình ngăn cũng ngăn không được.”

“Lần trước không phải đã ngăn được sao.”

Bạch Lộ cười, “Cậu lừa ai?”

Khí trời ẩm ướt khiến cho khuôn mặt của cô như bị bao trùm trong một lớp sương mù.

Tốc độ chớp mắt của Hứa Huy cũng chậm lại, sau đó cúi thấp đầu, giống như một đứa trẻ bị bắt quả tang làm chuyện xấu, “Ồ, em nhìn thấy hả.....”

“Mình phải đi rồi, đợt chốc nữa sẽ quá muộn.”

Hứa Huy nhìn về hướng cô, “Hôm nay cũng phải đi làm?”

“Có việc.” Phải thu xếp ở ký túc xá, còn có mấy cuốn tập luyện thi chưa ôn xong.

“Rất cuộc em thiếu bao nhiêu tiền, em gái em phải phẫu thuật vì sao lại cần em đi gom tiền? Bố mẹ em thì sao, họ không có tiền?”

Bạch Lộ sững người, xoay đầu, “Cái gì?”

Hứa Huy không ngồi trên ghế sofa, ngồi bệt xuống đất ngay bên cạnh bàn trà, co chân dựa vào sofa.

Cậu ngáp một cái, không nghe thấy lời Bạch Lộ vừa mới nói.

Mưa ngoài cửa sổ càng nặng hạt, bóng tối bao trùm, mưa nện xuống mái hiên cửa sổ, khiến cho bầu không khí trong phòng càng thêm bí bưng.

“Cậu có anh chị em không?” Bạch Lộ nhìn Hứa Huy, khẽ hỏi.

“Hả?”

Hiện giờ Bạch Lộ xác định, Hứa Huy đã ngà ngà say.

Cậu thích uống rượu, nhưng tửu lượng không tốt chút nào.

“Cậu có em trai không?” Cô hỏi càng thẳng thừng hơn.

Nút thắt giữa hai hàng lông mày của Hứa Huy hơi trùng xuống, “Cô hỏi gì?”

“Cậu rõ ràng đã nghe thấy đây.”

Hứa Huy hít sâu một hơi, nhìn đi chỗ khác, Bạch Lộ đứng dậy, cậu lại tức tốc quay đầu lại.

“Có phải trước đó tôi đã nói gì.”

Bạch Lộ không trả lời, Hứa Huy lại nói: “Buổi tối hôm đó, cái lần tôi uống say gọi điện thoại cho em, có phải tôi đã nói gì.”

Bạch Lộ vẫn không trả lời.

“Con mẹ nó em rốt cuộc có biết nói hay không!” Hứa Huy từ dưới đất bật dậy, do quá nhanh, đầu óc hơi choáng váng, cậu lắc đầu một cái.

“Coi chừng.” Bạch Lộ khẽ nói.

Hứa Huy lấy tay xoa mặt, ngoài cửa sổ mưa tuôn xối xả, trong nhà hơi lạnh và bóng tối lan tràn.

“Tôi nói có đúng không, hay là em biết được từ chỗ nào khác.”

Tuổi trẻ vốn rất dễ bị kích thích, chất còn lại dốc thêm vào.

Hơi thở của Hứa Huy dần dần ổn định, không đợi Bạch Lộ nói gì, bản thân cậu đã liên tục gật đầu.

“Phải, phải.....Em cái gì cũng nhớ, chuyện nhỏ hơn em đều nhớ cả. Ở bệnh viện lần đó cũng tình cờ gặp gỡ, mấy thứ này rất dễ đoán, em hỏi cũng có thể hỏi ra.”

Bạch Lộ: “Cậu có đối xử tốt với em trai của cậu không?”

“Im mồm!” Hứa Huy trừng mắt, “Em coi tôi là ai, khoa chân múa tay với tôi.”

Bạch Lộ cúi thấp đầu, “Không có.”

Hứa Huy chỉ ra cửa, khẽ gầm lên, “Cút.”

Bạch Lộ gật đầu, “Được.”

Tiếng mưa gió át tiếng bước chân của cậu, Bạch Lộ đi đến trước cửa, bả vai bỗng bị xoay trở lại, giật bắn cả mình.

Cô bị cậu ghim vào cửa.

Hứa Huy cúi đầu nhìn cô, lúc này mặt cậu mới hơi ửng đỏ, do bị kích động tạo thành.

“Em dựa vào đâu mà như thế này? Dựa vào đâu mà thái độ thế này?”

Trông Bạch Lộ có vẻ mờ mịt, “Thái độ gì của mình?”

“Chính là thái độ này——!” Hứa Huy chỉ vào cô, nghiến răng, “Em biết chuyện của tôi đúng không? Em như thế này có nghĩa là gì? Trách tôi? Hay là oán tôi? Có liên quan gì đến em ——“

“Hứa Huy.”

Bạch Lộ ngắt lời cậu.

Cô nhìn cậu chăm chú, nói rất nhẹ nhàng:

“Mình không có can thiệp chuyện cậu, mình chỉ hỏi có một câu, cậu đối xử với em trai của cậu có tốt không?”

Cô hỏi xong câu này, Hứa Huy đứng ngẩn ngơ ra đó.

Ánh mắt của cậu không ở trên người cô, cũng không biết rơi đến phương nào. Nương theo ánh sáng lạnh lẽo của bóng đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu, Bạch Lộ trông thấy hốc mắt của Hứa Huy hoe đỏ.

20. Chương 20

Rất nhanh Hứa Huy đã yên tĩnh lại.

Không để ý đến Bạch Lộ, thậm chí cũng không để ý đến bản thân.

Lê bước đến bên bệ cửa sổ, dán lưng vào tường, ngồi tuột xuống.

Chân co lên, cánh tay gác trên đầu gối, cậu cúi đầu, vùi mặt giữa hai cánh tay. Bên ngoài trời đã tối.

Mưa hoàn toàn không có dấu hiệu ngưng nghỉ.

Bạch Lộ buông nắm cửa, xoay người quay lại vào nhà. Cô ngồi cạnh bên Hứa Huy.

Cảm giác này hơi kỳ lạ.

Cách cơ thể mình mười mấy cen-ti-mét, là cơ thể của một người khác, tựa như mang hơi ấm, và hơi thở phảng phất.

Bạch Lộ khoanh tay bó gối, không cảm nhận được cái lạnh của mặt đất.

“Bạn tôi đều nói không trách tôi.....” Không biết qua bao lâu, Hứa Huy mở miệng.

Giọng của cậu bị vây dưới hai cánh tay của mình, trầm thấp, bướng bỉnh.

“Trách.” Bạch Lộ giản lược.

Hứa Huy nhếch đầu qua, vòng tay xuất hiện một con mắt đã ngà ngà say, lơ đãng, nhìn xuống mặt đất.

“Không trách tôi.....Trách bản thân bọn họ.....”

Mắt của Bạch Lộ đảo một vòng, sau cặp mắt kính cực to là một cặp mắt lạnh như được rửa bằng nước mưa.

“Cậu vẫn chưa trả lời mình.”

“..... Cái gì.”

“Cậu đối xử với em trai của cậu có tốt hay không.”

Hứa Huy lại quét đầu trở về, không nói một lời.

Bạch Lộ bảo: “Bằng không mình hỏi cách khác, cậu đã từng đối xử tốt với em cậu chưa?”

Mắt của Hứa Huy càng vùi sâu hơn, cậu khẽ vắn vẹo thân hình, tựa một chú chim non muốn chui lại vào trong vỏ trứng.

“.....Đã từng đối xử tốt đúng không.” Bạch Lộ ngó cậu, nói từng câu một.

“Nếu không bọn họ sao lại yêu thích cậu như thế.....Bám dính cậu, muốn ở bên cậu, nhớ rõ từng câu nói của cậu.”

Hứa Huy bó gối, bàn tay siết chặt thêm chút, hơi thở nặng nề thêm chút.

Phần cổ lộ ra ngoài của cậu, khớp xương hằn lên, da thịt trắng nõn như băng tuyết.

Bạch Lộ lẳng lặng nhìn, nói: “Cậu biết rõ ràng bản thân cậu khác người.”

Hứa Huy cười lạnh một tiếng, cơ thể khẽ cựa quậy, chậm rãi ngồi thẳng lên.

Nụ cười lạnh trên mặt còn chưa tan đi.

Cậu hồ hững nói: “Khác thế nào, tôi có hai cái đầu?”

Giọng nói của Bạch Lộ rơi trên hàng lông mi hơi rũ xuống của Hứa Huy.

“Cậu biết rõ ràng người khác sẽ dễ dàng đem lòng yêu thích cậu như thế.”

Hứa Huy ngăn người.

Cồn rượu đã làm cho khuôn mặt của cậu trông ôn hoà đi rất nhiều, trong lúc trầm lặng ngẩn ngơ, như bị vây trong nỗi mệt mỏi.

Bạch Lộ: “Muốn lấy thì lấy, muốn vứt thì vứt, có từng quay đầu nhìn lại không?”

Hứa Huy gục đầu, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, bỗng đứng nổi cơn.

“Cô đừng nói gì với tôi.”

Bạch Lộ cũng cong cổ xuống, thử tìm cách nhìn vào mắt cậu. Hứa Huy không để cho cô được toại nguyện, một giây trước đó đã ngoảnh phắt đầu đi.

Ánh mắt của Bạch Lộ đuổi bám theo sát cậu, thân hình cũng nghiêng qua, giọng nói không lớn, nhưng mỗi chữ xoáy vào tai của Hứa Huy.

“Cậu đã từng quay đầu lần nào chưa, dẫu không làm bất cứ gì khác, chỉ để nhìn xem bọn họ bây giờ ra sao.”

Hứa Huy bắt chợt lớn giọng, ngăn đầu trừng cô.

“Không nhìn! Tôi lấy cái gì nhìn, không dính dáng gì tới tôi, toàn tự tìm!”

Bạch Lộ mắt không chớp nhìn cậu, Hứa Huy bị cô nhìn đến càng thêm kích động.

“Tôi bảo họ thích tôi à? Tôi bắt nó đi đưa quà sinh nhật cho tôi à? Tôi cái gì cũng chưa từng chấp nhận, nó tự muốn, xảy ra chuyện thì dựa vào cái gì oán trách tôi.”

“Sao cậu lại có thể ở chung một chỗ với cậu ta chứ! Cậu ta là người như thế nào cậu còn không rõ sao, Tương Như bị cậu ta cho ăn một vố đau như thế nào cậu còn không nhớ rõ? Uống công tố còn giúp cậu giấu thầy Bao!”

Bạch Lộ lắc đầu, “Cậu nghĩ quá nhiều rồi.”

“Tớ nghĩ cái gì mà gọi là nghĩ qua nhiều rồi? Đó là buổi đêm, cậu từ nhà cậu ta bước ra, cậu bảo tớ làm cách nào nghĩ bớt đi?”

Bạch Lộ lặng lẽ nhìn cậu ta, ánh mắt của Ngô Hân Văn dần dần sắc bén.

“Cậu giải thích đi?”

Bạch Lộ: “Vẫn là cậu nên giải thích một chút đi.” Ngô Hân Văn thoáng sững sốt, “Tớ giải thích? Tớ giải thích cái gì?”

Bạch Lộ: “Vì sao lại đi quan tâm chuyện của tớ đến thế?”

Ngô Hân Văn bỗng chợt như bị ghen một miếng bánh bao, ánh mắt tán loạn, lúng ba lúng búng.

“Tớ, tớ chỉ là, chỉ là hỏi một chút.”

“Hỏi kiểu vậy?”

“.....Cậu dù sao cũng là bạn cùng bàn với tớ.”

“Cảm ơn.” Ngô Hân Văn ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt của Bạch Lộ, “Cảm ơn cậu quan tâm đến tớ.”

Trong lời nói của cô không mang bất cứ giọng điệu mỉa mai nào, Ngô Hân Văn dần dần bình tĩnh lại.

“Cậu.....”

“Không phải giống kiểu cậu nghĩ.”

Ngô Hân Văn đón lấy ánh mắt của Bạch Lộ, cuối cùng có thể tìm lại được giọng nói của mình.

“Tớ nghĩ giống kiểu nào?”

Bạch Lộ ngược mắt, “Kiểu đó.”

“Nhưng cậu cũng không thể vô duyên vô cớ đi——“ Nói đến giữa chừng, Ngô Hân Văn bỗng đứng ngưng bật, ánh mắt của cậu ta vụt loé sáng.

Bạch Lộ đã từng trông thấy biểu tình này trên mặt của cậu ta rất nhiều lần, đó là vẻ mặt chỉ xuất hiện ở khoảnh khắc vừa giải được một bài toán khó.

“Bởi vì Tương Như.”

Lúc Ngô Hân Văn đang đoán còn có vẻ hơi do dự, nhưng ngay khi lời vừa nói xong, chợt quả quyết.

“Bởi vì Tương Như, đúng không?”

Một hồi lâu sau, Bạch Lộ nhẹ nhàng hít một hơi, giọng điệu cảm khái, “Lợi hại thật.”

Ngô Hân Văn vừa được khen đang thấy lâng lâng, lại bỗng nhớ ra hiện giờ không phải đang làm bài tập. Tay chống nạnh, Ngô Hân Văn đi tới đi lui, cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, nhưng bây giờ không biết bắt đầu từ đâu.

Bạch Lộ không nhịn được, hỏi: “Không chóng mặt sao?”

“Không!” Ngô Hân Văn trừng mắt, tiếp tục đi.

“Vậy tớ đi trước đây.”

“Đứng lại!”

Bạch Lộ quay người, “Muộn nữa sẽ ăn không kịp.”

Ngô Hân Văn trừng mắt: “Cậu còn có bụng dạ để ăn!”

“Cậu không đói sao?”

“Tớ ——“

Bạch Lộ ghéch đầu qua lại, “Nào, tớ mời cậu ăn.”

Ngô Hân Văn đứng yên tại chỗ. Bạch Lộ lại hỏi thêm một câu, Ngô Hân Văn cầm nín không nói gì, gãi đầu bước theo.

Hai người cùng đi vào căng tin, Bạch Lộ: “À.....”

“Cậu đừng có mong nghe ngóng thêm tin tức về Hứa Huy!” Ngô Hân Văn quạt cho cô một mách.

Bạch Lộ mới vừa hé miệng giữa chừng, ngạc nhiên nhìn Ngô Hân Văn, “Cái gì?”

Vẻ mặt của Bạch Lộ khiến cho Ngô Hân Văn cảm thấy mình như một kẻ tính toán chi li, cậu ta hơi xấu hổ nói: “Ồ không, sao nào?”

Bạch Lộ: “À, cậu muốn ăn gì?” Nói rồi cười cười, “Đừng mắc quá, xin hạ thủ lưu tình”

“Yên tâm!” Ngô Hân Văn nhanh nhẩu nói: “Một đợt mì cắt sợi!”

Ngô Hân Văn bắt đầu nói cho cô nghe chuyện bài thi đợt sau.

Cúi đầu bước lên bậc thềm, Bạch Lộ nghe Ngô Hân Văn nói, miệng mím lại, màu môi tái tái.

21. Chương 21

Đêm rất yên tĩnh, trong tiểu khu càng yên tĩnh hơn.

Xe taxi dừng lại trước cổng nhà, thiếu niên ngồi ở ghế hành khách phía trước đưa tiền, mở cửa tiến vào bóng đêm.

Gần đây trời đổ mấy trận mưa liên tiếp, không khí ẩm ướt, lúc xuống xe cậu hắt hơi một tiếng, dùng tay che miệng lại.

Đến trước một toà biệt thự.

Tiểu khu có vườn riêng này không tính là mới, nhà cửa đã gần hai mươi năm tuổi, lúc mới xây xong được coi như khu nhà mắc nhất trong thành phố, chỉ vài năm sau đã bị qua mặt.

Ấn tượng quá sâu đối với cậu.

Bố cậu vốn đã chuẩn bị mua nhà ở khu nhà mới kia, tiền đã đem đặt cọc xong xuôi.

Năm ấy cậu lớp 8, một buổi tối bố cậu vui vẻ phấn chấn về tới nhà, nói cuối năm đã có thể được giao chìa khoá nhà, đội trang hoàng xong, đầu năm mới có thể dọn vào ngay.

Ông đem bản sơ đồ của căn nhà về cho mọi người cùng xem.

Căn biệt thự mới kia cũng là ba tầng, mỗi tầng một gian phòng ngủ chính. Lúc cả nhà quây quần thảo luận phân chia phòng, bố cậu cười nói với Vương Tiệp: “Hai chúng ta ở tầng hai đi, phòng ở thì anh thích ở tầng hai.”

Vương Tiệp luôn miệng nói được, hứng chí bưng bưng cầm lấy bản sơ đồ xem xét.

Từ trong phòng đọc sách ngược đầu lên, cậu tình cờ nhớ tới trước đây mẹ cậu sống ở tầng ba.

Hứa Dịch Hằng bị Vương Tiệp ôm trong lòng, Vương Tiệp hỏi: “Cu Hằng thích ở tầng mấy?”

Hứa Dịch Hằng vùng thoát ra từ trong lòng của Vương Tiệp, bay thẳng tới ngồi ngay bên cạnh Hứa Huy, Vương Tiệp nú cũng không nú được nó.

Nói líu lo: “Anh ở đâu con ở đó!”

Vương Tiệp hơi ngượng.

“Đừng làm phiền anh con đang học bài.....”

Khi ấy Hứa Dịch Hằng mười tuổi, là lúc lũ con trai quậy phá nhất, nhưng tính cách của nó khá hướng nội, ở trường học luôn im hơi lặng tiếng, chỉ có về đến nhà, trước mặt bố mẹ mới cởi mở hơn.

Hứa Huy cúi đầu nhìn nó, không nói gì.

Bố cậu nói như đề nghị với Hứa Huy: “Hay là hai anh em con ở lầu ba? Lầu ba rộng rãi, còn có gác lửng.”

Hứa Dịch Hằng kích động vỗ tay, “Gác lửng!” Nó nú lấy tay áo của Hứa Huy, “Anh.....anh!”

Hứa Dịch Hằng trông rất đáng yêu, thừa hưởng nét đẹp của bố mẹ.

Dù sao cũng có quan hệ máu mủ, trông nó cũng có vài phần giống Hứa Huy.

Đôi mắt của Hứa Dịch Hằng to và sinh động, dè dặt nhìn Hứa Huy chăm chú. “Anh..... mình ở lầu ba nhé.”

Hứa Huy không biết trong đầu đang nghĩ gì, lặng im rất lâu.

Bố cậu khẽ gọi cậu: “Huy à.....”

Hứa Huy ngược mắt, trông thấy bố và Vương Tiệp đều đang nhìn cậu.

Cậu gật đầu, “Được.”

Hứa Dịch Hằng nằm bò lên lưng của Hứa Huy vui vẻ reo hò.

Tối hôm đó, Hứa Dịch Hằng nằm lì trong phòng của Hứa Huy, muộn lăm rồi cũng không chịu đi ra.

Nó rất hưng phấn, nhảy nhót tưng tưng trong phòng của Hứa Huy.

Hứa Huy nằm trên giường chơi game trên máy con, Hứa Dịch Hằng bò tới gần.

“Anh, ngày một anh mừng sinh nhật!”

Hứa Huy ừ một tiếng.

“Anh ăn mừng ở đâu, có phải đi cùng với bạn không, cho em đi với.”

Hứa Huy cười hừ một tiếng, mắt vẫn không rời khỏi chiếc máy con.

Hứa Dịch Hằng đập tay của Hứa Huy, “Ồ đâu thế?”

Hứa Huy xua nó ra, nhú mày.

“Đừng đụng lung tung.”

“Ồ đâu ở đâu? Ở đâu ở đâu ở đâu?”

Tiết tấu bị phá hỏng, cổ người máy Hứa Huy đang điều khiển rất cuộc ăn pháo đạn nổ tung, ngã xuống không đứng lên nữa.

Hứa Huy nhắm mắt lại, vứt máy game sang một bên, Hứa Dịch Hằng bên cạnh vẫn còn đang hỏi.

“Ồ đâu hả anh?”

Hứa Huy bực mình lấy chần trùn mặt, “Anh phải đi học, không ăn sinh nhật nữa.”

“Á, sao lại không ăn nữa!” Hứa Dịch Hằng hơi thất vọng.

“Học thêm ở trường.” Hứa Huy nói đại một câu, trùn chần ngủ mất.

Cậu chỉ nói đại một câu.....

*

Sân nhà không ai dọn, vứt đầy đồ tinh tinh.

Bố cậu làm ăn bên ngoài.

Toàn nói mái nhà là bên cạnh che mưa gió, nhưng hai năm gần đây, những lần bố cậu trở về chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Căn nhà không có hơi người, trông vô cùng lạnh lẽo.

Hứa Huy móc chìa khoá mở cửa, chìa khoá mới vặn được nửa vòng, phía trong đã có người mở ra.

Là dì Ngô, bảo mẫu.

Dì Ngô năm nay bốn mươi mấy tuổi, là một quản gia chuyên nghiệp.

Sau khi trong nhà xảy ra chuyện, bố cậu tìm dì ta về giúp chăm sóc Vương Tiệp, đã hơn mấy năm rồi.

Hứa Huy rất ít khi gặp dì ta, dì ta vừa bước vào cửa đã luôn ở bên cạnh Vương Tiệp, luôn mang một thái độ căm thù rất mãnh liệt đối với Hứa Huy.

Download tại ngiepdu.net

Chắc Dì Ngô nghe thấy tiếng động ở ngoài cửa cho nên mới chạy tới mở cửa, trông thấy Hứa Huy, dì ta không khỏi “A” lên một tiếng, sau đó lập tức đứng chắn ngay trước cửa, xem xét Hứa Huy nói:

“Bố cậu không có nhà.”

Hứa Huy cứng nhắc ừ một tiếng, “Cháu về lấy chút đồ.”

Dì Ngô hơi do dự, “Hôm nay mẹ cậu đã về ở nhà.....”

Tay của Hứa Huy đút trong túi quần.

“Bà ấy có nhà?”

“Đúng thế, cả ngày cứ ở trong bệnh viện, dạo gần đây thân thể không tốt, buổi tối về nghỉ ngơi.” Dì ta nhìn Hứa Huy, “Cho nên cậu đợi hai hôm nữa hẵng lấy đi.”

“Bà ấy.....” Hứa Huy muốn nói lại thôi, đầu luôn cúi gầm, ngó mặt đất.

Lúc này có một giọng nói khác truyền tới, một giọng hơi yếu ớt của phụ nữ.

“Chị Ngô, ai thế?”

“Không ai cả!” Dì Ngô lập tức ngoái đầu la lớn một câu, sau đó quay về lại, cố sức ra hiệu bằng mắt với Hứa Huy, “Nhanh lên nào.”

Hứa Huy dời ánh mắt, do dự một chút, chân vẫn không nhúc nhích.

Tiếng dép lệt xệt kéo đến gần, Dì Ngô đưa tay đẩy Hứa Huy một cái, muốn đóng cửa lại, Hứa Huy thò một tay chống cửa.

“Chị Ngô?” Vương Tiệp bước tới, cuối cùng trông thấy Hứa Huy ở cửa.

“.....”

Dì Ngô giật chân, “Chao ôi!” Hung hăng trừng mắt với Hứa Huy một cái.

Vương Tiệp còn chưa đến bốn mươi tuổi, nhưng đã nhìn già đến nỗi không còn ra hình dạng nữa, hoàn toàn tìm không ra dáng vẻ của đạo trước, đầu tóc đã bạc hơn nửa cũng không buồn nhuộm, da dễ khô khốc, mắt thâm quầng.

Một khắc bà ấy vừa trông thấy Hứa Huy, ngẩn người đứng ngây ra, sau đó quay đầu, không nói một lời bước lên lầu.

“Em Tiệp!” Dì Ngô rượt theo đỡ lấy bà ấy, chỉ còn lại một mình Hứa Huy bị để mặc xác ngoài cửa.

“Dì Vương.” Hứa Huy mở miệng

Vương Tiệp ngoái đầu, không chờ Hứa Huy kịp nói gì, đã lên tiếng nói: “Cậu muốn lấy cái gì thì lấy cái đó, không cần hỏi tôi.”

“Không phải.....”

Lòng ngực của Hứa Huy tựa như bị một tảng đá đè lên, nói chuyện khó khăn như bị mài mòn.

“Cu Hằng.....”

Vừa nói ra hai chữ, Vương Tiệp bỗng hét lên thảm thiết.

“Cậu muốn lấy cái gì thì lấy cái đó! Muốn lấy cái gì thì lấy! Đừng có hỏi tôi! Đừng có hỏi tôi——!”

Tiếng của bà ấy quá sắc nhọn, đến độ lạc điệu khản âm.

Dì Ngô ôm chặt lấy bà ấy, vừa vỗ về đằng sau lưng.

“Được rồi được rồi, em Tiệp, đừng nghĩ nữa nào.” Vừa chỉ vào Hứa Huy đang đứng ở cửa, híp mắt lại, đầu ngón tay như mũi dùi, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tuổi còn nhỏ sao lại có thể xấu xa đến thế! Chưa bao giờ thấy ai ác độc như mày! Hại em của mình rồi bây giờ còn quay về hại mẹ!”

Mới vừa vào thu, nhưng trong nhà đã lạnh như hầm băng.

Vương Tiệp bị hạ gục, ôm lấy mặt, khóc lóc thảm thiết.

“Mày thật xấu xa!” Dì Ngô vẫn còn chỉ tay vào Hứa Huy, tức giận đến độ khuôn mặt biến dạng, không ngừng mắng: “Mẹ mày đã bị như thế nào rồi mà mày còn nói những lời đó! Cái nhà này bị mày phá huỷ cả, đang yên đang lành bị mày phá huỷ cả!”

Bàn tay đút trong túi quần của Hứa Huy nắm lại, không dùng sức, nhưng không ngừng run lên.

Ngưỡng cửa trên mặt đất, chẳng mấy cao, nhưng mãi mãi không bao giờ bước qua được.

Hứa Huy không thể nghe nổi câu nào, hung hăng sập cửa lại, xoay mình chạy mất.

Dì Ngô trừng mắt nhìn cánh cửa, tru tréo: “Cái thứ gì! Cái thứ gì đây hả trời!”

Vương Tiệp quỳ rạp trên mặt đất, Dì Ngô vuốt lưng của bà ấy đều đều.

“Mặc kệ nó!”

Dì Ngô thở dài, nói: “Thật là tội nghiệt tới nhà! Em Tiệp, theo như chị thì em nên canh chừng Hứa Chính Cang, tốt nhất là tự mình sinh thêm một đứa nữa, về sau lúc chia tiền đừng để nó lấy! Cho nó biết thế nào là báo ứng! Ôi..... em lương thiện như vậy mà ông trời không có mắt, người tốt không được việc tốt. Cu Hằng tuyệt vời biết bao, vừa thông minh vừa đáng yêu.”

Trong căn biệt thự trống trải, tiếng than khóc gần như điên dại.

*

Cậu đã chạy quá xa.

Ra khỏi sân nhà, ra khỏi tiểu khu, lao ra khỏi hai con phố dài mới ngừng lại.

Khấp người là mồ hôi, cổ họng khô khốc.

Tiệm tạp hoá nhỏ, Hứa Huy rút một chai nước, vứt tiền xuống rồi đi. Chủ tiệm ở đằng sau la to gọi cậu lại, “Thối tiền này! Thối tiền!” Nghe cũng chẳng nghe thấy, sải bước đi thẳng.

Một chai nước Nongfu Spring mua hết một trăm tệ, chủ tiệm mừng đến cười ngoác mang tai.

Hứa Huy đứng bên vệ đường tu hết nguyên chai nước, uống một nửa, đổ một nửa, áo quần ướt đẫm, mà thân thể vẫn cứ nóng sôi.

Bình rỗng vứt qua một bên, Hứa Huy hung hăng lau mặt một cái.

Trên mặt ướt đẫm, không biết là nước hay còn có thứ khác.

Mười mấy phút đồng hồ trôi qua.

Chiếc áo ướt bị gió đêm thổi, bám dính lên da thịt, trong bóng đêm, trông cậu càng thêm đơn bạc.

Hứa Huy ngồi bên lề đường, hai tay siết chặt đầu mình.

Mồ hôi khô đi, cậu bắt đầu cảm thấy lạnh.

*

Bạch Lộ đang nằm mơ thì bị đánh thức dậy.

Đã sau nửa đêm, từ trong điện thoại cô đánh hơi được mùi của đường quốc lộ.

Khi cậu nói, thở không ra hơi, giọng điệu méo mó.

“Rốt cuộc vì sao lại.....”

Bạch Lộ mơ hồ mờ mịt, “Cái gì?”

“Rốt cuộc vì sao em lại nói tôi như vậy, em dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy.....”

Bạch Lộ mới tỉnh giấc, không cách nào thích ứng với giọng nói đột xuất như vậy, chau mày nắm mắt lại.

Giọng nói của Hứa Huy run rẩy, hình như còn mờ mịt hơn cả cô.

“Rốt cuộc vì sao lại nói với tôi những lời như vậy?”

Bạch Lộ im lặng một hồi, nói: “Xin lỗi.”

“Ai bảo em xin lỗi tôi.....”

“Vậy phải làm thế nào?”

Phải làm thế nào?

Cậu cũng không biết phải làm thế nào.

Trong yên lặng, Bạch Lộ liếc mắt nhìn giờ, hai giờ rưỡi.

Cậu còn đứng trên xa lộ hứng gió.

Tiếng thở ở đầu dây bên kia nghe nặng nề, Bạch Lộ thì thầm: “Nếu như cậu không thích mình nói những lời ấy, vậy coi như mình chưa từng nói đi.”

Cô suýt nghe được tiếng cậu nghiêng răng.

Một lúc lâu sau, Hứa Huy đã trút giận, thấp giọng mắng một câu: “Con mẹ nó, đều tại em.”

“Cái gì?”

“Đều tại em.....” Hứa Huy nói, trách móc thì ít, mà nghe càng giống như một sự đổ hô khi cùng đường bí lối.

Đầu của Bạch Lộ choáng váng nặng chịch, cô cũng không muốn truy cứu xem lời nói của Hứa Huy rốt cuộc có ý gì, cô chỉ đơn giản kết luận đây là di chứng do những lời lần trước cô tùy tiện nói ra để lại.

“Xin lỗi.” Cô không muốn mệt óc, buổi tối suy nghĩ quá nhiều sẽ khiến cô mất ngủ. Ngày mai có cuộc thi kiểm tra hàng tuần, cô không muốn vì một cú điện thoại của Hứa Huy mà hao phí tinh thần.

Hứa Huy trách tội một một tràng, Bạch Lộ lặp đi lặp lại lời xin lỗi.

Giọng nói ngái ngủ của Bạch Lộ nghe đặc biệt dịu dàng, chứa chan thành ý.

“Quên đi.....” Giọng điệu của Hứa Huy cuối cùng đã trở lại như bình thường, chỉ còn lại sự mệt mỏi.

“Cũng không có gì..... Tôi đã quên rồi.”

Bạch Lộ nhắm mắt, từ từ mất đi ý thức, hoàn toàn không nghe thấy Hứa Huy đang nói gì nữa.

Trong điện thoại chỉ còn lại Hứa Huy lẩm bẩm một mình.

“Thật ra, tôi vốn cũng rất muốn hỏi..... Đã lâu lắm rồi tôi chưa gặp em ấy.....”

Em ấy đã trở nên quá yếu ớt.

“Tôi không dám gặp em ấy.....”

“Lần trước tôi lén lút đi một lần, em ấy chỉ còn có một chút xú, cơ bắp khắp người đều co rút hết lại.”

“Em ấy khác hoàn toàn so với trước đây.”

“Em nói xem nếu em ấy tỉnh lại liệu có thể giống như trước kia.....”

“Bạch Lộ.....”

Gió lồng lộng thổi, át đi giọng nói yếu ớt vô lực của cậu.

“Tôi rất sợ hãi.....”

22. Chương 22

Trí nhớ của Bạch Lộ xuất hiện một lỗ hổng.

Sáng sớm tỉnh lại, cô phát hiện di động nằm cạnh mình, nhật ký cuộc gọi cuối cùng ghi lại là từ Hứa Huy.

Cô nhớ giữa đêm cậu gọi điện thoại tới, nhưng cô không nhớ gác máy lúc nào.

Về phần nội dung

Cô đứng mua thức ăn sáng trong căng tin, trên đường đi về phía dãy phòng học nhớ đến câu nói kia ——“Con mẹ nó đều tại em.”

Ngồi vào chỗ ngồi, gặm hết bánh bao, những bạn học khác mới lục tục tới lớp.

Trung tuần tháng mười, nóng bức đã qua đi, ngày thu yên ả.

Những con số trên bảng điểm phía ngay trước lớp càng ngày càng tuột xuống, mọi người đã quá quen thuộc rồi.

Học sinh lớp 12 của Lục Trung mỗi tuần thi kiểm tra một lần vào chiều thứ Năm.

Buổi sáng đi học như thường lệ, sau bữa cơm trưa, học sinh về lại lớp, sau đó thu dọn dụng cụ học tập. Vào lúc này cán bộ lớp sẽ dán một trang danh sách phòng thi lên bảng đen, phòng thi chiếu theo thành tích của đợt thi tuần trước mà chia, học sinh tuân theo phân chia trên danh sách, đi tới phòng thi của mình mà thi.

Bạch Lộ thu dọn bao bút xong, đeo cặp theo mọi người cùng ra khỏi cửa.

Cửa hơi bị tắc nghẽn, Ngô Hân Văn đi đến bên cạnh Bạch Lộ.

“Chỉ thi kiểm tra thôi mà, sao đem nhiều đồ vậy?”

Bạch Lộ nhìn cậu ta một cái, “Cũng đâu có bao nhiêu, chỉ tiện tay mang theo thôi.” Cô vừa nói vừa đánh giá Ngô Hân Văn từ trên xuống dưới, “Chân đất qua sông à?” Cậu không có cặp, tay cũng trống không.

“Quan sát không được kỹ đấy.” Ngô Hân Văn nhấc tay, chỉ chỉ ngực của mình. Thì ra trên cổ áo có cài một cây bút bi, Bạch Lộ mới rồi không để ý đến.

“Chỉ một cây bút?”

“Chắc.” Ngô Hân Văn chép miệng một cái, “Mắt thấy sắp thi toán rồi, tư duy cậu chật hẹp như vậy làm sao mà làm ăn.” Nói xong, vịn người kéo vạt áo của mình lên, để lộ chiếc quần.

Trong túi quần có thêm một cây bút bi khác.

Bạch Lộ quay mặt về lại, Ngô Hân Văn: “.....Tớ giỡn thôi, suy nghĩ không thể dao động lung tung, không tốt cho việc tập trung tinh lực.”

Mọi người đã đi gần hết, Bạch Lộ sải bước rời đi, Ngô Hân Văn đi cùng cô tại ngưỡng cửa.

“Này.....”

Bạch Lộ ngoái đầu, Ngô Hân Văn ngậm miệng.

“Lớp phó.”

“Hả?”

Khắp nơi trong hành lang là học sinh đang đi tới buổi thi, tiếng bước chân lệt xệt và tiếng những mẫu đối thoại vụn vặt lấp đầy buổi chiều biếng nhác.

Tuy biếng nhác, tuy chậm chạp, nhưng mỗi người đều đang bước theo nhịp điệu của riêng mình.

Trong một khoảnh khắc nào đó không ai để ý, Bạch Lộ mỉm cười với Ngô Hân Văn.

Nhanh thật nhanh, chỉ trong chớp mắt.

Nụ cười tinh quái, hàm chứa sự ỷ lại nũng nịu do được cưng chiều, rất riêng của nữ sinh, thậm chí còn mang chút tà ác.

Sau đó nhướn mày nói: “Không có gì.”

Người đã đi rồi.

Ngô Hân Văn sững sờ.

“Cảm giác như thế nào?”

Quay đầu, trông thấy Lý Tư Nghị đeo cặp đang đứng ngay sau lưng, Ngô Hân Văn khô khan mở miệng: “Cậu sao còn chưa đi?”

Lý Tư Nghị thản nhiên: “Vừa rồi quá chật.”

Ngô Hân Văn: “Cậu đúng là một tên béo xúng với chức danh.”

Lý Tư Nghị nhú mày: “Đừng đổi đề tài, cảm giác như thế nào?”

Ngô Hân Văn thở dài thườn thượt, vỗ vỗ ngực mình.

“Ôi, nói không rõ nữa, động tí lại cho tởm một cú như thế.....”

Lý Tư Nghị phì một tiếng, “Đừng tự giát vàng lên mặt mình, cái gì mà động tí, lần đầu tiên đúng không.”

Ngô Hân Văn: “.....”

Đá một cái, “Mau đi thi đi!”

Ngồi trong phòng thi, chỗ của Bạch Lộ bên cạnh cửa sổ, cánh cửa hé ra một khe hẹp, gió luồn qua khe, hơi hơi lạnh.

Nội dung thi chiều nay là thi kiểm tra khoa học tự nhiên, Toán-Lý-Hoá, bài thi được phát lại vào sáng thứ Bảy.

Sắc mặt của Ngô Hân Văn lúc bưng chõng bài thi vào lớp không được tốt lắm.

Bạch Lộ là một người mẫn cảm, cô đã đoán chừng được đôi chút.

Quả nhiên, Ngô Hân Văn nghiêm mặt đặt bài thi vào tay Bạch Lộ, Bạch Lộ vừa trông thấy, còn thở phào một hơn.

Ngước mắt, hơi bất đắc dĩ nói: “Tớ còn tưởng là kém bao nhiêu chứ.”

Đầu mày Ngô Hân Văn thắt chặt, ngồi vào chỗ mình.

Lúc thầy Bao giảng đề, mọi người đều giữ im lặng, mãi cho đến khi đã học xong, một ngày đã kết thúc, cơn tức trong bụng Ngô Hân Văn mới tuôn ra.

Bạch Lộ: “Thật tình chẳng có bao nhiêu.”

Ngô Hân Văn: “Thấp hơn lần trước đúng không.”

Bạch Lộ: “Ba môn cộng lại thì kém chưa tới hai mươi phần trăm ——“

“Hai mươi phần trăm!”

Có lẽ cả đời này Trùm Học Tập chưa từng gặp phải sai lệch nào kinh khủng đến như vậy.

Ngô Hân Văn suýt nữa nhảy ra khỏi ghế, Bạch Lộ tránh ra phía sau trốn, “Cậu bình tĩnh một chút.”

“Hai! Mười! Phần! Trăm!”

Ngôn ngữ quả là phong phú(1), chỉ có bốn chữ đơn giản, mà lúc Ngô Hân Văn đọc lên đã đổ một lớp mồ hôi hột, tựa như đang bị sét đánh không bằng, trên đầu còn trông như có một luồng khói đen đang đồng tình bốc lên.

(1)ý của nguyên văn: “Tiếng Trung quả là phong phú,” nhưng truyện đã được dịch qua tiếng việt, nhân vật đang đối thoại bên tiếng việt, chen vô câu này lạc lõng, mình quyết định đổi nó thành chung chung.

Ngô Hân Văn thăm thiết nói: “Cậu có biết tính của chúng ta năm nay có bao nhiêu thí sinh?” Không đợi cho Bạch Lộ nói, cậu ta lập tức cho câu trả lời: “Gần ba mươi vạn! Ba mươi vạn! Tuột một phần trăm thì đã rớt xuống dưới bao nhiêu người rồi? Cậu còn dám nói hai mươi phần trăm!”

Bạch Lộ nín thinh.

Lúc làm bài thi trạng thái quả thực không tốt, rốt cuộc cú điện thoại đêm hôm trước đã gây ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của cô, suốt buổi thi đầu cô đều hơi đau.

Ngô Hân Văn từ từ bình tĩnh lại, mắt nhìn Bạch Lộ chăm chăm, đến lúc Bạch Lộ quay qua đối mặt, lại dời ánh mắt nhìn xuống bàn.

Yên lặng một hồi, nhưng Bạch Lộ biết câu chuyện chưa kết thúc.

Chỉ mới bắt đầu thôi.

Ngô Hân Văn một tay cầm cây viết bi màu đen, nắp bút cũng không tháo ra, vẽ lung tung trên bàn.

“Là bị ảnh hưởng đúng không.”

“Nói chuyện không nên bỏ bớt từ.”

“——“ Ngô Hân Văn hút vào một hơi, quay qua nhìn Bạch Lộ, người kia cười cười, “Trêu cậu thôi.”

Ngô Hân Văn: “Tớ không phải đang giỡn với cậu.”

Nét cười của Bạch Lộ từ từ phai, vẻ mặt của Ngô Hân Văn cũng trở nên nghiêm túc.

“Có phải bị ảnh hưởng rồi không?”

“Không.”

“Không thể nào.” Ngô Hân Văn nói một cách chắc chắn.

Bạch Lộ nhìn cậu, sau đó gật gù, “Vậy thì cứ coi là đúng đi.”

“Cái gì.”

“Những gì Trùm Học Tập nói đều là chân lý.”

“.....” Ngô Hân Văn ưỡn thắt lưng, sau đó dùng giọng điệu vững chắc nói: “Cậu đừng có cò cưa với tớ, không có tác dụng!” Đầu ngón tay vịn về cùng với giọng điệu đang chậm lại.

“Hôm ấy sau khi tớ về nhà, tớ lại nghĩ đến chuyện này, cứ cảm thấy..... Cảm thấy.....”

Bạch Lộ quay đầu.

Khi cô chờ đợi nghe người khác nói chuyện, vẻ mặt đặc biệt chăm chú, chăm chú đến độ khiến cho ta không khỏi tự giác kiểm điểm lời nói của chính mình.

Ngô Hân Văn mím môi, nói hết một lèo.

“Tớ vẫn cứ cảm thấy không thoả đáng lắm.”

“Cái gì không thoả đáng.”

“Chuyện này của cậu.”

Bạch Lộ cúi đầu, Ngô Hân Văn thành khẩn: “Bạch Lộ, không thể nào không bị ảnh hưởng, chúng ta hiện giờ đang là lớp 12.”

Vẻ mặt của cậu ta quá nghiêm túc, khiến cho lời nói cũng mang theo một sức thuyết phục đặc biệt.

“Thế nào cậu cũng phải mất thời gian, sức người có hạn, chưa ai chân chính làm được việc một dạ hai lòng được.”

Bạch Lộ nhẹ nhàng nhìn hai bàn tay của mình đặt trên bàn, Ngô Hân Văn biết cô đã nghe thấy lời mình nói.

“Cậu nói cho tớ nghe cậu rốt cuộc nghĩ thế nào, dù sao tớ cũng không phải là kẻ thù của cậu.”

Hồi lâu sau, Bạch Lộ thì thầm: “Cũng chẳng nghĩ thế nào.....”

Ngô Hân Văn hơi lo lắng: “Vậy cậu tiếp cận cậu ta làm gì? Trong thời điểm máu chót như vậy——“

Bạch Lộ quay đầu, vừa vặn nhìn thẳng vào mắt của Ngô Hân Văn.

“Tớ không biết.” Cô nói.

Ngô Hân Văn: “Gì cơ?”

“Mặc kệ cậu tin hay không tin, bản thân tớ cũng không biết.” Bạch Lộ lẩm bẩm, “Tớ không nói rõ được.”

Cô không giống như đang hoàn toàn nói cho có, Ngô Hân Văn lấy làm an ủi đôi chút, bảo: “Vậy thì việc gì cũng sẽ có một chút lý do..... Trước đây cậu nói là vì Tương Như, có phải hoàn toàn vì vậy không.”

Bạch Lộ phản ứng rất chậm, cậu ta thấy được rằng cô đang nhớ lại, cô đang suy nghĩ.

Qua một lúc, Bạch Lộ khẽ nói, “Những ngày cuối cùng của Tương Như, tớ luôn ở bên cậu ấy.”

Ngô Hân Văn gật gù, “Tớ biết.”

Bạch Lộ: “Tớ đã nói với cậu ấy rất nhiều rất nhiều điều, ý nghĩ chân chính của tớ, đều nói hết với cậu ấy.”

Ngô Hân Văn: “Cậu luôn giúp đỡ cậu ấy.”

Bạch Lộ nhìn Ngô Hân Văn chăm chú, nhấn mạnh: “Hết thấy mọi ý nghĩ của tớ, đều đã nói với cậu ấy.”

Ngô Hân Văn: “Đúng vậy ——“

“Nhưng cậu ấy vẫn cứ quyết định bừa bãi như vậy, chỉ vì lý do đơn giản như vậy.”

Lúc này đây trong mắt của Bạch Lộ là ánh nhìn quyết tuyệt.

“Tớ thật không cam lòng khi cậu ấy ra đi..... Cậu hiểu không, tựa như kết cục đã được định, những gì bọn họ nhận biết đều đúng, bọn họ thắng lợi vẻ vang. Kết cục của cậu ấy quá ngu xuẩn, tớ không chấp nhận được.”

Ngô Hân Văn nín thinh.

Rất nhanh Bạch Lộ khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Thật ra vốn chẳng sao, chỉ là buổi tối hôm đó quá đối trùng hợp.”

Cái đêm mưa oi bức nhàm chán không ai bầu bạn ấy.

Mọi sự đều quá đối trùng hợp.

Cứ thế mà gặp gỡ.

Một tiêu đề bị bỏ dở nhưng chưa kết thúc lại được hồi sinh.

Trong một khắc nọ, đầu ngón tay của ông trời khuấy động tim cô, vốn không đủ thời gian suy xét, cô đã cứ thế mà đi. (2)

(2) Nguyên văn: (cô) (nhắc bút) (liền) (đi rồi). Có lẽ ý là cô cứ thế mà tự biên tự diễn. Minh tra thành ngữ không ra.

Ngô Hân Văn hỏi: “Đây là ý nghĩ lúc mới bắt đầu của cậu?”

Bạch Lộ: “Lúc mới bắt đầu không có ý nghĩ gì..... Tớ chưa từng nghĩ sẽ bắt đầu, ý nghĩ đều là sau này mới từ từ xây đắp.”

“Còn hiện giờ thì sao?”

Có một khắc Bạch Lộ bàng hoàng.

Hiện giờ.....

Cô là một người tình cảm nghiêm túc, phải sàng lọc hết mọi ký ức, sau đó mới có thể quyết định ý nghĩ hiện giờ.

Nhưng không biết vì sao, Bạch Lộ lại không hề muốn nhớ lại.

“Quên mất rồi, lâu quá rồi.”

“Hiện giờ cậu ta có biết không.”

Bạch Lộ nhìn cậu ta, Ngô Hân Văn lại hỏi: “Các cậu có phải là bạn bè không?”

Bạch Lộ không nói gì.

Ngô Hân Văn siết chặt cây bút theo phản xạ.

“Chắc là bạn bè.” Bạch Lộ nói.

Ngô Hân Văn nhìn cô chòng chọc, “Bạch Lộ, hay là..... hay là thôi đi. Cậu không cảm thấy không đáng sao, cố gì phải mất thì giờ với cậu ta.”

Bạch Lộ: “Chẳng là bao.”

“Thế nào là chẳng là bao, cậu đã không dự tiết tự học buổi tối thứ Bảy bao nhiêu ngày rồi.”

Bạch Lộ im lặng.

“Tớ nói thật đấy, nói trắng ra thì cậu ta với cậu cũng không có quan hệ gì, cậu đi tìm cậu ta cũng chỉ là sai một li đi một dặm, hay là dừng tiếp tục nữa.”

Bạch Lộ khẽ lẩm bẩm: “Sai một li.....”

“Phải, hơn nữa——” Ngô Hân Văn muốn nói lại thôi, Bạch Lộ nhìn về phía cậu, “Hơn nữa gì?”

Ngô Hân Văn lắp ba lắp bắp, Bạch Lộ: “Cái gì.”

Tiếng của Ngô Hân Văn cực thấp, ấp úng bảo: “Cậu không sợ, không sợ bản thân mình cũng.....”

Bạch Lộ nhìn thẳng vào cậu ta.

“Bản thân tớ cũng gì.”

Ngô Hân Văn giãy dụa đấu tranh một hồi, rốt cuộc nói hết ra.

“Cậu không sợ bản thân mình cũng giống Tương Như, đem lòng thích cậu ta sao.”

Cậu ta rất thông minh——Bạch Lộ vừa nghĩ bụng vừa nhìn Ngô Hân Văn. Câu hỏi này, cậu ta cần Bạch Lộ phủ nhận, cho nên cậu ta bỏ Tương Như vào.

Trong bất đẳng thức này, hai bên đều là số dương, mà Tương Như giống như một số âm.

Muốn thắng, thì không thể mang theo cô ấy —— không thể trở nên như cô ấy.

Bạch Lộ thì thầm: “Sẽ không.”

Cô nói rất kiên định, nhưng nỗi lo lắng trong mắt của Ngô Hân Văn không hề thuyên giảm chút nào.

“Bạch Lộ, con người của Hứa Huy.....”

Tiếng chuông đột nhiên vang lên, thầy Bao phong trần mệt mỏi bước vào từ bên ngoài, bước lên bục giảng, lật tài liệu.

Bạch Lộ và Ngô Hân Văn cùng quay đầu lo làm bài tập của mình.

Đợi đến lúc thầy Bao đi rồi, bọn họ vẫn không ngừng đầu tiếp tục nói chuyện, bầu không khí trò chuyện đã không còn.

Đề tài cứ thế mà bị cắt đứt.

Con người của Hứa Huy.....

Con người của Hứa Huy.....

Rốt cuộc là như thế nào cơ chứ.....

23. Chương 23

Trong nhà âm ỉ nhao nhao.

Hầu như mỗi tối thứ Sáu đều như vậy, hàng xóm xung quanh đều đã quen rồi. Lúc mới đầu còn có vài người tìm tới, nhưng bị nguyên một nhà đầy thiếu nam thiếu nữ la ó xua đi.

Máy hát vang rền chấn động, một cậu con trai đang hát một bài hát hiện giờ đang lưu hành trên mạng, hứng chí lên còn nhảy theo.

Tiểu Diệp không điên cùng bất kỳ ai khác, cô ta bồn chồn ngồi trên ghế sofa, ngay cả thức ăn vặt được người bên cạnh đưa tới miệng cũng không để ý tới, mắt cứ liếc ra ngoài cửa.

Một bài vừa được hát xong, Tiểu Diệp cuối cùng không kìm nén được, đứng dậy đi tới cửa.

Lúc chuẩn bị thay giày ở cửa, bị người ngăn lại.

Tôn Ngọc Hà nghiêng người tựa vào cửa, tay cầm di động, hai ngón tay bấm chữ nhanh thoăn thoắt, ánh mắt rơi trên màn hình đang nhấp nháy.

Tiểu Diệp nói một cách bất mãn: “Làm gì đấy?”

Hết thấy mọi chú ý của Tôn Ngọc Hà đều đang đặt trên di động, tùy tiện hất hất cằm, “Quay vào quay vào, chạy lung tung cái gì?”

“Tớ ra ngoài coi chút.”

Tôn Ngọc Hà hình như bị một tin nhắn nào đó chọc cho cười, bốt chút thời gian nói với Tiểu Diệp: “Hả?”

Tiểu Diệp la lớn: “Tớ muốn ra ngoài coi chút!”

Tôn Ngọc Hà hơi nhú mày: “Coi cái gì chứ.”

Tiểu Diệp gơ tay gạt Tôn Ngọc Hà, “Cậu tránh ra, tớ đi tìm Hứa Huy.”

Tôn Ngọc Hà dẫu sao cũng là một chàng trai to xác, hơn nữa dáng người còn săn chắc hơn Hứa Huy, dẫu có dễ dàng bị cô ta đẩy được, đứng y nguyên chỗ cũ hơi lung lay chút, chân không nhúc nhích nửa phân.

Tiểu Diệp làm dữ hơn, “Làm gì đó?!”

Tôn Ngọc Hà giống như không dám đối đầu, cắt di động đi, dở dành cô ta: “Đợi một chút đi, hần còn đang gọi điện thoại mà.”

“Gọi điện thoại cho ai?”

“Tớ làm sao biết.”

“Sao lại lâu như thế này?”

“Lâu à? Còn chưa tới mười phút mà.” Nói xong Tôn Ngọc Hà cười cười với Tiểu Diệp, “Cậu gọi cho hần lần nào chẳng phải là nửa tiếng trở lên.”

Tiểu Diệp khinh bỉ, “Đó là tớ gọi, đây là ai gọi cho anh ấy?”

Thiếu nữ độ tuổi thanh xuân, khi nhắc đến vấn đề của người con trai mình yêu thích, miễn cảm như sợi tóc.

“Tớ làm sao biết.” Tôn Ngọc Hà di chuyển ánh mắt.

“Nhìn tớ mà nói!”

Tôn Ngọc Hà bĩu môi nói, “Tớ thật tình không biết.”

“Tôn——“

Tiểu Diệp vừa định nổi cơn, cửa đã mở ra.

Gió lạnh ùa vào trước, Hứa Huy cúi đầu theo vào sau.

Tôn Ngọc Hà cầm di động bỏ đi chỗ khác.

Hứa Huy đóng cửa, vào trong nhà, vừa ngồi xuống Tiểu Diệp đã sấn lại.

“Gọi điện thoại cho ai vậy, thẳng thắn khoan hồng!” Cô ta chu môi, nhẹ nhàng va vào cậu một cái.

Hứa Huy cảm thấy hơi khát, lại đứng lên, hỏi Tôn Ngọc Hà.

“Tớ đi lấy chút bia, cậu uống không?”

Tôn Ngọc Hà đang chơi di động, thuận miệng đáp: “Được đấy.”

Hứa Huy lấy ba chai bia đem lại, sau khi ngồi xuống Tiểu Diệp tự giác giúp cậu mở ra, Hứa Huy nhìn Tôn Ngọc Hà, người kia vẫn còn chơi di động như cũ, chơi đến quên hết trời trăng mây nước, thỉnh thoảng còn cười ngây ngô.

Hứa Huy tựa như trong bụng đang có cơn tức không nơi nào trút, lấy tay giựt một cái cườp lấy di động.

“Ồ!” Tôn Ngọc Hà trừng mắt, “Kiểm chuyện gì đó?”

Hứa Huy rũ mắt nhìn, cười lạnh một tiếng, “Ngày ngày gửi, có phát ngáy không?”

Tôn Ngọc Hà bước tới lấy di động lại, “Tớ thích.”

Tiểu Diệp ở bên cạnh nói: “Sao, nói chuyện với ai thế? Nhỏ Huệ?”

Hứa Huy hừ một tiếng, giọng điệu khinh thường: “Còn ai vào đây, một ngày nói hai mươi tiếng đồng hồ cũng không đủ.”

Tôn Ngọc Hà lại dựa vào trong sô pha, liếc Hứa Huy một cái, nói như mang ngụ ý: “Ừ, tớ chính là nói không đủ, cậu làm gì được tớ, ít ra tớ còn có để nói..... không như ai kia, muốn thử ngáy một chút cũng không có cơ hội đấy.”

Hứa Huy đốt một điếu thuốc, coi như không nghe thấy gì.

Sắc mặt của Tiểu Diệp không tốt, ngồi một bên giận.

Lúc Hứa Huy đi nhà vệ sinh, Tiểu Diệp hỏi Tôn Ngọc Hà.

“Anh Huy có phải đã ưng ý ai rồi?”

Tôn Ngọc Hà âm âm ừ ừ, Tiểu Diệp nhéo cậu ta một cái, “Đúng hay không!”

“Ê cậu nhéo tớ làm cái gì?” Tôn Ngọc Hà ngồi thẳng lên một chút trên sô pha, “Cậu có chuyện thì đi hỏi thẳng hần được không hả.” Cậu ta nhìn sắc mặt của Tiểu Diệp, lại thấp giọng lầm bầm.

“Thật đã hoá thân thành nữ quỷ rồi mà.....”

Tiểu Diệp hừ một tiếng, bắt chéo hai chân, khoanh tay nhìn Tôn Ngọc Hà, như đang hỏi cung.

“Chỗ nào ra?”

“Cái gì chỗ nào ra?”

“Nhỏ đó chỗ nào?”

Tôn Ngọc Hà vắn vắn cổ, trong lòng đang mắng Hứa Huy cái tên súc sinh kia lại trốn mẹ nó trong bếp gửi tin nhắn rồi. Rõ ràng cả nửa buổi không trả lời, mà vẫn ở đó gửi.

Tiểu Diệp vẫn chưa hỏi cung xong.

“Không thuộc trường mình đúng không.”

Tôn Ngọc Hà chỉ có thể ứng phó, “À..... không phải.”

“Ở bên ngoài?”

“Ừ.”

“Anh Huy sao không gọi nhỏ đó tới đây chơi chung.”

“Bạn đi làm mà.”

Tiểu Diệp khinh thường cười một tiếng, “Ôi, đi làm hả, bây giờ là mấy giờ?” Cô ta như đang nghiêm túc nhìn giờ, “Mười một giờ rồi, giờ này còn chưa tan việc, nhỏ đó làm việc gì thế.”

Tôn Ngọc Hà chợt thấy hơi buồn cười.

“Này, bọn con gái các cậu đều như thế này sao?”

Tiểu Diệp nhú chặt đầu mày, “Như thế nào?”

Tôn Ngọc Hà lắc đầu.

Hứa Huy quay lại, sắc mặt không tốt.

Tiểu Diệp ngoảnh mặt, ngồi qua một bên, giống như đang chiến tranh lạnh với cậu.

Hứa Huy không mấy may quan tâm, sau khi ngồi xuống tiếp tục uống bia.

Đêm hôm ấy lúc tan cuộc, mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều phát hiện bầu không khí có chút không đúng.

Tôn Ngọc Hà ra về trễ nhất, trước khi đi sắc mặt của Hứa Huy vẫn không cải thiện.

Cậu ta len lén hỏi một câu.

“Không đáp cậu?”

Hứa Huy đề giọng cực thấp, “Ừ.”

“Người ta bận thôi.”

“Có thể bận việc gì? Ngày ngày bận?” Hứa Huy liếc mắt nhìn xuống Tôn Ngọc Hà, “Một cô gái đi làm muộn vậy sao?”

Tôn Ngọc Hà nhìn cậu một cách vô tội, “Cậu hơn thua với tớ thì làm được gì.” Nói rồi cười, “Ê, Nhỏ Huệ cũng đi làm, nhưng nhỏ vẫn có thể tranh thủ nói chuyện với tớ, lén lút nói, cậu biết không, dấu di động trong váy, quản lý đều——”

Hứa Huy hí mắt nhìn cậu ta, Tôn Ngọc Hà cười ha ha hai tiếng.

“Trêu cậu trêu cậu, đừng tưởng thật.”

Tôn Ngọc Hà thay giày, đi đến bên cửa, lại ngoái đầu nhìn một cái.

Cho dù hiện giờ đắm mình trong truy lạc ra sao đi nữa, Hứa Huy rốt cuộc vẫn được dạy bảo đâu ra đấy từ nhỏ, mỗi lần tiễn khách, cho dù không có tâm tư, bản thân vẫn nhất định sẽ ở lại đến phút chót.

Mọi người chơi cả buổi tối, trong nhà hỗn độn không ra gì nữa, nhưng dù sao hiện giờ đã trống rồi.

Hứa Huy cũng rất mệt mỏi, cúi đầu, không biết đang còn nghĩ gì.

Tôn Ngọc Hà bước trở lại vài bước, đang lúc Hứa Huy không để ý, tước mất di động của cậu.

Hứa Huy ngẩng đầu, “Hả?”

“Đưa số di động của em thử trắng cho tớ đi.”

Ánh mắt của Hứa Huy lập tức dè chừng, “Làm gì?”

“Cậu coi cái bộ dạng này của cậu……” Tôn Ngọc Hà chỉ Hứa Huy, “Mẹ nó, tớ nhìn là đã không muốn giúp cậu.”

Hứa Huy: “Giúp tớ cái gì?”

“Nói giúp cho cậu.”

“Không cần làm.”

Tôn Ngọc Hà cười không lên tiếng.

Hứa Huy: “……”

“Cái gì khác thì không tính, chứ chuyện yêu đương thì cậu khỏi cần làm bộ với tớ.” Tôn Ngọc Hà tay đút trong túi áo, đầu nghiêng qua một bên, bộ dạng muốn ăn đòn. “Tớ đã yêu đương mười năm rồi, mười năm đấy. Không bốc phét, anh đây chỉ cần tùy tiện nói ra chút kinh nghiệm là đủ để bồi dưỡng một thể hệ tình thánh, cậu còn cãi với tớ làm gì?”

Hứa Huy: “……”

Ngừng một hồi, ngập ngừng lấy di động ra, Hứa Huy chuyển số của Bạch Lộ qua.

“Cậu đừng có nói lung tung.” Hứa Huy nói nhỏ.

“Tớ sẽ ghi nhớ, nhiều nhất cũng chỉ giúp cậu hỏi thăm tình hình.” Tôn Ngọc Hà chuyển số điện thoại vào di động mình, nhìn Hứa Huy một cái, nói: “Cậu đánh chết cũng ráng giữ thể diện, bao nhiêu lời toàn nói không ra khỏi miệng.”

Hứa Huy cúi đầu, khẽ nói câu cảm ơn.

Tôn Ngọc Hà đặt một nắm tay lên vai cậu, “Coi như tạm ổn rồi nhé.”

Người đi hết sạch, đã mười hai giờ đêm.

Hứa Huy vào lại trong nhà, phòng khách một bãi chiến trường, cậu cũng không muốn dọn, về phòng ngủ, đổ ập xuống giường.

Cầm lấy di động nhìn, không có tin tức nào cả.

Thuận tay vứt một cái, lật mình lăn ra ngủ.

*

Bạch Lộ đang làm một cuốn bài tập toán trong ký túc xá.

Cuốn đề thi ác độc “Năm Năm Thi Cao Đẳng Ba Năm Mô Phỏng”(1), dày như cục gạch đã đả thương từng lớp lớp thanh thiếu niên.

(1) Sách tham khảo tập hợp đề thi đại học toàn quốc của năm năm vừa qua, cùng với mô phỏng theo đề thi học sinh giỏi của các tỉnh trong ba năm vừa qua.

Cuộc thảo luận có đầu mà không có đuôi hôm ấy với Ngô Hân Văn đã khiến cho Bạch Lộ quan tâm ít nhiều.

Mang sách luyện thi về, Bạch Lộ lật xem trong ngoài rất nhiều lần, sau đó mấy đêm nay đêm nào cũng làm theo bài trong phần Toán.

Di động để nằm một bên lại rung lên một tiếng.

Bạch Lộ để kệ.

Tối nay di động đã rung rất nhiều lần, đều là tin nhắn từ Hứa Huy, lúc mới bắt đầu, Bạch Lộ còn trả lời cậu vài câu, sau đó sau khi nói rõ mình tối nay bận, Hứa Huy vẫn như cũ không buông không tha, cô chỉ coi như không thấy.

Lại rung thêm lần nữa, Bạch Lộ lơ đãng liếc mắt, phát hiện là một số lạ.

Cầm di động lên, ấn mở tin nhắn đầu tiên.

Một cái đầu bự tổ chẳng nhảy ra, Bạch Lộ giật bản mình.

Đó là một tin nhắn kèm hình, Tôn Ngọc Hà đang đi trên đường tự chụp.

Ở phía dưới có kèm theo một dòng chữ.

“Bố em gái! Tan ca chưa?!”

Giữa đêm hôm khuya khoắt, quả thực khá buồn cười, Bạch Lộ vui vẻ trả lời.

“Vẫn chưa.”

“Muộn như vậy rồi mà còn chưa tan ca.”

“Việc hơi nhiều.”

“Trả lời tin nhắn của Hứa Huy chưa?”

“Trước đó có trả lời, sau đó bận việc chưa trả lời.”

“Hắn đeo như đĩa đúng không.”

Tay của Bạch Lộ đặt trên bàn phím, không biết nên bấm cái gì.

Đợi một hồi, Tôn Ngọc Hà lại gửi tới một tin nhắn dài.

“Em gái, cậu đừng trách hấn, trước đây tớ đã từng nói với cậu, cái tên Hứa Huy này trông thì ngêngh ngang, thật ra đặc biệt thiếu cảm giác an toàn. Tớ quen hấn đã rất lâu rồi, cậu biết hấn rất hay mời khách đi ăn, hơn nữa còn ăn đến rất khuya, thật ra không phải hấn thích ăn chơi, mà là có những lúc chỉ có một mình, trong lòng hấn sẽ hoảng loạn.”

“Tính tình hấn hơi thối, đó là vì hoàn cảnh đặc biệt của gia đình hấn. Trước đây hấn không giống vậy, hiện giờ không tiện nói hết với cậu, sau này có cơ hội sẽ kể cậu nghe. Thật ra nếu nói thật, tớ cảm thấy hấn rất để ý đến cậu, ngày thường khi nào cậu rảnh, cậu nên tìm hấn nhiều nhiều một chút, hấn rất dễ dỗ.”

“Cậu coi như làm việc bổ thí, giúp đám bạn bè bọn tớ chăm sóc hấn một chút.”

“Được không?”

Được không?

Bạch Lộ đọc xong tin nhắn, nhẹ nhàng khép di động lại, đặt qua một bên.

Ánh mắt lại quay về với sách luyện thi, cầm bút giải đề.

Cô ép mình tập trung toàn bộ sự chú ý vào bài tập, không chút lơ đãng chênh mảng nào.

Một bài toán chứng minh dùng hết nguyên cả hai trang giấy nháp.

Lật tới lật lui dùng đủ thứ cách cũng không giải được, sau cùng chỉ đành lật tìm đáp số.

Rồi ngạc nhiên phát hiện thật ra bài toán trông phức tạp thế mà lại đơn giản đến gần như không tưởng tượng nổi.

Một đường kẻ phụ được vẽ ra, từ trên xuống dưới, xuyên qua trung điểm.

Hai cái công thức, bài toán được giải quyết dễ dàng.

Bạch Lộ nhìn cuốn sách luyện thi, cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Nhìn một hồi lâu sau, đường kẻ phụ dường như bắt đầu biến hoá.

Tựa như biến thành một sợi dây thép mỏng manh, yếu đuối khôn tả.

Chốc sau lại biến thành một thanh kiếm nhọn, cắm vào trong tim.

24. Chương 24

Tôn Ngọc Hà không hổ là bạn lâu năm của Hứa Huy, cái câu cậu ta đánh giá Hứa Huy “bám như đĩa” kia vụn phần chính xác.

Hứa Huy quen dần với cuộc sống bận rộn của Bạch Lộ, không thường gọi điện thoại nữa, nhưng tin nhắn vẫn đều đều như cũ.

Chẳng qua nội dung tin nhắn của cậu có chút thay đổi, không còn lấy câu trả lời của Bạch Lộ làm mục đích nữa, thay vì nói là trao đổi, thì càng giống như đang lăm nhăm một mình hơn.

Giữa các tiết học Bạch Lộ sẽ len lén nhìn di động, rất thường trông thấy tin nhắn Hứa Huy gửi tới, tỉ như “Thức dậy trễ, không muốn tới trường” vân vân.

Sau đó cô ngó giờ, phát hiện tiết học thứ hai của buổi sáng đã sắp xong rồi.

Thêm vài tiếng nữa trôi qua, cô nhận được tin tiếp theo——

“Bị giáo viên chủ nhiệm mắng, tôi thật muốn vứt cha đó xuống ao cho cá ăn.”

Đợi đến khi vào lớp học, Hứa Huy sẽ bình luận các giáo viên——

Cô dạy văn: Ngực nhỏ vậy mà còn dám mặc áo cổ chữ V khoét sâu, em nói xem bà ta có biết xấu hổ không?

Thầy dạy Vật Lý: Có phải trọng lực của trái đất có tác dụng mạnh hơn với cha đó không vậy? Sao cứ có cảm giác cha đó mỗi năm lại lùn đi thế.

Thầy dạy tiếng Anh: Mỗi lần nghe khẩu âm của ông ta tôi muốn cởi giày ra nhét ngay vào miệng ông.

Thầy dạy Toán: Giải có bài toán này mà cũng chậm quá đi.....

Trông thấy tin nhắn cuối cùng, Bạch Lộ hơi xuất thần.

“Nếu tớ bảo trước đây cậu ta học còn giỏi hơn tớ, cậu có tin không? “

Cuộc nói chuyện với Ngô Hân Văn giống như chỉ mới hôm qua.

Nói khéo cũng rất khéo, vừa nghĩ tới Ngô Hân Văn, người đã từ bên ngoài quay về, trên mặt không kiềm chế được vẻ hỉ hả.

“Ồi ời tốii.....” Lý Tư Nghị ngồi phía sau, sách cũng không thèm xem nữa, tâm trí một mực lần theo dấu vết trên mặt của Ngô Hân Văn để lại.

“Mặt mày hớn hở ha.” Ngô Hân Văn vừa ngồi xuống, Lý Tư Nghị ở phía sau đã chọt cậu ta, nói tiếp: “Có phải là tiền tuyến đã loan tin thắng trận?”

Quay đầu qua vừa đúng lúc gặp Bạch Lộ cũng đang nhìn cậu ta.

Ánh mắt mang theo một chút tìm kiếm.

“Có tin vui?”

Ngô Hân Văn cuối cùng không nhịn được nữa, cười như miếng dưa hấu ngày hè, vừa hé miệng một cái liền khó lòng giữ lại.

“À.” Cậu ta gật đầu, “Đúng vậy, tin vui.”

Hai bàn tay béo mập của Lý Tư Nghị đặt trên vai của Ngô Hân Văn, khẽ lắc.

“Giải nhất? Đi đâu đây? Tin tức có được xác nhận hay chưa?”

“Là giải nhất, chắc có thư rồi, qua hai hôm đợi tới lúc chiều sinh sẽ tính, cơ bản là không khác bao nhiêu.”

“Đi trường nào đây?”

Ngô Hân Văn hơi ngại ngùng, “Chắc là Đại Học Giao Thông Thượng Hải”

“Hả? Thanh Hoa Bắc Đại đâu mất rồi?”

“Thanh Hoa thì phải thi lần hai, lấy thêm điểm. Trong nhà tớ đã nghĩ kỹ rồi, vẫn muốn được bảo đảm tuyển thẳng.”

“Cậu sao lại lười như thế!”

Ngô Hân Văn cười, lắc lư hai vai, “Nói ra rồi đừng chèn ép tớ.....” Nói xong ánh mắt lại không khỏi rơi xuống trên người Bạch Lộ.

Xế chiều, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, ngược sáng, cậu bị nét cười khoan thai của cô làm rung động.

Cô cũng rất thoải mái, trong giọng nói còn mang chút cổ vũ và nghịch ngợm.

Vẫn là câu nói kia——

“Lợi hại thật.....”

Ngô Hân Văn mím môi, thì thầm: “Cậu cũng cố lên nhé.....”

Bạch Lộ nhìn cậu ta.

Người xưa nói, người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, rất đúng.

Cậu ta tuy yên lặng, nhưng với thần sắc phơi phới, nhìn thế nào cũng như đang cười.

Di động lại rung lên, đang khi Ngô Hân Văn bận nói chuyện với người khác, Bạch Lộ cúi đầu liếc một cái.

Hứa Huy đang trong tiết thể dục, do tiết thể dục của lớp 12 không ai trông coi, cậu cũng vì không có giáo viên nên quay qua phá.

Cậu gửi tới một bức hình tự chụp.

Cậu ngồi trên khán đài của sân vận động, áo khoác đồng phục cởi ra để một bên, bên trong là chiếc áo thun đen vô cùng quen mắt.

Gió thổi làm cho mái tóc của cậu hơi rối.

Khác với cô, dưới ánh nắng, mái tóc của cậu vẫn đen nhánh như cũ.

Ánh mắt của Hứa Huy từ trên nhìn xuống, cúi đầu nhìn vào ống kính, gam màu giữa trưa làm cho mặt mũi của cậu càng thêm rõ ràng.

Bức ảnh không kèm theo chữ, có lẽ cậu cảm thấy, nhìn như thế này đã tính là nói chuyện rồi.

Cậu cũng khác với Ngô Hân Văn, cho dù là đang cười, trông vẫn như đang trầm mặc.

Bạch Lộ lại nghĩ đến lời nói của Ngô Hân Văn ——“Trước đây cậu ta học còn giỏi hơn tớ.”

Nhưng giờ đây hướng đi của bọn họ hoàn toàn không cùng trên một con đường.

Bạch Lộ cúi đầu, cách màn ảnh, tựa như đang đối mặt nhìn nhau.

Thiên nhiên công bằng và mạnh mẽ, dưới ánh mặt trời, tất cả những cảm tình phức tạp thuộc về cảm hận bất mãn đều phai nhạt dần dần.

Cảm quan của con người trở nên thẳng thắn đơn giản.

Buổi trưa yên vắng, thiếu niên cô đơn tươi đẹp.

Lần đầu tiên, giữa giờ học ở trong lớp, Bạch Lộ trả lời tin nhắn của cậu.

“Cậu đang làm gì đấy?”

Có thể là Hứa Huy hoàn toàn không ngờ Bạch Lộ sẽ trả lời tin nhắn của mình, gửi liên tiếp một chuỗi dấu hỏi.

Bạch Lộ: “.....”

Một giây sau lại có tin nhắn gửi tới.

“À, em thấy rồi ha.”

Bạch Lộ hơi cảm thấy buồn cười như bị rút hết sức đi.

“Thấy rồi.”

Lại im lặng.

Chuông vào học sắp sửa vang lên, ngay lúc chuẩn bị cất di động đi, Hứa Huy lại gửi một tin đến.

“Chủ Nhật có bận không, ra ngoài được không?”

Chuông vang lên, tiếng giày đế thấp của giáo viên Anh Văn vang lên trên hành lang cộc cộc cộc như thường lệ.

Ngón tay của Bạch Lộ thoăn thoắt gõ ra một chữ, sau đó tắt di động.

Ngô Hân Văn quay đầu lại trong một khắc, bắt gặp cô đang cất di động vào cặp, môi hơi mấp máy, nhưng cũng không nói được gì.

Sáng Chủ Nhật, Bạch Lộ gọi điện thoại về nhà, nói với mẹ chiều nay không về nhà. Mẹ cô coi như bài vở ở trường nhiều, không hề lo lắng, chỉ căn dặn cô vài câu nhớ chú ý sức khỏe, đừng để quá mệt.

Buổi trưa học xong tiết tự học, Bạch Lộ thu dọn cặp vở.

“Chiều nay có đi thư viện hay không?” Ngô Hân Văn hỏi cô.

Bạch Lộ ngoái đầu, “Chẳng phải cậu đã được tuyển thẳng sao.”

Ngô Hân Văn: “Ồi, cách ngôn bảo sao nhỉ, việc học như bơi thuyền ngược nước, không tiến ắt lùi, ghi nhớ không thể chỉ vì được một chút thành tích mà kiêu ngạo tự mãn.”

Bạch Lộ: “Cậu nên báo danh vào đại học sư phạm chuyên ngành, có tố chất làm thầy giáo.”

Ngô Hân Văn lại trêu thêm vài câu, cặp cửa Bạch Lộ đã thu xong.

Cuối cùng cậu ta hỏi “Đi đâu vậy? Về nhà hả?”

Bạch Lộ cười cười, không trả lời câu hỏi của Ngô Hân Văn, chào tạm biệt, ra khỏi lớp học.

Lúc tới nhà của Hứa Huy đã là một giờ trưa, rõ ràng là trời trong nắng ấm, rèm cửa sổ của Hứa Huy vẫn kéo che hết như cũ.

Rèm cửa dùng chất liệu dày nhất, hai bên mà khép lại, nhà tối đi rất nhiều.

Vẫn nhìn không rõ được gì như cũ, chỉ là đồ đạc trong phòng như được phủ thêm một lớp màu đỏ nhạt.

“Sao không kéo rèm ra.” Bạch Lộ hỏi.

“Quá chói chang, nhức mắt.”

“Cậu nhìn thấy ánh sáng sẽ chết sao?”

“Đúng vậy.”

Có lẽ Hứa Huy lại thức khuya, mắt thâm quầng, mí mắt lơ lơ, nửa mê nửa tỉnh.

Cậu mặc một chiếc áo ngắn tay, quần lửng, y phục mùa hè, để chân trần nằm trên ghế sofa.

Từ sau khi mở cửa rồi vào lại trong nhà, cậu không hề nhúc nhích, à không, cậu kéo Bạch Lộ đến ngồi ở ghế sofa giữa nhà, sau đó liền nằm xuống.

Bạch Lộ ngồi sát mé sofa, sau lưng là Hứa Huy chân dài tay dài.

“Cậu mấy giờ đi ngủ?” Bạch Lộ hỏi.

Hứa Huy mơ mơ màng màng đáp: “Chắc năm giờ.....”

“Chiều hay là sáng?”

“Sáng.....”

Bạch Lộ nhướn nhướn mày, không nói gì.

Hứa Huy nhúc nhích.

Họ ngồi quá gần nhau, gần đến nỗi mỗi một động tác của cậu, đều như đang dán vào Bạch Lộ.

“Cậu gọi mình tới làm gì.”

“Xem phim.”

Hứa Huy lật mình, từ dưới gầm của bàn trà kéo ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra, bên trong là đủ loại đĩa phim điện ảnh.

Hơi ngoài dự liệu của Bạch Lộ, đĩa phim của Hứa Huy đều là bản gốc, nhìn mác vỏ đĩa, đều là mua từ hiệu sách trong trung tâm thành phố.

Phim điện ảnh bao gồm rất nhiều, của Trung Quốc, ngoại quốc, tình cảm, chiến tranh, khoa học viễn tưởng, kinh dị.....

Tính sơ sơ đại khái là gần trăm bộ phim điện ảnh.

Đối với một học sinh cấp 3, đây là một số tiền không nhỏ.

Hứa Huy chia đĩa phim theo thể loại, muốn tìm gì vô dùng dễ dàng.

Cậu không hề sống bừa bãi..... Bạch Lộ nghĩ, thật ra, cậu sống cẩn thận hơn rất nhiều người cùng lứa tuổi. Bạch Lộ lơ đãng lật đĩa phim, tay chợt dừng lại.

Hứa Huy trông có vẻ nửa mơ nửa tỉnh, nhưng Bạch Lộ vừa dừng lại, ánh mắt của cậu đã dòm qua.

“À, ‘Kẻ Sát Nhân’.....” Giọng của Hứa Huy rời rạc, “Em còn nhớ không? Hôm đó coi chưa xong, tôi tới tiệm mua về.”

Cô đương nhiên nhớ.

Bạch Lộ khẽ ừ một tiếng, rồi muốn lật qua đĩa khác.

Tay chợt bị nứ lại.

Bạch Lộ ngoái đầu, Hứa Huy nằm nghiêng trên sofa, ngoẹo đầu nhìn cô, nói như đang dùng thủ đoạn vô lại: “Bằng không thì coi lại thêm lần nữa đi.”

“Không phải đã coi rồi sao?”

“Em coi hai lần, tôi mới một lần.”

Đầu ngón tay của Bạch Lộ run lên một cái, tay của Hứa Huy nắm càng chặt, còn lắc qua lắc lại.

“Được không hả?”

“Được.....”

Thật ra chả có ai xem phim.

Trong lúc đang chiếu, Bạch Lộ mắt dán vào màn hình, đầu óc thì không có ở đó.

Mà Hứa Huy thì cả mắt lẫn đầu óc đều không có ở đó.

“Làm việc có mệt không?” Cậu hỏi.

“Không.”

“Bệnh của em gái em đã đỡ chưa?”

“Không biết.”

Cô yên lặng nhìn màn ảnh, xem nhân vật chính lại bị rớt vào cảnh lao tù thêm lần nữa.

Cô không để ý rằng cậu đã ghé lại gần hơn. Mãi tới khi cậu mở miệng, cô mới giật mình phát hiện giọng nói của cậu sát hơn trước đó.

Nhưng không có chút gì vượt quá ranh giới, cậu đang thật sự quan tâm lo lắng.

“Đừng để mệt như thế..... Em coi người em bé tẹo thế này, nhìn như cọng giá vậy.”

Bạch Lộ lầm bầm: “Không đến nỗi.”

“Sao không đến nỗi.....”

Lại một hồi yên lặng.

Cậu ở lại bên cạnh Bạch Lộ, gập cong người, từ nơi của Bạch Lộ nhìn qua, trông như một con tôm lớn đang nằm cạnh mình.

Cậu nói chuyện không mang biểu cảm, mắt không biết đang nhìn phương nào.

“Nhỏ à, bữa đó tôi đã về nhà.”

Bạch Lộ cảm thấy hết thấy trong nhà rất yên tĩnh, chỉ có giọng nói khe khẽ của cậu.

Thời gian đọng lại trong một buổi chiều nhàn nhạt.

“Thật ra tôi cũng từng muốn ghé thăm, nhưng trước đây thường là những khi bố tôi về nhà, tôi mới quay về, ít ra có ông ấy, mọi người cũng không đến nỗi trở mặt.....”

Nhắc đến chuyện trong nhà, giọng điệu của cậu thiếu niên không cách nào nhẹ nhàng nữa.

Nhưng cũng không thể gọi là nặng nề, chỉ có sự mệt mỏi, cùng đường bí lối mệt mỏi.

Khuôn mặt của cậu vùi trong cánh tay, giọng nói lầm bầm: “Bạn tôi luôn nói không phải lỗi tại tôi, tuy tôi biết bọn họ chỉ đang an ủi tôi, nhưng những lúc không đối mặt được, liền xem những lời ấy như thật.....”

Bạch Lộ cảm thấy một bàn tay của mình bị Hứa Huy nắm lấy.

Bàn tay của cậu rất to, thon dài xương xẩu, lòng bàn tay có mồ hôi, đầu ngón tay đang run rẩy.

“Tôi rất muốn gặp Cu Hằng..... Nhưng tôi lại không biết gặp như thế nào, em ấy nhất định hận tôi chết được, cả nhà đều hận tôi chết được.”

Cậu nói lải nhải một mình rất lâu, sau cùng trong lúc không biết sao hơn, lại vô thức bắt đầu oán trách Bạch Lộ.

“Em đáng lẽ phải cùng phe với tôi chứ, hôm đó em không nên nói với tôi như vậy, vốn đang yên lành..... Cái dịu dàng lúc ban đầu em theo đuổi tôi nó đi đâu mất rồi, em mẹ nó chẳng còn tốt với tôi một chút nào nữa.....”

Bạch Lộ xoay đầu, trông thấy chiếc cổ mảnh mai của Hứa Huy, có mái tóc đen làm phong nền, da thịt càng thêm trắng nõn.

Bạch Lộ nhắc nhẹ tay, phủ lên trên.

Người của Hứa Huy rất nóng, có lẽ do cảm tình đang bị kích động.

Cậu vẫn còn đang lầm bầm, lúc cảm giác được bàn tay của Bạch Lộ đang đặt trên cổ mình, cậu hơi run lên, từ trong cánh tay quay đầu qua.

Một người kỹ lưỡng nhưng cô độc, trong mắt mang một chút tiều tụy.

“Gỡ kính xuống cho tôi xem chút.”

Bạch Lộ lắc đầu.

“Xem chút.”

Bạch Lộ khẽ nói: “Đừng khi không kiểm chuyện.”

Hứa Huy hơi cựa quậy trên ghế sofa, “Có phải ông đây tốt với em một chút, em liền được đàn ông chân lấm chân bùn?”

Bạch Lộ nghiêng đầu, vô thức gật gật.

Hứa Huy hít vào một hơi, Bạch Lộ cảm thấy cậu có lẽ muốn đắp lại một câu gì đó, ví dụ nói cho cô biết điều kiện của cậu cực kỳ tốt, các cô nàng xinh đẹp theo đuổi cậu cả đống, cô nếu không biết quý trọng thì đồ mất sẽ mất đi cơ hội.....

Nhưng Hứa Huy cái gì cũng đều không nói.

Hít xong một hơi, tự cậu nghẹn một cục, hai má phính phính, sau đó thở phào ra.

Cậu lại nhích gần hơn, cả người như ôm hờ Bạch Lộ.

“Ngủ chốc đi.” Bạch Lộ thì thầm, bàn tay nhẹ nhàng vuốt.

Cậu như một đứa trẻ được vỗ về, cuộn mình lại.

“Vậy tôi nằm một chốc.....” Cậu lẩm bẩm, “Em tự mình coi trước, đợi lát nữa tôi ngồi với em.....”

Bạch Lộ vuốt ve, Hứa Huy lại nói: “Đêm qua tôi không ngủ.....”

“Mình biết.” Giọng nói êm ái của cô mang theo một sự yên ổn, cậu nắm mắt lại, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Bạch Lộ nghiêng đầu.

Nét mặt của cậu khi ngủ rất trong sáng —— trong sáng và vô tội.

Bạch Lộ nhìn một hồi, dời ánh mắt trở về với cảnh sát phạt trên màn ảnh.

Chợt khẽ giật mình, nhớ đến cuộc đối thoại giữa cô và Ngô Hân Văn trước đó.

Ngô Hân Văn hỏi cô, liên quan đến việc tiếp cận Hứa Huy, cách suy nghĩ của cô hiện giờ có còn giống như lúc ban đầu hay không.

Cô trả lời đại, quá lâu rồi, không nhớ nữa.

Nay dường như một lời đã định.

IV. “Tạm Biệt”

25. Chương 25

Trung tâm mua sắm đã bắt đầu phát nhạc, điệu dàng tiến hành đuổi khách.

Tôn Ngọc Hà hai tay dứt túi, mặt đầy bất mãn đi sau Hứa Huy.

Vốn là tới khu phố đi bộ để chơi games, kết quả giữa chừng vị công tử này bỗng dưng cảm thấy nhàm chán, vứt hết một đám bạn bè, một mình chạy ra. Tôn Ngọc Hà không biết cậu ta lại mắc chứng gì, đành buông mấy game đã phải xếp hàng rất lâu, theo cậu ra ngoài, kết quả phát hiện cậu đi dạo trung tâm mua sắm.

“Cậu đi đã chưa hả.” Tôn Ngọc Hà ở phía sau ra sức giục Hứa Huy, “Mau mau quay về, tớ còn có hẹn Street Fighter với Đại Hải nữa, sắp sửa bắt đầu rồi.”

Ánh mắt của Hứa Huy bị một vật bằng thủy tinh trong cửa hàng chuyên bán đồ trang sức thu hút, một con thiên nga nhỏ đang lấp lánh dưới ánh đèn trong quầy hàng.

“Ê!” Tôn Ngọc Hà thấy Hứa Huy không thèm để ý đến mình, la lên một cách bất mãn.

Hứa Huy vừa sắp tới gần xem, vừa thờ ơ nói: “Cậu quay về được rồi, cũng đâu bảo cậu theo đâu.”

“Ê tớ nói cậu ——!” Tôn Ngọc Hà thật tình hết chỗ nói, một ngón tay chỉ chỉ vào Hứa Huy. “Cậu coi cái bộ dạng chết giấm của cậu này!”

Hứa Huy nghe cũng như không, nói với nhân viên bán hàng đứng bên cạnh: “Thứ này trong tiệm chị, trừ thiên nga ra còn có gì khác không vậy?”

Hứa Huy vốn đã trắng, đứng dưới ánh đèn sáng rực của tiệm, cũng giống như một món đồ trang sức trong suốt.

Cô bán hàng trẻ tuổi tươi cười hơn hờ phục vụ.

“Xin hỏi món khác ý là——”

“Con vật nào khác, đừng là thiên nga.” Hứa Huy nghĩ ngợi, “Có vịt không?”

Tôn Ngọc Hà đứng bên cạnh cười khẩy một tiếng, “Lại giả trò khác người phải không, ai là vịt, con mẹ nó tớ thấy cậu mới là vịt.”

Hứa Huy liếc cậu ta một cái, lạnh nhạt bảo: “Đừng tùy tiện dùng chữ vịt trên người của đàn ông.”

Tôn Ngọc Hà khựng lại, sau đó nhếch mép, “Cậu nói coi cậu có dâm không, ai lại nghĩ đến chỗ đó.”

Hứa Huy cười một cách giễu cợt, cô bán hàng không lớn hơn các cậu bao nhiêu tuổi đứng kế bên hơi đỏ mặt.

Hứa Huy nhìn qua, cô bán hàng ngập ngừng nói: “Ngại, ngại quá, món này hiện giờ không có mẫu hình vịt. Nhưng có gấu và thỏ, có muốn xem một chút không ạ?”

Tôn Ngọc Hà ở phía sau mắt kiên nhẫn nói: “Thì thiên nga cho rồi, mua lẹ chạy lẹ.”

Hứa Huy đầy kiên nhẫn, ôn hoà nói với cô bán hàng: “Lấy giùm em đi chị.”

“Xin đi theo mình.” Cô bán hàng dẫn Hứa Huy vào trong, Tôn Ngọc Hà ở phía sau vò đầu bứt tai.

“Lọt hố rồi, cậu hoàn toàn lọt hố rồi. Trời ạ, nói ra ai tin! Uống cho cái gương mặt kia của cậu, ngoài trông cứng trong thì nhão nhoét.”

Hứa Huy không lưu tâm, cười hì một tiếng, “Cậu có muốn mua gì cho Nhỏ Huệ không?”

“Cậu trả tiền hả?”

Cô bán hàng đặt gấu và thỏ lên mặt tủ cho Hứa Huy xem, Hứa Huy vừa xem vừa nói: “Được thôi, cậu nhìn trúng cái nào, tớ mua.”

Tôn Ngọc Hà bị nghẹn một phen, cắn cắn răng, nhìn bộ dạng của Hứa Huy đang nghiêm túc chọn quà, không biết sao hơi bực mình, nhưng còn chưa kịp nổi giận, lại chợt thấy xót xa.

Tâm sự xoáy nơi lồng ngực của cậu thiếu niên, cuối cùng bước tới đá cho Hứa Huy một phát.

Hứa Huy ngoái đầu, “Muốn ăn đực?”

Tôn Ngọc Hà chỉ con thỏ, “Cái này đi, đừng chọn nữa.”

“Cái này đẹp?”

“Ừ.” Tôn Ngọc Hà đáp bừa.

Hứa Huy gật đầu với cô bán hàng, cô bán hàng cầm đi gói lại tính tiền.

Xách túi đồ của cửa hàng đi ra, Tôn Ngọc Hà hỏi Hứa Huy: “Lâu lắm rồi chưa thấy cậu gọi cô ấy ra.”

Hứa Huy: “Bọn họ hôm nay thi giữa học kỳ, trước đó lo chuẩn bị cho kỳ thi ấy.”

“Chuẩn bị để thi? Cô ấy học giỏi lắm à?”

“Không biết.”

Tôn Ngọc Hà: “Trường nào?”

Cửa tự động không nhảy lăm, Hứa Huy nhấc chân lắc lắc, cửa mở, hai người ra khỏi trung tâm mua sắm.

“Không biết.”

“Sao cậu cái gì cũng không hỏi vậy?”

“Hỏi làm gì, không quan trọng.”

“Vậy bọn cậu làm gì với nhau?” Tôn Ngọc Hà hỏi xong, trong mắt mang chút tà ác nhìn cậu, “Hả, làm gì thế? Có phải đã vào thẳng chủ đề?”

Hứa Huy cười khẩy một tiếng, “Tớ không thèm trả lời cậu.....”

“Sao nào, cậu với cô ấy nước chảy đá mòn?”

Hứa Huy nhún vai.

Hai người đứng ngoài trung tâm mua sắm đốt thuốc lá.

Mặt trời sắp xuống núi, thời tiết cuối thu, gió càng ngày càng lạnh.

“Vài ngày nữa tớ tính về nhà một chuyến” Hứa Huy lầm bầm.

Tôn Ngọc Hà ngó qua, “Bố cậu về rồi?”

“Ừ.”

Nhắc đến chuyện gia đình của Hứa Huy, Tôn Ngọc Hà lựa lời cẩn thận.

“Vậy thì về xem xem..... Buổi tối ghé hả?”

“Không biết.”

“Đừng quá để bụng.” Tôn Ngọc Hà bĩu môi, “Hai mẹ đàn bà trong nhà cậu, muốn con mẹ gì thì kệ mẹ họ. Chuyện em của cậu cũng đâu phải——”

“Được rồi.” Hứa Huy nhú mày, cúi thấp đầu, rẩy tàn thuốc.

Tôn Ngọc Hà trề môi.

Mỗi lần nhắc đến chuyện trong nhà, cậu ta đều cảm thấy Hứa Huy có chút nắng mưa vô thường.

Hai người đều trầm lặng.

Yên tĩnh một hồi sau, cái cảm giác cô độc cầu mong được giúp đỡ ở Hứa Huy càng thêm rõ ràng.

Tôn Ngọc Hà không biết như thế nào có thể giúp được cậu.

Bọn họ đều muốn giúp cậu, nhưng chưa có ai tìm được lối vào. Đôi khi điều này làm cho cậu ta cảm thấy vô lực, Hứa Huy đối với bạn bè rất tốt, nhưng không ai biết làm cách nào để kéo cậu lên.

“Hà này.....” Hứa Huy nhìn mặt đất, tóc mái loà xoà trước trán, che đi đôi mắt của cậu.

Tôn Ngọc Hà ngẩng đầu rất nhanh, “Sao?”

Hứa Huy: “Tớ muốn lấy chút tiền từ bố tớ.....”

Tôn Ngọc Hà: “Tiền gì?”

Hứa Huy bình lặng nói: “Tớ không muốn để cô ấy phải ngày ngày làm thuê, tớ muốn lấy chút tiền đưa cô ấy, cho em gái cô ấy chữa bệnh.”

Tôn Ngọc Hà thoáng sửng sốt, hơi cảm khái: “Thích đến vậy sao?”

Hứa Huy nghe xong câu hỏi, không lập tức trả lời, suy nghĩ cẩn thận, sau cùng cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười ấy ngắn ngủi như ráng chiều phía chân trời, chớp mắt đã tan, nhưng chút ấm áp vẫn còn lưu lại.

Trong một khắc, bàn tay cầm điếu thuốc của Tôn Ngọc Hà không tự chủ được run lên, tựa như một vấn đề vẫn luôn vấy bẩn cậu ta đã bất ngờ tìm được quyết định.

Không cần biết đó là cách thức gì, có người đã tìm ra khế hở.

Hứa Huy giụi tắt điếu thuốc đã hút xong, ngẩng đầu lên, nhìn Tôn Ngọc Hà, nói: “Trước đây tớ đã suy nghĩ kỹ rồi, trong nhà đã không chứa nổi tớ, tớ cũng không muốn quay về, hiện giờ tớ đã trưởng thành, định xin bố tớ năm mươi vạn, là mượn thôi, sau này sẽ trả lại ông ấy.”

“Vậy lấy tiền xong thì sao?”

“Đợi cô ấy tốt nghiệp, xem cô ấy có muốn lên đại học không, nếu lên thì tớ theo cô ấy lên thành phố, không lên thì bọn mình ở lại đây.”

“Hả? Đi thành phố khác? Làm cái gì?”

“Tuỳ tiện làm chút gì đó.”

“Sống nổi không đó!?” Mắt của Tôn Ngọc Hà không khỏi tròn tròn, lấy tay đập mạnh một cái. “Cậu nhìn rõ bản chất của mình đi được không hả, mẹ nó cậu căn bản là một thằng số cậu ầm đó, năm mươi vạn đưa tớ thì đủ sống, đưa cậu không biết có đủ cầm cự trong một năm không mới là vấn đề!”

Hứa Huy nghiêng đầu, nhìn Tôn Ngọc Hà, hơi nghi ngờ hỏi:

“Số cậu ầm..... Tớ là vậy sao?”

Tôn Ngọc Hà cắn chặt răng, cậu ta không chịu nổi Hứa Huy như thế này, trong lòng tức nghẹn.

“Hà này, cậu tin hay không tin cũng được, tớ không phải số cậu ầm.” Hứa Huy xách túi quà.

“Vậy cậu bỏ nhà đi thì sau đó tính sao?”

Hứa Huy cũng hơi mờ mịt, “Tớ đang suy nghĩ từ từ.....” Tương lai có rất nhiều điều không chắc chắn, nhưng cậu vẫn cố hết sức tự cổ vũ nói, “Đi tới đâu tính tới đó vậy.”

Tôn Ngọc Hà chặc chặc hai tiếng, “Ồi, có bồ rồi là khác hẳn. Được, cậu nói vậy thì được.”

Hứa Huy lấy di động ra, nói: “Tớ phải đi tìm cô ấy, bọn mình hẹn gặp nhau tối nay.”

Tôn Ngọc Hà: “Vậy mình tớ quay về trước đây.”

Hứa Huy bị những lời dối thoại vừa rồi đẩy lên tâm sự, gật gật đầu chào tạm biệt.

*

Tiếng chuông thu bài vở của môn cuối cùng vang lên, giám thị vỗ tay trên bục giảng.

“Bạn ở bàn cuối thu vở thi và tờ đáp án, các bạn học còn lại hăng cứ ngồi yên tại chỗ.”

Sau trung tuần của tháng 11, gió Bắc bắt đầu buốt xương.

Hoa đã rơi hết, lá đều đã rụng.

Mặc quần áo cũng giống như bài tập cần phải làm, ngày một tăng lên.

Thời tiết cuối thu, trời luôn nhuộm một màu xanh xám xịt.

Bạch Lộ lưng đeo cặp, kéo cổ áo đồng phục lên thật cao, che đi nửa khuôn mặt, cắm đầu đi về phía cổng trường.

Sau lưng truyền lại tiếng bước chân, bờ vai lại bị vỗ một cái.

“Đi đây đây?”

Câu hỏi của Ngô Hân Văn càng ngày càng ngắn gọn.

Bạch Lộ nói: “Thi xong rồi, ra ngoài đi vòng vòng.”

Ngô Hân Văn: “Đừng đi nữa.”

Bạch Lộ không nói gì, Ngô Hân Văn cũng đeo cặp trên lưng, lầm bầm: “Tớ biết, lời nếu nói càng nhiều lần thì càng mất hiệu lực.”

Bạch Lộ: “Sẽ không.....”

“Nhưng cho dù mất hiệu lực, tớ vẫn nói.” Mặt của Ngô Hân Văn nghiêm túc nhìn cô, “Bạch Lộ, đừng đi tìm Hứa Huy, cậu không hiểu cậu ta.”

“Tớ cần phải hiểu cái gì?”

“Cậu không phải là đã.....”

“Không.”

Ngô Hân Văn nói một cách nặng nề: “Bạch Lộ, cậu không thể làm loại chuyện sai lầm này.”

“Cái gì mà sai lầm?”

“Bản thân cậu đi tìm cậu ta đã là một sai lầm!” Giọng Ngô Hân Văn chột danh lại, “Cậu thông minh như vậy, lẽ ra cậu đã phải hiểu chuyện này không có ý nghĩa từ sớm rồi, còn dây dưa như vậy làm gì?”

Bạch Lộ lặng thinh.

Ngô Hân Văn lại hơi không nhận được.

“Cậu thích——”

“Tớ nói không có.”

Gió rét lồng lộng như trong hoang dã.

“Tớ biết ngay mà..... Tớ biết ngay mà.....” Giọng của Ngô Hân Văn hơi run, lẩm bẩm, “Con người của Hứa Huy quá..... Tớ biết ngay sớm muộn gì.....”

“Ngô Hân Văn.” Bạch Lộ híp mắt lại, gằn từng chữ, “Tớ nói không có.”

“Vậy cậu đi tìm cậu ta nói cho rõ ràng đi!” Ngô Hân Văn hơi sức sục sôi, “Không có thì nói cho rõ đi. Bạch Lộ, chúng ta khác với cậu ta, cậu hiện giờ hao tổn thời gian cho cậu ta, cậu ta sẽ kéo cậu xuống bùn, cậu sẽ mất nhiều hơn được!”

Bạch Lộ: “Tớ hiểu những gì cậu nói.”

Cô cúi đầu.

Nếu còn tiếp tục hao tổn thời gian, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi.

Thật ra, hiện giờ mà nói, chuyện của Hứa Huy đã không còn giống như lúc mới đầu. Cô không thể không thừa nhận lời của Ngô Hân Văn rất có lý.

Con người này quá nặng ký, cô phải dùng không biết bao nhiêu hơi sức mới lay động được cậu, nhưng cô không dám làm thế.

“Cậu hiểu cái gì?” Ngô Hân Văn nói một cách kích động, “Hiểu thì đừng dây dưa với cậu ta được không?”

Yên lặng một hồi, Bạch Lộ mở miệng: “Cậu không cần khiêu khích tớ, tớ biết nên làm như thế nào.”

“Cậu muốn——”

“Tớ đã suy nghĩ rồi.” Giọng của Bạch Lộ rất khê, “Tớ đã suy nghĩ, mấy ngày này..... Tớ sẽ lo đâu ra đấy.”

Quả thực cô đã suy nghĩ xong.

Không nói gì cho cậu biết, cũng không giải thích gì, chỉ cắt đứt một giai đoạn không sáng tỏ.....

Ngô Hân Văn vốn không nghe rõ lời của Bạch Lộ, vẫn đang tiếp tục giảng. “Cậu không hiểu, cậu vốn không hiểu, mấy tháng trước tớ đã từng nói với cậu, cậu không nên——”

Cậu ta lải nhải một mình, Bạch Lộ đeo cặp lên lưng xoay người bỏ đi.

Lời nói đột nhiên ngưng bật, Ngô Hân Văn trông theo bóng lưng của cô, cắn cắn răng, như vừa có một quyết định.

*

Bắt xe về nhà, lúc Hứa Huy trông thấy Bạch Lộ, cô đang cúi đầu đứng trước bụi cây trước cửa khu nhà.

Hoa đã sớm không còn, cậu không biết cô đang nhìn gì mà thất thần.

Hứa Huy rón rén lại gần, vốn định nhào ra sau lưng hù cô một phen, kết quả lúc thực sự đứng trước tấm thân nhỏ bé kia, cậu lại thay đổi chủ ý, mở rộng vòng tay, từ sau lưng ôm lấy Bạch Lộ.

Bạch Lộ quay đầu lại, Hứa Huy cúi xuống nhìn cô.

“Không bị sợ.”

Bạch Lộ gạt tay cậu ra.

Hứa Huy đứng thẳng người, vừa đi về phía cửa nhà vừa nói: “Biết vậy đã hét lên hù em một phát cho xong.”

Vào trong nhà, Hứa Huy đổ gục xuống sô pha.

“Mệt quá.....”

Bạch Lộ vào bếp rót hai ly nước bưng ra, Hứa Huy vẫn còn nằm trên sô pha, chỉ là đã lật ngửa, đổi thành tư thế mặt nhìn lên trên.

Bạch Lộ đứng bên cạnh sô pha, “Mình sắp đổ nước xuống rồi.”

“.....”

Hứa Huy kéo Bạch Lộ ngồi xuống cùng, một tay cầm ly nước, một tay cầm túi đồ xinh xắn đưa cho Bạch Lộ.

“Quà.”

Bạch Lộ cầm túi đồ đặt qua một bên, “Uống hết nước đi.”

Hứa Huy uống ngụm nước, ngưng một chút, nói với Bạch Lộ: “Thì có được không?”

Bạch Lộ: “Chắc cũng tạm được.”

Hứa Huy: “Em có thể thi lên đại học không?”

Bạch Lộ nhìn Hứa Huy: “Để làm gì?”

Hứa Huy: “Không có gì, hỏi thôi.”

“Mình cũng không biết.....”

Qua một hồi, Hứa Huy hỏi một cách ngập ngừng: “Nhỏ à, em gái của em thiếu bao nhiêu tiền phẫu thuật?”

Bạch Lộ ngồi trơ trơ, mắt nhìn một góc của bàn trà.

Hứa Huy ngồi bên cạnh cô hỏi: “Hử? Thiếu bao nhiêu?”

Giọng của cô nhẹ đến nỗi không thể nhẹ hơn.

“Không bao nhiêu.”

Hứa Huy như thở phào một hơi, “Vậy thì tốt, quá nhiều tôi cũng không biết có thể gom được hay không, nếu ít thì bao nhiêu, mười vạn? hai mươi vạn?”

Bạch Lộ liếc mắt qua, lại vừa vặn thấy được ngay một bên của hộp đựng quà.

Đứng bật dậy.

Gian phòng này tựa như không còn nơi nào có thể đặt ánh mắt.

“Sao thế?” Hứa Huy làm tổ trong ghế sofa, “Nếu mà ——“

Bạch Lộ bỗng nhiên đưa mắt qua, Hứa Huy im bật. “Rốt cuộc là sao vậy?”

“Hứa Huy.”

“Ừ?”

Bạch Lộ nhìn vào mắt của cậu, lẩm bẩm: “Mình đi trước đây, qua vài hôm mình sẽ quay lại, mình có lời muốn nói với cậu.”

“Lời gì? À, đúng rồi..... Mấy hôm nữa tôi cũng muốn về nhà một chuyến.” Nói rồi Hứa Huy cười cười, “Tôi cũng có lời muốn nói với em.”

Bạch Lộ đeo cặp lên lưng, “Vậy thì tốt, quay lại nói sau, mình đi trước đây.”

Cô vội vã rời đi, Hứa Huy ở phía sau gọi với theo một tiếng cũng không kịp nghe.

Hứa Huy không hiểu gì, quay lại vào nhà, chợt trông thấy hộp quà trên sofa.

Bước tới gần, cầm túi xách lên, đặt trên bàn trà.

“Đồ cũng không cầm theo.....”

26. Chương 26

Trí nhớ của con người rất kỳ lạ, những thứ đã rất lâu rồi chưa nhắc tới, nội dung vốn tưởng đã lãng quên, có đôi khi sẽ bị một xúc tác nhỏ nhoi nào đó bất chợt gọi lại.

Ví như hiện giờ.

Trong nhà hiem hơi lấm mới có được chút không khí sôi động, Dì Ngô cùng với Vương Tiệp đang trong bếp nấu cơm, Hứa Huy ngồi cùng với Hứa Chính Cang ở trước bàn ăn.

Hứa Chính Cang đang xem một tờ báo.

Cảnh như vậy khiến cho Hứa Huy cảm thấy mơ hồ quen thuộc. Lúc cậu bắt đầu nhớ lại, phát hiện nhân vật chính của cảnh trong đầu mình luôn là Vương Tiệp và Hứa Dịch Hằng, tình cảm ấm áp của hai mẹ con họ đã kéo theo cha con có tính tình hơi buồn tẻ Hứa Huy và Hứa Chính Cang.

Hứa Chính Cang đã bao lâu rồi chưa về?

Chắc sắp một năm rồi, Hứa Huy không nhớ rõ nữa.

Không ai thích một gia đình như thế này, những năm gần đây, Hứa Chính Cang đem toàn bộ tinh lực đặt vào công việc, đàn ông luôn giỏi trốn tránh hoàn cảnh và tâm trạng phản diện, cũng giống như Hứa Huy.

Thức ăn được bưng lên, tài nghệ của Vương Tiệp và Dì Ngô rất khá, những món ăn bình dân cũng được chế biến hương vị vẹn toàn.

Vương Tiệp ngồi bên cạnh Hứa Chính Cang, Dì Ngô vốn định đi, bị Vương Tiệp gọi lại.

“Chị Ngô, cùng ăn đi mà.”

“Không cần không cần.” Dì Ngô vội vàng xua tay, “Khỏi lo cho chị, chị vào bếp ăn chút đỉnh là được rồi.”

Vương Tiệp nhìn bà ta, như muốn tìm chỗ nương tựa.

“Qua đây ngồi đi Chị Ngô.” Bà ấy vừa nói nhìn Hứa Chính Cang.

Hứa Chính Cang đã quá lâu chưa về nhà, không hiểu rõ tình huống như thế nào, nhìn thẳng vào người giúp việc, thuận miệng nói: “Được mà, ngồi ăn luôn đi, không phải người ngoài.”

“Chao ôi, vậy thì ngại quá.” Dì Ngô nói rồi ngồi xuống bên cạnh Vương Tiệp.

Một bữa ăn vô cùng nặng nề. Hứa Chính Cang hỏi han Vương Tiệp chuyện trong nhà, Vương Tiệp lầm bầm: “Không sao, mọi việc đều tốt.”

Hứa Chính Cang: “Tiền đủ tiêu không?”

Vương Tiệp: “Đủ tiêu.....”

Hứa Chính Cang: “Nếu không đủ thì nói với anh.”

Vương Tiệp: “Biết rồi.”

Hứa Chính Cang nhìn Vương Tiệp bộ dạng ủ rũ, thử góp ý: “Vài bữa nữa em đi chơi một chút đi, ở đây sắp vào đông rồi, em xuống phương nam du lịch cho khuây khoả, đừng cứ ngày ngày chờ ở nhà.” Lại nói với Dì Ngô, “Nếu tự mình đi sợ nhầm chán thì tìm người bầu bạn, mua chút đồ.”

Dì Ngô dè dặt chạm vào Vương Tiệp, “Có thể mà, ra ngoài ngắm phong cảnh, cũng thay đổi tâm trạng.”

Vương Tiệp chậm chạp lắc đầu, “Thôi, em đi không xong.”

Hứa Chính Cang: “Chỉ vài ngày thôi, cũng không lâu.”

Vương Tiệp siết chặt đũa, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Hứa Chính Cang.

“Vài ngày cũng không được, một ngày cũng không được, anh muốn đi anh đi.”

Dì Ngô thấy bầu không khí căng thẳng, vội vàng hoà giải, “Vậy thì không đi nữa, ở nhà cũng được.” Nói với Hứa Chính Cang, “Trong nhà tôi có con chó nhỏ vừa mới sinh một lứa chó con, tôi muốn đem qua cho bà chủ một con, con chó ấy rất đáng yêu!”

Hứa Chính Cang cũng không biết có nghe rõ hay không, gật đại, quay đầu gấp thức ăn. Trong lúc đảo mắt một vòng, trông thấy Hứa Huy đang ngồi ăn cơm, hỏi:

“Con thì sao, ở trường tới đâu rồi?”

Hứa Huy lầm bầm: “Vẫn thường.”

“Thành tích ra sao?”

Hứa Huy: “Vẫn vậy thôi.”

“Thi lên đại học không?”

Hứa Huy ngưng một chút, “Không thi.”

Hứa Chính Cang thở một hơi nặng nề, đũa cũng buông xuống.

“Con trước đây học hành không phải lo lắng, sao hiện giờ đến cả đại học cũng không thi nữa rồi? Thành tích rớt đến mức đó rồi sao?”

Hứa Huy lặng thinh không nói.

Hứa Chính Cang lại bảo: “Có ý muốn ra nước ngoài không, bố có một người bạn nói làm trong lãnh vực này, nếu con muốn ra nước ngoài bố nói ông ấy giúp con chuẩn bị một chút.”

Hứa Huy lắc đầu, “Không ra nước ngoài.”

“Vậy.....”

“Bố.” Hứa Huy ngược mắt, nhìn Hứa Chính Cang, “Bố đi với con một chút được không, con có chút chuyện muốn nói với bố.”

Hứa Chính Cang thoáng sửng sốt, Vương Tiệp cũng nhìn qua.

Dì Ngô ngó qua Vương Tiệp một cái, nói với Hứa Huy: “Chúng ta ăn cơm trước đã, mẹ cậu làm cơm rất lâu, đợi chút nữa sẽ nguội hết.”

Đầu mày của Hứa Chính Cang luôn nhíu quanh năm suốt tháng, hỏi Hứa Huy: “Chuyện gì?”

Hứa Huy: “Đi với con một chút.”

Hứa Chính Cang buông chén đũa, đứng dậy đi lên lầu hai, Hứa Huy theo sau.

Dì Ngô cũng buông đũa xuống, lầm bầm, “Chẳng tốt lành gì.....”

Vương Tiệp không nói một lời, cúi đầu ăn cơm.

Vào tới văn phòng, Hứa Chính Cang đóng cửa lại, ngồi vào ghế da, lấy một điều thuốc.

Hứa Huy đi thẳng vào vấn đề, “Con muốn mượn một chút tiền.”

Hứa Chính Cang nét mặt không thay đổi, “Mượn tiền?”

“Dạ.”

“Mượn bao nhiêu.”

Hứa Huy do dự một chút, “Năm mươi vạn đi.....”

Điều thuốc của Hứa Huy ngưng lại, “Năm mươi vạn? Con muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?”

Hứa Huy nói: “Con dọn ra ngoài sống.”

“Hiện giờ không phải con cũng sống bên ngoài sao?”

“Ý con nói là không về nữa.”

Hứa Chính Cang lẳng lẳng hút thuốc, Hứa Huy lại nói: “Tiền coi như con mượn của bố, bố có thể viết giấy cho mượn tiền, trong vòng năm năm con sẽ trả lại bố.”

Hứa Chính Cang không nói gì, một chốc sau, nói như rất hài hước, “Không về nữa.....” Ông không nhận được mắng một câu: “Con mẹ nó, cái nhà này thành ra cái dạng gì rồi?”

Hứa Huy cúi đầu, nhìn mặt đất.

Hứa Chính Cang đập bàn một cái, giọng nói mang cơn thịnh nộ. “Con nói xem mấy năm nay con toàn làm cái trò gì? Học không lo học, sách cũng không lo đọc, không sống cho ra hồn! Con đã bao lớn rồi? Hồi bố bằng tuổi con bố đã bắt đầu nuôi cả một nhà đầy người rồi!”

Hứa Huy rũ mắt, nghe bố mình giáo huấn.

Hứa Chính Cang càng nói càng giận, “Con không muốn học, bố không ép buộc con, ít nhất thì con nên biết lo cho gia đình đang hoang, cho ra dáng một người đàn ông! Con coi con hiện giờ đi!” Hứa Chính Cang đứng ngay lên, “Con ngó lại cái nhà này xem, yêu cầu của bố có cao không? Con nói coi yêu cầu của bố có cao không!?”

Hứa Huy bỗng ngẩng phắt đầu, khoé mắt mang theo sự bướng bỉnh.

“Không phải là con không muốn!”

Hứa Chính Cang: “Vậy là cái gì? Ai không cho con cơ hội hả, ai không ——“

Nói giữa chừng, cửa phòng xịch mở, Vương Tiệp đứng đứng ngay phía ngoài cửa, khoé mắt chực rách ra, nhìn Hứa Huy gắt gao.

“Tôi sao?” Bà ấy khẽ run rẩy hỏi, “Tôi không cho cậu cơ hội, ý của cậu là vậy đi.”

Dì Ngô nín chặt lấy Vương Tiệp ở phía sau, “Được rồi được rồi, đừng giận mà, chúng ta đi xuống dưới.”

Vương Tiệp gạt Dì Ngô ra, cũng không nhìn Hứa Chính Cang, vỗ vào lồng ngực mình, lớn giọng chất vấn Hứa Huy: “Có phải tôi không?! Có phải cậu đang nói tôi không cho cậu cơ hội!?”

“Mẹ nó cái cảnh này!” Hứa Chính Cang chịu hết nổi, cầm một chiếc gạt tàn trên bàn, dùng sức ném như trút giận xuống đất bang một cái, mảnh vỡ bay tứ tán.

Xoay người bỏ đi.

Bước chân xuống lầu rầm rập, tựa như không muốn ở lại thêm một giây nào nữa.

Rất nhanh, dưới lầu ầm một tiếng, cửa nhà sập lại, người trên lầu đều nghe tiếng xe nổ máy trong sân, nhưng cũng tựa như chưa nghe thấy.

Vương Tiệp từ từ bước tới gần, đứng trước mặt của Hứa Huy.

Dáng người Hứa Huy cao hơn bà ấy rất nhiều, bà ấy ngẩng đầu, giọng nói dịu nhẹ lạ thường.

“Hứa Huy, cậu biết chuyện của tôi với bố cậu phải không.”

Hứa Huy quay đầu đi, Vương Tiệp không cho cậu cơ hội trốn tránh, “Tôi với bố cậu là bạn từ tám bé, tôi lớn lên cùng ông ấy, lúc ông ấy không đáng một xu, là tôi luôn ở bên ông ấy, là tôi..... Đến lúc ông ấy có tiền thì mẹ cậu giành lấy, chúc say ông ấy rồi sinh ra cậu.”

Hứa Huy bước về phía cửa, bị Vương Tiệp níu lại.

“Lúc mẹ cậu mới chết, bố cậu sợ cậu không chịu nổi, tôi đành phải sống với Cu Hằng ở ngoài, không danh không phận, mãi cho tới khi cậu lên cấp hai mới gả vào nhà. Cu Hằng do không có bố, từ nhỏ đã bị bao nhiêu ức hiếp, nhưng xưa giờ nó chưa bao giờ oán trách. Nó ngoan như thế, yêu thích cậu như thế, nó yêu thích cậu như thế——“

Cánh tay đang bị Vương Tiệp dùng sức mà kéo, Hứa Huy lớn tiếng nói: “Buông tay!”

Giọng của Vương Tiệp càng lúc càng thê thiết, giống như đang đòi mạng.

“Nó yêu thích cậu như thế! Thức khuya không biết bao đêm để làm quà sinh nhật cho cậu, sao cậu có thể nhẫn tâm! Sao cậu lại không dung thứ được chúng tôi như thế! Có phải chúng tôi nợ mẹ con cậu không, có phải không hả——! Cậu nói tôi không cho cậu cơ hội, cậu có cho tôi chưa, tôi cầu xin cậu cũng cho chúng tôi một cơ hội được không, tôi đem Cu Hằng đi, chúng tôi không tới nữa, chúng tôi sẽ không bao giờ tới nữa——“

“Buông tay!”

Hứa Huy rút cuộc vẫn là một chàng trai lớn xác, vùng được ra khỏi Vương Tiệp muốn tông cửa xông ra.

Dì Ngô đứng xó rợ trước cửa, Hứa Huy đưa tay gạt một cái, sơ hở chút thời cơ liền bị Vương Tiệp chụp được về.

Bà ấy xoay người Hứa Huy lại, để cậu nhìn thẳng vào mặt mình.

Va vào trong đôi mắt già nua ấy, Hứa Huy chợt dâng lên một nỗi sợ hãi từ dưới tận đáy lòng.

“Tôi sẽ không tha thứ cho cậu, cậu đã phá huỷ cả đời của chúng tôi.” Vương Tiệp gằn từng chữ một, miệng đầy mùi tanh của máu, tựa như muốn hoà toàn bộ sức sống còn lại của mình vào trong những lời nguyên rửa.

“Cậu nếu như còn là người, thì nên tự mình đi xuống địa ngục.”

Hứa Huy run rẩy rút hai cánh tay ra, Vương Tiệp nói phía sau lưng cậu: “Cậu không xứng đáng được sống tốt, cậu không xứng đáng.....”

Hứa Huy xông xuống lầu, tới vài bậc cuối của cầu thang nhảy luôn xuống, dùng sức đẩy mạnh cánh cửa ra, gió rét rít vào tận xương tuỷ, cậu mới cảm thấy như được sống lại.

Hai vệt bánh xe rõ rệt in trên mặt đất, đó là lúc mới rồi Hứa Chính Cang rời đi để lại.

Chân của Hứa Huy dài, bước đi rất lớn, bước phần phật ra khỏi tiểu khu.

Sáu giờ rưỡi tối, đúng ngay giờ cơm chiều, đi trên đường, bất cứ nơi nào cũng có thể ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Xoong nồi chén đĩa, củi gạo muối dầu, đầy ắp cảnh tượng của nhân gian.

Hứa Huy ra khỏi tiểu khu bằng bước chạy, mù quáng đi trên con phố lớn. Xe từng chiếc từng chiếc một lướt qua bên người, ai ai cũng vội vã hối hả, mau mau lo tiến tới mục đích nào đó của mình.

Tựa như chỉ có một mình cậu, không biết sẽ đi về đâu.

Âm thanh của người phụ nữ truy đuổi cậu, vang lên trong đầu hết lần này đến lần khác.

“Cậu nếu còn là người, thì nên tự mình đi xuống địa ngục.”

“Cậu không xứng đáng được sống tốt.....”

“Cậu không xứng đáng.....”

Gió bắc thổi qua, mồ hôi khô cạn.

Da đầu Hứa Huy run lên.

Nhìn khắp bốn phía, giữa những ồn ào phiền phức không ngớt của thế giới này, có một giây kia, cậu chỉ có thể nghe thấy hơi thở của chính mình.

Lục di động ra, ngón tay của Hứa Huy run rẩy, cực kỳ nhanh chóng bấm một dãy số.

Cậu biết lúc này Bạch Lộ sẽ không bắt điện thoại, nhưng cậu vẫn không nhịn được.

Lắng nghe mười mấy tiếng chuông đều đặn vang lên, mãi cho đến khi bị cắt đứt, lòng của Hứa Huy từ từ ổn định lại.

Đây là cách cậu tự tìm được, một loại thuốc an thần, một nơi để nương náu.

Cậu không biết loại cảm giác này đến từ đâu, cậu cũng không muốn tìm hiểu thêm.

Ở những năm tháng thuần túy đơn giản này, không có gì đòi hỏi lý do.

Vẫy một chiếc xe taxi lại, Hứa Huy ngồi vào hàng ghế sau, ngắm nhìn từng hàng cây khô và đèn đường chớp qua rồi biến mất ngoài cửa sổ.

Di động vẫn nằm trong lòng bàn tay, nhưng không còn bị siết chặt như trước đó.

Lúc về đến nhà đã là tám giờ, đầu óc cậu rất hỗn loạn, không về nhà ngay, thay quần áo xong đi qua đi lại trên con đường nhỏ trước cửa nhà.

Lâu lâu ngó đồng hồ.

Cậu đang đợi đến mười giờ, lúc đó Bạch Lộ sẽ nhận điện thoại.

Thời gian chậm đến không thể tưởng tượng, Hứa Huy thuận tay bút một chiếc lá trên bụi cây, thổi một cái làm cho nó bay đi.

Trời đêm giá lạnh, đã thấp thoáng thấy được khói trắng khi hà hơi.

Lá còn chưa rớt xuống đất, phía sau đã vang lên tiếng.

“Hứa Huy!”

Hứa Huy ngoái đầu, trông thấy một cậu con trai đứng ở đằng sau, cách cậu không xa.

Cậu ta bước tới gần, dáng người hơi gầy, rất linh lợi, mặc một bộ đồng phục mùa thu màu xanh nước biển đậm, trên ngực phía bên trái có một phù hiệu hình tròn, bên trong là một cánh chim đang ngược đầu bay cao.

Phù hiệu của Lục Trung.

“À.....” Lúc đến gần, Hứa Huy nhận ra cậu ta. “Ngô Hân Văn.”

Ngô Hân Văn bước tới, cười cười với Hứa Huy, “Lâu rồi không gặp nhỉ.”

Hứa Huy gật gật đầu.

Ngô Hân Văn: “Ồ gần nhau, nhưng giờ tan học của chúng ta không giống nhau.”

Hứa Huy khẽ cười một tiếng, “Ừ.”

Ngô Hân Văn bị tiếng cười này làm hoảng hồn, tay xách cặp không khỏi bất giác siết chặt.

Cậu vẫn y như trước đây

Không, cậu còn hơn cả trước đây.

Trông Hứa Huy như không hề có gì muốn nói với Ngô Hân Văn, chỉ đơn giản chào một tiếng, lại nhấc tay nhìn giờ, xoay người đi ra phía ngoài.

Cậu mặc một chiếc áo len màu xám đậm, bóng lưng mảnh mai gọn gàng, Ngô Hân Văn trông theo cậu đang chậm rãi tiến vào bóng tối, trong đầu chớp nhoáng đưa ra một quyết định.

Ánh mắt kích động.

“Hứa Huy, tớ có chuyện muốn nói với cậu!”

Ánh mắt vẫn còn rơi trên đồng hồ nơi cổ tay, cậu chán ghét chiếc kim đồng hồ sao xoay quá chậm..... Hứa Huy dừng bước nơi đầu ngõ.

Ngoái đầu, khẽ giọng.

“Ừ?”

27. Chương 27

Những năm gần đây truyền thông luôn đưa tin về môi trường, thao thao bất tuyệt về hiệu ứng nhà kính, hâm nóng toàn cầu.

Nhưng trận tuyết đầu tiên của năm nay đến sớm hơn mọi năm.

Không biết có phải ông trời cũng thích đóng kịch.

Sáng Chủ Nhật, tuyết đã bắt đầu rơi, trời xám mịt mờ, mây dày đặc, nhìn không thấy mặt trời.

Phương Bắc mà đổ tuyết, quá bình thường, bọn học sinh hoàn toàn không có chút cảm giác thơ thần gì với trận tuyết đầu mùa, chỉ cảm đầu lo làm bài tập.

Ngô Hân Văn hôm nay đến muộn.

“Ôi, rốt cuộc bắt đầu lười biếng rồi phải không.” Lý Tư Nghị gật gù nói.

Bạch Lộ ngưng bút, nhìn chỗ ngồi trống vắng bên cạnh.

Trong ấn tượng của cô, Ngô Hân Văn chưa từng xin nghỉ học.

Có một dạo xôn xao vụ cúm gia cầm, cả trường đặt giới nghiêm, mỗi sáng sớm giáo viên đeo khẩu trang đứng ngay cửa lớp đo nhiệt độ cơ thể, từng người một bước qua cửa khẩu. Hôm ấy Ngô Hân Văn bị cảm lạnh, hơi sốt nhẹ, giáo viên bảo cậu ta quay về, Ngô Hân Văn đánh chết cũng không chịu đi, cuối cùng có người thu bằng bài giảng của giáo viên trong lớp, cậu ta mới chịu quay về nhà dưỡng bệnh.

Quay đầu lại, Bạch Lộ lấy di động ra ở dưới bàn học, soạn một tin nhắn.

“Trưa nay mình ghé.”

Viết xong cô mở danh sách liên lạc, nhẹ nhàng bấm vào tên “Nhấn Đông” trong đó.

Gửi xong tin nhắn, Bạch Lộ tiếp tục làm bài tập.

Vẫn hơi có chút phân tâm.

Lần đầu tiên Hứa Huy trả lời tin nhắn chậm như vậy, ngắn như vậy.

Một chữ——

“Được.”

Bạch Lộ ngược đầu, trông thấy bông tuyết mênh mông ngoài cửa sổ.

Không có lấy một chút hơi ẩm, trong phòng không có máy sưởi, ngồi bên cạnh cửa sổ, lạnh đến buốt xương.

Mãi đến tận khi tan học buổi trưa, Ngô Hân Văn cũng không tới lớp.

Bạch Lộ đeo cặp lên lưng đi ra ngoài.

Bao nhiêu hơi ẩm còn sót lại đang chống cự, nhiệt độ ngắc ngoải ở không độ.

Trận tuyết đầu không giữ được, rơi xuống đất liền tan, đường xá lầy lội trơn trượt.

Bạch Lộ không che dù.

Cô có mang dù, nằm ở trong cặp, nhưng cô lười lấy ra.

Trong một ngày như thế này, cô làm gì cũng cảm thấy không có sức.

Băng qua đường lớn, tiến vào con hẻm, Bạch Lộ đến trước nhà Hứa Huy.

Cửa không đóng, Bạch Lộ vào nhà, phát hiện rèm cửa lại buông hết xuống.

Hôm nay không giống như trước đây, trời vốn đã u ám, còn buông hết rèm, trong nhà tối hù như ban đêm.

Trên TV đang chiếu phim, trên ghế mơ hồ thấy có người đang nằm.

Bạch Lộ đến bên cửa sổ, tay đặt trên rèm cửa, toan kéo lên.

“Dừng.....”

Từ sofa đằng sau lưng truyền đến một giọng nói trầm nén.

Tay của Bạch Lộ kéo rèm một cái, Hứa Huy y như một con chuột trũi không thể nhìn thấy ánh sáng, ôm lấy đầu, yếu ớt nói:

“Dừng dừng.....”

Tay của Bạch Lộ liền ngưng, lại kéo rèm buông hết xuống.

Xoay người quay trở về, được nửa đường Hứa Huy lại nói, “Cũng đừng mở đèn.....”

Bạch Lộ nhìn cậu trong bóng tối.

Giọng của Hứa Huy rất rất nhỏ, giống như đang thương lượng.

“Cứ để vậy nói đi”

Bạch Lộ bước đến gần, “Sao vậy.”

Cô nhìn không rõ mặt của Hứa Huy, nhưng nghe giọng, có cảm giác như cậu hơi có chút không đúng.

“Không có gì.” Hứa Huy từ ghế sofa ngồi dậy, người như đang mơ mơ màng màng.

Bạch Lộ bước một bước, suýt vấp ngã. Cô cúi đầu, mặt đất hỗn loạn lẫn lộn những vỏ bia.

“Đem qua bạn ghé à?”

Hứa Huy làm gì cũng chậm hơn ngày thường nửa nhịp.

“Không.....”

Bạch Lộ: “Không phải toàn mình cậu uống đấy chứ.”

Hứa Huy không nói gì.

Bạch Lộ cúi người lượm vỏ chai lên, đặt qua một bên, “Tửu lượng của cậu bao nhiêu mình biết.”

Hứa Huy cúi đầu, hai tay khép một cách lỏng lẻo.

“Ừ, chuyện gì của tôi em đều biết hết.....”

Sau khi Bạch Lộ thu dọn qua loa một chút, lại ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh.

Cô dần dần đã thích ứng với bóng tối, cũng trông thấy rõ Hứa Huy đang lặng lẽ ngồi trong bóng tối.

Tối đen như thế này khiến cho sự tĩnh lặng của Hứa Huy được phóng đại đến vô hạn.

Bạch Lộ bỗng không biết nên mở miệng như thế nào.

Hứa Huy nhắc hai tay xoa xoa mặt, nói: “Em ăn cơm chưa.”

“Ăn rồi.” Bạch Lộ hỏi, “Cậu thì sao.”

Hứa Huy không trả lời, lại thêm một lúc, Bạch Lộ trông thấy Hứa Huy quay đầu qua, vươn tay vẫy cô.

“Qua đây ngồi.”

Bạch Lộ đứng dậy, ngồi xuống bên cậu.

Mùi rượu rất nặng.

Người có tửu lượng kém, trong cơ thể thiếu chất xúc tác, không thể nhanh chóng phân hoá chất cồn, cho nên mùi rượu trên người sẽ nặng hơn người có tửu lượng cao rất nhiều.

“Hai hôm trước tôi đã ghé về nhà.” Hứa Huy thì thầm.

Tuy giọng rất thấp, nhưng Bạch Lộ cũng nghe ra, cổ họng cậu đã khản đặc.

“Vậy à.....”

“Tôi lại cãi nhau ở nhà một trận.”

Bạch Lộ cũng cúi đầu, hai người ngồi sóng vai nhau, giống như hai học sinh cấp 1.

Bạch Lộ nghe lời Hứa Huy nói, khẽ ừ một tiếng, hỏi: “Cãi có thắng không.”

Đầu của Hứa Huy càng cúi thấp, “Không có.....”

Cổ họng của cậu đã khản không tưởng tượng nổi, Bạch Lộ lấy từ trong cặp ra một bình nước, đưa cho Hứa Huy.

Hứa Huy nhận lấy, nói lời cảm ơn.

Hai tay cầm, hai ba lần cũng vẫn không xong.

“Tôi không dùng sức được, em giúp tôi.”

Bạch Lộ cầm lấy nước, “Rốt cuộc tối hôm qua cậu làm gì vậy.” Vận xong đưa trả lại cho Hứa Huy, Hứa Huy ngửa đầu uống vài ngụm.

Cô coi như những khác thường ở nơi cậu là do những gì đã trải qua khi ghé về nhà.

“Là lần này không thắng, hay là vẫn mãi chưa bao giờ thắng?”

“Vẫn mãi chưa bao giờ.” Hứa Huy lầm bầm, “Chưa từng thắng được lần nào..... Không thể thắng nổi.....”

Bạch Lộ khẽ thì thầm: “Đồ ngốc.”

Hứa Huy khom người, “..... Là rất ngu ngốc.”

Phim đã chiếu xong, màn ảnh dừng lại ở một hình ảnh đẹp ghi chữ cảm ơn.

“Tôi nói với bố tôi, tôi muốn rời khỏi nhà.” Hứa Huy thì thầm, “Tôi mượn của ông ấy một ít tiền, tính tự mình ra ngoài sống.”

Bạch Lộ: “Đi đâu.”

“Tôi cũng không biết.” Hứa Huy ngưng một chút, giọng điệu không chắc chắn, nói, “Sáng nay ông ấy gọi điện thoại cho tôi, nói là đã đồng ý với yêu cầu của tôi. Lúc đó tôi mơ mơ màng màng, ông ấy còn mắng cho tôi một trận.”

Bạch Lộ lặng yên nghe, một mình Hứa Huy tiếp tục nói.

“Trước đây tôi đã từng nói với Hà, hẳn nói tôi là số cậu ảm, sẽ không sống nổi ở ngoài. Khi ấy tôi đã phủ nhận, nhưng hiện giờ tôi lại có chút không chắc chắn..... Từ bé tôi chưa từng chịu qua khổ cực nào, cho dù trong nhà có xảy ra chuyện gì, ít nhất chưa bao giờ phải lo lắng vì tiền.”

Bạch Lộ nhẹ nhàng ừ một tiếng, hai tay Hứa Huy nắm lấy nhau.

“Nhỏ à, em có biết không, sáng nay bố tôi nói ông ấy đồng ý với yêu cầu của tôi, vài ngày nữa sẽ chuyển tiền tới. Một khắc khi ông ấy ngắt điện thoại, tôi bỗng nhiên có một loại——“

Cậu ngưng một chút, nghẹn ngào trong cổ họng, phải dùng sức mới có thể nói tiếp.

“Tôi bỗng dưng có loại cảm giác như tôi không còn gì cả.”

Hai tay của cậu dùng sức, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

“Tôi.....”

“Hứa Huy.”

Bạch Lộ quay đầu, ngắt lời cậu.

Hứa Huy nhìn cô theo bản năng.

Cô hiểu ra lý do vì sao cậu không mở đèn, không kéo rèm cửa sổ.

Cậu đã khóc quá nhiều, mắt sưng húp đỏ quạch.

Bạch Lộ nhìn cậu không chớp mắt.

“Lúc không nhà không đường để đi, mới có thể trông thấy bản lĩnh của một người đàn ông. Cậu đừng để bản thân mình dọa sợ đến tê liệt.”

Hứa Huy yên lặng nhìn cô chăm chú.

“Em cùng đi với tôi không.”

Lòng Bạch Lộ hoảng hốt, sắc mặt không thay đổi, khẽ lắc đầu.

Hứa Huy vẫn còn nhìn cô, “Đi với tôi.....”

Bạch Lộ vẫn tiếp tục lắc đầu, cánh tay bị Hứa Huy nắm lấy.

Không trách cậu vẫn không nổi cái nắp chai, những ngón tay dài không một chút sức lực.

Nhưng cô cũng không giãy ra.

“Em nói đi, em muốn thi vào đại học nào?” Hứa Huy nhìn cô một cách gian nan, “211, 985..... Muốn đi nơi nào, muốn ở lại đây hay muốn đi tỉnh khác.”

Bạch Lộ hơi hốt hoảng, “Cái gì?”

“Nói đi.”

Bàn tay của Hứa Huy lần lần khôi phục lại được sức lực.

“Tiền tôi cho em, em muốn dùng cho ai thì em dùng. Em nhất định sẽ muốn lên đại học, tôi theo em lên thành phố.”

Bạch Lộ vùng ra khỏi tay của Hứa Huy, đứng bật dậy.

“Cậu nói gì.”

Hứa Huy nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt phức tạp, dần dần hình như mang theo tức giận.

“Còn không đủ?”

Cổ của Bạch Lộ thít lại, “Cậu đang nói gì?”

“Tôi đang nói gì?”

Hứa Huy dường như muốn cười, nhưng thử vài lần vẫn cười không ra, cuối cùng không khống chế được hoá thành tiếng nghẹn ngào.

“Em không biết tôi đang nói gì?”

“Hả? Bạch Lộ?”

Tay chân lạnh ngắt.

Trước đây cậu vẫn từng gọi tên cô rất nhiều lần, nhưng cô rất nhạy bén cảm nhận được, đây là lần đầu tiên cậu gọi tên của cô (1).

(1) Lần này chữ Lộ Hứa Huy dùng là đúng tên, không còn là “Cò” nữa.

“Hứa Huy”

“Em nói.”

Cậu dứt khoát kiên quyết nhìn cô, đợi câu trả lời của cô —— hoặc là lời giải thích.

Bạch Lộ bị thái độ này của cậu làm bình tĩnh, đứng thẳng người, nhìn cậu.

“Không có gì.”

“Không có gì?”

Im lặng vài giây, Bạch Lộ lại lên tiếng: “Không có gì.....”

Hứa Huy chậm rãi từ sofa đứng dậy.

Hình như cậu gầy đi, chỉ mới trong vòng vài ngày.

“Bạch Lộ.....”

Cậu chỉ gọi một cái tên, giọng nói lại không khỏi run rẩy.

Nghe không ra là uất ức, là đau lòng, hay là phẫn nộ.

“Em không thể thế này.”

“Thế nào?”

Môi của Hứa Huy mở ra khép lại, mấp máy mấy lần.

Cậu vì câu hỏi ngược lại của Bạch Lộ mà hít sâu một hơi.

“Thế nào?” Hứa Huy chỉ Bạch Lộ, lúc cất cao giọng, cổ họng khản đặc càng thêm rõ rệt.

“Em còn hỏi tôi thế nào? Đến lúc này em còn vờ vịt với tôi?”

Vào đông, trời cuộc cũng khá lạnh, Bạch Lộ nhấc hai tay, ôm lấy mình.

Nhìn thẳng vào mắt Hứa Huy.

Hứa Huy vẫn còn đang chỉ cô, gương mặt tiêu tụy của cậu càng thêm nổi bật. “Em vẫn không có gì để nói với tôi à?”

Môi Bạch Lộ mím thành một đường chỉ, cũng đang bướng bỉnh khăng khăng giữ vững điều gì đó.

Hứa Huy như một khối thủy tinh chỉ một khắc sau sẽ vỡ nát, gật gật đầu, nước mắt nước mũi cùng chảy ra.

“Được, vậy em xin lỗi tôi, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì đã xảy ra.....”

Bạch Lộ vẫn im lặng như cũ.

Hứa Huy bỗng nhiên khản giọng gào lên, “Con mẹ nó em xin lỗi cho tôi——! Trước đây không phải em rất hay nói xin lỗi sao! Thế nào mà bây giờ lại không nói được nữa rồi!? Sao đến lúc nên nói thì không nói nữa!”

Ngón tay của Bạch Lộ siết chặt lại trong vô thức, “Vì sao tôi phải xin lỗi cậu, cậu đã bao giờ xin lỗi chưa.”

Hứa Huy nhìn cô một cách bình tĩnh. “Tôi đối với em, không cần phải xin lỗi.” Cậu vẫn cãi bướng, “Người nào khác tôi mặc kệ, không dính dáng gì đến tôi!”

Bạch Lộ đeo cặp lên lưng, xoay người bỏ đi.

Hứa Huy dĩ nhiên sẽ không thả cho cô đi, sức lực của cậu lại hồi phục.

Họ giằng co ở trước cửa, Hứa Huy ấn chặt cửa, khoá cô ở chính giữa.

“Tôi đối xử với em tốt hay không, tự bản thân em biết!”

Bạch Lộ tìm cách đẩy cậu ra, “Vậy người khác đối xử với cậu có tốt không? Có phải cậu cũng biết hay không?”

“Tôi mặc kệ!” Hứa Huy có chút cuồng loạn, “Là tôi tìm đến em, tôi tìm đến em! Người khác tôi mặc kệ, em không đối xử với tôi như vậy được! Mẹ kiếp, tôi có đối xử tệ hơn với bọn họ đi nữa, người em nên nghĩ giùm trước nhất cũng nên là tôi!”

Bạch Lộ biết đẩy không ra, dứt khoát không tốn công nữa.

Cô nhẹ nhàng nhìn cậu.

“Không phải cậu tìm đến tôi, là tôi ‘để cho cậu’ tìm đến tôi.”

Hơi thở phì phò của Hứa Huy rơi trên trán cô, tóc mai khẽ lay động.

Cằm của cô hơi nhếch lên, “Tránh ra đi.”

Giọng nói rất thấp, nhưng không còn chỗ thương lượng.

“Được, được..... Em không muốn xin lỗi, vậy bây giờ trước mắt không xin lỗi.” Hứa Huy rút cuộc nhượng bộ, “Chúng ta nói cái khác.”

Hơi thở của Bạch Lộ cũng tăng nhanh.

“Không có cái khác.”

“Có.....”

“Không đâu.”

Hứa Huy bước bình la lớn, “Tôi nói có! Sao lại có thể không có!”

Bạch Lộ dựa vào chiếc cửa sắt lạnh buốt, ngược đầu, nhìn Hứa Huy đang gần trong gang tấc.

“Thật là không có, tôi đến để nói điều này.”

Hứa Huy nghiêng rằng: “Không được.”

Bạch Lộ thử tìm cách xoay mình trong không gian chật hẹp, lại nghe tiếng nghen ngào của cậu.

Khoảng cách quá gần.

Nước mắt như oà vỡ trực tiếp vào tim cô.

Cậu lại trở nên yếu đuối.

“Tôi chỉ nghĩ đến một cái tương lai Bạch Lộ.”

Cô không mở miệng.

Hứa Huy chợt cười lạnh một tiếng, “Em muốn thay thế bạn mình trả thù tôi, ít ra cũng phải nhìn thấy hiệu quả rồi mới đi chứ.”

Bạch Lộ nhìn cậu, “Bây giờ đã có rồi.”

Thế là nụ cười lạnh cũng không giữ nổi nữa.

Trầm lặng lại một lần nữa lan tràn, Hứa Huy cúi thấp đầu.

“Bố tôi vừa gọi điện thoại cho tôi xong..... Em ít ra cũng đừng lấy ngày này.....”

Bạch Lộ: “Hôm nay tôi ở lại, thì ngày mai cũng sẽ ở lại.”

“Vậy thì ở lại đi!”

Bạch Lộ chậm chạp lắc đầu, “Hứa Huy, tôi không phải vì muốn ở lại mà đến.” Nói xong, lại thêm, “Hôm nay không phải, ban đầu cũng không phải.”

Hứa Huy không nói gì, Bạch Lộ nói tiếp: “Nhưng tôi cũng chưa hề nghĩ sẽ giống như tình trạng hiện giờ.” Cô nhìn về phía sofa, nơi đó có một túi giấy.

“Kia là những vật cậu tặng tôi, hoá đơn đều ở trong đó, trả được thì trả hết đi.”

Lúc ánh mắt của cô quay về lại, vừa vặn gặp ánh mắt của cậu.

Yên lặng hồi lâu, Hứa Huy buông tay.

Tựa như cậu đã cam chịu rồi.

Cam chịu là một cảm giác hiện giờ không hề xa lạ đối với cậu.

“Vậy tôi hỏi em lần cuối cùng.....” Cậu chậm chạp đứng thẳng người, giọng nói do vừa la hét mới rồi, đã mang chút kiệt sức.

“Lúc em ở bên tôi, thích tôi không?”

“Không.”

Hứa Huy cười, xoa xoa cổ, nguyên một buổi tối, lần đầu tiên cười được nhẹ nhàng như vậy, chắc chắn như vậy.

“Bạch Lộ, em gạt——“

“Là không nói cho cậu hay.”

Nét cười đông lại ngay lập tức, rồi sau đó từ từ tan biến.

Cô xoay người mở cửa, ngoái đầu nhìn cậu một lần chót.
Bỗng dưng muốn nói một câu dừng khóc nữa.
Trong lòng có sợi dây đang kéo căng, rốt cuộc cũng không nói ra khỏi miệng.
Tuyết đầu mùa cùng hoa sương. Gió rét cùng mưa bão.
Em để hết lại ở nơi này.
“..... Hứa Huy, tạm biệt nhé.”

28. Chương 28

Từ trong toà nhà bước ra, Bạch Lộ đứng thẩn thờ một hồi, giống như bị những hình ảnh đóng khung trong cánh cửa kính thu hút.
Vuông vức góc cạnh, giống như một bức tranh.
Trong tranh có cây khô trời xanh, tuyết trắng đầy cành.
Chỉ có mấy giây đồng hồ, chớp mũi đã bắt đầu ướt ướt.
Hôm nay trời âm u, không có nắng, cũng thiếu sắc màu tươi vui. Nhưng so với căn phòng kia, thế giới bên ngoài vẫn muôn màu như cũ.
Bạch Lộ cúi đầu, bước vào trong tuyết, hít thở không khí lạnh băng.
Bước đi trên đường, đầu óc trống rỗng.
Mới là xế chiều, nhưng cô cứ cảm thấy như ngày đã trôi qua rồi.
Xe cộ trên đường tới tới lui lui, tiếng còi xe đều như nóng nảy hơn thường ngày, âm thanh rất chói.
Mãi đến giây phút đặt chân vào sân trường, Bạch Lộ mới cảm thấy bước chân bớt căng thẳng.
Thời tiết không tốt, trong sân trường không có mấy người, Bạch Lộ cầm đầu đi về hướng ký túc xá.
Buổi chiều không muốn nhìn đến bài vở nữa, cô muốn ngủ, ngã vật ra giường cầm đầu ngủ vùi.
Vừa nghĩ đến chiếc giường êm ái, trong lòng Bạch Lộ bỗng dưng cảm thấy có chút an ủi, bước chân cũng nhanh hẳn lên.
Cô dừng bước lại trước cửa ký túc xá.
Nơi đó có một người đang đứng.
Vì lúc này sân trường vắng hơn ngày thường, nên người này trông càng đặc biệt nổi bật.
Bạch Lộ khựng lại trong giây lát, rồi tiếp tục đi về phía trước.
Hiếm hoi lắm Ngô Hãn Văn mới không mặc đồng phục, cậu ta mặc toàn đồ của mình, nhưng lưng vẫn đeo chiếc cặp khổng lồ kia.
Có lẽ là do trời lạnh, cậu quấn thêm một chiếc khăn quàng rõ to, che hết nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra chóp mũi, cùng với mắt kính màu bạc.
Cô không hề có ý định dừng lại bên cạnh cậu, đi lướt qua, người chực tiến vào trong toà nhà.
“Bạch Lộ.” Ngô Hãn Văn gọi cô lại.
Bạch Lộ dừng bước, chậm rãi ngoái đầu, “Ừ?”
Hai tay của Ngô Hãn Văn xuôi bên người, đầu ngón tay hơi cong.
“Tớ đang đợi cậu.”
Trời rét, nói chuyện đều phả ra khói trắng.

Ngô Hân Văn nhìn Bạch Lộ, “Cậu đi gặp cậu ta rồi?”

“Ừ.” Bạch Lộ nhìn cậu ta, cười lạnh một tiếng. “Không phải cậu cũng đi rồi sao?”

Ngô Hân Văn hơi ngưng một chút, sau đó thẳng sống lưng. “Phải, tớ đã đi, tớ nói ra hết chuyện của cậu rồi.”

Bạch Lộ lẳng lặng nhìn, không nói gì.

Ngô Hân Văn muốn mở miệng, Bạch Lộ ngắt lời cậu ta. “Quên đi, không quan trọng nữa.”

Trong giọng điệu của cô mang cảm giác thất bại nặng nề, Ngô Hân Văn bước tới vài bước, nắm lấy cánh tay của cô.

“Bạch Lộ.” Giọng điệu của cậu ta mang chút hơi hướng cấp thiết, “Có phải cậu đang trách tớ không, tớ thật tình sợ cậu bị lôi xuống, ở thời điểm mấu chốt như thế này, cậu không thể mất thời gian với cậu ta.”

Bạch Lộ: “Buông tớ ra.”

Móng vuốt của Ngô Hân Văn càng thêm chặt, “Cậu không hiểu Hứa Huy, con người của cậu ta không giống bọn mình, cậu ta thật sự sẽ kéo cậu xuống bùn, con người của cậu ta——“

Bạch Lộ chợt nghiêng người, cánh tay vùng ra, hất tay của Ngô Hân Văn đi.

Quét đến mặt của Ngô Hân Văn, chiếc khăn quàng cổ dày cui tuột xuống, Ngô Hân Văn lập tức kéo lên lại.

Nhưng Bạch Lộ đã trông thấy.

“Chuyện gì thế này?”

“Không có gì.”

“Cậu kéo khăn quàng xuống.”

Ngô Hân Văn lắc đầu, “Thật tình không có gì, hiện giờ tớ không phải đang nói chuyện này với cậu.”

“Tớ bảo cậu lấy xuống.”

“.....”

Bạch Lộ đưa luôn tay mình lên, kéo một góc của chiếc khăn xuống.

“Ồi ối.....” Khăn quàng vừa bị Bạch Lộ kéo xuống, Ngô Hân Văn lại cuống cuống che mặt lại, kết quả cánh tay cũng bị Bạch Lộ kéo xuống.

“Ngô Hân Văn!”

Đứa trẻ bé bỏng gầy nhom bỗng đứng nổi cơn, Ngô Hân Văn quả thực bị dọa sợ ngây người.

Thương tích không tính là nhẹ.

Nguyên một bên gò má đều bầm tím, hơi sưng lên, khoé miệng còn mang vết máu đỏ tươi.

Ngô Hân Văn bị Bạch Lộ nhìn đến đâm ngại, lại lấy tay chắn.

“Là cậu ấy đánh?” Bạch Lộ nói.

Ngô Hân Văn ừ một tiếng, rờ rờ khoé miệng, vẫn còn rất đau, lầm bầm: “Ra tay quá độc.....”

Ngước mắt, Bạch Lộ vẫn còn đang nhìn cậu ta, Ngô Hân Văn nói: “Cũng không trách cậu ta được.....”

Cậu ta nhìn Bạch Lộ chăm chú, một gương mặt thê thảm đầy lo lắng, không mang chút đáng vẻ hối hận nào.

“Cậu không hiểu Hứa Huy.” Ngô Hân Văn tiếp tục nói cho xong những lời vừa rồi, rất nghiêm túc.

“Cậu ta không giống bọn mình. Trước đây có nữ sinh rất thích cậu ấy, thích đến điên cuồng, cậu có biết năm lớp 9 lúc cậu ta ăn chơi dữ dội nhất, đã quen bốn cô bạn gái cùng một lúc, nhìn bọn họ đấu đá. Cuối cùng hai người bị kỷ luật, một người chuyển trường, một người bỏ luôn không học nữa.”

Bạch Lộ ngoảnh mặt nhìn hướng khác, Ngô Hân Văn thì thầm: “Con người của cậu ta giống như một vũng lầy, bất kể là cố ý hay vô ý, cậu ta cũng đều không ảnh hưởng tốt gì đến ai.”

Bạch Lộ cúi đầu, giọng nói của Ngô Hân Văn cũng trở nên càng thấp hơn.

“Cậu trách tớ cũng được, cảm thấy tớ đi lo chuyện bao đồng cũng được, dù sao, dù sao”

Nửa buổi cũng nói không ra, Bạch Lộ đưa mắt nhìn cậu ta, “Dù sao cái gì?”

Ngô Hân Văn hít một hơi, buột miệng nói ra.

“Dù sao tớ cũng không hối hận, nếu cho tớ làm lại, tớ cũng vẫn đi nói y vậy.” Cậu ta nghiêng rằng, “Để tớ làm người ác được rồi.”

Bạch Lộ khê cười một tiếng, “Có liên quan gì tới cậu, mọi việc đều là do tớ làm mà.”

Thư sinh yếu đuối nho nhã, trên mặt một dải màu, ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Trong vô hình, giá lạnh thôi thúc sự trầm lặng, khí thế của Ngô Hân Văn cũng từ từ tan rã.

“Bạch Lộ, có phải cậu.....”

“Tớ không trách cậu.” Bạch Lộ lên tiếng, giọng nói rất khê, tựa như đến cả hơi thở cũng không vực dậy được chút hứng thú.

Ngô Hân Văn: “Tớ.....”

“Thật tình không trách.” Mắt của Bạch Lộ nhìn xuống đất, nói, “Chẳng qua chỉ là.....”

“Chẳng qua là gì?”

Lại im lặng một hồi, Bạch Lộ nói một cách vô cảm:

“Vốn định cắt đứt hết thấy được rồi, không định để cậu ấy biết nhiều như vậy.”

Ngô Hân Văn nhìn cô, Bạch Lộ lẩm bẩm một mình: “Cậu nói rất đúng, cậu ấy giống như một vũng bùn.....”

“Bạch Lộ.....”

Bạch Lộ ngẩng đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt sặc sỡ của Ngô Hân Văn, lấy lại tinh thần hỏi: “Vì vụ này mà ban ngày cậu không đi học?”

Ngô Hân Văn à một tiếng, rờ rờ mặt của mình, nói: “Mẹ tớ sợ gần chết, cứ hỏi tớ xảy ra chuyện gì, tớ nói không cần thật bị ngã, bà không tin, còn nói muốn tới trường hỏi, nguyên buổi sáng hôm nay tớ cứ phải lo trấn an bà ấy.”

“Bôi thuốc chưa?”

“Bôi rồi.” Ngô Hân Văn nói, “Không cần lo.”

Bạch Lộ gật gù, nhìn Ngô Hân Văn nói: “Xin lỗi, lỗi cả cậu vào.”

“Không, tự bản thân tớ muốn làm. Ngô Hân Văn muốn nói lại thôi, “Thật ra cũng hơi đáng sợ, cứ, cứ cảm thấy cậu sẽ nổi giận. Tại vì tớ qua Hứa Huy giống y như——“

“Được rồi.”

Bạch Lộ ngắt lời cậu ta, “Không nhắc đến cậu ta nữa.”

Ngô Hân Văn hơi thoáng sửng sốt, từ lời nói của cô, cậu ta cảm nhận được một sự kiên trì vô hình, cậu ta nhìn vào mắt của cô, lại phát hiện thêm một sự cự tuyệt càng rõ rệt hơn.

Ngô Hân Văn sửng sốt xong nhanh chóng hiểu ngay, cô đang phân chia giới hạn ở trong lòng với Hứa Huy.

Bạch Lộ hiểu rõ tầm quan trọng của thời kỳ lớp 12.

Hoặc có lẽ, cô cũng đã cảm nhận được sự thu hút của Hứa Huy, nhưng ở giây phút cuối cùng, cô vẫn tự ép mình buông bỏ.

Bạch Lộ khác với những nữ sinh yêu thích Hứa Huy khác.

Ngô Hân Văn nghĩ bụng.

Cô thông minh hơn họ.

Càng thông minh, càng ích kỷ.

Bạch Lộ nói: “Tớ lên lầu đây, cậu mau mau về nhà, dùng đá chườm một hồi, có thể mau lành hơn một chút.”

Ngô Hân Văn xốc cặp ở phía sau lưng lên, “Tớ đi thư viện, cậu nghỉ ngơi đi. Mấy hôm vừa rồi không nghỉ ngơi đằng hoàng phải không, trông sắc mặt tệ hơn hẳn.”

Chào tạm biệt Ngô Hân Văn, về đến ký túc xá trống trơn, Bạch Lộ đổ ập xuống giường.

Vừa dán người vào chăn mềm, Bạch Lộ thầm nghĩ, cô không muốn rời giường một chút nào nữa, bữa tối cũng dứt khoát không ăn luôn.

Khấp người vô lực.

Giống như bị hút cạn.

Thứ Hai lúc Ngô Hân Văn tới trường, bạn học đua nhau giật mình.

Lý Tư Nghị đập thẳng tay xuống bàn đứng phắt dậy.

“Ai!?” Cặp mắt hí trừng trừng, Lý Tư Nghị nói một cách phẫn nộ, “Ai thay dân trừ hại, thế quần chúng khắp nơi trừng trị cái gai này! Tớ muốn trao cờ thưởng!”

Ngô Hân Văn phì cười, lại kéo vết thương ở khoeo miệng.

“Cậu cút đi.”

Bạch Lộ cầm đầu làm bài.

Thành tích thi kiểm tra giữa kỳ được thông báo, Bạch Lộ bị rớt gần bốn chục hạng trong toàn khối.

Lúc cầm lấy bài thi trong tay, trên mặt của Bạch Lộ không có quá nhiều biểu cảm.

Trong lớp, thầy Bao nêu tên vài học sinh có thành tích bị trượt, Bạch Lộ không bị bất ngờ khi cô là một trong đám học sinh đó.

“Cách kỳ thi đại học còn có bao lâu, bản thân các em cũng biết rõ.” Giọng nói của thầy Bao dần dần lạnh lẽo theo không khí, thầy chỉ tấm bảng trên tường, đứng trên bục giảng cố sức đập xuống bàn một cái.

“Không biết rõ thì tự mình ngẩng đầu lên mà nhìn!”

Áp lực ngày một tăng lên.

Sau khi tan học, Bạch Lộ không đi ngay, Ngô Hân Văn cũng ở lại. Cậu cầm bút, đầu ngón tay nhẹ nhàng, xoay bút một vòng lại một vòng, giọng điệu thông thả nói: “Không sao, đừng để ý quá nhiều.”

Bạch Lộ quay đầu, “Lần trước cậu lại không có thái độ như vậy.”

Ngô Hân Văn nhe răng một chút, sau đó bảo: “Hiện giờ không phải khác thường sao.”

Bạch Lộ thu dọn cặp vở, cây bút trong tay của Ngô Hân Văn xoay càng lúc càng nhanh, cuối cùng rớt cách một cái xuống mặt bàn.

“Này.....” Bạch Lộ thu dọn cặp vở xong, Ngô Hân Văn cuối cùng mở miệng nói, “Lần sau khi nào rảnh theo tớ đi thư viện nhé.”

Bạch Lộ quay người, Ngô Hân Văn ngẩng đầu.

“Chỉ cần cậu không phân tâm, tớ bảo đảm kỳ thi sau thành tích của cậu sẽ đuổi kịp.”

Cậu ta nói vô cùng đơn giản, nhưng giọng điệu còn chắc chắn hơn cả thầy chủ nhiệm.

—Bất kỳ ai cũng có thể trở nên tự tin và lợi hại, chỉ cần nằm trong lãnh vực họ quen thuộc.

“Được.” Bạch Lộ đáp lời cậu, “Cám ơn cậu.”

Cô còn hơi hoảng hốt, vai đã bị vỗ một cái, Ngô Hân Văn lại nói: “Đừng đau lòng.”

Cậu nhìn thấy cô đang hiểm khi mang về lo âu, liền hào hứng cung cấp sự hỗ trợ.

Di động của Bạch Lộ cứ tắt máy, một tuần sau, cô tình cờ mở lên, trong đó có mấy chục tin nhắn chưa đọc, là những tin nhắn Tôn Ngọc Hà gửi đến trong một tuần.

“Thỏ em, cậu với Hứa Huy bị sao thế?”

“Hứa Huy mấy ngày rồi không tới trường, di động cũng không bắt máy.”

“Các cậu cãi nhau à?”

“Sao cậu cũng không bắt điện thoại?”

“Rất cuộc sao vậy, có thể nói chuyện được không. Hôm qua tớ đi tìm Hứa Huy, hắn như thế là bị kích động gì vậy?”

“Các cậu gặp phải chuyện gì vậy? Cậu thông cảm cho hắn một chút được không, hắn hiện giờ ai cũng không chịu gặp, cậu khuyên hắn chút đi.”

“.....”

Hai bức cuối cùng được gửi vào ngày hôm nay, dài hơn một chút so với trước đó.

“Tớ đã gặp Hứa Huy rồi, tớ không biết giữa các cậu xảy ra chuyện gì, nhưng cậu không thể nào vứt hắn không ngó ngang gì tới như vậy được. Tình trạng của hắn rất không tốt, tệ hơn cả lúc ở cấp 2, hắn khó khăn lắm mới khá lên chút đỉnh, bây giờ lại thành vậy. Trước đây tớ đã từng nói với cậu con người của hắn đôi khi có chút tự kỷ, nhưng hắn đối với cậu là thật lòng, tớ có thể nhìn ra, các cậu một chút khả năng hoà giải cũng không còn sao?”

“Cậu không biết hắn đã nghĩ về tương lai của hắn với cậu xa đến cỡ nào..... Hơn nữa, cậu theo hắn, lúc theo bọn mình đi chơi chung, một chút vui vẻ cũng không có sao? Hắn nói các cậu đã kết thúc rồi, tớ không tin, cho dù là sai lầm gì, cậu tha thứ cho hắn một lần được không hả?”

Bạch Lộ lại tắt di động, ngồi trước bàn làm bài tập.

Căn phòng rất yên tĩnh, chiếc giường trống đã sớm được báo cáo lên trên, nhưng vẫn mãi chưa có ai dọn tới.

Bạch Lộ viết mãi viết mãi, đầu bút ngưng lại.

Lưng căng thẳng, tay cũng căng thẳng.

Chỉ một giây sau, bút lại thoăn thoắt đưa.

29. Chương 29

Ngô Hân Văn thực hiện lời hứa của mình.

Bạch Lộ cũng được lĩnh giáo năng lực chiến đấu của Trùm Học Tập.

Đầu óc của Ngô Hân Văn tỉnh táo, đối với chuyện phải ôn tập và trau dồi kiến thức cho năm lớp 12 ra sao, cậu ta tự có phương pháp độc đáo, chiếu theo lời cậu ta nói, đấy gọi là “tiết tấu.”

Di động của Bạch Lộ từ sau lần tắt máy trước đó, cũng không bật lên lại nữa.

Ngày tháng đơn giản, thời gian trở nên nhanh hơn.

Đã thật sự vào đông rồi.

Tuyết trên mặt đất càng ngày càng dày lên, hút hết âm thanh của đất trời, biến sân trường giữa trung tâm đô thị thành một mảnh yên tĩnh.

Phương pháp học tập của Ngô Hân Văn vô cùng hiệu nghiệm, thành tích của Bạch Lộ tiến bộ vững vàng, lâu lâu cô sẽ mời cậu ta một bữa trong căng tin, Ngô Hân Văn vui vẻ nhận lời.

“Cám ơn cậu đã giúp đỡ tớ.”

“Cậu cảm ơn tớ làm gì.”

Ngoài trời tuyết đang bay, học sinh tư học trong thư viện không nhiều, ngồi rải rác ở những nơi ngay dưới chỗ có điều hoà. Ngô Hân Văn và Bạch Lộ ngồi sóng vai, kế bên là cửa sổ, ngoài song là một mảng mênh mang.

“Cứ từ từ, cơ sở của cậu không có vấn đề, đào chuyên sâu một cách có hệ thống là được.”

Bạch Lộ gật đầu, Ngô Hân Văn chống khuỷu tay, hỏi cô: “Đã quyết định thi vào đâu chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Mất thấy sắp đến cuối học kỳ rồi, học kỳ sau bắt đầu triệt để xông pha.”

Bạch Lộ quay đầu qua, “Chưa có vấn đề là chưa có thôi.....”

Giọng nói nhẹ nhàng của cô với nét mặt thản nhiên, Ngô Hân Văn ho một tiếng, bình tĩnh nói: “Thế này thì sao, tớ cảm thấy í mà, cậu xem, Thượng Hải là một thành phố lớn.....”

Bạch Lộ nhướn nhướn mày, Ngô Hân Văn lập tức biết điều xoay chuyển, “Được được, không nói nữa, tớ biết cậu nghe muốn phiền rồi.”

Bạch Lộ: “Đã nói hai trăm lần rồi.”

“Tuyệt đối chưa tới, nói chuyện phải có lương tâm.”

“Hai chục lần thì có đi.”

Ngô Hân Văn nhe răng, vẫn trơ mặt nhét thêm câu: “Vậy thì suy xét một chút nhé.”

Ánh mắt của Bạch Lộ quay trở về cuốn sách.

“Thượng Hải nhiều trường tốt, nhưng điểm thi vào cũng cao.”

“Thi vào được.”

Bạch Lộ đưa mắt, “Ồ, Giao Đại(1)? Để tớ học ở trong mơ đi.”

Ngô Hân Văn xì một tiếng, dùng ngón tay gõ gõ bàn, “Không tự tin như vậy sao!”

“Thật tình thi vào không nổi.”

“Không vô Giao Đại được thì cũng có trường khác mà, cậu coi Thượng Đại kìa, Tài Kinh kìa, Đông Hoa kìa.....”(2)

(1)(2) Tên tắt các trường đại học: ĐH Giao Thông Thượng Hải, ĐH Thượng Hải, ĐH Tài Kinh Thượng Hải, ĐH Quốc Lập Đông Hoa.

Bạch Lộ nói một cách bó tay: “Thi vào không nổi đâu.”

“Sao lại thi vào không ——“

“Ngô Hân Văn.”

Tiếng nói ngưng bật, Bạch Lộ gấp sách lại, nói nhỏ: “Tớ đi đâu cũng chẳng sao cả.”

Ngô Hân Văn sững sốt, sau đó hỏi: “Vì sao?”

Bạch Lộ lắc đầu, không nói gì, xoay người cất đồ.

Ngô Hân Văn im lặng một chốc, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Thời gian trôi mau, đảo mắt cái, một học kỳ đã kết thúc.

Đối với thành tích của mình học kỳ này, Bạch Lộ khá hài lòng.

“Cố nhét như vậy, nghỉ Tết chẳng đã chút nào.” Lúc thầy Bao đứng ở trên lớp sắp xếp bài tập cho kỳ nghỉ, Lý Tư Nghị ngồi ở phía sau lằm bằm.

Kỳ nghỉ của học sinh lớp 12 Lục Trung cũng khá giống với của công chức, tới mừng bầy đã kết thúc.

Đêm giao thừa, Bạch Lộ theo cha mẹ đến nhà bà của cô. Tuy đều ở chung một thành phố, nhưng nhà của bà ở khá xa, thêm vào đó ngày thường ông bà thích đi chơi, thành ra trung bình một tháng mới gặp mặt một lần.

@nghiepdpu.net

Bà của Bạch Lộ người Tứ Xuyên, tới đây vào thời kỳ Cách Mạng Văn Hoá, lấy ông nội của Bạch Lộ. Bà nội nấu ăn rất ngon, đồ ăn người già nấu, thường có một khẩu vị rất đậm đà, rất khác so với món ăn tự mua tự nấu bây giờ, cũng khác với món ăn ở nhà hàng.

Đêm giao thừa, bà làm món xôi thập cẩm Bạch Lộ yêu thích, lấy ra khỏi nồi, đổ úp lên đĩa, tròn tròn một khối, trông vừa đẹp vừa ngon.

“Qua hết năm nay là thi đại học rồi, Lộ Lộ phải cố gắng nhé.” Ly rượu đầu tiên đêm giao thừa, cả nhà đều chúc Bạch Lộ thi đại học đoạt được thành tích tốt.

Bạch Lộ gật đầu, “Nhất định sẽ cố gắng ạ.”

Tuổi tác của ông bà đã không còn trẻ, nhưng vẫn thức đón giao thừa theo tục lệ.

Những người trong tiết mục mừng xuân đứng thành hàng, bắt đầu đếm số.

Khi con số một cuối cùng vang lên, sân khấu từng bừng, tiếng chuông vang vọng, bên ngoài pháo giao thừa rộn ràng.

Di động cũng rung lên.

Chân của Bạch Lộ run rẩy trong một khắc.

Cảm giác này như đã cách đây quá lâu rồi.

Sẽ không phải là bạn bè, cũng sẽ không phải là bạn học chúc mừng năm mới, còn chưa lấy di động ra, Bạch Lộ đã có thể cảm giác được.

Cô cảm di động, ra ngoài ban công.

Nhà của bà nội là nhà lầu kiểu cũ, có ban công riêng, chẳng qua vào mùa đông, ban công toàn đóng chặt cửa, bên ngoài đặt những đồ vật linh tinh, phía trên phủ một lớp tuyết và bụi bặm.

Đẩy cửa ban công ra, gió lạnh ùa vào, tiếng pháo nổ cũng càng rõ rệt hơn.

Di động vẫn đang rung, Bạch Lộ nhận cuộc gọi.

“A lô?”

Trong điện thoại im lặng kéo dài, Bạch Lộ ngoái đầu nhìn, cha mẹ đều trong phòng khách, lui cui lo viết tin nhắn gửi bạn bè, còn chưa chú ý đến cô đang ở ngoài ban công.

“Có việc sao?” Bạch Lộ một tay che gió, cúi thấp đầu. “Hứa Huy.”

Bản thân cô cũng không ngờ, đã qua bao nhiêu đó thời gian, gọi tên của cậu lên, cảm giác sẽ là như vậy.

“Tôi muốn gặp em.....”

Tay của cô run lên, không biết vì lạnh, hay vì cái khác.

“Cậu uống say rồi.”

“Bạch Lộ.....” Cậu đã say đến không còn biết mình là ai.

Bạch Lộ cảm thấy việc cậu gọi đến cho mình là một hành động hoàn toàn vô thức.

Cậu như tỉnh như mê, “Bạch Lộ.....”

“Bên cậu có người không, Tôn Ngọc Hà có đó không.” Bạch Lộ khẽ thì thầm, “Hay là lại một mình ở bên ngoài?”

“Bạch Lộ.....”

Cậu cứ như vậy từ đầu tới cuối, cho dù Bạch Lộ nói gì, cậu cũng chỉ chuyển choáng ngơ ngác gọi tên cô, cậu nghe không rõ những lời cô nói.

Cô biết, nếu như còn tỉnh táo, cậu sẽ không gọi cú điện thoại này.

Bạch Lộ im lặng, sau đó trong tiếng gọi lặp đi lặp lại của cậu, khẽ mở miệng.

“Hứa Huy, năm mới vui vẻ.....”

Pháo hoa trên đỉnh đầu nổ rộ, sắc màu biến ảo, rực rỡ nhưng ngắn ngủi.

Cũng giống như năm tháng thanh xuân tươi đẹp của chúng ta, không có thời gian để nhìn rõ, cũng không kịp nếm trải thêm một lần.

“Còn có, thực xin lỗi.....” Đầu của Bạch Lộ cúi gằm, dùng sức nắm chặt di động. “Xin lỗi, Hứa Huy..... Thực xin lỗi.....”

Hứa Huy vẫn mơ hồ kêu tên cô như cũ, một giây sau, Bạch Lộ ngắt cuộc gọi.

“Lộ Lộ, vào ăn cơm rượu bánh trôi nước, bà vừa hâm nóng xong.” Mẹ cô đứng trong nhà gọi, “Ôi chao con chạy ra ngoài làm gì thế, bị cảm lạnh thì biết làm sao.”

Bạch Lộ quay vào nhà, “Con ra xem pháo hoa.”

“Bây lớn còn xem pháo hoa. Sắp lên đại học tới nơi rồi.” Mẹ cô bưng bát tới, “Ăn một chút cho ấm người.”

Năm mới đã qua, thời gian ngày một căng thẳng.

“Cuộc đấu tranh chân chính tới rồi!”

Tổ giáo viên lớp 12 người nào người nấy đều hăng tiết vệt, ánh mắt không còn giống như người thường chút nào nữa.

Gánh nặng học tập tăng lên gấp bội, mọi người rất nhanh chào đón đợt thi thử đầu tiên.

Mà ngay sau đó lại là đại hội “Tuyên Thệ 100 Ngày Trước Khi Xuất Quân.”

Toàn bộ học sinh lớp 12 của trường đều bị lôi ra sân vận động, xung quanh treo đầy cờ đỏ cùng khẩu hiệu, mỗi người được phát một dải lụa đỏ, cột trên đầu, trên khăn viết hai chữ “Quyết Thắng.”

“Cái quỷ gì thế này.” Lý Tư Nghị xì xầm thảo luận với Ngô Hân Văn, “Giống y như tà giáo.”

Ngô Hân Văn đầu ngón tay đặt ngay bên miệng, “Nói nhỏ chút, nói nhỏ chút.....”

Hôm đó là ngày Bạch Lộ nhận được tin tức cuối cùng của Hứa Huy.

Nói đúng hơn, là tin tức do Tôn Ngọc Hà truyền lại.

Tin tức rất ngắn gọn, chỉ có mỗi một câu.

“Hứa Huy đi tỉnh khác rồi, không về nữa.”

Lúc cô nhìn thấy tin này, là ngay lúc hiệu trưởng đang còn đứng trên sân khấu vẩy đầy cờ đỏ gào rống khẩu hiệu, học sinh ở dưới cũng mở loa hết cỡ rống theo sát gót.

Lý Tư Nghị trước đó còn phàn nàn sao giống y như tà giáo, đang là kẻ hô hoán khẩu hiệu kịch liệt nhất, dùng sức ngoác miệng rõ to, hai mắt nhắm tịt.

Lớp 12 là một loại trạng thái, một trạng thái cả đời chỉ có mỗi một lần.

Quả thực nhanh quá đổi.

Nguyên một năm học này, như một giấc mơ.

Đợt thi thử lần thứ hai, thi thử lần thứ ba....

Tư vấn báo danh, cố vấn tâm lý trước ngày thi.....

Con số đếm thời gian trên tường ngày một nhỏ dần.

Có người nói, thí sinh thi vào đại học tựa như cổ máy, sau lưng có dây cót, bị vặn chặt từng chút từng chút một, rồi đợi đến vài ngày cuối cùng để được buông thả.

Bị lên dây càng chặt, lúc buông ra sức mạnh sẽ càng lớn.

Thành tích của Bạch Lộ sau khi leo lên được từng chút từng chút một, bắt đầu dần dần ổn định.

Trong nhà cũng đã từng mở hội nghị nho nhỏ, thảo luận xem nên thi vào trường nào và chọn chuyên ngành gì.

Cha cô đề nghị học một trong ba ngành Toán-Lý-Hoá.

“Tục ngữ nói rất hay, học giỏi Toán-Lý-Hoá, ăn đứt toàn thiên hạ.” Cha cô phát biểu ý kiến, “Huống chi Lộ vốn học khoa học tự nhiên, cũng chỉ có thể ghi danh loại này.”

“Ai nói chứ.” Mẹ cô không đồng ý, “Anh toàn theo kiểu cũ, học mấy thứ vật lý hoá học rồi ra làm nghề gì? Nghiên cứu khoa học? Dù sao thì em cũng không đề nghị học công nghệ hoá học, đụng vào là tiêu luôn sức khoẻ.”

“Vậy em nói xem học cái gì?”

“Bác sĩ thì thấy thế nào?”

“Cái đó không phải vẫn đụng tới thuốc men, có khác bao nhiêu so với công nghệ hoá học? Vẫn nên nghe theo Lộ Lộ thì hơn.”

Thế là sau khi chuyên đi một vòng, quyền lực lại về tay Bạch Lộ.

“Con học cái gì cũng được.”

“Không có gì yêu thích à?”

Bạch Lộ nghĩ ngợi, “Không..... Coi như cái gì cũng thích đi.”

“Ôi trời, con gái cứng của tôi, sao lại một chút yêu thích gì đó cũng không có vậy.”

“Mẹ.....”

Bạch Lộ bỗng dưng nói xen vào, mẹ cô hỏi: “Sao thế?”

Bạch Lộ nhớ đến tình cảnh cách đây không lâu, trên đường từ trường về nhà, lúc đi ngang qua con hẻm nhỏ kia.

Nhấn đông đã ra nụ.

Vẫn nhỏ nhắn, vẫn yếu đuối, vẫn chỉ ở trước cửa một căn nhà kia, lặng yên trống vắng.

Trong chớp mắt Bạch Lộ nảy sinh một loại tâm lý muốn trốn chạy, cô không muốn nhìn thấy căn nhà này nữa.

“Con muốn..... Thi nơi nào xa một chút.” Bạch Lộ lẩm lẩm, “Từ nhỏ tới lớn chưa rời nhà quá xa, con muốn lúc học đại học tự rèn luyện một chút.”

Cha mẹ cô đều tỏ vẻ tán thành.

“Được thôi, tranh thủ lúc còn trẻ, ráng đi nhiều nhiều, cha mẹ ủng hộ.”

*

Ngày thi đại học cuối cùng tới rồi.

Trong một ngày hè nóng bức.

Thời tiết đã bắt đầu ngột ngạt, giáo viên nhân dân hiếm khi lại mê tính, toàn thể đều mặc quần áo Nike, người nào người nấy mang một con dấu kiểm to tướng trước ngực (4)

(4)Thương Hiệu của Nike là dấu kiểm, có nghĩa là “pass.” (qua cửa).

Bao Kiến Huân còn động viên thêm một lần chót.

“Nhớ kỹ! Vở thi cầm trong tay trước tiên phải xem qua một lượt! Tâm lý phải có chút chuẩn bị rồi mới đáp đề, không để mất một chút thời gian nào! Ai cũng không được nộp bài sớm——!”

Trước cổng nơi thi toàn là phụ huynh.

Địa điểm thi này vốn toàn là thí sinh của trường trung học trọng điểm, hơn nữa là đến từ Lục Trung, con đường chính bị phụ huynh tự tiện chặn hết lại.

Cảnh sát giao thông biết là ngày đặc biệt, cũng không quản lý gì nhiều.

Ngô Hân Văn không phải dự thi cũng tới, đứng cùng một chỗ với thầy Bao.

Người quá đông, Bạch Lộ trước khi bước vào phòng thi, ngoái đầu nhìn một cái, thấy cha mẹ mình cũng ở trong đám người.

Cô vẫy vẫy tay với bọn họ, lại vô ý liếc thấy Ngô Hân Văn.

Ngô Hân Văn đứng ở chỗ cao, hai cánh tay giơ lên, vẫy tay với cô từ nơi rõ xa, ngưng một chút, sau đó bốn ngón của hai tay đan vào nhau, biến thành hai ngón tay cái đang giơ lên thật cao.

Bạch Lộ cười cười, bước vào phòng thi.

Hai ngày thi cử. Bạch Lộ cảm thấy, hoặc có lẽ do làm quá nhiều bài tập luyện thi, đến lúc chính thức ngồi làm bài thi, tinh thần có phần chết lạng.

Nhất là môn Anh Văn thi cuối cùng, viết đáp án trong vở thi ào ào, không mất bao lâu, thí sinh đã thi xong hết.

Thế nhưng mọi người vẫn ghi nhớ lời căn dặn của thầy giáo, không hề nộp bài sớm.

Nặng chiều dịu dàng, lung linh khiến người ta mở mắt không nổi.

Vài phút cuối cùng, trong phòng thi bắt đầu lao xao.

Giám thị cũng để lộ một nụ cười thông cảm.

“Được rồi, các em cuối cùng đã được giải phóng.”

Khắp hành lang, tiếng reo hò càng lúc càng vang dội.

Cuối cùng, tiếng chuông reo vang——

Mười hai năm học gian nan cực khổ đã kết thúc.

Nói thêm một chút về chuyện Bà của Bạch Lộ rời Tứ Xuyên vào thời kỳ Cách Mạng Văn Hoá. Trong truyện, cụ thể là Twentine nhắc đến phong trào “Lên Núi Xuống Quê,” một hình thức cưỡng bức lao động kiểu Thanh Niên Xung Phong giống bên Việt Nam thời 70-80. Bắt đầu từ giữa thập niên 50, thanh thiếu niên trí thức thành thị ở độ tuổi trung học bị đưa đi tới nông thôn cho nếm mùi lao động và tiện thể cải tạo tư tưởng. Đây không phải chỉ xuống quê chăn mấy con trâu cấy vài mẫu ruộng v.v., mà ví dụ như thanh niên Chiết Giang bị đi khai phát Tân Cương, thanh niên Quảng Châu đi khai phát Hải Nam, thanh niên Tứ Xuyên đi khai phát Thanh Hải, toàn những nơi rừng thiêng nước độc. Đến những năm 66,67,68, học sinh cấp 2 cũng bị cho về quê. Những thanh thiếu niên này chỉ có thể lần lần quay trở lại thành thị trong thập niên 70, lấy nhiều lý do như bệnh, sinh con, thi cử v.v. để xin nghỉ. Cuối thập niên 70’s xảy ra nhiều cuộc đấu tranh gặt gạo như bãi công tập thể, nằm trên đường rầy xe lửa, tuyệt thực v.v. để đòi được về lại thành thị. Phong trào chính thức có công văn ngừng hoạt động năm 1978. Nguồn: Baike.

30. Chương 30

Lý Tư Nghị ôm lấy Ngô Hân Văn khóc lóc thảm thiết.

“Lớp phó! Lớp phó à——!”

Ngô Hân Văn đẩy mặt cậu ta ra, “Tớ chưa chết đâu!”

Rất nhiều học sinh đang ôm nhau nơi cổng trường, thậm chí có không ít phụ huynh còn mua hoa tươi, chào mừng con mình vừa mới thi xong.

Bên ngoài địa điểm thi hỗn loạn không thể tưởng tượng nổi, nắng chiếu chói lọi khiến mắt mở không ra, Bao Kiến Huân vẫn còn bị ảnh hưởng bởi không khí sục sôi của kỳ thi, chưa hồi phục, đang còn đứng giữa đám người nghênh cổ gào: “Đừng chen lấn! Học sinh lớp 12-9 qua hết bên này ngay——!”

Bạch Lộ chậm chân chậm tay, dọn dẹp cặp vở dọn hết nửa buổi, là người cuối cùng rời phòng thi.

Vừa ra ngoài, bị một trận ồn ào ngoài cửa làm giật bắn mình.

“Bạch Lộ ——!”

Có người gọi cô, Bạch Lộ trông thấy Ngô Hân Văn đang còn nhảy tưng lên ở một góc, cậu ta giơ cao hai tay, “Bên này bên này!”

Bạch Lộ tới gần, Ngô Hân Văn đứng bên ngoài đợi cả buổi, khắp người đầy mồ hôi.

“Thế nào?” Cậu ta hỏi.

“Phát huy bình thường.”

Giáo viên Vật Lý ở bên cạnh nghe vậy, bình luận: “Phát huy như thường là được! Chỉ sợ một khi gặp căng thẳng đến cả mức độ bình thường cũng không phát huy được.”

Ngô Hân Văn cười cười với giáo viên Vật Lý, Bạch Lộ nói: “Tớ phải đi rồi, mẹ tớ còn đang đợi tớ kìa.”

Ngô Hân Văn ngó dáo dác bốn phía, “Dì đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài, trong này quá chen chúc, tớ không cho mẹ tớ vô.”

Còn đang nói, phía sau lưng truyền đến giọng của Bao Kiến Huân. Chỉ trong vòng hai ngày, cổ họng của Bao Kiến Huân đã khàn giống như bị chà giấy nhám vậy.

“Các em học sinh lớp 12-9 chú ý! Hai hôm nữa tới trường đối chiếu đáp án! Sau khi về nhà đừng lo chơi không, ôn lại đáp án trong đầu một lần, không được thì viết xuống giấy! Được rồi, tan hàng đi!”

Học sinh nhàm chán tản đi, Bạch Lộ nói với Ngô Hân Văn: “Vậy tớ đi trước đây.”

“Ê.” Ngô Hân Văn nắm lấy cánh tay của Bạch Lộ, “À này, đừng quên mở di động.”

“Làm gì?”

“Chẳng làm gì.....”Ngô Hân Văn gãi gãi gáy, “Thì, thì nói chuyện này nọ thôi.”

Bạch Lộ khoát tay, “Tạm biệt.”

Thi đại học xong quả thực rất kích thích, nhưng nhiều hơn hết vẫn là mệt mỏi, Bạch Lộ sau khi về đến nhà ngủ nguyên một buổi chiều, lúc mặt trời đã xuống núi, mới mở mắt ra.

Đầu hơi choáng váng, trần nhà tựa như thấp hơn thường ngày, đề khiến cho người ta không thở thối.

*

Rất nhanh, bài giải thi đã ra lò.

Học sinh lại tới trường một lần nữa, phen này mọi người chẳng ai mặc đồng phục, sân trường xanh xanh đỏ đỏ, một cảnh tượng bầy sắc cầu vồng.

Lá lại xanh, hoa lại nở, gió thoảng qua trên mặt, dịu dàng mơn man.

Bao Kiến Huân nghỉ ngơi được vài ngày, tinh thần coi như đã ổn định, tay cầm bài giải, giọng điệu bình tĩnh nói: “Đợi lát nữa phát bài giải cho các em, đừng thảo luận gì với nhau, tự đối chiếu của mình xong đi đã. Đầu óc phải giữ cho thật tỉnh táo, chỉ còn chút nữa thôi, trăm ngàn lần đừng hoảng loạn, nghe rõ chưa?”

“Dạ rõ rồi!”

Ngô Hân Văn ngồi kế bên Bạch Lộ, nói: “Nhớ hết đáp án của cậu chưa?”

“Ừ.” Bạch Lộ đặt vài cục tẩy lớn lên bàn.

Đây là cách “ghi nhớ” đáp án thông dụng nhất lúc thi đại học.

Đối chiếu đáp án rất nhanh. Thật ra học sinh lớp 12 sau khi trải qua một năm tôi luyện, đã trở nên rất nhạy bén với điểm của mình, phần lớn các thí sinh ngay sau khi vừa thi xong thì cơ bản đã đoán được điểm của mình khá rõ ràng.

“Không khác lắm so với những gì tớ tính.” Bạch Lộ buông bút, nhìn Ngô Hân Văn này giờ đang vẫn nhìn mình. “Sáu trăm mốt.”

“Không tệ không tệ.” Ngô Hân Văn bên này bận riu rít gợi ý, “Đã quyết định xin vào trường nào chưa?” Cậu ta lôi một cuốn sách dày cùi từ trong cặp ra, đẩy đẩy gọng kính, “Tớ giúp cậu xem một chút, điểm của cậu như thế mà nói, Bắc Kinh Hoá Công, Trung Quốc Truyền Thông, Đại Liên Lý Công đều có thể vào, còn có một số trường, chủ yếu là xem xem cậu tính theo chuyên ngành nào, đã bàn bạc với cha mẹ chưa?”

“Hôm nay về sẽ bàn.”

Thi đại học xong, sợi dây bị kéo căng đứt phụt, mọi người bỗng nhiên trở nên biếng nhác.

Bạch Lộ thảo luận với cha mẹ vài ngày, cuối cùng quyết định xong trường học và chuyên ngành.

Ngô Hân Văn đi theo từng bước.

“Đi đâu đây?”

“Hàng Châu.”

Ngô Hân Văn sững sốt, sau đó hơi kích động, “Đợi, cậu đợi chút.”

Cúi đầu bấm bấm đi động, một chốc sau ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Lộ, “Hàng Châu ngồi tàu cao tốc một tiếng đồng hồ.”

Bạch Lộ: “Vây à, chưa ngồi qua.”

Ngô Hân Văn hít sâu một hơi, không khỏi đỏ mặt tía tai, “Lúc cần vận chuyển, cũng là chuyện tốt mà.....”

Thành tích của Bạch Lộ cao hơn mức điểm trung bình của chuyên ngành rất nhiều, được nhận coi như đã rất chắc chắn.

Sau khi mọi sự đâu vào đấy, mùa hè càng dài lê thê.

Nhiệm vụ cuối cùng cần hoàn thành của học sinh trung học đã tới, bữa tiệc nhà giáo.

Bao Kiến Huân nghiêm túc thận trọng dẫn dắt cả lớp trong ba năm, mọi sự đều lấy học hành làm trọng tâm, đối với bất cứ con ong cái kiến gì mà có thể gây ảnh hưởng đến thành tích của lớp, thầy ấy áp dụng một thái độ rất nghiêm khắc, có khi thậm chí còn khiến cho người ta có cảm giác thấy hơi mát dây hoặc không có tình người.

Cho dù cuộc thi đại học đã kết thúc, cái bộ dạng cứng nhắc kia vẫn chưa hoàn toàn thoát ra được.

“Tiệc nhà giáo đừng có khoa trương quá mức, giản lược hết đi.”

Cán bộ lớp không nghe theo yêu cầu của thầy Bao, cuối cùng chọn một nhà hàng hải sản.

Thời gian sắp xếp vào giữa trưa.

“Cậu tới sớm chút đi.” Ngô Hân Văn nói với Bạch Lộ.

“Tôi sớm làm gì?”

“Gọi thức ăn.” Ngô Hân Văn vỗ ngực, “Nhiệm vụ rút trứng ngay đầu tổ, cậu tới giúp tớ ngó một chút.”

Bạch Lộ tới nhà hàng sớm một tiếng đồng hồ, gọi thức ăn cùng với Ngô Hân Văn.

Sau khi thi đại học, nam sinh trong lớp lập tức ăn chơi bù khú, theo như Ngô Hân Văn nói, dạo này nam sinh cơ bản là ngày ngày chạy tới quán internet ngâm mình, thuê bao một loạt máy, sau đó chơi đến tối mịt.

“Còn đi những sảnh games, ha ha, cậu có biết không, Phương Tiểu Xuyên thế mà chơi mấy game như gì, ở trường nhìn như xác không hồn, giầu giỏi phết.”

Bạch Lộ hơi ngạc nhiên, Phương Tiểu Xuyên là đại biểu của khoa Vật Lý, cùng một loại thư sinh chân yếu tay mềm như Ngô Hân Văn, không ngờ lại thích đấu mấy game.

“Tớ trông thấy cậu ta chơi mấy cái games đánh nhau kịch liệt thật lợi hại.” Ngô Hân Văn chỉ một con cá cho nhân viên phục vụ vớt ra cân. “Người không thể trông mặt mà bắt hình dong.....”

Nhân viên phục vụ đưa cá qua, “Ba cân rưỡi.”

Bạch Lộ vươn tay, chọc chọc lên thân cá, nói: “Ừ ha.....”

Mười một rưỡi trưa, học sinh lục tục kéo tới nhà hàng, thức ăn đã sớm được gọi xong xuôi, nam sinh nhao nhao đòi gọi rượu.

Bao Kiến Huân lên tiếng ngăn cấm, nhưng không xong, một thùng bia bị lẳng lẳng bưng lên hỏi nào không hay.

“Được lắm, bây giờ lời tôi nói cũng không có tác dụng rồi.” Bao Kiến Huân chỉ vài học sinh, mắt thì trừng, nhưng bản thân tự cảm thấy không có chút uy nào.

“Thôi được, ngày cuối cùng rồi, uống một chút thì uống đi.”

Có nam sinh tốt tính còn đổ đầy bia vào cả ly của nữ sinh.

“Nào nào nào, đừng ngại nữa, đều sắp vào đại học tới nơi mà còn lù đù như thế thì làm ăn thế nào?”

Ly rượu trước mặt của Bạch Lộ cũng bị đổ đầy, Ngô Hân Văn ghé tai len lén nói với cô: “Uống không nổi thì đừng uống, đợi tí nữa tớ đổi thành hồng trà cho cậu.”

Bạch Lộ: “Không sao.”

“Nào nào nào, nâng ly lên chứ!” Lớp trưởng đứng dậy, lớn giọng nói với cả hai bàn tiệc một lúc, “Cảm ơn thầy Huân yêu quý của chúng em đã dốc lòng dìu dắt trong ba năm qua! Vừa dạy dỗ nâng cao kiến thức của chúng em, cũng như bảo ban chúng em như thế nào cho nên người——”

Bên cạnh có người khê lăm bầm, “Lớp trưởng còn trẻ măng mà đã nói năng mồm mép như quan thế này, mốt lên đến đại học thì phải biết.”

Năm phút phát ngôn tha thiết hoành tráng của lớp trưởng kết thúc, thầy chủ nhiệm Bao Kiến Huân liền đứng ngay dậy.

“Bây giờ thi đại học xong rồi, các em cũng bung ra rồi, nhưng vẫn nên nhớ đừng buông thả quá độ, trên hết nên nhớ chú ý an toàn. Thầy nghe nói có em vừa thi xong liền đi ngay đến tiệm game, có chuyện này hay không?”

Mắt lia qua một cái, uy lực vẫn còn, nam sinh đua nhau cúi đầu.

Bao Kiến Huân lại nói: “Các em nhớ rõ, thi đại học chỉ là một giai đoạn trong cuộc đời, tuyệt đối không phải là kết thúc! Có quá nhiều học sinh một khi thi đại học xong liền bắt đầu đổ lười, năm nhất năm nhì đại học không học hành, ngày ngày chơi game trốn học, đợi đến lúc tốt nghiệp đến nơi mới phát hiện chưa học được gì cả. Đại học mới là quan trọng nhất, là quãng thời gian sẽ quyết định tương lai và cuộc đời của các em!”

Học sinh hoàn toàn chả hiểu gì cả, tương lai ra sao, ai cần lo, nhìn trước ngó sau xưa nay vốn không phải là bọn trẻ.

“Ăn thôi thầy ơi!!! Ăn đi thôi!”

Bài diễn văn nghiêm túc của thầy Bao còn chưa kết thúc, một đám học sinh đã hò hét, “Đói chết mất ——!”

Thầy Bao cũng biết bọn họ nghe không lọt tai, “Được rồi, ăn đi.”

Một tiếng cho phép ăn, đĩa bay ào ào trên bàn.

Ăn một hồi, không khí dần dần sôi nổi, nam sinh nữ sinh chuyện trò với nhau, nguyên một bàn thay phiên nhau chúc rượu cho Bao Kiến Huân.

Thầy Bao cũng biết đây là lần gặp mặt cuối cùng, nên xuề xoà hơn ngày thường, ai mời cũng không từ chối, ai đến kính rượu cũng nhận.

Đến phiên Bạch Lộ, cầm rượu lên chuẩn đi qua, Ngô Hân Văn níu cô lại, nhìn ly đầy ăm ắp, “Được không?”

Bạch Lộ gạt cậu ta ra, đi về hướng của Bao Kiến Huân.

“Thầy, em kính thầy một ly.”

“Ồ.” Bao Kiến Huân đã ba, bốn chai bia vào bụng, mặt đỏ gay.

Bạch Lộ cụng ly với Bao Kiến Huân, sau đó ngẩng đầu, nguyên ly vào bụng, rõ ràng trông thông dong hơn Bao Kiến Huân đang nhe răng nhếch miệng rất nhiều.

“A, được lắm.” Bao Kiến Huân ngạc nhiên, tắc lưỡi khen ngợi, “Thật là nhìn không ra đó nha.” Sau đó lại ngưng một hồi, Bao Kiến Huân nhắc tay chỉ chỉ Bạch Lộ, nói một cách quả quyết: “Em thông minh, đầu óc đủ dùng.”

Bạch Lộ cười ngượng nghịu, cúi đầu cảm ơn Bao Kiến Huân, sau đó về chỗ của mình.

Rượu vô, không khí rất khác.

Có cậu con trai đốt điếu thuốc, Bao Kiến Huân la oai oái.

“Tôi biết ngay là thằng nhãi này biết hút thuốc mà!”

“Không hút ở trường!”

“Còn nói dối!?”

“Hút chưa được tới mấy lần——!”

Học sinh cười ầm lên.

Thêm ba tuần rượu nữa, Bao Kiến Huân cuối cùng đã say. Không chỉ có thầy ấy, rất nhiều người cũng say.

Không phải bọn họ ngộp lặn trong men rượu, mà là một loại say trong trạng thái, càng lúy túy hơn cả rượu.

Bao Kiến Huân say đến độ ruột gan phơi hết ra ngoài, không để ý gì đến hình tượng, cầm ly rượu đứng lên, nói năng cũng bắt đầu hơi hỗn loạn.

“Tôi đã dẫn dắt các em ba năm!”

Thầy ấy vỗ vỗ ngực mình, gân cổ nói: “Bản thân tôi cảm thấy tôi đã hết lòng rồi! Tôi đã hoàn thành trách nhiệm! Cho nên trong một ngày như hôm nay, tôi có thể thả lỏng thần đàng hoàng ăn cơm uống rượu chung với các em! Tôi có thể thả lỏng thần đàng hoàng nói với các em về tương lai! Rất nhiều người đều nói thời gian tươi đẹp nhất của đời người là lúc học đại học, tôi nói không phải! Là trung học! Mười bảy mười tám tuổi mới là tươi đẹp chân chính! Các em phấn đấu nỗ lực, giảm đau buồn! Không hơn không kém, cả một đời này, tình cảm trong trắng nhất, thuần túy nhất của các em đều nằm hết ở nơi này!”

Trưa hè chói chang, thầy giáo đã say đập mạnh xuống bàn một cái, sau đó giơ tay lên, không biết đang chỉ về hướng nào.

“Tôi biết mỗi một người trong các em đều đã đổ mồ hôi sôi nước mắt! Nhưng không phải hết thấy mọi người, đều đã cố hết sức mình, triệt để cố gắng nỗ lực! Giờ đây các em quay đầu nhìn đi, nói cho tôi biết! Trong ba năm trung học, các em có gì tiếc nuối không ——!?”

Cả hai bàn tiệc đầy học sinh dường như không chút do dự, trăm miệng như một hô to:

“Có ạ!”

Bao nhiêu nhân viên phục vụ và thực khách trong nhà hàng đều ngó qua bên này.

Giọng của họ rất to, nhưng không ai nở lòng ngắt lời.

Bao Kiến Huân tựa như sợ chưa đủ, càng gân cổ gào:

“Các em có gì tiếc nuối không!?”

“Có ạ——!!”

Bao nhiêu học sinh mắt đã rơm rớm.

Không sao nhìn rõ được, trong giờ phút ngây ngô hỗn độn này——

Không nghĩ ra được vì chuyện gì, cũng không nhớ ra được vì ai.

Chỉ là, một khi có người nhắc tới tiếc nuối, lệ trong mắt ta liền rơi.

Trái tim đi trước cái đầu một bước, mà vốn cũng không dám tiếp tục nghĩ thêm nhiều.

Lý Tư Nghị ngồi ở ghế đối diện khóc đến độ suýt ngất, Ngô Hân Văn rối rít vừa giúp cậu ta vỗ vỗ lưng vừa an ủi.

Trong những âm thanh ồn ào, Bạch Lộ cúi đầu, nắm chặt ngón tay.

Hoa đón gió, chim tung bay.

Năm tháng qua đi không trở lại.

...

Nguyên văn câu cuối cùng là “Thời gian vụt lướt” “Thời gian thoăn thoắt,” “thời gian vèo vèo”.... ý chính là thoáng cái đã qua vài năm. Trong đây mình dịch theo nhu cầu làm thơ của Twentine.

31. Chương 31

Trời trong xanh, nắng chói chang.

Thời gian không được coi là sớm, nhưng nguyên một toà nhà hoàn toàn yên tĩnh.

Để ý kỹ, sẽ loáng thoáng nghe được tiếng bước chân nhè nhẹ, từ dưới lầu đang đi lên, chậm rãi quẹo vào hành lang của lầu 5.

Gọi là lầu 5, nhưng thật ra nếu nói cho đúng thì phải là lầu 6, tầng được gọi chính xác là lầu 1 chính là địa phận của dì trông coi ký túc xá.

“Lừa gạt trắng trợn!”

Ngày đầu tiên lúc đi trình diện, chạy tới ký túc xá, đẩy cửa vào liền nghe bên trong có một nữ sinh đang hậm hực oán trách vụ mấy tầng lầu.

Tiếng bước chân dừng lại trước một gian phòng, trên cửa gắn số phòng 517.

Lấy chìa khoá ra, vì không muốn làm ồn đánh thức người đang ngủ bên trong, nhẹ nhàng khẽ vặn.

Trong phòng tối hù, rèm cửa sổ cũng chưa mở, trong phòng có một bầu không khí say ngủ rất riêng biệt, dép lê nằm lung tung dưới đất, áo quần vắt trên ghế ngồi.

Đóng cửa xong, đặt đồ trong tay qua một bên, đứng ngay phía dưới một chiếc giường tầng gần cửa ra vào nhất, nhón chân vồ vồ tầng phía trên.

“Này..... Này.....”

Chị lớn nằm một đống trong chăn, chậm chạp trở mình mà như một dây núi biết lật.

“Dậy đi rồi.....” Giọng nói vẫn đang kêu gọi.

Dây núi yếu ớt rên hừ hừ hai tiếng, lại không có động tĩnh gì.

Lấy đồ đặt trên bàn đem qua, mở hé hé túi, đưa đến trước mặt.

Dây núi thò mũi hít hà, cái đầu cuối cùng cũng ló ra từ trong chăn, giọng nói vẫn yếu ớt, nhưng nội dung đã sung sức.

“Ồi chà, mẹ kiếp..... Bánh rán à.....”

Thò tay chực lấy, bánh rán nhích ra xa một chút.

“Mau dậy.”

Thở dài một hơi, dây núi lồm cồm ngồi dậy, ngó đồng hồ trên tay, giọng oang oang la lên:

“Này này này! Đừng ngủ nữa! Cả ngày cứ như thế tính làm gì vậy hả..... Bé Ba!” Quát một tiếng, còn sợ chưa đủ, tay vớ lấy một con chó Sa Bì nhồi bông bên mình, nhắm ngay chiếc giường tầng đối diện mà chọi qua.

Ngày nào cũng chọi, nhắm rất chuẩn, bên kia còn giăng mùng nữa chứ, chết nổi là nhắm ngay giữa khe nhỏ xíu của cửa mùng mà còn chọi được vào.

Trúng ngay mặt của một kẻ đang say ngủ.

“Muốn chết hả.....”

Dây núi vừa mặc quần vào vừa rống, “Nhanh nhanh nhanh, hôm nay đã hơi trễ rồi.”

Hò hét thúc một hồi, dây núi leo từ tầng trên xuống, giắt lấy bánh rán, ăn ngon lành, vừa ăn vừa nói: “Trưởng Phòng, chắc là tớ mà học xong đại học, sau này nhớ lại, trừ bánh rán cậu mua, cơ bản là cái gì cũng không còn.”

Bạch Lộ ngó đồng hồ, nói: “Mau lấy đồ, tiết tự học buổi sáng sắp tới rồi.”

Hai người còn lại cũng đã thức dậy, ba cô gái chen chúc nhau trong một căn buồng vệ sinh, cãi cọ đùa giỡn. Bạch Lộ kéo rèm lên, nắng lập tức tràn vào, mắt không khỏi hơi nheo nheo lại.

Dưới lầu là một mảnh sân cỏ rất lớn, có người làm vườn đang còn cắt cỏ, văng lên tiếng rì rì, cùng với mùi tanh nồng nồng của cỏ.

Đã có sinh viên qua lại trên con đường dẫn đến khu giảng đường, miệng nhai bánh, tay cầm sữa đậu nành, khắp nơi khắp chốn.

Rất nhanh, Bạch Lộ đã thích ứng với ánh nắng chói chang, giống như cô đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống ở phía Nam.

Năm đầu lúc mới vào đại học, cô đã từng bị sốc bởi thời tiết của phương Nam.

Toàn nghe bảo “Trên có thiên đàng, dưới có Tô Hàng,” lúc vừa tới Hàng Châu, Bạch Lộ liền nảy sinh lòng nghi ngờ nghiêm trọng với câu nói ấy.

Ngày hè quá nực nội, nắng quá gay gắt, đêm về quá oi nồng.

Nhớ đạo huấn luyện quân sự, ký túc xá không có điều hoà, ban đêm cô nằm trên giường, ngủ cứ hai mươi phút là phải rút giấy lau mồ hôi một lần. Nhất là khu vực dưới cằm, giữa đêm rờ một cái toàn ướt nhẹp.

Để tiện cho sinh viên giao lưu, trường học cố gắng sắp xếp học sinh cùng địa phương ở chung một phòng, kết quả, cả lớp tính luôn Bạch Lộ thì mới đủ gộp thành một nhóm 4 nữ sinh phương Bắc, toàn bộ tụ tập trong phòng 517.

Không chỉ có Bạch Lộ, mà ba cô gái kia lúc đầu xuống Hàng Châu cũng vô cùng khó khăn thích ứng, chưa được nửa tháng thì cảm lạnh, nổi mẩn đủ cả. Bì Ché nói sau khi cô ấy trưởng thành, lần duy nhất trọng lượng tụt xuống dưới mức sáu mươi lăm cân, chính là dạo mới vào học.

May sao, theo thời gian dần dần trôi, mọi người đều đã thích ứng.

Thời gian là vạn năng.

Người đầu tiên bước ra từ phòng tắm là cái vị vừa ăn xong bánh rán, Tào Nghiên, người Sơn Đông, thể trạng cường tráng, hai mắt long lanh, do cuồng chó Sa Bì, nên bị bạn bè gọi là Bì Ché.

Hai người còn lại là Bé Ba và Nhỏ Út, một người đến từ Cáp Nhĩ Tân, một người đến từ Bắc Kinh.

Bạch Lộ gầy bé nhất phòng thể mà lại là người lớn tuổi nhất, hơn Bì Ché cả tháng tuổi.

Bảy rưỡi, chuẩn bị ra khỏi cửa, Bì Ché ăn một cái bánh rán vào bụng còn cảm thấy chưa đủ, lại chạy đến con đường bên cạnh toà giáo thất mua một hộp sủi cảo rán.

“Lên tới năm 3 rồi mà còn tự học cái rắm gì.....” Bốn người xếp hàng kéo nhau đi, Bé Ba ngủ gà ngủ gật oán trách.

Bì Ché miệng dính đầy dầu mỡ, “Ai nói không phải đâu.”

Em trai sinh viên đi bên cạnh bị dáng vẻ cao to vạm vỡ đi dép lê đế bằng của Bì Ché dọa hết hồn, len lén ngó một cái, Bì Ché miệng còn đang ngậm sủi cảo rán, quay đầu qua.

“Nhìn đâu đó?”

Em trai run rẩy xoay đầu về.

“Hahahahahahaha!”

Tiếng cười vừa cởi mở vừa hào phóng.

Năm 3 đại học, không trên không dưới, không ngại không ngừng.

Gỡ xuống sự non nớt lúc mới lên đại học, cũng còn chưa cảm thụ được áp lực nặng nề của sinh viên thực tập, có thể gọi là nhân viên nhân rồi.

Mọi cái thông thạo, mọi điều thông dong, làm kẻ giang hồ từng trải từ đầu đến đuôi.

Tiết tự học không cho ăn trong lớp, Bì Ché ngay trước khi vào cửa nuốt chửng miếng sủi cảo rán cuối cùng, vứt chiếc hộp bóng loáng dầu mỡ vào trong thùng rác.

Lúc vào lớp, lớp trưởng Hoàng Tâm Oánh chuẩn bị điểm danh, trông thấy bốn người bọn họ, vẫy tay rối rít.

“Nhanh nhanh nhanh, sắp điểm danh tới nơi rồi.”

Hoàng Tâm Oánh người trắng ngần, mặt tròn trịa, nét nhìn ngọt ngào, lúc đang sốt ruột giùm cho ai đó thì đôi mắt sẽ tự nhiên tròn xoe lên.

Bì Ché điềm nhiên tỏ vẻ khinh bỉ, bốn người ngồi xuống chỗ ngồi cuối lớp.

“Làm bộ thanh thuần cái mẹ gì.” Bì Ché lằm bằm chế nhạo.

Bạch Lộ ngồi xuống bên cạnh cô ấy, lấy vở ra, “Nói nhỏ chút.”

Bì Ché hừ một tiếng, nằm bò lên bàn ngủ.

Trừ Bạch Lộ rất tình cờ ra, cả phòng ký túc xá mang thù với Hoàng Tâm Oánh — nói là thù, nhưng nhiều nhất chỉ là nhìn thấy ghét, không đến nỗi muốn trở mặt với nhau.

Đầu tiên là Nhỏ Út bị trải qua một lần làm tình nguyện viên.

Năm thứ 2 đại học, Hàng Châu cử hành một đại hội vận động có quy mô toàn quốc, mỗi trường đại học đều cử tình nguyện viên đi, Bạch Lộ xưa nay chưa bao giờ tham gia những hoạt động này, Bì Ché thì lười muốn chết, Bé Ba bạn yêu đương, chỉ có Nhỏ Út vì muốn được thêm tín chỉ nên đi.

Lúc ấy trong lớp chọn tổng cộng là hai người, người kia chính là Hoàng Tâm Oánh.

Hoàng Tâm Oánh với ai cũng cười ha ha, tính cách hướng ngoại, rất được lòng người, ban đầu Nhỏ Út chơi với Hoàng Tâm Oánh cảm thấy rất vui vẻ, nhưng đợi sau này lâu ngày, những chỗ cảm thấy không đúng càng lúc càng lòi ra.

Đầu tiên là Hoàng Tâm Oánh cứ ba năm hôm lại xin nghỉ.

Nhỏ Út cảm thấy cô ta là lớp trưởng, việc ở trường chắc nhiều, nên cứ giúp thay thế cho cô ta, không lấy làm phiền. Sau nữa thì lúc công việc của tình nguyện viên quá nhiều, không có cách nào khác, Hoàng Tâm Oánh mới quay về giúp đỡ.

Buổi sáng vô căng tin ăn sáng, người cà thẻ luôn luôn là Nhỏ Út cà, Hoàng Tâm Oánh ngày nào cũng kẻ vai sánh bước hi hi ha ha với Nhỏ Út, nhưng xưa giờ chưa từng nhắc đến việc trả tiền lại.

Da mặt của Nhỏ Út mỏng, cũng cảm thấy mình không nên tính toán chi li.

Sau cùng hoạt động của tình nguyện viên kết thúc, Hoàng Tâm Oánh gọi một đám nam sinh viên bên khoa âm nhạc, cùng đi ăn với Nhỏ Út ở một quán lẩu Trùng Khánh gần cổng trường, Hoàng Tâm Oánh gọi món ăn, gọi bốn trăm đồng bạc, thức ăn dư một bàn ăn không hết.

Kết quả là Nhỏ Út mời khách, Hoàng Tâm Oánh nói chỗ nhà của cô ta toàn là như vậy, cậu mời một lần, lần sau đến phiên tớ mời.

Đáng tiếc là Nhỏ Út cứ đợi mãi không thấy Hoàng Tâm Oánh mời khách lúc nào.

Nhỏ Út tốt tính, chuyện riêng của mình bên ngoài ra sao trước giờ chưa từng nói ra, sau đó vào vào kỳ nghỉ cuối học kỳ của năm hai, có một ngày Bì Ché từ bên ngoài quay về, lăm bằm nói cái gì, mọi người vặn hỏi một hồi mới biết được, Hoàng Tâm Oánh cùng đón xe taxi với Bì Ché từ phi trường về đến trường, tiền xe mỗi một các một xu đều do Bì Ché chi, mà đã mấy ngày rồi, cũng không thấy Hoàng Tâm Oánh trả tiền lại.

Lúc bấy giờ Nhỏ Út mới kể chuyện trước đây cho Bì Ché nghe, ba người lập tức cùng chung mối thù. Bì Ché giương cung bạt kiếm, bóp cổ con chó Sa Bì nhồi bông của mình, miệng ngoác đến mang tai.

“Con mẹ nó! Gặp ngay con cà chớn chuyên ăn bám! Tớ còn con mẹ nó tưởng là nó chỉ quên thôi, cái con bitch này! Ngày nào cũng làm bộ chó đội lốt người, tớ hôm nay quyết tâm cho toàn lớp thấy bộ mặt thật của nó!”

Lúc đó đã tính leo lên lầu trên, Hoàng Tâm Oánh ở phòng ký túc xá trên lầu 6.

Là Bạch Lộ đã ngăn lại.

“Bây giờ mới có năm 2, cô ấy cũng là lớp trưởng, quan hệ với giáo sư và giáo viên hướng dẫn đều rất khá, không nên trực tiếp trở mặt.”

“Thiếu nợ trả tiền là chuyện không chối cãi được!”

“Gửi cho cô ấy một một tin nhắn, kín đáo giục cô ấy trả tiền là được rồi.”

“Mẹ nó, tớ——“

“Bì Ché.”

Bạch Lộ là trưởng phòng, cũng là người lớn tuổi nhất trong phòng, nói chuyện ít nhiều gì cũng có chút uy tín.

Chuyện này thế mới được bỏ qua, nhưng Hoàng Tâm Oánh từ đó trở đi bị cho vào sổ đen của phòng 517.

*

Điểm danh xong xuôi, bí thư đoàn đi đến trước lớp, nói một tràng về việc ghi danh lấy lớp.

“Những bạn nào chưa ghi danh mau mau ghi đi, mấy lớp khác đã nộp xong hết rồi.”

Bạch Lộ là khoa truyền thông, chương trình học đòi hỏi lấy vài lớp của khoa khác, nhưng có không ít lựa chọn, bốn người trong phòng 517 định lấy chung một khoá trình, để mai mốt còn dễ dàng giúp đỡ nhau.

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi sáng, Bạch Lộ đi tìm bí thư đoàn, nộp sổ ghi danh vào lớp truyền thông nghệ thuật cho cả bốn người.

“Ôi trời, cậu thật là khéo, đúng ngay bốn người cuối cùng.” Bí thư đoàn viết tên bốn người trong phòng của Bạch Lộ xuống.

Bạch Lộ cúi đầu nhìn, bỗng nhiên cảm thấy người mình trùng xuống.

“Lộ Lộ!” Cô xoay đầu, Hoàng Tâm Oánh ôm chặt lấy cô, lại nói với bí thư đoàn: “Phong Phong à, viết tên bọn tớ vào chưa?”

Hoàng Tâm Oánh cúi đầu, “À” một tiếng, lại hơi quỳnh lên nói với bí thư đoàn, “Không phải trước đây tớ đã nói là để dành cho tớ và Dương Đình hai chỗ trong lớp Truyền Thông Nghệ Thuật sao, cậu quên mất rồi.”

Bí thư đoàn há mồm, “À..... không phải trước đó cậu nói cũng không chắc sao, tớ quên rồi.”

“Cậu cứ vậy mà quên mất.” Hoàng Tâm Oánh lấy ngón tay chọc chọc trán của bí thư đoàn.

Bí thư đoàn nhìn Bạch Lộ, “Vậy thì làm sao đây?”

Hoàng Tâm Oánh ôm Bạch Lộ lắc qua lắc lại, “Lộ Lộ.....”

Bạch Lộ mím môi, “Được, vậy bốn người bọn tớ cùng đổi qua lớp quảng cáo đi.”

“Được được được.” Bí thư đoàn xoá tên mấy người Bạch Lộ, viết vào trong cột quảng cáo.

Về đến phòng ký túc xá, Bạch Lộ nói chuyện này với bạn cùng phòng, Bì Ché lại nổi cơn.

Ôm lấy đầu, “Lại là cái con quỷ này, ôi huyết áp của tớ..... Ôi đầu của tớ.....”

Bạch Lộ vuốt ve vỗ về cô ấy, Nhỏ Út đứng bên nói: “Thôi được rồi, quảng cáo thì quảng cáo vậy.”

Bé Ba còn đang đứng trước gương thử son, nói: “Trưởng Phòng, tớ hình như nghe mấy chị lớp trên nói qua, lớp quảng cáo lúc thi rất phiền phức đó. Không phải là thi kiến thức, phải ra ngoài tự mình tìm tiệm, rồi tự lập quan hệ thiết kế quảng cáo cho người ta, trời nóng là phiền phức chết được.”

Bì Ché: “Cái gì!?”

Nhỏ Út giải hoà: “Dù sao cũng đã ghi danh rồi, mai mốt mọi người cùng ra ngoài tìm tiệm, chỗ bọn mình là khu đại học, xung quanh cơ man là tiệm, ăn uống vui chơi cái nào cũng có, rất dễ tìm mà.”

Bé Ba đóng son lại, nhận định: “Được thôi, cứ vậy đi. Chiều nay không có lớp, tớ đi hẹn hò, các chị tính làm gì?”

Nhỏ Út: “Tớ đi hội đoàn, có diễn tập.”

Bì Ché: “Tớ còn chưa ngớt giận, đau đầu, cần ngủ.”

Bạch Lộ xoa xoa đầu của Bì Ché, làm người cuối cùng lên tiếng: “Tớ đi phòng tự học.”

32. Chương 32

Lại là một buổi sớm mai, Bé Ba sáu rưỡi sáng đã dậy cùng với Bạch Lộ.

“Cậu làm gì dậy sớm vậy?” Bạch Lộ thì thào hỏi.

“Trưởng Phòng, cậu tới đây——” giọng của Bé Ba còn khẽ hơn, xì xào gọi Bạch Lộ tới gần, cúi đầu ghé tai bảo nhỏ: “Hôm nay tớ phải ra ngoài, lúc lên lớp cậu giúp tớ lúc điểm danh được không?”

Bạch Lộ xoay đầu ngoác cô ấy, “Sao lại ra ngoài nữa rồi?”

Bé Ba đẩy đẩy cô, bộ dạng biết rồi còn cố hỏi, “Đại Lưu tới đó mà.”

Bạch Lộ: “Không phải mới vài hôm trước hẳn còn cạo đầu thề thốt gì đó sao.”

Bạn trai của Bé Ba là sinh viên trường nghệ thuật kế bên, do dáng vóc rất cao to, nên bị Bé Ba gọi là Đại Lưu, cũng là sinh viên năm thứ 3. Người làm nghệ thuật thì thành tích văn hoá chẳng ra sao, Đại Lưu lên tới năm 3 mà tiếng Anh còn chưa qua được cấp 4, đầu năm nay lúc khai giảng nghe nói trong nhà đã giao hẹn, không đậu cấp 4 thì cắt chi phí sinh hoạt.

Mấy hôm trước Đại Lưu mời cả phòng đi ăn, uống rượu trong bữa ăn, Đại Lưu kích động, nói muốn cả nhà làm chứng, lúc mọi người còn chưa có ai kịp phản ứng, cậu ta đã cắt phẳng mái tóc để dài ba năm của mình.

Còn chưa hết một tuần, lại lộ nguyên hình rồi.

“Học hành cũng phải kết hợp với vui chơi.” Bé Ba chẳng mấy may quan tâm, thu xếp thoả đáng xong vỗ vỗ vai Bạch Lộ, “Trưởng Phòng, mọi sự trông vào cậu.”

May là hôm nay lịch học không nhiều lớp, sáng một lớp, chiều một lớp, lớp sáng lại còn là một lớp gom hai khoá lại học chung trong một giảng đường lớn, giáo sư điểm danh ở phía trước, Bạch Lộ giúp Bé Ba qua cửa thuận lợi.

“Thiệt tình..... Bất kể là đã trông thấy bao nhiêu lần vẫn thấy thần kỳ, cậu sao lại có thể bình tĩnh như thế được.” Bì Ché chống khuỷu tay, xoay mặt qua nhìn Bạch Lộ, vẫn còn buồn bực. “Giúp bạn bè điểm danh xác xuất thành công cho đến nay vẫn giữ được mức độ trăm phần trăm, Trưởng Phòng chính là Trưởng Phòng, quá ngầu.”

Bạch Lộ cười cười, khẽ nói: “Đừng có giỡn.”

Buổi trưa Nhỏ Út về ký túc xá sớm, Bạch Lộ đi ăn trong căng tin với Bì Ché.

“Cũng chẳng biết Bé Ba theo Đại Lưu đi đâu nhỉ.” Súc ăn của Bì Ché kinh người, lấy một khay đầy ẩm ắp đồ mặn, “Không đến mức giữa ban ngày ban mặt mà sinh mệnh giao hoà đầy chứ.”

Bạch Lộ ngồi xuống đối diện với Bì Ché, ngược mắt liếc cô ấy một cái, “Ăn cơm.”

Bì Ché nhếch miệng, lại tính nói gì đó, di động vang lên.

“Ô, là Bé Ba.”

Nhận điện thoại, ừ ừ à à nói vài câu, đặt xuống.

“Này, đoán xem chuyện gì.” Bì Ché hỏi.

Bạch Lộ: “Không biết.”

Bì Ché hươ hươ di động, “Bảo tớ đi đưa tiền tới!”

Bạch Lộ ngược đầu lên từ khay thức ăn, “Đưa tiền?”

Có chuyện để buồn, Bì Ché vội vàng nhét hai miếng cơm, “Ồ, nói chơi quá vui, không để ý, tiền hết sạch rồi, hiện giờ còn thiếu tiền hai chai rượu.”

Bạch Lộ nhú mày, “Giữa trưa mà đi uống rượu?”

“Ai biết được.”

“Cậu đi rước người về đi, uống rượu vào đừng để ở bên ngoài.”

“Ngài không cần bận tâm, cứ đợi đi, tớ sẽ đi đón người về ngay. Cái tên Đại Lưu này cũng vô dụng thật, lưng dài vai rộng mà tiền lại đêch có, ăn một bữa cơm mà cũng không trả nổi.” Lau lau miệng, Bì Ché đứng lên, “Trưởng Phòng, lớp buổi chiều giúp giành hai chỗ ngồi nhé.”

Bạch Lộ nhận lời.

Buổi chiều, Bì Ché vào lớp cùng lúc với tiếng chuông.

“Trời ạ—— Một chết đi được!” Bì Ché mồ hôi mồ kê nhễ nhại, vì phải chạy nguyên một đoạn đường, mặt đỏ au.

“Bé Ba đâu?”

“Đừng nhắc, không về đâu!” Cặp môi đầy đặn của Bì Ché mím chặt lại, “Chơi điên rồi!”

“Ở đâu?”

“Một quán bar âm nhạc mới mở.” Bì Ché nói, “Hình như mới mở được có nửa tháng, nằm trong toà nhà phía sau quảng trường, tầng 11 và 12, hai lầu, bàn games, quây rượu, phòng bao, đều có cả.”

Bì Ché sáp đến gần bỏ nhỏ vào tai Bạch Lộ: “Mượn của tớ hai trăm. Tớ thấy điệu này là trực tiếp tính kéo nhau đi ngủ, Trưởng Phòng cậu nói xem đang giữa ban ngày ban mặt ——“

“Chuyện giữa hai người bọn họ cậu lo làm gì, trời đang nóng nực cậu không sợ bị nóng người sao.”

Giáo sư già chậm rì rì lên đến trước bục giảng, đẩy đẩy gọng kính, cũng không điểm danh, trực tiếp bắt đầu giảng bài.

Buổi chiều Bạch Lộ đi tới phòng tự học như thường lệ, Bì Ché tinh thần toả sáng cũng đi cùng cô.

“Tớ phát hiện ra cậu ở phòng tự học cũng không phải chỉ học bài nhỉ.” Bì Ché nằm bò trên sách tham khảo, lại xoay đầu qua lật sách trong tay của Bạch Lộ, “Toàn coi những thứ sách vở linh tinh..... Có học thật hay không đây.”

Bạch Lộ gạt Bì Ché ra, lại lật một trang sách.

Bì Ché lại tay chống mặt, nhìn Bạch Lộ nói: “Ê, Trưởng Phòng.”

Ánh mắt của Bạch Lộ không di chuyển, khẽ “ừ” một tiếng.

“Cậu không tính làm nghiên cứu sinh?”

Tay của Bạch Lộ không ngừng, nói: “Không.”

“Vì sao không làm?”

“Ngay từ ban đầu đã không định, tớ không thích học cho lắm.”

“Vậy đi làm thẳng luôn?”

“Ừ.”

“Đi đâu, về nhà hay ở lại bên này?”

“Cũng chưa rõ.....” Bạch Lộ cuối cùng bị phân tâm triệt để, đọc cũng không vào nữa, đóng sách lại, nằm bò trên bàn. “Tớ ngủ một chốc, khi nào cậu học xong gọi tớ.”

“Tớ đéch, cậu tới phòng tự học còn đi ngủ nữa!”

Bạch Lộ đã tiến vào trạng thái dưỡng thần, gục đầu nhắm mắt, không nói một câu.

Ở phòng tự học thêm hai tiếng, Bì Ché lay tỉnh Bạch Lộ, “Đi đi đi đi đi ăn cơm!”

Vào căng tin sớm, không phải xếp hàng, chẳng bao lâu sau đã ăn cơm xong, sau khi về đến ký túc xá, Bì Ché chuẩn bị đồ ăn vặt xong xuôi, bày đầy ra bàn, sau đó mở máy vi tính ngồi yên không nhúc nhích.

Hoạt động hàng ngày ở phòng ký túc xá ——Nam sinh chơi game, nữ sinh coi phim Hàn.

Mãi đến khi mặt trời xuống núi, ký túc xá khoá cửa, Bé Ba mới mò về.

“Khắp người toàn mùi rượu thê!” Bì Ché chưa nhìn thấy người đã bịt ngay mũi lại la lên.

“Aaaaa.....” Một tiếng rên khê.

Bì Ché khoanh tay ngoái đầu, “Bán sắc à!”

Bạch Lộ và Nhỏ Út cũng quay đầu lại.

Bé Ba như đã tiến nhập cảnh giới không người, ôm túi xách, xoay tròn tiến vào trong phòng.

“Ê! Đừng tông vào!” Bì Ché kéo ghế ra chỗ khác, Bé Ba lại xoay tròn về lại, cuối cùng ầm một tiếng dính vào cửa.

Lại thêm một tiếng nữa ——

“Aaaa.....”

“Rất cuộc trò gì nữa đây!?”

Bàn tay của Bé Ba đặt ngay lồng ngực, cảm thán một câu.

“Tuyệt.”

“Bình phải không?”

Bé Ba vươn ngón tay ra lúc lắc trước mặt của Bì Ché, “Gái còn trinh không có quyền lên tiếng.”

Bì Ché nổi điên, muốn đứng lên đực cô ấy. Bé Ba nhắm nghiền mắt, tựa như đang ôn lại dư vị, “Hôm nay thật tình..... Trai đẹp rượu ngon bầu bạn, đã rất lâu rồi chưa được vui như vậy.”

Nhỏ Út không nhịn được bật cười một tiếng, Bì Ché suýt cô ấy, “Ái chà lại còn trai đẹp..... Cậu bảo Đại Lưu nhà cậu đi nhìn gương một chút đi được không hả, như là tù cải tạo không bằng, lại còn trai đẹp.”

“Chắc.” Nhìn Bì Ché một cách khinh bỉ, “Ai nói Đại Lưu nhà mình đâu.” Nói xong cảm thấy không đúng, lại bổ xung thêm một câu, “Đại Lưu nhà tớ cũng là trai xinh.” Cô ấy lắc lư cái đầu, nói tiếp, “Tớ là đang nói cái anh chàng chủ tiệm ở chỗ chơi í.”

“Chủ gì cơ.”

“Cái cậu chủ quán rượu âm nhạc í.” Bé Ba vừa nói vừa nhắm nháp ôn lại, “Thật tình đẹp trai quá đi thôi..... Lại còn trẻ nữa, chao ôi sao lại có thể trắng đến thế, như là men sứ vậy.”

Bì Ché chẳng thèm ngó ngang, “Lắm nhắm gì vậy.”

“Thật mà.” Bé Ba tròn tròn mắt, chỉ mặt Bì Ché, “Cậu đừng có mà không tin, cực phẩm.”

Bì Ché quay mặt ra ban công sờ sờ cằm, “So với thứ kia thì sao?”

“Thứ kia” trong miệng của Bì Ché là chỉ toà nhà ngay trước mặt, cách ký túc xá của nữ sinh một sân cỏ, là toà nhà ký túc xá nam sinh gần đây nhất.

Nam sinh viên trong toà nhà đó là của học viện phát thanh.

Học viện phát thanh là khoa mạnh của trường Bạch Lộ, khoa nghệ thuật chiêu sinh rất nghiêm, bên trong không có sinh viên nào là không cao lớn ra dáng, ngày ngày chải chuốt bóng loáng, mở miệng ra toàn là giọng phát thanh siêu chuẩn.

Trong trường, gái đẹp mà cặp bồ, có hết bảy phần đều là với người trong toà nhà kia.

Nào có ai ngờ Bì Ché vừa nhắc đến toà nhà phát thanh, Bé Ba đã méo miệng gạt phăng, vẻ mặt như chướng mắt.

Nhắc tay, múa may, phun ra hai chữ.

“Không! Xứng!”

Bì Ché: “.....”

“Thua quá xa.” Bé Ba quay về đến bàn học của mình, buông túi xách, xoay qua Bạch Lộ, “Trưởng Phòng, cậu biết tớ mà, tớ là người như thế nào? Cho dù ngày thường thích vui chơi, nhưng đối với tiền hoàn toàn biết tích trữ. Kết quả——” Cô ấy đập mạnh xuống bàn một cái, “Hôm nay tớ vung tiền cháy hết cả túi.”

Bạch Lộ: “Cậu vung thế nào.”

“Thì.....” Bé Ba đang say rượu, ập a ập ứng, “Thì..... Thì nhìn cậu ấy cầm rượu, cười cười với tớ, hỏi tớ có muốn lấy một chai không, tớ liền.....”

Bì Ché: “Cậu liền gơ tay đầu hàng?”

Bé Ba chép chép miệng, “Thật ra cậu ấy cũng chẳng phải ép uống gì tớ, chỉ là giống như thuận miệng hỏi một câu, nhưng mà..... Ôi, cậu ấy đẹp bà mẹ nó là đẹp, ánh mắt kia liếc một cái, giọng nói cũng nhẹ nhàng, ôi cái cảnh ấy..... Đáng giá, tớ cứ coi như là mua vé đi xem phim là được.”

“Đồ vô dụng!”

Bé Ba nghiêng đầu, nói với Bì Ché: “Tớ không nói với cậu, cuối tuần dắt cậu đi sẽ biết liền.”

Bì Ché: “Được thôi, cậu mời nhé!”

“Tự mình móc tiền!” Quay qua lại hỏi Bạch Lộ và Nhỏ Út, “Cùng đi nhé.”

Nhỏ Út ngại ngần, “Tớ chưa bao giờ tới mấy chỗ”

“Sợ cái gì, quán bar âm nhạc.” Bé Ba đặc biệt nhấn giọng chữ “âm nhạc”, “Nơi đứng đắn! Trong đó toàn là sinh viên đại học quanh đây, rất sôi động, cậu không phải đang lo tìm đối tượng hay sao, đi xem xét một chút.”

Nhỏ Út gật đầu cái rụp, “Được.”

“Trường Phòng thì sao?”

“Tớ không đi đâu.” Bạch Lộ nói, “Bọn cậu đi chơi đi, cuối tuần phải đi nghe thuyết trình phòng cháy, mỗi phòng phải cử một người đại diện.”

“Á, quên mất.....” Bé Ba gãi gãi đầu, “Vậy thì.....”

“Tớ đi nghe thuyết trình, các cậu cứ lo đi chơi đi.”

*

Vài ngày kế tiếp, trong phòng ký túc xá rơi vào một cuộc tranh luận kịch liệt.

Hai bên tranh luận chủ yếu là Bé Ba và Bì Ché.

Bì Ché ôm khư khư phim Hàn yêu quý của mình, đau lòng vì những gì nhân vật nam nữ trong đó phải trải qua mà khóc lóc, còn chê Bé Ba, nói cô ấy kiến thức hạn hẹp, tầm nhìn thấp kém.

Bé Ba không chịu lép vế, gân cổ lên cãi nhau với Bì Ché.

Cuối cùng, một tuần hỗn loạn phức tạp cũng trôi qua, tới thứ Bảy, trừ Bạch Lộ, ba người còn lại trong phòng tay trong tay vai sánh vai rời ký túc xá.

Bạch Lộ thức dậy trễ hơn ngày thường một chút, sau khi nghe xong thuyết trình thì đi ăn trưa, sau đó đến phòng tự học đọc sách, về đến ký túc xá đã là năm giờ chiều, vẫn không một bóng người.

Bạch Lộ nhướn nhướn mày, bụng bảo dạ xem chừng đã chơi rất vui.

Mãi đến tám giờ tối, Bạch Lộ đang còn trên mạng xem website, cửa âm một tiếng bật mở ra.

Bạch Lộ giật bản mình, suýt vắng mất chuột trong tay.

Ngoái đầu, đập vào mắt là thể trạng cường tráng của Bì Ché đang chắn ngay trước cửa.

Cô ấy cũng uống rượu, mặt đỏ bừng, thần sắc kiên nghị như chiến binh lão luyện đã băng đèo lội suối.

Ngón tay chỉ thẳng về phía trước, cánh mũi phập phồng.

“Lớp quảng cáo sẽ chọn ngay quán của cậu ấy! Trời xanh làm chứng, ai cản đường chết hết! Tớ mà làm không xong, thiên lôi đánh tan hồn phách——!”

Cửa vẫn chưa đóng lại, nguyên một hành lang vang dội tiếng của Bì Ché.

“Thiên lôi đánh tan hồn phách —— Thiên lôi đánh tan hồn phách — Thiên lôi đánh tan hồn phách ——“

33. Chương 33

Sau khi Bì Ché thề độc xong, hết thấy đều được thu xếp một cách rất rùm beng.

Lớp học đến hẹn khai giảng, giáo sư là nữ giáo sư minh tinh từ bên học viện quảng cáo qua, họ Vương, bộ dạng xinh đẹp ngọt ngào, tóc dài gọn sóng, mang giày cao gót mà bước đi thoăn thoắt, ngày đầu tiên đứng trên bục giảng đã nói về nội dung của bài thi cuối học kỳ.

“Chắc mọi người đã nghe nói đôi chút rồi ha, bài thi cuối học kỳ của lớp quảng cáo chúng ta không phải thi kiến thức, phải cùng nhau ra ngoài. Ở ngoài quảng trường có rất nhiều hàng quán, cơ bản đều là làm ăn phục vụ sinh viên đại học, cách em tìm một nơi, giải thích rõ ràng khái niệm tuyên truyền của mình với người ta, lôi kéo tài trợ của chủ quán để tiến hành một chút hoạt động thực tiễn, không hạn chế bất cứ của hàng nào, nội dung của hoạt động cũng không hạn chế.” Giáo sư Vương vừa nói vừa nêu vài ví dụ giúp sinh viên.

“Nói các em nghe ha, có biết là rạp phim ngay trước cổng trường chỉ phát thẻ ưu đãi khách hàng cho sinh viên trường chúng ta không, có rất nhiều sinh viên có thẻ này đúng không. Đó là do một tổ trong lớp này thương lượng mà có vào năm ngoái đấy, còn có một nhà hàng buffet cao cấp, cũng là do sinh viên của chúng ta làm tuyên truyền. Cho nên á, các em nhớ là đừng sợ tiệm quá lớn, đừng có không dám làm, chỉ cần các em dám nghĩ, thì sẽ không có chuyện gì không làm được cả.”

“À, cuối cùng phải nói thêm một chút, giữa học kỳ phải nộp bản đề xuất, cuối học kỳ dùng power point trình bày quá trình tiến hành, mỗi tổ nhiều nhất là năm thành viên, ít nhất là ba thành viên, bắt đầu từ hôm nay các em có thể bắt tay vào làm rồi.”

Bạch Lộ lơ đãng quay đầu qua, trông thấy đôi mắt nóng rực sôi sục của Bì Ché bên cạnh mình, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cái bục giảng.

*

“Áp lực cao như núi.”

Sau giờ học, bốn người phòng 517 tụ tập lại, Bé Ba nói: “Các cậu có nghe chưa, có đến mấy tổ muốn giành mối với chúng ta.”

Bì Ché: “Ai tới cũng đừng hòng.”

“Vậy tranh thủ ra tay trước?”

“Nhất định phải vậy.”

Cả đám xoay đầu nhìn Bạch Lộ.

“Trưởng Phòng!”

Bạch Lộ: “Hả?”

Bì Ché khoát tay kéo Bạch Lộ ngay qua, “Cậu cũng cho chút ý kiến đi, để bọn tớ làm hết thì quá chậm.”

Bạch Lộ: “Các cậu muốn làm thì cứ đi tìm ông chủ bọn họ mà nói thôi.”

Bì Ché trầm ngâm, “Làm sao mở miệng cho hay đây.”

Bạch Lộ bị Bì Ché ôm muốn nghẹt thở, chỉ cánh tay thô to của cô ấy, “Cậu cứ nói giống như thế này này, kẹp cổ cậu ta vào cánh tay của cậu, rồi cứ nói cậu mà không đồng ý tôi kẹp chết cậu.”

“Hahahahaha!” Bì Ché buông Bạch Lộ ra, còn giúp cô vuốt vuốt lưng.

Bé Ba: “Nói thật đi, Trưởng Phòng, gợi ý cái đi.”

Bạch Lộ: “Gợi ý cái gì, nếu như các cậu cảm thấy tự dưng mở miệng hơi quá đường đột, vậy thì lo mà đi chuẩn bị một bản kế hoạch đề xuất.”

“Còn phải có kế hoạch đề xuất?”

Bạch Lộ liếc mắt nhìn xuống, “Tớ sợ là tới lúc đó các cậu thấy người ta thì đều nói không nên lời nữa.”

Bì Ché: “Hahahahaha!”

Bộ dạng của Bé Ba như nhìn hết nỗi, “Thật không có tiền đồ, không cảm thấy xấu hổ mà ngược lại còn dám vênh vao.”

Tuy nhiên rốt cuộc Bì Ché cũng đặt ở trong lòng. Bắt đầu từ sau khi Bạch Lộ nói câu kia xong, một mạch đến khuya, cô ấy toàn nói chuyện kế hoạch đề xuất, đến cả phim Hàn cũng không thèm coi.

“Cậu ầm đầu rồi hả.” Nhỏ Út nói.

Bạch Lộ cũng khuyên cô ấy, “Đừng nghĩ quá phức tạp, đặt mức độ khả thi trên hết.”

“Mức độ khả thi.....” Bì Ché chảy dài trên ghế, mặt mày nhăn nhó. “Tớ nói một câu từ tâm can, biện pháp duy nhất mà tớ có thể nghĩ ra, là đem mặt của cậu chủ in lên bưu thiếp, gặp người nào phát cho người đó.”

Bé Ba vỗ tay. “Tớ thấy được đấy!”

“.....”

Bạch Lộ nhin hết nỗi, bật cười, “Ồ, các cậu làm đi, viết một cái phương án đơn giản, vài bữa nữa tớ in ra, bọn cậu bàn xem lúc nào có thời gian, bọn mình cùng đi một chuyến.”

Bì Ché thủ thế như chuẩn bị ôn thi cuối học kỳ, đeo kính vào, đặt đít xuống, nguyên một buổi chiều tiến nhập chuyên sâu.

“Đi ăn cơm không?”

“Đừng kêu cậu ấy nữa, lúc làm luận văn cũng không thấy khí thế như này.”

“Vây chút nữa mang cơm về cho cậu nhé.”

Bì Ché bồi thêm một câu: “Làm ơn mua giúp tớ hai cái bánh tart trứng!”

Ăn xong cơm trong căng tin, Bạch Lộ bảo Bé Ba đem phần cơm về trước cho Bì Ché.

“Tớ đi mua bánh tart trứng cho cậu ấy.”

“Ôi, cậu ấy cũng thật là công thần.” Bé Ba bưng cơm đem về, Nhỏ Út đi theo Bạch Lộ.

“Trưởng Phòng tớ đi mua với cậu, tiện thể đi dạo một chút.”

Mặt trời xuống núi, ráng chiều giăng khắp.

“Thời tiết thật đẹp.” Nhỏ Út kéo Bạch Lộ đi.

Bạch Lộ chuyện trò một chút với cô ấy, “Công việc của hội đoàn các cậu đã làm xong chưa?”

“Chưa đâu, có rất nhiều việc. Hai tháng sau lại còn có đợt thi đua, mọi người ai cũng đang lo luyện tập.”

Nhỏ Út tham gia một hội đoàn anime. Cô ấy đi học sớm, mười bảy tuổi đã lên tới đại học, năm nay mới 19 tuổi, tính khí vẫn còn đôi chút trẻ con, thích coi anime, sưu tầm bích báo anime.

“Vây rất nhanh sắp tới rồi, cậu diễn vai nào thế?”

“Làm gì có vai nào, tớ không lên sân khấu nổi, tớ chỉ phụ trách chuẩn bị đạo cụ thôi.” Nhỏ Út nói một cách ngượng ngùng.

“Hèn chi ngày nào cũng ở trong ký túc xá cắt cái này cắt cái nọ——“

Thoáng đưa mắt, chớp nhoáng một cái.

Lời nói cũng ngưng lại.

Nhỏ Út vẫn còn đang đứng đợi, “Sao vậy? Mấy thứ nhỏ nhỏ thì tớ đem về phòng làm, còn đạo cụ lớn hơn thì để ở văn phòng trụ sở làm, nếu mà là Trưởng Phòng, Trưởng Phòng?”

Bạch Lộ bị kêu hoàn hồn lại, “Ủ?”

“Sao thế?” Nhỏ Út nhìn theo hướng Bạch Lộ đang ngó dăm dăm, con đường lớn xe cộ giăng như mắc cửi.

“Không có gì.....” Giọng nói rất nhạt, bị một tiếng còi xe át mất.

“Hả?”

Bạch Lộ đổi qua lắc đầu, nắm lấy tay của Nhỏ Út tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh Nhỏ Út đã quên mất màn xen vào vừa rồi, hứng chí bưng bưng tiếp tục kể cho Bạch Lộ nghe những chuyện trong hội đoàn.

Bạch Lộ lẳng lặng bước đi.

Mới rồi..... Trong một khắc kia, ở khúc quanh đó đường như đã trông thấy một người.

Là bạn của cậu ấy nhỉ.

Tên là gì? Hình như họ Tôn.....

Có lẽ nhìn lầm thôi.

Cô không ngừng ôn đi ôn lại, rất nhanh chóng đã đến tiệm trà sữa, mua mấy ly trà trân châu và một hộp bánh tart trứng, lên đường về nhà.

Bì Ché làm xong bản đề xuất, đến tối cả phòng đồng loạt xét duyệt một phen, cắt bỏ chỗ dư thừa, bổ sung thêm tài liệu, sắp xếp lại một lần nữa, Bạch Lộ đem đi in ra.

Sau cùng ngày được chọn là vào tối thứ Sáu, bốn người trong phòng ký túc xá cùng đi.

*

Khu vực đối diện với dãy nhà sinh hoạt của trường là một quảng trường thương mại quy mô lớn, khác với quảng trường trung tâm của Hàng Châu, nơi đây đa số là những hàng quán nhỏ nhỏ phục vụ cho sinh viên, từ quán ăn đến tiệm quần áo, rạp phim, quán bar..... giá cả đều phải chăng.

Phía sau quảng trường là một toà cao ốc, treo bảng của quán bar, nhưng thật ra các tầng đều đã được cho thuê rồi. Đa số là nhà trọ, nhưng cũng có chỗ là văn phòng làm việc.

Quán bar âm nhạc này mới mở chưa được bao lâu, nhưng làm ăn lại khá khá đến lạ thường, chi tiền cũng không nhỏ, tầng 11, 12 đều thuê hết, lúc thang máy “đỉnh đoong” một tiếng lên đến tầng 11, có thể nghe loáng thoáng tiếng ồn ào ở phía bên ngoài.

Cao ốc chỉ cho thuê khu phía Nam, mỗi tầng lầu có mười mấy gian phòng, theo như lời của Bì Ché, trên lầu là phòng cho thuê tạm trú, còn tầng 11 là để chơi.

Quanh khu vực trường đại học thường hay có những nơi như vậy, cung cấp nơi tụ họp cho cả lớp, tự mình làm thức ăn, đặt bàn chơi các trò chơi.

Trông hình thức thì quán bar âm nhạc này chắc là nơi lớn nhất trong phạm vi nguyên một khu vực đại học rồi.

Có hai gian phòng đang mở cửa, không biết là sinh viên của đại học nào, chắc đã đến cũng được khá lâu rồi, không biết đang chơi trò gì, tiếng reo hò càng lúc càng lớn.

Bì Ché đứng ngoài cửa thò đầu vào nhìn phía bên trong thăm dò, nói: “Không quen biết.....”

Bé Ba: “Cậu chủ của bọn họ có đây không?”

“Hình như không có, không thấy đâu.”

“Phòng kia thì sao?”

“Đề tổ đi xem chút, Bé Ba cậu đi nghe ngóng một chút.” Bì Ché đi vào trong, Bạch Lộ và Nhỏ Út đi theo ở phía sau.

Tới trước cửa một gian phòng khác, Bì Ché gõ cửa, sau đó nghênh ngang tiến vào.

Qua một lúc, nghe giọng của cô ấy truyền lại.

“Này, cậu kia! Tới đây cái, có chuyện cần hỏi!”

“OK ha, đợi chút.”

Một giọng của con trai.

Bỗng dưng Bạch Lộ có một khắc hốt hoảng.

Giọng nói của con trai ở thời kỳ mười mấy đến hai mươi tuổi, biến hoá rất nhanh, trong một hoàn cảnh ồn ào như nơi này, thật ra cũng không nghe ra được gì.

Vậy cảm giác kia từ đâu mà đến nhỉ.

Hoặc có lẽ vẫn là, con gái trời sinh đã có trực giác.

Bạch Lộ ngẩng đầu, Bì Ché bước ra khỏi phòng, chưa đến vài giây đồng hồ sau, một người bước ra theo, nói nói cười cười với Bì Ché đang ở phía trước mặt.

Bì Ché: “Cậu chủ của các cậu đâu rồi?”

“Tìm hẩn làm gì, nói với tớ không phải cũng giống y chang sao.”

“Aizz, có việc quan trọng.”

“Vậy thì càng nên nói với tớ chứ.”

Hai người hi hi ha ha, chẳng có ai nghiêm túc.

Hôm ấy không phải là ảo giác.

Bạch Lộ đứng phía sau, lẳng lặng nhìn Tôn Ngọc Hà tung hứng với Bì Ché ở phía trước.

Rốt cuộc vẫn là người đồng trang lứa, cùng chung một ngôn ngữ, Tôn Ngọc Hà nói chuyện với khách hàng như rất quen thuộc đường đi nước bước.

“Chuyện gì thế, quan trọng đến vậy, tớ mới đánh bài——“

Giọng nói vừa ngừng, ánh mắt cũng ngừng, Tôn Ngọc Hà nhìn về phía của Bạch Lộ.

Bì Ché: “Gì thế?”

“.....được có một nửa đã phải ra rồi.” Cậu ta cũng chỉ ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói cho hết. Chỉ là giọng nói nhỏ hơn lúc mới rồi một chút, giống như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

“Vậy thì mở một căn phòng thôi, có gì nói. À đúng rồi.....” Bì Ché chỉ vào Bạch Lộ ở bên này, giới thiệu với Tôn Ngọc Hà, “Đây là nhóm trong phòng bọn tớ, Bé Ba Nhỏ Út cậu đã gặp rồi.” Sau cùng chỉ vào Bạch Lộ, “Người này cậu chưa gặp, đây là Trưởng Phòng của bọn tớ.”

Bạch Lộ gật đầu với Tôn Ngọc Hà, khẽ nói: “Chào cậu.”

Tôn Ngọc Hà tựa như muốn cười, lại không kéo được một biểu cảm nào cho ra hồn, cuối cùng dứt khoát xoá hết vẻ mặt, gật đầu, “Chào cậu.” Nhìn phía Bì Ché, “Qua bên này đi.”

Đưa một đám người đi về phía gian phòng phía trong, lướt qua hai gian phòng đang chơi đùa sôi động.

Đám người đi theo Tôn Ngọc Hà đến một gian phòng càng rộng rãi hơn, bao nhiêu bàn ghế giường tủ đều bị dọn sạch, làm thành một phòng bar cao tầng nho nhỏ, trang hoàng đơn giản, chơi nhạc nhẹ nhàng.

Bên trong có vài người khách, đều ngồi chỗ gần cửa sổ, vừa uống nước nói chuyện, vừa nhìn trời đêm của khu phố đại học.

Tôn Ngọc Hà tìm một chiếc bàn lớn ngồi xuống, đốt điếu thuốc.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Bé Ba lên tiếng: “Cậu chủ của các cậu đâu?”

Bì Ché tiếp lời: “Đúng rồi đúng rồi, cậu chủ của cậu đâu?”

Nhìn qua một bên, Bạch Lộ không biết ánh mắt của cậu ta có rơi lên người cô hay không.

Rõ ràng là trời đang giữa hè, cô lại cảm thấy da bị căng cứng.

Cậu chủ.

Cô nhớ lại ban đầu Bé Ba và Bì Ché đã miêu tả cái vị “cậu chủ” này như thế nào.....

Đứng bật dậy.

“Sao thế?” Bé Ba quay qua nhìn.

Bạch Lộ cầm túi xách, lằm bằm, “Các cậu cứ nói trước đi, tớ có việc phải ra ngoài một chút.”

“Đi đâu thế hả..... Này!” Bì Ché gọi theo hai tiếng, Bạch Lộ đầu cũng không ngoái lại.

Xoay đầu trở về, “Lạ thật.”

Tôn Ngọc Hà đang rầy rẩy thuốc bên cạnh, cười bảo: “Chắc thấy ngọt ngọt, đời không được. Không sao, chúng ta cứ tiếp tục nói.”

*

Ra khỏi quầy bar, rời phạm vi có điều hoà, không khí bắt đầu oi bức.

Bạch Lộ đi đến cuối hành lang, nhìn phong cảnh bên ngoài, đầu óc trống rỗng một mảng.

Rõ ràng là những chuyện đã nên quên đi, vùi nén trong lòng, nơi sâu thẳm tận cùng nhất.

Đã qua rất lâu rồi..... Thế mà lại tựa như xảy ra cách đây không lâu lắm.

Đầm nước trong tim trong vắt đến đáy, chỉ cần cúi đầu, liền nhìn thấy ngay.

—— Sóng nước lung linh phản chiếu ánh mặt trời, ngày hè trong lành tươi đẹp.

“Đỉnh đong” một tiếng vang lên, cửa cầu thang máy mở ra.

Mí mắt của Bạch Lộ run lên một cách vô cớ, ngoái đầu lại.

Một người bước ra từ trong thang máy.

Áo sơ mi đen, quần tây và giày.

Dường như đã cao hơn trước đây một chút, nhưng vẫn rất gầy, lúc đi lưng hơi khòm, uể oải.

Trông bộ dạng cậu như mới ngủ dậy, lạnh lùng và mịt mờ. Đầu tóc hơi rối, lộ ra làn da trắng đến kinh người.

Cậu vuốt vuốt tóc đi về phía trước, được vài bước sau đó nhận ra trước mặt đang có người.

Ngẩng đầu, tay vẫn còn đang lùa trong mái tóc đen nhánh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Chẳng trách Bé Ba và Bì Ché lại nói như vậy.

Cậu đã lớn lên, cũng đã trưởng thành.

Sau vài giây, cậu buông tay, xoay người, đi về hướng ngược lại.

“Hứa Huy.”

Người đã dừng bước, nhưng không hề quay đầu.

Khoảnh khắc kia Bạch Lộ trông thấy cậu, chợt nhớ đến một chuyện.

Cô cảm thấy, có lẽ là bởi vì chuyện này vẫn chưa có kết cục, cho nên mới khiến những chuyện vốn nên quên đi lại cứ mãi liên lụy tới mình.

“Mùa đông năm ngoái, mình có nhận một cuộc điện thoại. Bắt máy, nhưng lại không có ai nói gì..... Là cậu sao.”

Cũng không biết im lặng trong bao lâu, Hứa Huy lại sải bước, không nói một lời mà rời đi.

Bạch Lộ nhìn theo bóng lưng của cậu, từng chút từng chút một khuất dần nơi cuối hành lang.

34. Chương 34

Bên trong vẫn còn đang bàn bạc, Bé Ba và Bì Ché đều phát hiện Tôn Ngọc Hà hình như hơi có vẻ mất tập trung.

Cho là bởi vì đối phương cảm thấy không hài lòng với bản kế hoạch đề xuất của mình, đầu óc của Bì Ché xoay chuyển nhanh chóng, tìm cách khác để giải quyết.

Bất chợt ánh mắt loé sáng, sức tập trung bị cánh cửa thu hút.

Những người khác cũng nhận ra gì đó, cùng quay đầu.

Bì Ché nói với Tôn Ngọc Hà: “Cậu chủ của các cậu tới rồi kìa.”

Sau khi Hứa Huy bước vào, đi thẳng đến quầy bar, khui một chai bia uống, ánh mắt của Bì Ché và Bé Ba chưa từng dời đi từ sau khi cậu tiến vào phòng.

“Vậy sao giờ.....” Bì Ché đập đập Tôn Ngọc Hà, “Hay là gọi cậu chủ của cậu qua đây, chúng ta cùng bàn tính một chút.”

Tôn Ngọc Hà như cười mà không cười, chậm rãi lầm bầm: “Ừ, đáng được bàn tính một chút.....”

Cậu ta xoay người ngẩng đầu, “Huy.”

Hứa Huy coi như không nghe thấy, vẫn còn đang nốc bia. Tôn Ngọc Hà nhìn người dưới ánh đèn, nhú đầu mày, giọng nói cũng to hơn.

“Huy!”

Chai bia cuối cùng cũng buông xuống, Hứa Huy xoay đầu, Tôn Ngọc Hà nói: “Qua đây một chút.”

Hứa Huy bước tới, ngồi xuống chỗ để trống.

Bộ dạng của cậu không ổn lắm, ba người bên Bì Ché thân là khách, không dám mở miệng.

Giọng của Hứa Huy rất thấp, “..... Có chuyện gì?”

Tôn Ngọc Hà: “Chưa tỉnh ngủ?”

Mắt của Hứa Huy khép hờ, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Ồ, lại mất kiên nhẫn rồi?” Tôn Ngọc Hà nhìn cậu, bất chợt cười hừ một tiếng không rõ nguyên do.

Bì Ché và Bé Ba nhìn nhau, không biết đây là tình huống gì.

Tôn Ngọc Hà nói với Bì Ché: “Không sao, cậu cứ nói tiếp là được.”

“À.....” Bì Ché trình bày sự việc với Hứa Huy, Hứa Huy hơi cúi đầu, mái tóc che trước mắt, lắng nghe câu được câu chẳng.

Di động chợt vang lên một tiếng, Nhỏ Út liếc nhìn, nói với Bì Ché: “Trưởng Phòng nói cậu ấy đã về trước rồi.”

“Hả?”

Tôn Ngọc Hà liếc nhìn phía Hứa Huy, người nọ ngẩng đầu, mặt không biểu tình nhìn Nhỏ Út và Bì Ché đang nói chuyện với nhau.

“Cậu ấy nói cậu ấy đã về trước rồi, bảo chúng ta cứ bàn đi.”

“Sao lại thế có thể đi về chứ! Không phải nói là chỉ đứng ở ngoài cửa cho thông khí thôi sao?”

“Tớ cũng không biết nữa..... Cậu ấy chỉ nói mỗi câu này, phải trả lời cậu ấy ra sao?”

“Thì bảo—— haizzz, quên đi, về thì về thôi, có lẽ có việc.”

Bì Ché nói một hồi, bỗng chợt cảm thấy bên cạnh mình đang có một ánh mắt. Quay đầu qua, gặp ngay đôi mắt đen láy của Hứa Huy đang nhìn thẳng vào mình. Bì Ché chấn động toàn thân, bịt miệng:

“Cậu chủ có chuyện gì?”

Hứa Huy cười, giọng nói dịu dàng, “Đừng gọi tôi như thế.”

Bì Ché: “Vậy xưng hô thế nào?”

“Tên tôi là Hứa Huy, các cô cứ gọi tôi là Huy.”

Huy nghe có vẻ gần gũi hơn “cậu chủ,” Bì Ché bị nụ cười của Hứa Huy làm cho tâm tình phơi phới, nói: “Huy, vừa rồi lúc cậu vừa từ ngoài cửa bước vào, có trông thấy một cô nữ sinh, lúc đó chắc cô ấy còn chưa đi. Đó là Trưởng Phòng của bọn tớ, bọn tớ cùng nhau đến đấy, vốn là cùng nhau bàn bạc, kết quả không biết sao cô ấy lại ——”

“Tôi trông thấy rồi.” Hứa Huy nói.

Tôn Ngọc Hà ở một bên lại đốt thêm điếu thuốc.

Hứa Huy bảo: “Các cô trình bày chuyện vừa rồi lại cho tôi thêm một lần nữa đi.”

Nửa tiếng sau đó, ba người Bì Ché vui vẻ mãn nguyện quay về trường.

Tám giờ tối thứ Sáu là thời điểm phong phú đa dạng nhất của cuộc sống sinh viên đại học. Trong quán người đến người đi, khách hàng tăng dần lên.

Mấy nhân viên phục vụ trong quán bận tới tấp mặt mũi, một nhân viên phục vụ chạy quanh các phòng tìm tới tìm lui, túm lấy một nhân viên khác hỏi: “Có thấy anh Hà và anh Huy không?”

“Không, tớ cũng đang tìm đây.” Nhân viên kia cũng cuống quýt, “Khách hàng bên trong vẫn còn đang tìm họ để chơi cùng, tìm đâu cũng không thấy người, di động gọi cũng không được.”

Tầng 12 chỉ cách tầng 11 có một lầu, nhưng khác nhau rất xa.

Hiệu quả cách âm của toà nhà rất khá, âm thanh ồn ào náo động ở tầng dưới không truyền đến trên này.

Ở cuối hàng lang là một cửa sổ chạm đất rất lớn, có lan can. Đứng từ trong nhìn ra, có thể trông thấy khu phố đại học sầm uất. Di lao công rảnh thường hay tới nơi này, bởi vì thùng rác ở đây được sử dụng nhiều nhất.

Trong ấy không có rác, chỉ toàn đầu lọc thuốc lá.

Nơi này giống như một vùng đất phong thủy dành riêng cho hút thuốc, ai tới cũng không nhận được đốt vài điếu.

Sau khi Tôn Ngọc Hà lặng lẽ hút xong hai điếu thuốc mới mở miệng, hỏi Hứa Huy đang ở trước mặt.

“Thế có nghĩa là gì?”

Hứa Huy chẳng nói chẳng rằng, dựa vào bức tường, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời đã tối hẳn, nhưng thế giới ngoài cửa sổ vẫn sáng rực, chiếu lên khuôn mặt không biểu cảm của Hứa Huy, điểm tô thêm vài phần rõ ràng.

“Đang hỏi cậu đó.” Tôn Ngọc Hà nhìn Hứa Huy chăm chăm, chậm rãi bảo: “Tớ nói này..... Buông hết Bắc-Thượng-Quảng không đi, nhất định đòi tới Hàng Châu, thì ra là cái màn này.”

Hứa Huy mím môi, tựa như đã rơi vào một cảnh giới xuất thần của riêng mình.

Tôn Ngọc Hà không nhận được đẩy vai của cậu. Bờ vai dưới tay gầy guộc, đụng vào toàn xương.

Hứa Huy hơi bị đau, chau mày, tự nắn bóp, “..... Làm gì vậy.”

“Làm gì? Tớ còn đang hỏi cậu làm cái gì!” Tôn Ngọc Hà giận sôi, “Cậu tới Hàng Châu là để tìm nó phải không, mẹ kiếp cậu bị nó cho ăn bao nhiêu vỏ đầu như thế cậu còn không tự biết? Còn tới?”

Những lúc Hứa Huy không nói chuyện luôn đem lại cho người ta một cảm giác lạnh lẽo.

Tôn Ngọc Hà: “Nếu mà như vậy, ban đầu lúc tớ đòi đi tìm người tại sao cậu không cho?”

Vẫn là hai năm trước, sau khi Hứa Huy đi không lâu, Tôn Ngọc Hà tốt nghiệp cấp 3 xong đi tìm cậu chơi. Có một lần Hứa Huy say rượu, mới biết được lý do cậu và Bạch Lộ chia tay.

Lúc đó Tôn Ngọc Hà muốn đi tìm Bạch Lộ tính sổ, bị Hứa Huy ngăn lại.

Tôn Ngọc Hà giận đến gân xanh nổi đầy trán, “Cậu tới Hàng Châu có phải là để tìm nó!?”

Hứa Huy: “Không phải.”

“Không phải!?”

Đầu mày của Hứa Huy càng thắt chặt, lẩm bẩm: “..... Cậu đừng la hét với tớ, âm thanh lớn như vậy tớ đau đầu.”

Tôn Ngọc Hà tiếp tục gào rống: “Cậu còn biết đau đầu?”

Hứa Huy nhún vai.

Tôn Ngọc Hà nhìn, nói: “Bằng không, cậu về phòng nghỉ ngơi, tối nay tớ lo công việc?”

“Không cần.”

“Lại sao nữa đây?”

“Cậu không đẹp trai bằng tớ.”

“Tớ! Fuck?” Tôn Ngọc Hà điên cuồng gào rống một tiếng, nhìn thấy nét mặt của Hứa Huy, biết cậu đang đùa.

Sau khi nghiêng răng nghiêng lợi một phen, Tôn Ngọc Hà thu lại thái độ, chỉ mặt Hứa Huy nói:

“Cậu cứ tiếp tục nói chuyện vô nghĩa với tớ đi, tớ mặc xác cậu, cậu thích tự ngược thì cậu đi tìm ngược mà ăn.”

Hứa Huy mím môi, Tôn Ngọc Hà lại nói: “Này, nếu lỡ may cậu bị cái con khốn đó ngược chết, dù sao cậu tớ cũng từng là anh em tốt, cậu cứ việc nói cậu cần gì, lúc đó về báo mộng cho tớ biết, đô la Mỹ, bảng Anh, Euro..... muốn gì anh đây đốt hết cho cậu.”

Hứa Huy khê cười, Tôn Ngọc Hà hung hăng hừ một tiếng.

“Hà à.” Hứa Huy cũng đốt một điếu thuốc, bình lặng nói với Tôn Ngọc Hà, “Cậu đừng lo lắng.”

Mặt Tôn Ngọc Hà đầy nghi ngờ.

“Tớ thừa nhận lúc đầu tới đây là có liên quan đến cô ấy. Tớ biết cô ấy ở Hàng Châu, cũng biết cô ấy ở trường đại học này.”

“Cậu còn thích nó?”

Hứa Huy xem nhẹ, cười hừ một tiếng.

Tôn Ngọc Hà: “Cậu——“

“Đều đã qua rất lâu rồi, cần gì phải nghĩ tới nữa mà.”

Hứa Huy hút một hơi thuốc lá, nét mặt sau làn khói, mang vẻ nhạt nhoà.

Tôn Ngọc Hà thấy hơi yên tâm, “Được rồi được rồi, đều nghe cậu hết, cậu là ông chủ. Lại nói, bọn mình bây giờ sống rất tốt, cậu hiện giờ cũng không dính dáng gì đến gia đình nữa rồi, hoàn toàn không còn gánh nặng. Chúng ta làm ăn cho đảng hoàng, cứ dựa vào đầu óc của cậu, tương lai gì cũng không cần phải lo.”

Hứa Huy cười cười, không nói gì thêm.

Ngoài cửa sổ đèn đèn mới lên, ngựa xe như nước, trong hành lang âm u thăm thẳm, lặng ngắt tẻ buồn.

Đều đã qua lâu lắm rồi.

Cần gì phải nghĩ tới nữa mà.

*

“Ê! Sải bước tiến, theo chị đi, muốn có gì sẽ đều lấy được!”

Cơ thể cường tráng của Bì Ché, tay phải cầm một cây kem cực lớn, tay trái khoác vai Nhỏ Út, một bước nhảy ba bậc.

“Vang khúc khải hoàn——!”

Nữ sinh dưới lầu ký túc xá đều nhìn đám người của Bì Ché như gặp kẻ điên.

Bì Ché không mấy may quan tâm, ngay cả leo cầu thang cũng sung sức hơn thường ngày, vài bước lớn đã về tới trước cửa phòng, gõ cửa cộc cộc cộc.

“Trưởng Phòng! Trưởng Phòng Trưởng Phòng! Mau lên mau lên! Tiền tuyến mang tin thắng trận!”

Cửa mở ra, Bạch Lộ để bọn họ vào phòng.

Bì Ché tay bị dính kem chảy, vào nhà vệ sinh rửa tay, sức mạnh của niềm vui còn chưa tan hết.

Bé Ba thay một bộ áo ngủ mát mẻ, nói: “Tớ nói này, người ta còn chưa đồng ý, cậu hiện giờ vui như vậy không phải là hơi sớm sao?”

Bì Ché nghecks cổ, “Tớ thấy thái độ ấy coi như sắp được rồi, chỉ còn thiếu mỗi cái gật đầu, Nhỏ Út cậu thấy sao?”

Nhỏ Út đồng ý: “Tớ cũng cảm thấy bọn họ lắng nghe rất cẩn thận, giống như rất có hứng thú vậy.”

Bì Ché moi di động ra, “Wechat của tớ cũng sắp tới rồi, tối nay tớ thêm chút lửa, tối lúc đó rên sất khi còn nóng, trực tiếp giành lấy!”

“Bì Ché.”

Bì Ché mắt không rời di động, “Sao vậy Trưởng Phòng?”

“Đổi quán khác được không?”

Trong phòng ngừng lại vài giây, sau đó ba người đồng loạt quay qua nhìn.

“Cái gì?”

Bạch Lộ nói: “Tớ nói, chúng ta đổi quán khác có được không?”

Bì Ché há hốc mồm, vẫn chưa kịp hoàn hồn, “Đổi quán khác? Vì sao chứ?”

Bạch Lộ: “Quán này mới mở, hơn nữa quy mô cũng không nhỏ. Yêu cầu của bọn họ khẳng định sẽ không thấp, quá phiền phức đi.”

Bì Ché bật đầu ra sau, “Hê, tớ còn tưởng vì cái gì. Sợ gì, nếu bọn họ có tiêu chuẩn cao, yêu cầu nghiêm ngặt, chúng ta cứ cố gắng mà làm thôi, cậu sao không tin tưởng vào chúng ta chứ, cậu thân là Trưởng Phòng mà như vậy không được, phải tin tưởng vào năng lực chiến đấu của chúng ta.”

Bạch Lộ: “Cũng chỉ là một lớp tự chọn mà thôi, không quan trọng như lớp chuyên ngành, nếu mà tốn nhiều thời gian——“

“Tớ cam chịu!” Bì Ché đập bốp vào đùi, “Tốn bao nhiêu hơi sức tớ cũng cam chịu! Ngày ngày ở trường nhìn một lũ con trai bụng ỏng đít teo trong khoa, tớ thiệt là..... Mẹ nó càng nhìn càng gai mắt, chúng ta giúp cậu chủ nhỏ kia làm ăn, coi như là rửa mắt một phen.”

Bé Ba ở một bên cười ồm lên, “Không sai không sai.”

Nhỏ Út cũng hiếm có khi nói thêm vô.

“Cái cậu chủ đó trắng bóc, trông thật tinh nhã, nhìn cứ y như nhân vật trong manga.”

Bạch Lộ ngồi một bên, nhìn ba chị em hứng chí bưng bưng thảo luận về Hứa Huy và kế hoạch đề xuất.

*

Tiết học thứ hai của khoá tự chọn.

Giáo sư Vương bảo sinh viên liệt kê những cửa tiệm của mình ra, cô ấy giúp phân tích. Kết quả không có gì bất ngờ, phòng 517 đụng hàng với hai tổ khác.

Trong tất cả các cửa tiệm, chỉ có quán của Hứa Huy là đồng thời bị nhiều người nhắm vào như vậy.

“Cái gì mà quán của cậu ấy, căn bản là người của cậu ấy bị nhắm vào mà!” Huyết áp của Bì Ché lại tăng, ần ần hai bên thái dương. “Ôi mẹ ơi..... Đau đầu.”

Giáo sư Vương cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Ồ, quán nào thế, nhiều người muốn làm như vậy.”

Nữ sinh của một tổ khác nói: “Thưa cô, là mới mở, còn chưa đặt tên quán nữa. Cho nên kế hoạch trước nhất của bọn em là tìm một cái tên thích hợp cho quán đó.”

Giáo sư Vương: “Ừ, khá lắm.”

Bì Ché đứng một bên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vây hai tổ kia.....” Giáo sư Vương vừa mới định chỉ, Bì Ché lập tức đồng dục: “Bọn em cũng đặt tên!”

“Ồ.....” Giáo sư Vương trông thấy tâm trạng của các tổ đều tăng vọt như thế, liền nói: “Nếu như các em tự giàn xếp thương lượng không xong, thì chỉ có cách để cho khách hàng tự chọn. Như thế cũng được, có cạnh tranh mới có thành tích, ba tổ các em cố lên nhé.”

Trong giờ học, giáo sư đứng ở trước lớp giảng PPT, Bạch Lộ hoàn toàn không có cách nào tập trung chú ý.

Nghĩ một hồi, vẫn vớ vẩn vai của Bì Ché.

Bì Ché ngược đầu lên từ bản kế hoạch đề xuất, trong đôi mắt bồ câu ngập tràn hy vọng, lấp lánh ánh vàng.

“Gi?”

“.....”

Ngừng vài giây, Bạch Lộ lắc đầu.

“Không có gì, cậu tiếp tục đi.”

Bắc-Thượng-Quảng là cách nói tắt ba thành phố lớn nhất và phồn vinh nhất bên Trung Quốc: Bắc Kinh – Thượng Hải – Quảng Châu.

35. Chương 35

Vì vấn đề đặt tên cho quán này, phòng 517 mở hội thảo liên tục.

Nhỏ Út đề nghị: “Trong quán trang hoàng cũng rất đẹp, bằng không thì tìm một cái tên tươi mát nào đó, ví dụ như Quên Lo nè, hay là Trời Xanh nè.”

“Đẹp.” Bé Ba nghe hết nổi, vừa sơn móng chân vừa nói, “Lại còn Quên Lo, sao cậu không gọi luôn nó là Four-Leaf Clover đi cho rồi.”

Nhỏ Út sáng mắt lên, “A, cũng được đấy, nghe rất hay.”

Bì Ché ngồi một bên cân nhắc, “Quá nhạt nhẽo, không hợp khẩu vị của tớ.”

Bé Ba: “Cậu đặt một cái tên đi.”

Bì Ché: “Tớ cảm thấy quán này thích hợp với hơi hướng màu mè, ví dụ như “Sắc Đêm” hoặc “Thiên Phố” bằng không thì cho chút vị Âu Mỹ, không phải ở trên tầng cao sao, gọi luôn là Tháp Babel cũng được.”

Tám một hồi, Bì Ché nghiêng đầu, nhìn chỗ ngồi trống không bên cạnh.

“Dạo gần đây số lần Trưởng Phòng chạy đi tự học ngày càng tăng nhỉ.”

Bé Ba cũng nhìn qua, “Ồ, nhưng mà cậu ấy chạy đi tự học cũng rất ít khi học bài chuyên ngành, tớ theo cậu ấy đi một lần rồi, ngồi ở trong thư viện bốn tiếng, hết ba tiếng cậu ấy toàn làm chuyện khác.”

Nhỏ Út nói: “Cũng được mà, trước đây học quá nhiều. Điểm IELTS và TOEFL của cậu ấy đều siêu cao, chắc là muốn ra nước ngoài.”

“Ai biết được.” Bì Ché chống cằm, lầm bầm: “Nhìn thì ngoan, trong đầu chưa chắc.”

*

Tên quán của Hứa Huy còn chưa quyết định, nhưng trong phòng 517, nó đã có một tên gọi riêng ——Đất Thánh.

Bì Ché giải thích như thế này: “Giống như Bodh Gaya của Bồ Tát, Jerusalem của Christ, Mecca của Islam _____”

Bé Ba đứng một bên nói chen vô, “Hoặc như Tỉnh Cương Sơn của cộng quân.”

Bì Ché: “Tránh qua bên!”

Lần thứ hai hành hương đến Đất Thánh là vào một tuần sau. Bì Ché gặp phải cạnh tranh khốc liệt, đem bản kế hoạch đề xuất về cải thiện thêm lần nữa, thêm thắt một đồng chi tiết.

Bạch Lộ nhìn bản kế hoạch đề xuất đã được in ra, nói: “Nếu làm như thế này, dự tính sẽ không thấp, các cậu vẫn nên thương lượng với chủ quán một chút, hỏi xem bọn họ có chịu bỏ nhiều tiền ra như vậy không.”

“Thương lượng thương lượng, tối nay sẽ đi thương lượng ngay, tớ đã hẹn giờ xong xuôi với họ rồi, bây giờ tớ chạy qua.”

Bạch Lộ đặt bản kế hoạch đề xuất xuống, ừ một tiếng.

Đêm ấy, Bạch Lộ ăn xong cơm ở căng tin, lúc về đến ký túc xá liền nhìn thấy Bì Ché đang lật tủ lục tung quần áo.

“Làm gì thế?” Bạch Lộ đặt thức ăn xuống bàn của Bì Ché, “Mang về cho cậu này, ăn cơm đã.”

Cái mông lớn của Bì Ché lúc ẩn lúc hiện bên ngoài tủ quần áo, cuối cùng la lên một tiếng, đứng thẳng người, đầu tóc rối bời, mắt rưng rưng.

“Trưởng Phòng.....”

“Ừ.”

Bì Ché đặt hai tay lên vai của Bạch Lộ, nói một cách thống thiết: “Cậu nói xem tớ sao lại đến một cái váy cũng không có chứ, mẹ nó tớ có còn là con gái hay không!”

Bạch Lộ chỉ chỉ bàn, “Tớ mua cơm vịt quay cậu yêu thích, cậu ăn trước đi đã.”

Bì Ché đặt đít xuống ghế, “Không có khẩu vị.....”

Bạch Lộ: “Chốc nữa không phải là còn phải đi nói chuyện với người ta sao, không ăn lấy đâu ra sức.”

Bì Ché liếc Bạch Lộ một cái, trách móc: “Cậu không coi trọng, cứ để mặc ba bọn tớ sao đủ, không có sức mạnh đoàn kết, đàm phán cũng sẽ không ra gì.”

Bạch Lộ cúi đầu: “Đâu có.....”

“Còn nói không có, không phải sáng nay cậu còn bảo tối nay không đi sao.”

Một chốc sau, Bạch Lộ nói: “Được, lát nữa tớ đi theo cùng với các cậu.”

Lúc bấy giờ Bì Ché mới bắt đầu ăn.

*

Khách trong quán đông hơn lần trước, lầu 11 đã có 6 phòng được thuê bao, Bì Ché vừa dùng Wechat vừa dùng điện thoại, tìm cả nửa buổi mới lôi được Tôn Ngọc Hà từ một gian phòng mang ra ngoài.

Chả biết cậu ta đang chơi gì với người ta, đầu mướt mồ hôi.

“Vào đây, vẫn cứ vào đây mà nói.”

Lại kéo nhau vào trong quầy bar, vẫn ngồi vào chỗ ngồi lần trước.

“Uống gì không?” Tôn Ngọc Hà hỏi.

Bì Ché: “Hứ, mới đó thôi mà cũng không quên làm ăn, để tớ xem ở đây cậu có những gì?”

Không ra tay thì khó lòng thuyết phục người khác, đám người Bì Ché đều gọi thức uống mắc tiền nhất.

Trò chuyện một hồi, Bì Ché ngó trái ngó phải, băng quơ hỏi Tôn Ngọc Hà: “Hôm nay Huy không có đây à.”

Tôn Ngọc Hà bảo: “Có, đang ở phòng kế bên, chẳng qua bị người ta quán chặt lấy thoát không ra.”

Mọi người ngồi đó đều thoáng sững sốt, Bì Ché cười sâu xa, “Thế à, cũng hết cách, càng đẹp trai trách nhiệm càng lớn. Quán này là hai người bọn cậu cùng nhau mở sao, trông tuổi của hai cậu không lớn lắm, thật là lợi hại.”

“Không liên quan gì đến tớ, tớ chỉ ăn bám theo thôi, lợi hại là Huy kìa. Chuyện lớn đều do hắn lo, tớ chỉ chạy việc cho hắn.” Tôn Ngọc Hà không để ý lắm, nói: “À đúng rồi, phòng bên kia hình như là người cùng trường với các cậu đấy. Không biết các cậu có biết họ không.” Tôn Ngọc Hà nói xong, bỗng để ý thấy gì đó, nhìn về phía cửa.

Hứa Huy đang bước vào, vẫn ăn mặc một kiểu, rút một lon bia từ quầy bar ra, sau đó đi thẳng về phía này.

Bì Ché dùng tốc độ nhanh như chớp kéo một chiếc ghế nhét vào giữa Bạch Lộ và bản thân mình.

Hứa Huy không dừng bước, kéo ghế ra ngồi ngay xuống.

Bạch Lộ nhích qua một chút, để chỗ cho cậu.

Một giây cậu vừa ngồi xuống, Bạch Lộ ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoang.

Mùi nước hoa rất quen thuộc, những gì cậu yêu thích vẫn chưa từng thay đổi.

Tay cầm lon bia vàng óng ánh, sau khi khui ra, Hứa Huy ngửa đầu tu, hầu kết lên xuống, một ngụm tu hết nửa lon bia mới đặt xuống.

Tôn Ngọc Hà nhìn cậu: “Sao ra được thế?”

Hứa Huy lăm bằm: “Bảo Tiểu Phương thế chỗ.”

Tôn Ngọc Hà: “Được không đó?”

Hứa Huy: “Chỉ là không hiểu luật chơi bài, dạy một hồi là được.”

Tôn Ngọc Hà nhướn nhướn mày, Bì Ché ngồi bên hỏi: “Chỗ này của các cậu có bao nhiêu loại bài vậy?”

Tôn Ngọc Hà cười bảo “Cậu trông thấy trong thành có bao nhiêu loại bài, chỗ bọn tớ đều có, có tin không?”

“Ồ! Dóc tổ.”

“Quả thật chơi không kém bao nhiêu.” Tôn Ngọc Hà hất hàm với Bì Ché, “Cậu nói về cái bản kế hoạch gì đó với hắn đi.”

Bì Ché vừa tính nói với Hứa Huy, Hứa Huy đã vươn tay cầm lấy bản kế hoạch đề xuất đem lại gần, nói: “Để tôi tự xem đi.”

Ngón tay của Hứa Huy thon dài, lật từng trang từng trang một, tựa như đang xem rất kỹ.

Bì Ché ngồi bên cạnh thỉnh thoảng giải thích một vài chi tiết ở trong đó cho cậu.

“Mấy tờ rơi này á, mai mốt trường của bọn tớ cử hành đại hội thể thao, liên tiếp sẽ có không ít hoạt động, có thể nắm bắt lấy thời cơ đó.”

Hứa Huy đưa mắt, cười cười với Bì Ché, “Ừ.”

Khuôn mặt của Bì Ché đỏ lên, hơi e thẹn.

Bì Ché đang hứng chí dạt dào giải thích, bỗng cảm thấy Bé Ba ngồi phía đối diện toàn thân căng thẳng.

Bé Ba hơi híp mắt thành hình tam giác, liếc về phía cửa ra vào, ra ý cho Bì Ché.

Bì Ché ngoái đầu ——

Một cô nữ sinh đang đi về phía quầy bar, vốn chỉ tính ghé quầy bar mua một chút thức uống, kết quả đưa mắt qua, trông thấy một bàn ngay kế cửa sổ.

Ngạc nhiên tròn mắt tròn xoe.

Bì Ché lập tức quay ngoắt đầu lại, mặc niệm ba lần trong một giây——

Không nhìn thấy không nhìn thấy không nhìn thấy.....

Nhưng muộn rồi, Hoàng Tâm Oánh nước cũng không thêm mua, chạy thẳng tới.

“Lộ Lộ!”

Bì Ché làm như bị hất xì:

“Bitch——xì.”

Người đã tới ngay trước mặt, Bạch Lộ quay đầu qua, nói với Hoàng Tâm Oánh: “Cậu cũng ở đây hả.”

Đôi mắt tròn xoe của Hoàng Tâm Oánh chớp chớp, “Nguyên một phòng của cậu sao ở hết đây rồi?” Lại nhìn Tôn Ngọc Hà và Hứa Huy, “Làm gì thế hở?”

Bạch Lộ: “Làm bài tập cho lớp quảng cáo.”

“Hở?” Hoàng Tâm Oánh hình như rất có hứng, “Bài tập gì á?”

Bạch Lộ giải thích: “Tìm cửa hàng làm tuyên truyền.”

“Í, thích thế.” Hoàng Tâm Oánh kéo một chiếc ghế bên cạnh qua ngồi xuống.

Không thể nhét thêm người vào, Hoàng Tâm Oánh ngồi ngay sau lưng Bạch Lộ và Hứa Huy, tay vịn lên ghế của hai người, nghiêng đầu nhìn bản kế hoạch trong tay của Hứa Huy.

Tôn Ngọc Hà nhìn Hoàng Tâm Oánh, nói: “Các cậu quen nhau à?”

Hoàng Tâm Oánh gật đầu: “Dĩ nhiên rồi.” Khoát tay lên cánh tay của Bạch Lộ, “Trưởng Phòng ơi à!”

Bởi vì mấy người trong phòng 517 rất ít khi gọi tên của Bạch Lộ, toàn kêu Trưởng Phòng, thêm vào đó Bạch Lộ thường xuyên giúp mọi người lúc điểm danh, trong lớp có rất nhiều người cũng gọi đùa cô là Trưởng Phòng.

Hoàng Tâm Oánh vừa tới, bầu không khí trở nên không đúng.

Ba người Bì Ché đều thẳng ruột ngựa, Hoàng Tâm Oánh ngồi ngay bên cạnh, bọn họ rõ ràng tìm không ra lời khách sáo, chỉ còn lại Bạch Lộ phải lên tiếng ứng đối.

Bạch Lộ hỏi Hoàng Tâm Oánh: “Cậu cũng tới chơi sao?”

“Đúng vậy.” Hoàng Tâm Oánh ngẩng đầu, nhìn Tôn Ngọc Hà. “Vừa mới rồi còn ở trong phòng ngay bên cạnh, đoàn bộ tụ họp.”

Mắt của Bì Ché muốn rớt ra tới nơi, đoàn bộ tụ họp mà chạy ra tới đây.

Ánh mắt của Tôn Ngọc Hà trở lại trên người Hứa Huy.

“Thế nào?”

Hứa Huy đặt bản kế hoạch xuống, Bì Ché tính hỏi gì đó, đang còn do dự thì Hoàng Tâm Oánh nói: “Các cậu đã quyết định rồi sao?”

“Còn chưa có xác định cuối cùng.” Tôn Ngọc Hà dựa vào lưng ghế, đốt điếu thuốc, nhìn Bạch Lộ. “Không giấu gì các cậu, cái tuần lễ vừa qua á..... Quá chừng người từ cái lớp kia của các cậu tìm đến, tớ nghe một hồi rồi tung cả lên, chẳng nhớ ai là ai nữa.”

Bạch Lộ đặt thức uống trong tay xuống, lơ đãng nhìn Tôn Ngọc Hà một cái.

“Vậy sao?”

Đầu mày của Tôn Ngọc Hà hơi run lên, tàn thuốc rớt xuống quần, cúi đầu lo phải.

Hoàng Tâm Oánh ngồi bên bảo: “Chọn bọn tớ đi.”

Tôn Ngọc Hà ngẩng đầu, Hoàng Tâm Oánh mắt sáng lấp lánh, “Được hông hả, chọn bọn tớ đi mà.”

Tôn Ngọc Hà: “Vì sao?”

Sở trường lẫn lộn lâu năm của Hoàng Tâm Oánh mở ra, vui vẻ hoạt bát, cười nói mát lòng người, đem Bạch Lộ ra làm người đứng đầu đội, tăng bốc lên đến tận trời xanh, lại mượn bản kế hoạch đề xuất từ trong tay của Hứa Huy, quét mắt lia một lúc 10 hàng, trông thấy gì đó, mắt loé sáng, chỉ vào nói:

“Này các cậu xem đây, đại hội thể thao. Tổ chính là người phụ trách mua thức uống cho ban tổ chức, nếu như chúng ta cùng hợp tác, tớ có thể đem đề mục chuyển qua bên này, dự tính là gần hai ngàn, tuy không nhiều, nhưng cũng có thể treo một áp phích ngay gần cửa ra vào thao trường, mấy hôm đó số nhân viên ra vào đặc biệt nhiều, tuyên truyền hiệu quả sẽ tăng gấp bội.”

Tôn Ngọc Hà vừa nghe xong, trông có vẻ như hơi động lòng, “Thật hả?”

“Đương nhiên rồi!” khả năng thuyết phục của Hoàng Tâm Oánh cực kỳ tốt, “Bọn tớ chính là khoa át chủ bài của trường, tài nguyên không có khoa nào bì kịp, có bao nhiêu chuyện trường luôn ưu tiên tuyển chọn bọn tớ, các cậu mà hợp tác với bọn tớ sẽ không tệ đâu.”

Tôn Ngọc Hà rờ rờ cằm, nhìn về phía Hứa Huy đang lẳng lặng ngồi, “Aizzz.....”

Hoàng Tâm Oánh vốn ngồi rất gần Hứa Huy, trông thấy Tôn Ngọc Hà đang đợi Hứa Huy cho ý kiến, nhấc bàn tay nhỏ nhắn lên vỗ vỗ vai cậu.

“Ông chủ lớn, cậu cảm thấy như thế nào hở?”

Hứa Huy cựa người, nhếch nhếch vai, quay qua.

Là hướng của Bạch Lộ, cũng là hướng của Hoàng Tâm Oánh.

Nụ cười của cậu hiện ra trong tầm mắt của cô, không giống lắm so với trước đây.

“Được thôi.” Hứa Huy nói một cách hồ hững, “Phiền cô giúp đỡ vậy.”

Hoàng Tâm Oánh cười đầy cậu, Hứa Huy như yếu ớt không qua được một cơn gió, thân thể nương theo đà của tay cô ấy, lung lay.

*

“TA FUCK!! FUUUUUCKKKKKKK!!! Á Á Á ÁAAAAAAAAA——!”

Công việc làm ăn đã được chính thức giàn xếp, Bì Ché chịu một đả kích nặng nề.

Sau khi chia tay với Hoàng Tâm Oánh, Bì Ché quay về ký túc xá, lấy hai cái mền trùm kín mặt mình, rồi mới gào rống ầm lên.

Bé Ba vút túi xách lên bàn, cũng hơi tức giận, “Mẹ kiếp, thật là uất ức!”

Nhỏ Út ngồi bên yếu ớt nói: “Thôi mà, không phải là đã giàn xếp thành công rồi sao.”

Bì Ché thò đầu ra từ trong đồng chăn, đầu tóc rối bù.

“Để cho con đó giàn xếp thì tớ thà không thành công! Cậu coi cái bộ dạng của nó.....” Bì Ché vừa nhắc đến Hoàng Tâm Oánh liền nghiêng răng nghiêng lợi. “Con trai bên viện phát thanh không thèm chơi nữa rồi, mất lo đi tìm chỗ tốt hơn. Rõ ràng là chính mình đi câu trai, mà còn, mẹ kiếp, cái bộ dạng, cái bộ dạng..... AAAAA!”

Nhỏ Út: “Dù sao cũng giúp mình mà, chúng ta nói lâu như vậy vẫn.....”

Bì Ché nát ruột bên này, đảo mắt ngó thấy Bạch Lộ đang ngồi trước máy vi tính, không biết nhìn cái gì.

Bì Ché lướt ghé qua, thấy trên màn hình của Bạch Lộ là một cái lon màu vàng.

Dưới bức ảnh là lời giới thiệu.

“..... Oettinger Beer?” Bì Ché nheo mắt đọc xong câu đầu tiên, nhất thời hít sâu vào một hơi, chụp lấy bờ vai của Bạch Lộ, lắc một trận.

“Đây là cái quái gì, bọn tớ bên đây đang đau muốn chết, cậu còn có lòng dạ đi tra cứu nồng độ cồn trong bia, cậu có phải là muốn chọc cho mấy chị tức chết không hả!”

Bạch Lộ bị lắc đến muốn văng đầu, nhưng ánh mắt vẫn luôn rơi trên thông tin về lon bia, sóng mắt lưu chuyển, môi mím chặt.

36. Chương 36

Cách đại hội thể thao vẫn còn nửa tháng.

Đại hội thể thao trên đại học khác với dưới trung học, không bắt buộc mọi người phải tham dự, mỗi lớp chỉ cần gom khoảng hai mươi mấy người là được, ngoài cán bộ lớp bắt buộc phải tham gia, những người còn lại đều do tự nguyện.

Đại hội thể thao cử hành trong ba ngày, là khoảng thời gian đông vui nhất ở trường ngoại trừ ngày đón sinh viên mới và ngày liên hoan ẩm thực, con đường chính từ khu sinh hoạt chạy thẳng đến học khu được bày đầy những gian hàng.

Nhiều nhất là thương mại thông tin, điện tín và di động không bỏ qua bất cứ cơ hội kiếm khách nào, đối mặt nhau mà gào thét, kích động xung đột với nhau gần năm không biết chán.

Thứ đến là những cửa hàng tài trợ được sinh viên kéo vào từ bên ngoài, ví dụ như khách sạn hoặc dịch vụ môi giới ra nước ngoài, chỉ cần được trường học và đảng bộ đóng dấu, đều được cho phép vào trường tuyên truyền trong những ngày đại hội thể thao.

Còn có những đoàn thể nhỏ của sinh viên, cũng sẽ niềm nở chào mời mọi người.

Poster và tờ rơi cho quán của Hứa Huy là do Bạch Lộ và Bì Ché phụ trách. Vì lúc ban đầu thảo luận, Hứa Huy để lại lời là không cần lo lắng về vấn đề ngân sách, cho nên Bì Ché đi mượn một sinh viên đàn em chuyên ngành ở học viện nghệ thuật về làm.

Bản đầu tiên nhanh chóng được giao nộp, Bì Ché đưa cho Bạch Lộ xem, Bạch Lộ chỉ liếc một cái, liền bảo Bì Ché đi hỏi đàn em coi rốt cuộc có muốn làm hay không, đừng phí thời gian của người khác.

Bản thứ hai đàn em đích thân cầm bản nháp lên phòng ký túc, Bạch Lộ bỏ ra nửa tiếng đồng hồ thảo luận cùng với cô ấy, cuối cùng kiến nghị mấy chỗ cần sửa đổi. Sau chuyện này, đàn em lên hỏi Bì Ché, có phải trưởng phòng của các chị đã từng học thiết kế không, cảm giác như là rất chuyên nghiệp, khiến người ta không dám làm bừa.”

“Đâu có.” Bì Ché nói, “Chẳng qua là cậu ấy đọc rất nhiều sách, cái gì cũng biết, con người có kiến thức tổng hợp.” Nói xong rồi mới kịp phản ứng, lấy tay cốc đầu đàn em.

“Mi còn dám làm bừa! Muốn ăn đòn phải không.”

Đàn em ôm đầu, “Người ta chỉ giỡn thôi mà.”

Lần thứ ba nộp lên, mới coi như là hài lòng.

Sáng thứ Bảy, Bạch Lộ chuẩn bị ghé quán của Hứa Huy. Bì Ché hiềm hơi lười mới có một ngày dậy buổi sáng, nói muốn cùng đi.

Do thời gian còn sớm, trong quán rất ít người, Bì Ché gọi mấy cú điện thoại liên tiếp, mới lôi được Tôn Ngọc Hà đang vật vờ ngái ngủ từ trên lầu 12 xuống.

Cậu ta vừa mới tỉnh dậy, mơ mơ màng màng, mặc áo may ô quần đùi, chân mang dép lê.

Tôn Ngọc Hà không rành về thiết kế poster, cũng không có gì để góp ý, chỉ cảm thấy sức thu hút và màu sắc trong hình rất tốt, liền gật đầu đồng ý.

Bì Ché hỏi: “Cậu chủ của cậu thì sao? Để cậu ấy cũng nhìn chút.”

“Hắn chả buồn lo, tớ quyết định là được rồi.”

Vì tấm poster rất lớn, phải ghép mấy cái bàn lại với nhau. Bạch Lộ đứng trước bàn, nghe Bì Ché và Tôn Ngọc Hà nói chuyện.

“Vậy thì cứ thế mà quyết định à? Nếu mà đã quyết định rồi, bọn tớ đi in ra đấy.”

“Được.”

“Chuyện in ấn thì bọn tớ định là in poster năm mươi phần trăm, tờ ——“

“Bì Ché.”

Bạch Lộ chợt lên tiếng ngắt lời của cô ấy. Bì Ché ngoái đầu, nhìn về phía Bạch Lộ, “Sao hả Trưởng Phòng.”

Bạch Lộ thấp giọng nói: “Tớ vừa mới nhớ, hình như USB của chúng ta tối hôm qua bị để quên ở phòng in dưới lầu ký túc xá rồi.”

“HẢ!?” Bì Ché hoảng hốt la lên, “Bộ phim Hàn tớ tải xuống nguyên đêm toàn nằm trong đó hết á! Nguyên cuộc họp buổi chiều tớ chỉ ngóng mỗi nó thôi á!”

Lập tức đứng ngồi không yên.

“Không được không được, tớ phải đi xem chút. Vậy..... trưởng phòng.....”

Bạch Lộ gật đầu, “Cậu đi đi, tí nữa tớ sẽ vác đồ về.”

“Vậy tớ đi trước đây!” Bì Ché chào Tôn Ngọc Hà, “Ngại quá, thật tình là lửa cháy đến nơi.”

Bì Ché đi rồi, quầy bar trống vắng trông yên tĩnh lạ thường.

Xa rồi ánh trăng và sắc màu của buổi đêm, nơi đây quả thực mang dáng vẻ như Nhỏ Út từng nói, yên tĩnh và tươi mát.

“Tách” một tiếng, Tôn Ngọc Hà đứng ở một bên đốt điều thuốc.

Bạch Lộ cuộn tấm poster trên bàn lại, nhìn về phía Tôn Ngọc Hà. Ánh mắt của cậu ta sắc bén hơn vừa rồi rất nhiều.

Không biết là có phải do thuốc lá đã làm cậu ta tỉnh táo hoàn toàn.

“Hứa Huy thì sao?”

Tôn Ngọc Hà thuốc vẫn cầm trong miệng, “Liên quan gì tới cô.”

Yên lặng.

Trí nhớ của thiếu nam thiếu nữ mạnh mẽ, Bạch Lộ thậm chí còn có thể thuộc lòng gần như từng câu từng chữ trong tin nhắn cuối cùng Tôn Ngọc Hà gửi cho cô hai năm trước.

Hai năm trời.

Trong đời người không tính là dài, trong năm tháng thanh xuân xanh ngắt không tính là ngắn.

Bạch Lộ hơi cúi đầu, không cần nhìn, cô cũng có thể tưởng tượng sự cự tuyệt trong ánh mắt của Tôn Ngọc Hà.

Trong một khoảnh khắc ánh mặt trời in nghiêng nào đó, cô nhớ đến câu chuyện “Cô Bé Quàng Khăn Đỏ” của thời thơ ấu. Có lẽ cô chính là con sói giả làm bà ngoại dối trá kia, chỉ là, còn chưa kịp tới được nhà của cô bé quàng khăn đỏ, đã bị lột hết lột nguy trang.

Giờ đây nói gì cũng đã vô dụng.

Rất lâu sau đó, Bạch Lộ nhặt nhèo ừ một tiếng, “VẬY NHƯ THẾ NÀY ĐI, POSTER MÌNH SẼ——”

Tôn Ngọc Hà ngắt lời cô: “Cái lớp tự chọn gì gì đó của các cô là cô phụ trách hả? Hay là Hoàng Tâm Oánh phụ trách?”

“Mình phụ trách.” Bạch Lộ ngưng một chút, lại nói, “Nếu như cậu muốn Hoàng Tâm Oánh lo thì cũng có thể, nhưng thời khoá biểu của cô ấy không giống với của mấy người bọn mình. Bọn mình một khi đã chọn lớp thì phải theo đến cùng, nếu như cậu không muốn gặp bọn mình——”

“Không phải là không muốn gặp ‘bọn’ cô.” Tôn Ngọc Hà nói một cách sâu xa.

Bạch Lộ siết chặt cuộn poster trong tay theo phản xạ.

Chỉ trong giây lát, sau đó Bạch Lộ lại buông lỏng.

Hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Được, nếu các cậu không muốn gặp mình, mình sẽ cố gắng không xuất hiện.”

Bước đi chưa bao giờ quả quyết như hiện giờ, Bạch Lộ nhấc chân bước ra ngoài.

“.....Đứng lại.” Tôn Ngọc Hà trầm giọng.

Dừng bước chân.

Còn chưa xong?

VẬY THÌ TIẾP TỤC.

Hôm nay cậu ta nói bao nhiêu, cô nghe bấy nhiêu.

Bạch Lộ đứng trước cửa ra vào của quầy bar, gió trong hành lang thổi qua, mang theo mùi hơi nước ẩm thấp của tầng lầu. Đầu ngón tay của cô lạnh lẽo, đợi Tôn Ngọc Hà nói lời kế tiếp.

“Tôi biết ngay mà, mẹ kiếp cô thật cả gan.”

“Cô chơi bọn này như là khỉ phải không?”

“Giả bộ y như thật, điếm đấm đáng yêu..... Lòng dạ độc ác y như sói, sao lại có thể có loại người như cô chứ.”

Tiếng bước chân chậm rãi ép tới gần, giọng nói của Tôn Ngọc Hà bám chặt lấy cô.

“Cô có dám quay đầu lại cho tôi xem không?”

Bạch Lộ bất động, Tôn Ngọc Hà đập bay chiếc ghế bên cạnh. Trong không gian vắng lặng, chiếc ghế đổ xuống sàn âm thanh nghe vô cùng chói tai.

Tôn Ngọc Hà tự mình đến trước người Bạch Lộ, Bạch Lộ cúi đầu, bị bàn tay của Tôn Ngọc Hà thô bạo lật lên.

Khuôn mặt của Bạch Lộ rất nhỏ —— thật ra thì nguyên một con người của cô chỗ nào cũng nhỏ nhắn, lông mày mỏng mỏng, chiếc miệng be bé, chiếc cằm nhón nhọn.

Nhưng chính con người bé nhỏ yếu đuối này, lại khiến cho Tôn Ngọc Hà cảm nhận được một sức mạnh lạnh lẽo quật cường.

Hành động của bàn tay Tôn Ngọc Hà không nhẹ, vứt mặt của Bạch Lộ qua một bên.

Hung hãn mắng: “Khốn kiếp!”

Bạch Lộ quay đầu lại.

Lòng ngực trống rỗng, nghe thấy được từng nhịp tim.

Tôn Ngọc Hà lấy ngón tay trỏ, chỉ vào trán của cô, “Ông đây báo cho cô biết, Hứa Huy muốn làm gì là chuyện riêng của hắn, không ai xía vào được. Tôi không, cô càng không xứng đáng!”

Bạch Lộ gật đầu, “Biết rồi.”

Vừa mở miệng hơi bất ngờ, cổ họng lại khan.

Tôn Ngọc Hà im lặng, Bạch Lộ: “Nói xong rồi? Vậy tôi đi đây.”

Tôn Ngọc Hà đứng đó, Bạch Lộ vòng qua tránh cậu ta, đẩy cánh cửa phòng bar.

Một chân vừa đặt xuống nơi hành lang mát mẻ, trái tim cô cũng đóng băng lại, không khác gì cánh cửa kính sau lưng cô, đang chậm rãi tự động khép chặt.

Lúc chỉ còn lại một khe hở mỏng manh, giọng nói của Tôn Ngọc Hà văng lại ——

“Em trai của Hứa Huy chết rồi.”

Bên tai bỗng vang lên tiếng ù ù, gió như đang thoả thích cười lớn.

Hành lang phút chốc trở nên hoang vu, không khí ảm thấp đâm vào xương tủy, giống như muốn lột hết da xuống.

Tôn Ngọc Hà: “Huy đã không còn giống như trước đây. Hắn đã thoát li gia đình, đã cởi bỏ quá khứ.”

“Hai năm trước hắn vẫn luôn làm việc ở nơi khác, kiếm được tiền, năm nay mới tới Hàng Châu mở quán. Tôi không biết vì sao hắn lại tới đây, nhưng tôi khuyên cô đừng tự mình nghĩ nhiều, hiện giờ Huy sống rất tốt, cũng không thiếu đàn bà.” Tôn Ngọc Hà rũ mắt nhìn theo bóng lưng của Bạch Lộ, “Trừ cái lần có mắt không trông bị ai đó lừa gạt, bao nhiêu cô gái còn lại đều đối xử với hắn hết chỗ chê.”

“Cho nên tôi báo cho cô biết, tránh hắn xa xa ——“

“Lúc nào.....”

Bạch Lộ bất chợt lên tiếng, âm thanh rất khẽ.

Khẽ đến độ Tôn Ngọc Hà vốn nghe không rõ. “Cái gì?”

“Lúc nào chết.” Bạch Lộ đang rũ đầu, “Em trai của cậu ấy.”

Tôn Ngọc Hà nhíu mày, “Mắc mớ gì đến——“

Bạch Lộ xoay người, Tôn Ngọc Hà ngưng bật.

Bạch Lộ nhìn cậu ta đăm đăm, vẻ mặt ấy khiến cho Tôn Ngọc Hà cảm thấy, câu nói của cô quan trọng hơn rất nhiều so với lời cậu ta muốn nói.

“Có phải mùa đông năm ngoái.”

Tôn Ngọc Hà sững sờ.

Bạch Lộ vẫn nhìn cậu ta, “Mùa đông năm ngoái, mừng bảy tháng mười hai.”

Mắt của Tôn Ngọc Hà tròn xoe, “Sao cô ——“

Bạch Lộ không đợi cậu ta nói hết, đã xác nhận được câu trả lời, cô khẽ gật gù, lẩm bẩm một mình.

“Mình biết rồi, cảm ơn cậu.....”

Tôn Ngọc Hà vốn không kịp hỏi thêm gì nữa, Bạch Lộ đã vác đồ đi mất. Cậu ta chỉ có thể rượt theo cô ra tới ngoài hành lang, la với theo: “Cô đừng có đi tìm Hứa Huy nữa! Có nghe không hả!”

Lần này, Bạch Lộ không đáp lời.

*

Hàng Châu tháng chín, hầm hập như bếp lò. Bạch Lộ vừa ra khỏi toà nhà, văng đầu hoa mắt, toàn thân mồ hôi nhễ nhại.

Nhưng cô lại không cảm nhận được cái nóng.

Trái lại, trước mắt cô là một khung cảnh khác.

Hàng Châu mùa đông, trong nhà ngoài nhà lạnh như nhau.

Bạch Lộ sợ nóng không sợ lạnh, mùa đông cũng không mặc nhiều, chỉ quàng trên cổ một chiếc khăn quàng rõ dày, trông hơi cồng kềnh.

Buổi sáng, cô theo đám người ùn ùn kéo nhau lên lớp, tiến về phía học khu.

Gió thổi vù vù, người cũng chẳng buồn nói chuyện.

Tháng mười hai, đã vào giai đoạn ôn tập cuối học kỳ, ngày nào giáo sư cũng nhoay nhoáy vạch điểm kiến thức và phạm vi của bài thi kiểm tra, lòng nhiệt tình của đám sinh viên trên lớp tăng vọt chưa từng thấy.

Lúc đi ngang qua khoảng trống giữa sân vận động và phòng thể dục, di động của Bạch Lộ vang lên.

Cô lấy ra, là một dãy số lạ, địa điểm hiển thị là Quảng Châu.

Nhận cuộc gọi, trong di động mãi không có ai lên tiếng, Bạch Lộ hỏi liên tiếp mấy câu, cũng không hỏi được gì.

Lúc cô còn đang tưởng là có người đùa dai, chuẩn bị cúp điện thoại, thì cô dường như nghe thấy một tiếng thở trong di động.

Sau này nhớ lại, cô cũng không rõ đó rốt cuộc là tiếng thở của ai, hay chỉ vốn vụn là tiếng gió. Nhưng mà trong một giây ấy, cô bị tiếng thở như ảo như thật kia níu lại.

Cú điện thoại không có âm thanh đó, gọi hết nửa tiếng đồng hồ.

Bạch Lộ cũng không biết bản thân cô lúc ấy suy nghĩ thế nào, không dự tiết học buổi sáng, trốn trong phòng thể dục, lặng lẳng đợi xong nửa tiếng đồng hồ này, mãi đến khi đối phương ngắt cuộc gọi.

Cô cũng không gọi lại.

*

Chân như bị đóng đinh xuống đất, ánh mặt trời thiêu đốt, tay chân của Bạch Lộ run lên.

Đáy lòng có hai thế lực đang giao chiến, cuối cùng một cảm giác như bị xé rách giã giụa trào lên.

Cả vạ âm thanh như đang thét gào bên tai, đi! Đi nhanh lên! Mặc kệ hết thấy! Lần này sẽ khó khăn hơn bao giờ hết, nhúng tay vào chính là tự chuốc tội vào thân!

Chỉ có một giọng nói, dưới đáy tim, khe khẽ bảo cô —— Quay lại, giúp cậu ấy, xin cô đấy.

Bạch Lộ nghe ngóng cẩn thận, nghe ra được đó là mình của hai năm trước.

Cô thử nhấc chân dậm bước về phía con phố trước mặt một bước, vừa đưa chân, nước mắt đã lưng tròng.

Giọng nói ấy vẫn còn đang nói ——

Cậu ấy đang cầu cứu cô.

Là cô nợ cậu.

*

Thang máy lên đến tầng 12, trong hành lang yên ắng tĩnh lặng.

Cô lấy di động ra, thông tay bên người, không cần nhìn màn hình, thoăn thoắt bấm mười một con số.

Bấm nút gọi xong, Bạch Lộ đi dọc theo hành lang tiến về phía trước.

Vì không muốn để sót một âm thanh nào, đến cả hơi thở cũng ngừng lại.

Cô không biết cậu đã đổi số hay chưa, cũng không biết cậu có tắt di động hay không. Cô còn không biết cậu sẽ xuất hiện với thái độ như thế nào.

Đối với những thứ mơ hồ, cô chỉ có thể dò đoán, thử nghiệm.

Hung hăng áp chế nỗi lo âu cùng bất an xuống, không ngừng tự nhủ ——

Bạch Lộ, phải kiên trì.

Nếu cứ không làm chút gì đó cho cú điện thoại kia, lương tâm sẽ mãi mãi không bao giờ được nghỉ ngơi.

Một giây sau, tiếng chuông vang lên.

Không cần đi đâu cả, chính là gian phòng ngay bên cạnh cô.

Lúc Bạch Lộ vừa xoay người lại, tiếng chuông ngừng bật, bị người trong phòng ngắt cuộc gọi.

“Hứa Huy.”

Cách một cánh cửa, Bạch Lộ lên tiếng: “Cậu có trong đó không?”

Không ai trả lời.

“Chúng ta nói chuyện đi.”

Vẫn không có ai trả lời.

Bạch Lộ thấp giọng nói: “Thứ Tư, bảy giờ tối, mình đợi cậu ở bồn phun nước phía sau quảng trường.”

37. Chương 37

Cửa phòng ký túc xá bị đẩy ra.

Bì Ché coi phim Hàn, Nhỏ Út nghe hát lật truyện tranh, Bé Ba hẹn hò ở bên ngoài với Đại Lưu như thường lệ.

Hết thấy đều như bình thường.

Tính cách của Bạch Lộ hướng nội, ngày thường sẽ không dùng sức đến như vậy để đẩy cửa mở, Bì Ché ngược đầu lên từ máy vi tính, ngoái nhìn đằng sau.

“Trưởng phòng về rồi hả. À đúng rồi, USB của chúng ta không bị bỏ quên ở tiệm, tớ đã tìm ra nó trên bàn của cậu.”

Bạch Lộ lẳng lặng gật đầu.

Bì Ché cảm thấy có gì đó không đúng, gỡ tai nghe xuống, “Sao thế hả?”

“Không có gì.” Bạch Lộ lầm bầm.

“Poster bọn họ coi xong rồi nói gì hả?”

Bạch Lộ hít một hơi, chậm chạp lắc đầu, “Không có, cứ thế mà làm đi, ngày mai tớ đi——”

Lời còn chưa nói xong, cánh cửa sau lưng bị gõ.

“Trưởng phòng? Lộ Lộ? Có đó không?” Là Hoàng Tâm Oánh.

Bạch Lộ quay đầu mở cửa, Hoàng Tâm Oánh mặc một chiếc váy hai dây lợt màu, tóc búi cao, để lộ vầng trán cao trơn láng, do trời nóng, sắc mặt hơi ửng hồng.

Bạch Lộ nói: “Gì thế?”

“Tôi nói với các cậu một việc.” Tay Hoàng Tâm Oánh cầm một cuốn sổ nhỏ, “Lớp chúng ta đang thống kê số người tự tập ăn liên hoan, phòng của cậu có tham gia không?”

“Liên hoan?”

“Đúng rồi, ở ngay tại quán của Hứa Huy.” Hoàng Tâm Oánh nói, “Phòng bao tớ đã coi xong rồi, cái lớn nhất.”

Lúc này nghe đến tên của Hứa Huy, trong lòng của Bạch Lộ nói không ra là cảm giác gì, Hoàng Tâm Oánh thấy cô đang ngần ngừ, lập tức nói: “Cậu phải tới chứ, chẳng phải là các cậu đang hợp tác với quán của bọn họ sao, không đi sao được. Hơn nữa vui lắm đó, chúng ta sẽ tự làm cơm, gói bánh chèo! Thế nào, đi hay không?”

Thò đầu vào nhìn Bì Ché, “Bì Ché, cùng đi đi mà.”

Trong lòng Bì Ché cũng đang muốn đi, cô ấy không biết vì sao Bạch Lộ lại do dự, nhưng chiều theo hiệp ước của phòng 517 đồng lòng đối ngoại, Bì Ché không tỏ ý gì ngay.

Mặt rất bình tĩnh, “trưởng phòng, đều nghe theo cậu.”

Hoàng Tâm Oánh lại nhìn hướng Bạch Lộ, trong mắt mang chút nghi ngờ.

Quả thực không có lý do nào để từ chối, Bạch Lộ gật đầu, “Ừ, bốn người bọn tớ đều đi.”

“Tốt quá.” Hoàng Tâm Oánh vỗ tay, “Chi phí liên hoan mỗi người năm chục đồng.”

*

Đối với học sinh năm 3 đại học mà nói, ăn liên hoan hấp dẫn hơn thi đua nhiều. Vẫn còn cả một tuần, đại biểu bên khoa toán đã bắt đầu tính toán xem phải mua bao nhiêu thịt và rau vân vân.

Thứ hai tới thứ tư, Bạch Lộ không nghe được tiết học nào vào tai.

Cô nằm trong một trạng thái phức tạp hỗn loạn, đầu óc khô cạn một mảng, thỉnh thoảng lại ngọt ngào khó thở, bồn chồn không chịu nổi.

Đây không phải là trạng thái bình thường của cô, điều chỉnh ba ngày cũng không thành công.

Thứ Tư, cô ngồi trong phòng tự học nguyên một buổi chiều, đến lúc mặt trời sắp lặn, cuối cùng ngộ ra một điều.

Cô đang căng thẳng.

Cảm giác này giống như đi thi một cuộc thi khẳng định là sẽ không qua cửa được, hoặc là tham gia một cuộc chiến đã định sẵn là không thể nào thắng nổi.

Khó thoát khỏi thất bại.

Vào phút chót, Bạch Lộ viết nhanh một câu xuống cuốn sách tham khảo Anh Ngữ, như đang trút giận, chữ hằn lên ở mặt sau.

“Giữa hai người, kẻ cuối cùng phạm lỗi mãi mãi là bên lép vế.”

Viết xong, cô đóng sách, đeo cặp rời đi.

*

Có rất ít người ở phía sau quảng trường trước cổng trường đại học, chỉ có một chiếc bồn phun nước nhỏ, ngay bên cạnh là một tượng điêu khắc khổng lồ làm bằng kim loại. Nơi đây thoáng đãng, ánh đèn ảm đạm, đôi khi sẽ có vài tiếng bước chân hoặc chuyện trò của người qua lại, lướt nhanh qua nhau, hai bên đều không quen biết.

Lúc Bạch Lộ tới nơi, Hứa Huy đã có mặt.

Cậu ngồi trên một băng ghế dài sau bức tượng, cánh tay rộng mở, khoát lên chỗ tựa lưng của ghế.

Bên cạnh băng ghế có một lùm cây rậm rạp, trong đêm hè có tiếng côn trùng kêu.

Hứa Huy rũ đầu, nhìn không rõ mặt, nhưng Bạch Lộ vẫn chỉ cần liếc một cái đã nhận ra cậu.

Thân hình của cậu trong bóng đêm, đặc biệt dễ nhận ra.

Bạch Lộ đến gần, cậu không động đậy, giống như còn đang ngủ, cặp chân dài hơi dẹt, nơi vùng thắt lưng hơi khom xuống có thể loáng thoáng nhìn thấy khoá thắt lưng bằng kim loại.

“Hứa Huy.”

Bạch Lộ gọi cậu, phản ứng của Hứa Huy hơi chậm chạp, ngẩng đầu lên. Có lẽ vừa mới tắm xong thì ra khỏi nhà, sợi tóc vẫn còn chưa khô, nặng nặng buông trên trán.

“À.....” Cậu thật tình chỉ mới vừa để ý đến Bạch Lộ, “Cô tới trễ rồi.”

Bạch Lộ không nhìn đồng hồ, cô biết bản thân mình chưa trễ, nhưng cô cũng không muốn phân bua với cậu.

“Ngồi đi.” Hứa Huy nói.

Cậu ngồi ngay chính giữa băng ghế, hơn nữa còn không có ý nhường chỗ, Bạch Lộ nhìn một hồi, chỉ có thể chọn chỗ bên trái rộng hơn một chút để ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, cô liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Mùi quá nồng —trên người của Hứa Huy.

Cô biết cậu dùng nước hoa, lần trước cô cũng nhận ra mùi hoa nhài đông, chỉ là lần đó nhẹ nhàng nhả nhận, không phải là nồng nặc như lần này, nồng nặc đến gay mũi.

Bạch Lộ hơi quay đầu qua, trông thấy hốc mắt của Hứa Huy đỏ quạch, màu môi tái tái, mắt không có thần.

Hứa Huy là một người cẩn thận, có lẽ đây cũng là đặc điểm thông thường của người có tiền, cho dù có nhìn lồi thối đi nữa, cái ăn cái mặc của cậu vẫn tinh xảo hơn một đứa trẻ trong gia đình bình dân rất nhiều.

Nói một cách đơn giản, đây là một con người có phong độ.

Cậu không thể nào phun nước hoa đầy người như vậy rồi ra khỏi cửa, trừ phi —

Trong đầu của Bạch Lộ hiện lên hình ảnh của những chiếc lon lỏng lạnh, 4.9% bia Oettinger.....

Ngón tay đan nhau, Bạch Lộ cúi thấp đầu, nói: “Đừng uống nữa.”

Cậu chẳng nghe rõ gì cả.

“..... Gì?”

Bạch Lộ lắc đầu, “Không có gì.”

Lại im lặng một hồi.

Nếu như lấy cuộc sống đổi thành những bài toán, tình huống hiện giờ nhất định là một bài chứng minh quy mô lớn, cần phải dùng hết khả năng tỉ mỉ phân tích mới có thể chải chuốt ra được đáp số.

Nhưng thời gian quá gấp rút, gì cũng không kịp chuẩn bị.

Hứa Huy hờ hững nói: “Cô kêu tôi ra, là để ngồi?”

Lòng ngực của Bạch Lộ trầm xuống.

Cô không quen giao lưu kiểu này.

Đối với Bạch Lộ mà nói, trao đổi giữa người với người đều được hoạch định sẵn trong một phạm vi nhất định, nếu như muốn tiến thêm một bước sâu hơn nữa, cần phải trải qua suy xét cẩn thận.

Đối với cục diện như hiện giờ, không chút suy khảo mà đã mở lòng đón nhận, khiến cho cô đứng ngồi không yên.

Cuối cùng, Bạch Lộ hỏi một câu:

“Vì sao cậu đến Hàng Châu?”

Hứa Huy: “Cô thấy sao?”

Bạch Lộ tất nhiên có suy tính riêng, nhưng cô nói không ra khỏi miệng — cô đã bị nhục nhã một lần rồi.

Trong lòng còn đang nghĩ như vậy, tay đã chuẩn bị sẵn sàng, nắm chặt thành quyền.

Nếu không nói rõ, gặp mặt sẽ thành vô nghĩa.

Vẫn một câu kia, phải tiếp tục kiên trì.

Cô nhìn cậu, “Cậu đến vì mình sao?”

Hứa Huy vừa nghe xong, cười hừ một tiếng.

Bạch Lộ mím môi, không đợi cho cậu cười xong, đã quay mặt đi, nhìn bồn phun nước phía xa xa.

Tầm nhìn rộng rãi có thể giúp cô bớt đi chút đỉnh cảm giác căng thẳng.

“..... Hứa Huy, chuyện hai năm trước đây, mình rất có lỗi.”

Động tác của Hứa Huy chậm chạp, móc ra điều thuốc, mời lửa.

Đốm lửa bên rìa của tầm mắt khi mờ khi tỏ, Bạch Lộ nói tiếp: “Mình vẫn chưa chính thức nói lời xin lỗi với cậu, khi đó, khi đó.....” Bạch Lộ nhớ lại lúc ban đầu, cũng cảm thấy hơi khó nói nên lời.

“Mình đã làm rất quá đáng, lúc mới đầu mình không ngờ sẽ thành ra như thế.”

“Như thế nào?” Hứa Huy mở miệng hỏi.

Ngưng một chút, Bạch Lộ không giải thích rõ ràng, “Tóm lại là mình xin lỗi, mình không nên làm như vậy.”

Hứa Huy gảy gảy thuốc, “Đã hai năm rồi.” Giọng nói của cậu khàn hơn xưa rất nhiều, không biết có liên quan gì đến rượu hay không.

“Trong hai năm qua cô đều không nhận lỗi gì với tôi, bây giờ nói những lời này, cảm thấy có ích không?”

Thật ra cô đã từng xin lỗi, trong cái đêm giao thừa pháo hoa đầy trời kia, nhưng bây giờ đều không quan trọng nữa rồi.

“Xin lỗi.” Cô biết là vô hiệu, nhưng cũng chỉ có thể nói như vậy.

Hứa Huy vút thuốc, đứng dậy toan đi.

“Hứa Huy.”

Cậu ngoái đầu, đợi cô nói.

Bạch Lộ vốn định khuyên một câu, bảo cậu đừng nát rượu, nhưng một khắc trước khi lên tiếng, cô lại không biết mình nên lấy giọng điệu và thân phận gì để nói ra câu đó.

Khi còn bé ở trường mẫu giáo, cô giáo đã từng kể câu chuyện cổ tích “Chú Bé Chăn Cừ,” nhẹ nhàng răn dạy bọn trẻ về cái đáng sợ một khi mất đi sự tin tưởng.

Không có sự tin tưởng, có thật lòng cũng không đáng một xu, có nói bao nhiêu cũng chỉ tăng thêm ngờ vực, chuốc thêm mỉa mai.

Bạch Lộ nuốt xuống lời muốn nói.

“Thứ Bảy lớp của bọn mình ăn liên hoan bên quán của cậu, Hoàng Tâm Oánh nói có thể sẽ cần mượn dụng cụ nhà bếp.”

Hứa Huy gật đầu, “Biết rồi.”

Xoay người rời đi, tay tùy ý đút vào trong túi quần.

Bờ vai của cậu gầy gò, bóng lưng đơn bạc, Bạch Lộ cứ nhìn mãi, bỗng nhiên có một giây kích động, đứng bật dậy, gào to lên một tiếng với cậu:

“Hứa Huy!”

Cậu dừng bước, ngoái đầu.

“Cậu đừng uống rượu nữa!”

Ngược với ánh sáng yếu ớt của bồn phun nước, Bạch Lộ trông không rõ mặt của cậu, cũng không biết biểu cảm của cậu ra sao.

Tiếng gào hét vừa rồi đã thông đầu óc của Bạch Lộ, nhất thời bao nhiêu ký ức tràn ngập trong đầu.

Những gì đã xảy ra hai năm về trước, nụ cười và nước mắt của cậu. Còn có câu nói “Hiện giờ sống rất tốt” của Tôn Ngọc Hà mấy ngày trước. Trộn lẫn với sắc mặt tái nhợt của cậu hiện giờ, mùi nước hoa gay mũi, bóng hình gầy guộc.....

Sau chót của sau chót, thời gian ngưng đọng, hết thấy đều hoá thành cú điện thoại không một âm thanh kia.

Giữa đất trời giá buốt, một tiếng thở nhặt nhoà.

Đã cõi bỏ quá khứ? Sống rất tốt?

Không đúng.

“Hứa Huy, em trai cậu——”

“Đủ rồi.” Cậu rất nhanh ngắt lời cô, giọng điệu bình lặng. “Hà nó nói với cô à?” Hơi chau mày khó chịu, “..... Mắc bệnh.”

Trong lòng cậu có oán hận, Bạch Lộ nghĩ, cậu không cam lòng cứ thế mà tin tưởng cô.

Hứa Huy lại đốt một điếu thuốc, nhìn Bạch Lộ, nói: “Người đã đi rồi, không cần nói gì nữa.”

Bạch Lộ nhìn cậu chăm chú, Hứa Huy tiếp thu ánh mắt của cô, cười lạnh một tiếng, nói: “Những gì cô nên nói không phải đã nói xong rồi sao, hay còn——” Đầu hơi hơi quay qua, nhướn mày, “Chưa nói đủ?”

Môi của Bạch Lộ hơi run lên, may mà bóng đêm che dấu.

“Cậu hận mình.” Tay hai bên hông nắm chặt, Bạch Lộ nói với Hứa Huy, “Thế nào thì cậu mới có thể nuốt trôi cơn giận này.”

Hứa Huy lạnh nhạt nhìn cô, hồi lâu sau cười hừ một tiếng khinh thường, xoay người bỏ đi.

Sau khi cậu đã đi rất lâu rồi, Bạch Lộ mới hoàn hồn, lúc có phản ứng thì toàn thân đã thấm một lớp mồ hôi mỏng.

*

Thứ Bảy không ai thích dậy sớm, có mấy nam sinh bị cán bộ lớp tóm lấy cường ép bắt làm lao công, khiêng thức ăn khiêng đồ đạc, cũng may quán của Hứa Huy rất gần, băng qua một con đường là đến.

Sáng sớm không được ngủ nướng bị đi khiêng củ cải, ai cũng không vui nổi. Có người phàn nàn với lớp trưởng Hoàng Tâm Oánh, Hoàng Tâm Oánh bõ cho một câu, “Vậy nữ sinh khiêng, còn các cậu nấu cơm nhé?”

Để cho tiện, mọi người quyết định chỉ gói bánh chẻo nhân củ cải và thịt heo, vỏ bánh chẻo là mua loại có sẵn ngoài siêu thị, nhân thì tới nơi làm.

Phòng ký túc xá của Bạch Lộ hai giờ chiều đã tới quán, trong phòng đã có mười mấy người, Hoàng Tâm Oánh đứng ngay chỗ cửa ra vào làm thẻ, trông thấy đám Bạch Lộ bước vào, phát cho mỗi người một tấm.

“Nè, để tối nay lúc chơi trò chơi thì dùng, viết lên trên, không đề tên.”

Nhỏ Út hỏi: “Để làm gì vậy?”

“Để xử người ta.”

“Viết cái gì?”

“Tuỳ ý, tới lúc chơi trò chơi thì mỗi người rút thăm, rút trúng cái gì thì phải làm cái đó. À! Đừng viết quá đáng, nhảy lầu giết người gì gì đó thì đừng.”

Tấm giấy cầm trong tay, Bạch Lộ bước vào trong căn phòng.

Đây là một phòng xép, phòng trong có một chiếc giường đôi rộng rãi, đám con trai khiêng vác đồ xong đang ngồi trong phòng coi TV hóng máy lạnh.

Một chốc sau, đám người Bì Ché cũng tiến vào, mọi người đặt túi xách xuống, đi rửa tay giúp rửa rau.

38. Chương 38

Mặt trời xuống núi, trong phòng từng bừng nấu nướng.

Máy lạnh đã mở tối đa mà vẫn nóng. Xắt rau bên ngoài, làm đạo cụ gần cửa, chơi bài trong phòng, chặt cầu tiêu trong buồng vệ sinh..... Hết thấy mọi người đều mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Phần lớn nữ sinh đang lo làm bánh chẻo.

Nấu ăn mà, cơ hội quá tốt để biểu hiện.

Biết nấu thì đảm đang, không biết thì đáng yêu; ai thông thả thì chững chạc, trước sau hậu đậu thì trông thấy thương.

Dù sao đi nữa, chỉ cần bạn chịu nhúng tay, thì sẽ tìm thấy chỗ đứng cho mình.

Bạch Lộ và Nhỏ Út ở phía sau giúp dọn bàn ăn, Bé Ba và Bì Ché ở phía trước làm nhân bánh chẻo.

Chẳng ai có kinh nghiệm hoàn chỉnh, nữ sinh hầu như cô nào cũng cầm trên tay một cái di động, tra công thức làm nhân bánh chẻo, cuối cùng thì hành, gừng, hoặc muối và dầu đậu phộng, mỗi thứ gia vị đều không lãng phí, đổ vào nguyên một thau.

Đũa không đảo được, Bì Ché rửa tay sạch trước, sau đó xắn tay áo, “——Tránh hết ra!”

Thò tay vô, bắt đầu nhào nặn.

Vài nữ sinh che miệng, “Á.....”

Bạch Lộ trừng mắt, “Á cái gì!?”

Nữ sinh vội vàng nói: “Bì Ché cừ, trộn đều mau lên, không thôi tí nữa không kịp gói.”

Nam sinh còn đang ngồi bên kê réo, “Đúng đó, đói muốn chết tới nơi rồi.”

“La gì mà la! La nữa cho ăn thịt sống bây giờ!”

Vật lộn hai tiếng đồng hồ sau, bánh chẻo rốt cuộc gói xong. Hai mươi mấy nữ sinh thành công gói ra được hai mươi mấy kiểu khác nhau, không ai giống ai, đặc sắc đa dạng.

Lúc này ai trong phòng cũng đều đã đói mờ cả mắt hết rồi, một cái nồi điện bé xíu mà bị ba vòng người vây quanh, một tay cầm bát một tay cầm đũa, vẻ mặt mong chờ y như dân tị nạn.

Chẳng ai cần biết ăn có ngon hay không, bánh chẻo vừa vớt ra khỏi nồi liền bị chia sạch bách, gần ba trăm cái bánh chẻo, vèo một cái đã bị xơi gọn.

Bên ngoài trời đã tối hẳn, không khí trong phòng càng lúc càng sôi động.

Đám sinh viên cơm nước xong bắt đầu túm năm tụm ba, kéo đi nhau chơi trò chơi. Trong quán cung cấp rất nhiều tiết mục phong phú, được chuẩn bị rất chu đáo, các bàn cờ bạc xí ngầu đều có đủ, bài tây cũng một chồng cao ngất.

Bốn người của phòng Bạch Lộ vào tới phòng thì đi chiếm chỗ gần máy lạnh nhất, ngồi luôn xuống thảm, định chơi bài.

“Ồi cha.....” Bì Ché thân hình to lớn, ngồi xuống mắt không ít hơi sức, thò tay lấy một xấp bài tây. “Chơi chút gì đó coi.”

“K-đỏ? Tứ-trùng? Hay là chơi nường-nường?” Bì Ché miệng nhai kẹo cao su, chợt cảm thấy bên mình có gì đó gieo xuống, quay đầu qua, bị giật mình, không khỏi phun ra một câu——

“D.m.?”

Ba người Bạch Lộ cũng ngó vị khách không mời mà đến kia.

Là một nam sinh, gầy gầy nhỏ nhỏ, mặt mũi thanh tú, trông không giống như nhân viên phục vụ của quán, khí chất sinh viên, nhưng không phải người trong lớp bọn họ.

Nam sinh ngại ngần cười cười, giơ tay: “Chào các chị.”

Mắt của Bì Ché mở lớn, “d.m.?”

Nam sinh chào xong cũng ngồi xuống, bởi vì Bì Ché bên cạnh thể trạng thực sự cường tráng, nam sinh không ngồi xếp bằng được, đành phải ngồi xếp hai chân qua một bên như một em gái.

Bì Ché nhìn xong, cảm muốn rớt luôn xuống đất, “d. ——m.?”

Bạch Lộ bị Bì Ché làm cho bật cười, lấy bài chia ra, “Học viện nào tới vậy?”

Nam sinh gãi gãi đầu, cười ha ha đáp: “Truyền thông báo chí.”

“Ồ.” Bé Ba nhướn mày, “Nhưng mà quan hệ trực tiếp với bọn chị, cậu sao tới được đây?”

Nam sinh nói: “Em và anh Trương Hiểu Phong là cùng một đoàn bộ, anh ấy mời em cùng tới chơi.”

Bì Ché ngoái đầu nhìn bí thư đoàn Trương Hiểu Phong đang nhồi nhét bánh chẻo đầy mồm, lại nhìn em trai thanh tú đang ngồi xếp hai chân khấp nép, tựa như hiểu ra gì đó, gật gù cùng với cậu ta, “à” một tiếng rõ dài.

Cậu em nhìn ánh mắt của cô ấy, lúc đầu còn chưa hiểu, cười ngây ngô. Cười cười một hồi, chợt ngộ ra, mặt lập tức đỏ bừng, đỏ mỗ hôi hột, xua tay lia lịa.

“Không, không không, không phải như chị nghĩ đâu!”

Bì Ché mày nhướn rõ cao, “Àaaaa.....”

Cậu em trăm miệng cũng không biện bạch được, Bì Ché cười rộ lên, vỗ lưng cậu ta, dùng sức mạnh đến nỗi suýt làm cậu bé nằm bò ra đất.

“Giỡn thôi.”

Bạch Lộ nhìn cậu em một cái, sau đó cười cười cúi đầu xóc bài.

Có thêm cậu đàn em cùng chơi, trong lúc đi nhà vệ sinh, Nhỏ Út chạy theo: “trưởng phòng tớ cũng đi.”

Trong phòng vệ sinh, Nhỏ Út nói với Bạch Lộ: “Cậu đàn em ấy bị Bì Ché trêu thật buồn cười.”

Bạch Lộ cười nói: “Cậu hỏi xem đàn em ấy bao lớn, coi chừng còn lớn tuổi hơn cả cậu đấy.”

Nhỏ Út nhướn mày, “Thế cũng vẫn là đàn em..... Không biết sao lại chạy tới chỗ chúng ta chơi nhỉ.” Cuộc sống phòng ký túc xá của Bạch Lộ ngày thường bình lặng, không có gì hấp dẫn.

Bạch Lộ đứng bên bồn rửa tay xong, vẩy vẩy nước, lấy tay ngoắc ngoắc Nhỏ Út.

Nhỏ Út ngoan ngoãn sáp lại gần, Bạch Lộ rỉ tai cô ấy: “Cậu có còn nhớ hay không, trên đường bọn mình đến tiết tự học buổi sáng, luôn có người ngó Bì Ché?”

“Ừa? Có à?” Nhỏ Út ngạc nhiên.

Bạch Lộ: “Có mà, bị Bì Ché quát cho mấy lần rồi, tuy nhiên cậu ấy nói trước quên sau, chắc cũng không có ấn tượng gì.” Nói xong chặc chặc hai tiếng, “Em trai nhỏ đáng thương.”

“Tớ cũng đâu có ấn tượng đâu.”

Bạch Lộ cười cười, Nhỏ Út như mới tìm ra một lục địa mới, “Sao cậu lại để ý thấy được vậy hả, ái chà! Vậy cậu ta há chẳng phải——“

Bạch Lộ đưa tay lên miệng, “Nói nhỏ chút.”

Nhỏ Út thích thú ra sức gật đầu “Được được!”

Tay đặt trên nắm cửa, vừa kéo ra một cái, liền nghe Hoàng Tâm Oánh hô to ——

“Nam thần!”

Tay của Bạch Lộ khựng lại, mắt nhìn thấy nơi ngưỡng cửa ra vào có một người vừa tiến vào.

Có lẽ vì biết phải tới chơi chung với khách, hôm nay Hứa Huy trông chỉnh tề hơn một chút.

Cái “chỉnh tề” và “không chỉnh tề” của cậu cũng không khác nhau rõ rệt cho lắm, chỉ thể hiện ở những chi tiết nhỏ. Ví dụ như áo quần đã được là phẳng phiu, giày được đánh bóng sạch sẽ, đồng hồ đeo tay tinh xảo, và nước hoa nhàn nhạt trong lành.....

Ít ra trước khi tới còn chưa uống rượu, Bạch Lộ liếc hai cái, kéo Nhỏ Út trở về chỗ bên cạnh Bì Ché.

“Ui cha..... Thì ra là đã thân nhau như vậy rồi.” Bé Ba ngồi dựa lưng vào tường, nhìn Hứa Huy ngồi xuống giữa đám nam sinh, không chỉ có Hoàng Tâm Oánh, không ít người trong lớp đều chạy tới chào hỏi cậu, Hứa Huy cười cười đáp lại với từng người.

Hoàng Tâm Oánh nói bên cạnh Hứa Huy: “Đợi cậu lâu quá chừng chừng!”

“Không phải nói tám giờ à, tôi còn đến sớm nữa mà.”

Hoàng Tâm Oánh ra phía sau đem tới hai chai rượu mạnh, nói: “Tớ vừa mới đi mua từ quầy bar đấy, uống lúc chơi trò chơi đi.”

“Rhum.” Hứa Huy cầm một chai lên, cười với Hoàng Tâm Oánh nói: “Lấy này ra chơi trò chơi, bao nhiêu mạng của cô mới đủ?”

Hoàng Tâm Oánh tròn xoe mắt nghi ngờ, “Hả?”

Một nam sinh trong lớp thuộc dân ăn chơi đang đứng gần đó, gào lên: “Ý nói là, nếu uống thẳng cậu sẽ tiêu luôn đó.”

Hoàng Tâm Oánh hừ một tiếng, “Sao tiêu luôn được, tửu lượng của tớ tốt vô cùng!”

Nam sinh tiếp tục chèn ép cô ấy, Hứa Huy xách chai rượu đi đến bên cửa, hình như gọi ai đó tới.

Một lát sau có người đưa đến một thùng nước đá và một chai nước.

Hoàng Tâm Oánh hiểu kỳ sáp lại gần, “Gì thế hở?”

“Nước chanh, để tôi pha cho bọn cô.”

“Chanh hắc, chua chết mất!”

Hứa Huy cười cười, “Nữ sinh ăn nhiều nhiều đồ chua một chút cũng có chỗ tốt.”

Mọi người xung quanh nghe được cười ầm lên.

Sau khi pha rượu xong, nam sinh bày ra tư thế chơi xí ngầu.

Cách chơi đơn giản, một chọi một, người thua uống một ly.

Tính cách của Hứa Huy không thuộc loại cởi mở, nhưng vẫn cứ thu hút người khác một cách vô cùng mãnh liệt. Chơi một hồi, không ít người bu lại xem cặp của Hứa Huy chơi.

Hứa Huy và Trương Hiểu Phong đều ngồi dưới đất, lắc xí ngầu xong, hai người cúi đầu nhìn một cái, sau đó mỗi người che của mình lại.

Hứa Huy nhướn nhướn mày, “Cậu trước đi.”

Trương Hiểu Phong híp mắt, “Hai cái bốn.”

Hứa Huy: “Ba cái năm.”

Trương Hiểu Phong lại híp mắt, “Ừm..... bốn cái bốn!”

Hứa Huy: “Mở.”

Ba hột xí ngầu của Trương Hiểu Phong đều là bốn nút, của Hứa Huy ba hột lần lượt là một, hai, ba nút.

“Mẹ kiếp, ván nữa!”

Một ván một ván lại một ván.

“Hai cái hai.”

“Ba cái ba.”

“Năm cái sáu!”

“Mở.”

“Fuck!”

Rượu đã được pha loãng mát lạnh, Trương Hiểu Phong cứ uống mãi cho đến khi mặt đỏ lên.

Một cái chân không ngoan đang run rẩy.

“Năm cái sáu!”

“Mở.”

“Con mẹ nhà cậuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu——!”

Người xung quanh tới càng lúc càng nhiều, mọi người xem trò vui, bầu không khí sôi nổi. Thật ra Hứa Huy cũng không phải chưa bị thua lần nào, chỉ là quá hững hờ, thua cũng y như chưa thua.

Cậu móc thuốc lá ra, đốt một điếu, dựa ra sau cười bảo: “Còn non lắm cưng ơi.....”

.....

“Trương Hiểu Phong hình như uống cũng không ít đâu.” Xuyên qua đám người, Bé Ba nói nhỏ.

Đám người Bạch Lộ đã chơi bài xong, vừa ăn đồ vặt vừa nghỉ ngơi.

Nhỏ Út nói: “Đúng đó, tớ thấy bọn họ đều uống gần hai chục ly rồi..... Liệu có bị say không đây.” Vừa nói vừa huých huých Bạch Lộ ở bên cạnh.

Bạch Lộ đang còn thu dọn bộ bài vừa chơi xong, cơ rô chuẩn bích, từ ách tới già, chia loại hết ra mà thu xếp. Bị Nhỏ Út huých một hồi, cô buông bài xuống, tựa như suy tư một lát, sau đó nói với Nhỏ Út: “Cậu cũng lấy giúp tớ một ly được không?”

“Rượu?”

“Ừ.”

“Sao lại đi uống rượu chứ?”

“Hơi khát, muốn uống chút gì mát mát.”

“Được.” Nhỏ Út chạy qua, rút một cái ly giấy, rót một ly rượu đem tới.

“Cám ơn.” Bạch Lộ cầm lấy rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Á, cậu sao lại uống nhanh như thế.” Nhỏ Út vừa mới ngồi xuống.

“Không sao, rượu không đậm.” Bạch Lộ nói.

“Trương Hiểu Phong uống nhiều quá chừng thì sao.”

“Đừng lo, lần trước lúc họp mặt, cậu ta cùng với một cổ vắn học tập nốc hết nửa thùng, thứ rượu kia mạnh hơn mấy thứ này rất nhiều. Loại nồng độ này cậu ta có uống thêm hai chục ly nữa cũng sẽ không sao.” Bạch Lộ đặt ly qua một bên, lại nói, “Chẳng qua là cậu ta uống rượu bị đổ mắt, nhìn thì thấy dễ sợ..... Phản ứng của mỗi người sau khi uống rượu khác nhau.”

“Nhưng vậy cũng vẫn uống quá nhiều rồi.....” Nhỏ Út lầm bầm, “Tuy nhiên Hứa Huy thật không hổ danh là dân trong nghề, chơi xí ngẫu thật lợi hại.” Cô ấy nói một cách bội phục, “Cậu ấy mới uống có ba bốn ly.”

Ba bốn ly.....

Xuyên qua đám người, Bạch Lộ nhìn về chỗ của Hứa Huy.

Bọn con trai đều đang hút thuốc, Trương Hiểu Phong cuối cùng đã bị thay thế, thêm một tay cao thủ xí ngẫu khác lên sàn, chơi với Hứa Huy rất có qua có lại.

Không dễ gì thua hai ván liên tiếp, Hứa Huy nâng ly rượu trong tiếng reo hò của đám người.

Có một khắc nào đó, tầm mắt của cậu và cô ở một góc độ rất nhỏ rất hẹp vu vơ chạm nhau.

Nụ cười của Hứa Huy trong một khắc ấy bị rượu lạnh trong tay hun đến lạnh như băng.

Cậu ngửa cổ, rượu tức tốc tiến vào trong cổ họng, đồng thời dời đi tầm mắt.

*

“Chơi trò chơi nào——!” Lúc gần đến chín giờ, Hoàng Tâm Oánh la to lên giữa phòng, chạy vào phòng phía trong kêu người, “Đừng coi TV nữa! Chơi trò chơi chơi trò chơi, mau ra đây nhanh lên!”

Mọi người tụ tập quây quần, cho dù phòng bao có rộng bao nhiêu đi nữa, lúc này cũng khó lòng nhìn không bị chen chúc.

Chẳng có bao nhiêu sô pha và ghế ngồi, nam sinh biểu hiện phong độ, nhường chỗ, kéo nhau ngồi hết xuống thảm.

Hứa Huy ngồi cùng một chỗ với Trương Hiểu Phong, hai người hình thành một sự tương phản khi nhìn vào.

Trương Hiểu Phong uống đến nổi mặt đỏ bừng, còn Hứa Huy thì một khuôn trắng bệch.

Giọng nói làm chủ trì của Hoàng Tâm Oánh gặp được đất để dụng võ, gân cổ lên gào cả nửa buổi, mới coi như giải thích rõ ràng được luật chơi trong hoàn cảnh ồn ào này.

Rượu pha vẫn còn rất nhiều, cán bộ lớp quyết định không thể phí phạm, trò chơi đầu tiên là phải tìm cách xử lý hết chỗ rượu.

“Trò chơi đầu tiên rất đơn giản! Mọi người nhìn bài trong tay tớ!” Hoàng Tâm Oánh giơ cao bộ bài tây trong tay, nói to: “Tí nữa mỗi người được phát một lá, để một lá lại cho người làm cái, người làm cái sau khi lấy bài sẽ căn cứ vào số nút của mình, quyết định gọi tài hay là xỉu! Sau đó những người còn lại có thể so bài hoặc úp bài!”

Hoàng Tâm Oánh rút một lá bài trong bộ bài ra, giải thích: “Ví dụ như nếu người làm cái rút được lá 10-chuồn! Quyết định cược tài, vậy thì những người khác có thể bắt đầu chọn, nếu có người rút được những lá bài nhỏ như 2, 3 nút, cảm thấy khẳng định là mình không ăn được Cái, thì có thể chọn úp bài, úp bài thì uống nửa ly! Những người còn lại so bài, thắng thì không phải uống, thua thì uống một ly!”

Nói xong lại bổ xung thêm một chút, “Những cái vừa rồi là nói nam sinh, nữ sinh được giảm bớt một nửa——!”

Mười mấy người cùng nhau chơi trò chơi, không có một chút tổ chức hoặc kỷ luật nào, chơi loạn cả lên, mấy vòng đầu còn đâu ra đó một chút, sau nữa thì hoàn toàn chơi bừa.

Bốn người phòng Bạch Lộ đều không nổi bật, rất dễ dàng mau chóng bị bầu không khí sôi nổi này ẩn chìm. Dù sao thì trong trường hợp như hiện giờ, không thể nào chiếu cố hết tất cả mọi người, sự chú ý của bọn họ đều tập trung vào vài người mà thôi —— ví dụ như nhóm người hoạt bát trong lớp, và Hứa Huy.

Bên đó la hét rần rờ, gân cổ trút rượu, bên này Bạch Lộ khẽ hỏi Nhỏ Út: “Còn cầm cự được không?”

Ván đầu, phòng 517 ngoại trừ Bì Ché còn lại đều cược thua hết, Bạch Lộ vừa đúng lúc đang khát, uống hết sạch một ly rượu, vừa hơi lơ đãng thì phát hiện Nhỏ Út cũng uống hết nửa ly.

Bé Ba đẩy cô ấy, “Cậu làm vậy có ích gì đâu, không uống được mà còn uống?”

Nhỏ Út hơi ầm ức: “Không phải bị thua sao.”

Bé Ba: “Thua cái liền uống à, đâu có ai nhìn cậu đâu, cậu uống một chút lấy lệ là được rồi.”

Nhỏ Út chưa từng uống rượu bao giờ, phản ứng tương đối mạnh, Bì Ché chạy qua: “Có còn cầm cự được không đó?”

Bạch Lộ nhìn Bì Ché: “Đàn em sao rồi?”

“Đi rồi, về làm bài tập rồi.” Bì Ché kéo kéo quần áo, vỗ vỗ bả vai mình, nói với Nhỏ Út: “Qua đây với chị, đừng dựa vào trưởng phòng, vai cậu ấy cần cõ, cậu cũng không biết chề cần sao.”

Bạch Lộ đỡ Nhỏ Út: “Cậu cảm thấy như thế nào, hay là tớ đưa cậu về trước nhé.”

Nhỏ Út lắc đầu: “Không sao.”

Bì Ché bĩu môi nói: “Trưởng phòng, chuyện bé cậu xé ra to rồi, Nhỏ Út của chúng ta tốt xấu gì cũng sắp hai mươi rồi đúng không, cũng nên từng bước từng bước tiến vào thế giới của người lớn.”

Bé Ba “ờ” một tiếng, “Không sai, cái gọi là thế giới của người lớn, chính là uống rượu xơi thịt, cậu cũng không thể nào để cho cậu ấy ngày ngày uống sữa AD can-xi.”

Bì Ché và Bé Ba kể xướng người hoạ, “Lần đầu tiên uống rượu đều choáng váng, từ từ luyện sẽ khá hơn.”

Bạch Lộ cười cười, ngồi thẳng người trở lại, “Không luyện dễ dàng như vậy được đâu.”

“Sao?”

“Tửu lượng không dễ luyện như thế.” Bạch Lộ nghe Hoàng Tâm Oánh đang lú lo kêu gọi đằng sau lưng, còn có tiếng cụng ly lanh canh, giống như đang nghĩ ngợi, nói: “Uống được hay không, sinh ra đã là như vậy.”

Bất kể cách chơi hay cách quây, tóm lại vẫn một hiệu quả, vài vại rượu vào là sẽ rất nhanh nhìn thấy chân tướng.

Gọi là rượu vào ra lời thật, bầu khí trong phòng sôi trào, một nhóm người quây quần thoải mái phát biểu cảm tưởng.

Bạch Lộ quay đầu, trông thấy Hứa Huy đang tranh thủ chút thời gian, dựa vào bức tường cạnh TV hút thuốc.

Bé Ba cũng nhìn thấy, thì thầm: “Chắc là cảm thấy nhàm chán rồi nhỉ, hay là chơi một rỗi, cậu xem mặt cậu ấy nhợt nhạt quá.”

Bạch Lộ lắc đầu rất khó mà thấy được, lẩm bẩm nói một mình: “Cậu ấy đang tỉnh rượu.....”

Hoàng Tâm Oánh ôm một chiếc hộp nhỏ bước ra từ gian phòng trong, “Nào nào nào, đều lại đây, chơi trò kế tiếp!”

Trò kế tiếp là trò đã được chuẩn bị lúc ban chiều khi vào cửa, mỗi người dấu tên viết lên tấm thẻ.

Đám người lâu bầu cần nhàn quay trở lại giữa phòng.

“Trò này thì không cần giới thiệu luật chơi nữa ha, để tớ xem bắt đầu rút thăm từ đâu nhé.....” Hoàng Tâm Oánh bưng hộp đặt giữa vòng người, chỉ một nam sinh, “Cứ bắt đầu với cậu đi.”

“Hả!?” Nam sinh la lên một cách khoa trương, sau đó chậm rì rì rút ra một tấm thẻ.

Hoàng Tâm Oánh cướp lấy, đọc to:

“Nữ sinh tẩy trang, nam sinh cởi sạch!”

Tấm đầu tiên đã tràn đầy kịch tính như vậy, cả lớp cười ầm ĩ, nam sinh đứng bên cạnh trực tiếp lột quần áo của cậu ta, nam sinh bị lột đồ kêu la oai oái.

Hứa Huy đứng dậy, rời khỏi gian phòng.

Bạch Lộ đảo mắt, Bì Ché và Bé Ba đang say sưa xem, Nhỏ Út đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hết thấy sự chú ý của mọi người đều bị trò chơi thu hút, Bạch Lộ lẳng lặng không một tiếng động, bám theo ra ngoài.

Những trò cờ bạc trong chương này như K-Đỏ, nường nường v.v. đều là bài địa phương, không chơi bên , mình nhìn giải thích bên Baiké thấy lạ hoắc, nên khỏi giải thích. Cái trò lắc xí ngẫu mình cũng không rõ, mình tưởng chỉ là đoán nút của đối phương, nhưng thấy Hiếu Phong đoán gì mà tới 5,6 hột xí ngẫu một lúc, mình bó tay.

Lúc đối chiếu một số chương với bản xuất bản mình có trong tay, để ý thấy bao nhiêu từ chữ bị xóa sạch, thành ra cảm giác đọc sách không *đã* bằng cảm giác đọc trên mạng, bởi vì Bì Ché trên mạng rất gấu, tội cho em trai cầm cây si.

39. Chương 39

Cửa hé một khe rất nhỏ, Bạch Lộ nhìn thấy bóng lưng của Hứa Huy tiến vào một gian phòng bên cạnh phòng bar.

Đã gần mười giờ đêm, ký túc xá đại học đều đã khoá cửa, trừ gian phòng thuê bao, những người còn lại đã về gần hết.

Cho nên hành lang rất yên tĩnh.

Bạch Lộ đến quầy bar, một nhân viên phục vụ đang lên chơi di động, thấy có người tới, hỏi: “Chị cần gì ạ?”

“Làm ơn lấy giúp mình một ly nước ấm.”

“Nước ấm?”

“Ừ.”

Tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhân viên phục vụ vẫn rót một ly nước ấm đưa cho Bạch Lộ.

Gian phòng kề bên không kịp khoá, Bạch Lộ vừa đẩy cửa, không hề ngạc nhiên khi nghe thấy trong phòng vệ sinh văng ra tiếng nôn mửa.

Từng tiếng từng tiếng tiếp nối nhau, khiến cho người ta không khỏi nghĩ đến những nội tạng yếu ớt kia đến tột cùng liệu có chịu đựng được sự tra tấn như thế không.

Căn phòng trống vắng không mở đèn, Bạch Lộ đứng ở ngưỡng cửa, lắng nghe cậu nôn hết sạch những gì trong dạ dày ra, đến sau cùng chỉ có thể nôn khan dịch dạ dày.

Bạch Lộ trở tay đóng cửa, đến trước cửa buồng vệ sinh.

Không gian nồng nặc mùi chua.

Hứa Huy đã không cầm cự nổi, vịn vào bồn cầu, quỳ dưới đất, cô trông thấy rõ ràng những đốt xương sống trên lưng cậu.

Hứa Huy nôn xong, chặt nước, một khắc khi cậu từ dưới đất đứng lên, không giữ được thăng bằng, ngã ra đằng sau, Bạch Lộ đỡ lấy cậu theo phản xạ.

Hứa Huy xoay người.

Cậu tựa như vẫn còn chưa khôi phục sau trận nôn mửa khó chịu vừa rồi, phản ứng một hồi lâu sau, đôi mắt đỏ quạch mới chậm chạp tập trung.

Bạch Lộ cầm ly nước đưa cho cậu, khẽ bảo: “Nước nóng, cậu uống một chút.”

Hứa Huy rũ mắt, lại quay đầu đi, bất động.

Bạch Lộ nói nhỏ: “Tửu lượng của cậu bết như vậy, sao lại còn đi uống nhiều như thế.”

Hứa Huy lạnh lẽo nhìn cô, như tỉnh như say, khoé miệng mang một nụ cười mai mỉa.

Bạch Lộ gắng sức xem như không thấy gì, lại khuyên cậu, “Cậu uống một chút nước——”

“Cút.”

Giọng nói của Hứa Huy khản đặc, giống như bị đá sỏi cọ sát.

Giọng của cậu trước đây không hề như vậy.

Bạch Lộ không nhúc nhích, tay cầm chặt ly nước.

Hứa Huy đầu óc choáng váng, chỉ cô, “..... Cô có biết xấu hổ hay không?”

Bạch Lộ hít sâu một hơi.

Lại nói: “Cậu uống chút nước nóng.”

Hứa Huy bất chợt như nổi điên, giằng lấy ly nước, dùng sức quăng nó xuống đất. Nước nóng vẽ một đường cong, hắt lên mặt của Bạch Lộ, người của Bạch Lộ, sau cùng một tiếng giòn vang, vỡ nát trên mặt đất.

May không bị phỏng, nước chỉ là nước nóng.

Giọt nước xuôi theo khuôn mặt nho nhỏ, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hứa Huy sải bước, gạt vai của Bạch Lộ toan đi ra.

Cô đề cửa, không nhường đường.

Hứa Huy uống quá nhiều rượu, đứng cũng không đứng vững, đã bị cô dễ dàng chặn lại.

Cậu như điên loạn, lại không điều khiển được sức lực. Bạch Lộ níu lấy cánh tay của cậu, cố gắng tìm cách để cho cậu bình tĩnh lại.

“Hứa Huy!”

Hứa Huy muốn đẩy cô, người lại loạng choạng ngã ra sau.

“Dưới đất có mảnh sành, cậu cẩn thận một chút.”

Giằng co một hồi, Hứa Huy lại hết giận, cậu văng đầu hoa mắt lùi ra sau hai bước, từ trên cao ngó xuống nhìn cô.

“Cô cản đường tôi làm gì? Tôi phải đi ra hầu bạn học của cô.”

“Cậu say rồi.”

Hứa Huy nhếch mép cười, ghé lại gần Bạch Lộ, “Say? Say thì sao? Sợ tôi làm gì à?”

“Hứa Huy.....”

“Tôi nghĩ xem.” Hứa Huy bâng quơ nhíu mày, tựa như đang nghĩ ngợi, “À..... Ba người trong phòng cô, cô cứng ai nhất?”

Bạch Lộ cắn chặt răng, Hứa Huy lại bảo: “Mập nhất? Hay là nhỏ nhất?”

Bạch Lộ không nói gì, Hứa Huy càng sẵn tới sát hơn, “Mẹ kiếp có phải cô sợ tôi trả thù cô? Sợ tôi đi làm những chuyện như cô đã làm với tôi?”

Lần này, Bạch Lộ cuối cùng cũng có phản ứng, cô lắc đầu, “Không phải.”

Hứa Huy dùng sức hất mạnh tay, “Không phải cái rắm——!”

Bạch Lộ ngã đầu ra sau, nhưng không tránh, kính bị hất văng qua một bên.

Trong phòng yên tĩnh lạ thường, nước chưa lau đi đang nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất.

Bạch Lộ thở như hụt hơi.

Hứa Huy trong mơ hồ nghe thấy giọng của Bạch Lộ đang trầm thấp thì thào: “Nếu như cậu thật tình hận tôi, không cam lòng bị tôi gạt, muốn huề nhau một phen, có thể được.”

Hứa Huy bị khựng lại.

Ngước đầu, dưới cặp mày mỏng, đôi mắt của Bạch Lộ đen láy đến bất ngờ, dưới khoé mắt có một nốt ruồi nhỏ (1), khiến người ta lạnh lẽo.

(1) Nốt ruồi này tương pháp gọi là “lệ chí,” là giọt nước mắt khóc chưa xong từ kiếp trước.

Cô đưa ngón tay, đâm vào lồng ngực mình, dùng sức rất mạnh, giọng nói trong trẻo vì kiên quyết mà run rẩy.

“Nếu cậu muốn trả thù tôi, cứ việc! Nhưng tôi nói trước cho biết, tôi kiên cường hơn cậu rất nhiều, nếu cậu muốn thắng thì phải bỏ thêm công sức ra mới được!”

Cậu có một khắc mờ mịt, hiện giờ đã say đến độ như vậy, vốn nghe không hiểu những lời cô nói.

Vừa định nói gì đó, dạ dày lại co thắt, cậu nhíu chặt mày, xoay người chạy đến bồn cầu, lại bắt đầu nôn mửa.

Không nôn được ra gì nữa.

Đến phút chót, gân xanh trên trán của Hứa Huy đều lồi hết lên, đầu óc choáng váng, thần trí càng lúc càng mơ hồ.

Sự yên tĩnh kéo dài khiến cho cậu càng khó tập trung suy nghĩ, thậm chí đã quên luôn sự có mặt của Bạch Lộ.

Một chốc sau, rốt cuộc say ngã gục.

Bạch Lộ lôi cậu dậy, móc ra chìa khoá từ trên người cậu, xốc cậu ra khỏi phòng.

Hứa Huy trông thì gầy, nhưng dù sao cũng là một người đàn ông, Bạch Lộ hao tổn rất nhiều sức lực mới kéo được cậu vào trong thang máy.

Lầu 12, gian phòng của cậu là ở phía trong cùng.

Bố trí trong phòng đơn giản, hơi bừa bãi, trên ghế sofa vứt hai chiếc áo đã mặc qua.

Chăn mền trên giường nhả nhúm, phía trên có vài tờ giấy. Bạch Lộ cầm lên, là hoá đơn của quán. Cô gom hoá đơn thu xếp ngay ngắn, sau đó lôi Hứa Huy lên giường, đắp chăn lại.

Trong phòng buồng rèm, cảm giác như đã từng rất quen thuộc, nhưng rèm bây giờ còn dày hơn ngày trước. Bạch Lộ cảm thấy, có lẽ bất kể là ban ngày hay buổi đêm, căn phòng này đều luôn phủ kín màn cửa.

Cô xoay đầu nhìn Hứa Huy đang nằm trên giường.

Từ nước da không khoẻ mạnh nhìn đã có thể đoán được, cậu rất ít thấy ánh mặt trời.

Cậu ngủ rất không yên ổn, đầu mày thất chặt.

Nhưng cho dù như vậy, dung mạo của cậu vẫn tuấn tú như cũ, lẳng lẳng nằm đó, như một tấm áp phích điện ảnh nghệ thuật cũ kỹ.

Phải trải qua bao nhiêu khó khăn mới khiến cho một thiếu niên như vậy không thể không lẫn trốn vào trong trầm lặng.

Rõ ràng mang một cái tên đầy ánh sáng, lại chỉ cùng đêm tối kết duyên.

Tình cảnh này quá dễ dàng khiến cho người ta nảy sinh cảm giác tội nghiệt, Bạch Lộ thở sâu nặng nề, tầm mắt quét qua chiếc bàn con bên cạnh.

Đồ đạc trên bàn không nhiều, chỉ có một lọ thuốc ngủ, và một lọ thuốc bao tử đã uống sạch.

Ngăn dưới cùng của chiếc bàn bị khoá lại.

Bạch Lộ nhìn hai lọ thuốc, nghĩ ngợi một hồi, xoay mình đến bên giường, lấy xâu chìa khoá lúc này từ trên người Hứa Huy ra.

Trên đó có một chiếc chìa khoá nhỏ, Bạch Lộ mở khoá của ngăn tủ ra.

Bên trong là một mô hình, Bumblebee trong “Transformers,” đã không còn mới, có rất nhiều chỗ đã bị hư hại.

Mô hình từng hứng chịu tàn phá, nguyên phía bên phải bị biến dạng, không còn đứng được.

Nhìn một lúc, Bạch Lộ cất mô hình về lại, khoá ngăn bàn một lần nữa.

Bạch Lộ quay về bên mép giường, ngồi xổm xuống nhìn khuôn mặt cậu.

Cô đã nói sai rồi. Cậu không trả thù cô; cậu không có cách nào đi trả thù bất cứ ai. Bao nhiêu sức lực còn sót lại của cậu, chỉ đủ để cậu tự hận bản thân mình.

Ngàn vạn trên thế giới, mỗi ngày bao nhiêu ân oán phiền phức đều để gió cuốn đi, chỉ thừa lại những con người lương thiện yếu đuối, bị tội nghiệt đoạ dày, vĩnh viễn không tìm được nơi chốn nghỉ ngơi.

Một tiếng động vang lên, khoá phòng bị mở ra.

Bạch Lộ ngoái đầu, trông thấy Tôn Ngọc Hà từ ngoài bước vào.

“Huy à, tiền rượu phòng 112 cậu tính chưa, hình như——” Giọng nói ngưng bật, Tôn Ngọc Hà trừng mắt nhìn Bạch Lộ đang ở bên mép giường.

Ánh mắt lập tức lạnh đi.

“Cô làm gì ở đây?”

Bạch Lộ đứng dậy, “Không có gì.”

“Tôi hỏi cô làm gì!”

“Cậu ấy uống quá chén rồi.”

Tôn Ngọc Hà ghéech cằm, gần từng chữ, “Cần cô lo cái mẹ gì?”

Bạch Lộ không có gì để đáp được, cúi đầu nói: “Tôi đi trước đây.”

“Đứng lại.”

Tôn Ngọc Hà chặn trước mặt Bạch Lộ, “Lời tôi nói trước đây cô không nhớ hả?”

Bạch Lộ không nói gì, Tôn Ngọc Hà: “Tôi bảo cô đừng đi tìm Huy, cô nghe tiếng người không hiểu?”

“Hay là cố ý muốn đo sức?” Tôn Ngọc Hà rũ mắt, nhìn thấy Hứa Huy đã say mềm, cười lạnh một tiếng, “Lúc này chạy tới đây xum xoe, cô làm bộ cái gì chứ.”

“Cậu ấy vừa nôn mửa xong.” Bạch Lộ nói, “Cậu đi tìm chút nước nóng và thuốc giải rượu cho cậu ấy đi.”

Tôn Ngọc Hà hơi sững sốt, sau đó càng khinh thường.

“Ồ, tôi còn phải cảm ơn cô đã thay mặt bọn này chăm sóc hần hả?”

Cậu ta híp mắt nhìn Bạch Lộ: “Aizz tôi cũng thật lấy làm lạ, cô rốt cuộc có phải phụ nữ hay không, bị mắng như vậy rồi còn trơ trên chạy tới.”

Tôn Ngọc Hà chỉ vào cô, “Tôi báo cho cô biết, cô không đến thì hần đã không như vậy. Tôi muốn nói gì bản thân cô đã tự rõ rồi.”

Bạch Lộ mãi không lên tiếng, khiến cho Tôn Ngọc Hà càng nổi giận đùng đùng, mắng: “Cô có nghe không hả, cái quân nham hiểm khôn kiếp này!” Càng nói càng điên tiết, cậu ta mất khống chế, vung tay bạt tới.

Bạch Lộ đã chuẩn bị trước, lui người ra sau, tránh được.

Tôn Ngọc Hà dường như cũng không ngờ bản thân mình lại dùng vũ lực, hơi thoáng sững sốt, nhưng miệng vẫn không buông tha, “Cô còn dám tự đi tìm Huy lần nữa, tôi sẽ trị chết cô.”

Bạch Lộ đột nhiên ngừng đầu, Tôn Ngọc Hà bị ánh mắt của cô làm chấn động, ngay lúc cậu ta còn đang tưởng cô sẽ truy xét hành động vừa rồi của cậu ta, khí thế của Bạch Lộ lại biến mất, nói rất khẽ: “Cậu quan tâm đến cậu ấy nhiều hơn một chút.”

Tôn Ngọc Hà không muốn nói chuyện tào lao với cô, “Huy hần muốn làm gì thì đều là chuyện riêng của hần, tôi không can thiệp.” Chỉ ra cửa, “Mau biến đi.”

Bạch Lộ lại nói thêm một lần nữa: “Canh cậu ấy thật kỹ vào.”

Tôn Ngọc Hà mất kiên nhẫn, “Canh cái gì mà canh? Cô mau rút nhanh cho tôi!”

Bạch Lộ gật đầu, bước đến trước cửa, lại dừng chân.

“Tôn Ngọc Hà.”

Cô gọi tên của cậu ta.

Tôn Ngọc Hà bỗng cảm thấy có chút căng thẳng, nhìn theo bóng lưng của cô.

Bạch Lộ không ngoái đầu, chỉ thấp giọng nói: “Nếu như cậu thật tình cảm thấy tôi nham hiểm..... Vậy thì đừng chọc vào tôi.”

*

Về đến phòng tập, trong phòng cuộc chơi đã sắp xong. Bạch Lộ ngồi xuống sofa, nhìn quanh, hỏi: “Nhỏ Út đâu.”

“Cậu ấy hơi choáng váng, về trước rồi!”

Bạch Lộ gật gù, trước khi vào cửa, cô đã lấy tóc che đi khuôn mặt, nhưng vẫn bị Bì Ché ngồi rất gần phát hiện ra.

“Ủa! Mặt của cậu bị sao vậy! Chỗ này sao lại có vết?”

Đó là do vừa rồi trong buồng vệ sinh, lúc Hứa Huy vung tay đồng hồ cào xước.

Bé Ba nghe thấy, cũng sà tới, “Đâu? Sao thế?”

Bạch Lộ lắc đầu, “Không sao, vừa mới rồi không cẩn thận cào xước.”

“Cào!? Cậu cũng uống quá chén rồi mà.” Bì Ché đẩy đẩy cô, “Ừa, Huy đâu rồi? Mới đó đã không thấy đâu nữa.”

Bạch Lộ không trả lời, nói với Bì Ché: “Hai người bọn cậu chơi, tớ về trước đây.”

“Không ở lại nữa?”

“Tớ hơi mệt rồi.”

Từ trong toà nhà bước ra, không khí hanh khô, nhưng thoáng.

Lúc về đến ký túc xá, Nhỏ Út đã ngủ rồi, Bạch Lộ rón rén vào phòng tắm, nường theo ánh đèn tiết kiệm điện, lặng lẽ nhìn vết tích trên mặt mình trong gương.

Túm tóc lên, vắn vôi mở nước, thoa nước lên mặt.

Nước mát lạnh làm cho cơn đau dịu đi.

Cô lại nhìn trong gương.

Không đeo mắt kính, tầm nhìn mơ hồ, nhưng đôi mắt đen lại rõ rệt lạ thường.

Không có lối vào, không được tha thứ——có lẽ những gì cô hiện giờ đang trải qua, cậu đã sớm phải nếm mùi.

Không ai có thể bắt một người phải gánh tội tình.

Những gì chúng ta thừa nhận, đều là nên có.

Hiện giờ vẫn còn tìm chưa ra biện pháp, nhưng không cần phải lo lắng.

Mình kiên cường hơn cậu rất nhiều.

Lúc đầu mình cũng hơi thắc mắc là cái gian phòng HH đi vào, lúc đầu không mở đèn, mà sao sau đó BL có thể nhìn thấy rõ ràng HH đang làm gì v.v. Sau đó mới ngộ ra rằng đó cũng là một phòng bao, mỗi phòng bao đều có restroom riêng, hh vô phòng bao, chạy vô restroom để nôn, trong restroom có bật đèn????

Không sợ Bạch Lộ ngược nữa nhé, từ đây Bạch Lộ sẽ.... chịu:))

40. Chương 40

Một ngày trước đại hội thể thao, bầu không khí trong khuôn viên trường rất kỳ diệu.

Vì để có thể chiếm cứ địa điểm có lợi nhất, các cửa hàng và doanh nghiệp như hổ rình mồi, các lầu các viện giương cung bạt kiếm.

Nhưng phòng 517 không phải lo những chuyện này. Những công tác chuẩn bị trước đó đã được Bạch Lộ thu xếp ổn thoả. Ba hôm trước, hết thấy posters và tờ rơi đã được in xong, Bì Ché đạp xe đạp khắp trường, dán posters lên những địa điểm bốn người đã cùng nhau chỉ định sẵn.

Do trong phòng ký túc xá của Bạch Lộ không có cán bộ lớp, nên không ai bị bắt buộc phải đi làm khán giả, ba ngày liên tiếp cộng với kỳ nghỉ lễ quốc khánh, làm nên một kỳ nghỉ dài.

Ăn xong bữa cơm chiều, trong phòng mở hội thảo, thảo luận xem kỳ nghỉ nên làm gì.

Bé Ba giơ tay lên trước tiên, “Ra ngoài chơi!”

Nhỏ Út: “Hội đoàn của tớ còn phải luyện tập.....”

Bé Ba chèn ép cô ấy: “Cậu làm bối cảnh thì luyện cái gì chứ.”

Nhỏ Út bất mãn, “Cái gì bối cảnh, tớ phụ trách đạo cụ mà.”

Bì Ché vừa cắn hạt hạt dưa vừa hóng chuyện, lại xoay người hỏi Bạch Lộ đang đọc trang web trên mạng.

“Trưởng Phòng, kỳ nghỉ có đi chơi hay không?”

Bạch Lộ lắc đầu, “Tớ không đi, các cậu đi đi.”

“Cậu quanh năm suốt tháng trốn trong phòng ký túc xá làm gì? Làm heo à?”

Bạch Lộ không mặn không nhạt nhìn cô ấy một cái, “Tớ tám mươi bảy, không biết vị tráng sĩ này nặng bao nhiêu cân?”

Bì Ché ngồi rung đùi, làm như không nghe thấy.

Bạch Lộ quay đầu lại tiếp tục đọc trên mạng.

Bì Ché ngồi không một hồi cảm thấy nhàm chán, lướt ghế qua, “Cậu đang xem cái gì? ‘Những tác dụng phụ và cấm kỵ khi dùng Estazolam.’ Đây là cái quái gì? Thuốc?”

Bạch Lộ ừ một tiếng, Bì Ché ngạc nhiên nói: “Thuốc ngủ? Cậu mất ngủ?”

“Ngó chơi thôi.”

“Điên! Ngày nào cũng tra toàn những thứ đầu đầu.”

Bì Ché đang còn nói bên này, ngoài cửa đã vọng lại tiếng của Hoàng Tâm Oánh.

“Lộ Lộ! Có đó không hả?”

Bì Ché bĩu môi, Hoàng Tâm Oánh chạy mồ hôi nhễ nhại, Bạch Lộ rót cho cô ta một ly nước, “Sao vậy?”

“Mai tớ có việc, không ngồi trên khán đài được, không đủ cho đội ngũ năm người cho lớp chúng ta, các cậu có tính ghé không?”

Bạch Lộ ngoái đầu nhìn một vòng, ba người trong phòng ai cần làm gì đều lo làm, không ai tiếp lời.

Đây là không muốn đi đó mà.

Cũng đúng, trời nóng bức ai cũng không muốn thò mặt ra ngoài cho cháy da.

Hoàng Tâm Oánh nín lấy Bạch Lộ, “Lộ Lộ.....Chỉ ngày đầu tiên, những ngày sau không cần thiết nữa.”

Bạch Lộ tuy đang còn nói chuyện với Hoàng Tâm Oánh, nhưng trong lòng còn đang nghĩ chuyện khác——đạo gần đây cô toàn lo nghĩ những chuyện khác.

Hơn nữa, sáng mai cô còn phải dậy sớm, lôi hai cái posters lớn dời đến trước cửa của hội trường đại hội.

Hoàng Tâm Oánh vẫn còn đang dụ dỗ Bạch Lộ: “Tớ mời cậu đi uống nước!”

Chiếc ghế của Bì Ché bỗng truyền lại một tiếng động chói tai. Mọi người trong phòng đều nhìn qua, Bì Ché xua tay, “Ồi, ngại quá, các cậu cứ tiếp tục.”

Hoàng Tâm Oánh tiếp tục năn nỉ Bạch Lộ, “Lộ Lộ——Lộ Lộ——“

Dù sao thì ngày mai cũng tìm không ra lý do nào để ghé quán của cậu, Bạch Lộ dứt khoát gật đầu.

“Được.”

Hoàng Tâm Oánh ôm chầm ngay lấy Bạch Lộ.

Cửa vừa đóng, cả ba người trong phòng lấy tay chỉ vào Bạch Lộ.

Bé Ba: “Trưởng Phòng, mi á..... Mi!”

Bì Ché: “Lỡ tai của cậu tại sao lại lãng như thế!”

Tâm tư của Bạch Lộ hoàn toàn không đặt ở vấn đề này, cười cười bất đắc dĩ, ứng phó vài câu rồi quay về chỗ ngồi.

Hôm đại hội thể thao, Bạch Lộ thức dậy rất sớm, lúc xuống giường thể mà lại phát hiện Bì Ché cũng đã dậy.

“Sao cậu không ngủ nướng?”

“Tớ đi với cậu.”

Bạch Lộ nhướn mày, “Ồ?”

Bì Ché ngáp rồi xuống giường, mắt của Bạch Lộ linh hoạt đảo nhanh, khẽ cười nói: “Đàn em có tiết mục?”

Bì Ché đang ngáp giữa chừng liền mắc kẹt, mồm ngoác rộng, y như sư tử.

Trùng Bạch Lộ một cái, “Cái đồ yêu tinh!” Bì Ché đi vào buồng tắm rửa mặt.

Do thức dậy khá sớm, hai người đi ra trước cổng trường mua bánh rán, lại đi kiểm tra posters ở những địa điểm quan trọng thêm lần nữa, sau chót về lại ký túc xá vác posters đi.

“Thiệt là bà mẹ nó..... Mặt trời còn chưa ló dạng đã mờ hôi đầy người rồi!” Bì Ché nghiêng đầu, nhìn Bạch Lộ đang cố sức vác posters tiến về phía trước, nói: “Có ổn không đó? Bằng không thì đặt xuống trước đã, chút nữa tớ quay về lấy.”

Bạch Lộ lắc đầu, “Không sao, đi một chuyến là xong.”

Đến trước cổng hội trường đại hội, tìm địa điểm thích hợp, lại lấy dây buộc vào mấy tảng đá dưới đất để cố định cho chắc chắn, thế mới coi như vật lộn xong.

Hai người phúi phúi tay, “Không tệ! Bỏ tiền bỏ sức ra thật có khác.” Tuy là mờ hôi mờ kê nhể nhại, nhưng Bì Ché tương đối hài lòng với hiệu quả.

Cũng sắp đến giờ rồi, Bạch Lộ theo Bì Ché đến chỗ khán đài của lớp.

“Trời đất ơi! Ngay giữa chỗ nắng nôi!” Bì Ché cảm giận nói.

Bạch Lộ lấy ô từ trong cặp ra, “Đội lát nữa mở ô ra là ổn thôi.”

Bì Ché như chưa nghe gì, chỉ lo mở to mắt ngó đăm đăm khu cách vách, đột nhiên trong tầm mắt hiện ra thêm một ngón tay, Bạch Lộ sán lại gần rí tai: “Bên đó mới là khán đài của năm 2.”

Bì Ché xì một tiếng, “Sao cậu lại có thể nhầm chán đến thế, ngồi trở lại chỗ được——” Nói mới được nửa chừng, chợt im bặt. Bạch Lộ xuôi theo ánh mắt của cô ấy mà quay đầu, trông thấy ở cổng của sân vận động xuất hiện vài bóng người.

Hoàng Tâm Oánh mặc một chiếc váy đầm tay áo có thêu hoa, giày cao gót, tóc để xoã, cột một dây nơ màu xanh da trời. Cô ta đang còn chỉ ngay hai tấm posters ở trước cửa ra vào của sân vận động nói gì đó với Tôn Ngọc Hà, Tôn Ngọc Hà vừa nhìn vừa cười đáp lời.

“D.m. tớ x cả nhà nó.....” Bì Ché nhìn mà không thể tin vào mắt của mình, “Cái trò gì nữa, chẳng phải nói là có việc không tới được sao?”

Bạch Lộ nín Bì Ché, khuyên nhủ một hồi để cho cô ấy bình tĩnh lại.

Ánh mắt dời khỏi chỗ của Hoàng Tâm Oánh, chuyển đến trên thân một người khác.

Hứa Huy vẫn cứ áo đen quần tây, vô cùng dễ dàng nhận diện.

Hoàng Tâm Oánh trò chuyện với Tôn Ngọc Hà xong thì chạy đến cạnh Hứa Huy, tiếp tục nói chuyện.

Bì Ché vẫn còn đang tức giận, Bạch Lộ lại đang lo nghĩ chuyện khác.

Hoàng Tâm Oánh ở trong tầm mắt cô trông như một chú chim non không biết mệt mỏi, không ngừng lú lo xung quanh Hứa Huy, cười nói rộn ràng.

Hứa Huy rất ít lời, nhưng cũng có đáp lại.

Cậu rất ít khi dậy ra khỏi nhà vào giờ này, mắt không quen với ánh sáng mặt trời, tay dút vào trong túi quần, luôn cúi thấp đầu.

“Có cô ta cũng không tệ.....” Bạch Lộ lầm bầm rất khẽ.

Bì Ché không nghe rõ, “Gì?”

Bạch Lộ lắc đầu, nói với Bì Ché: “Đợi chốc nữa tớ gọi Hoàng Tâm Oánh tới, cậu trăm ngàn lần đừng cãi nhau với cô ấy.”

“Gọi tới làm gì, cho chương mắt à?”

Bạch Lộ vỗ vỗ tay của cô ấy, chợt nhìn thấy gì đó, lại chỉ, “Ồ, đàn em tới rồi.”

Bì Ché hừ một tiếng, lầm bầm: “Cậu cứ xúi đi, tớ qua bên kia xem Cọng Giá trước đã.” Cậu đàn em họ Đậu, tên Tư Trai, do vấn đề thể trạng, nên luôn bị Bì Ché gọi là Cọng Giá.

Cùng tới với Hứa Huy và Hoàng Tâm Oánh còn có thêm mấy nhân viên phục vụ của quán, phụ trách khâu vác đồ dùng để uống và thức uống.

Thời gian chậm rãi trôi, mặt trời càng thiêu đốt, Bạch Lộ nhìn người ở phía xa xa, lấy di động ra gửi cho Hoàng Tâm Oánh một tin nhắn.

“Cưng, đồ uống đã hứa đâu.”

Hoàng Tâm Oánh móc di động ra nhìn, sau đó vẫy vẫy tay về hướng của Bạch Lộ, trả lời lại.

“Đợi chút nha, tớ tới liền.”

Đặt di động xuống, lại bắt đầu sôi nổi bàn tán với người bên cạnh.

Bạch Lộ tay chống cằm, nhìn nhìn, lại gửi một tin nhắn.

“Lúc đem thức uống đến, để luôn túi xách ở chỗ tớ đi, chắc nặng lắm, tớ canh giùm cậu.”

Hoàng Tâm Oánh đọc xong, lập tức lấy tay về một trái tim rõ to trong không khí, sau đó nói gì đó với người bên cạnh, lấy một ly nước từ thùng đựng thức uống đi tới đây.

Chen đến bên cạnh Bạch Lộ, mặt của Hoàng Tâm Oánh đỏ au, trán rùng rùng mồ hôi.

“Nóng quá đi mất.....” Cô ta đặt xách tay xuống, xách tay rất nặng, đặt xuống phát ra tiếng. “Tài liệu của hội sinh viên, nặng chết người.” Hoàng Tâm Oánh lấy tay tự quạt mát cho mình, “Vật lộn nguyên cả buổi sáng, giờ mới rảnh được chút.”

“Ồ, thức uống mời cậu!” Hoàng Tâm Oánh đưa tới một ly nước ép dưa hấu ướp lạnh.

“Cám ơn.” Bạch Lộ nhận lấy, thuận tay đưa vật trong tay cho cô ta.

Hoàng Tâm Oánh nhìn, là một cây dù che nắng.

Bạch Lộ: “Cậu không mang theo dù phải không?”

“Ôi Ôi!” Hoàng Tâm Oánh la lên một cách kích động, “Đúng vậy, tớ bận quá quên mất! Thiệt tình bị nắng đến phát choáng luôn rồi. Tớ lấy đi cậu còn có dù nữa không?”

“Bì Ché còn có.”

Hoàng Tâm Oánh ôm chầm lấy Bạch Lộ, nói: “Vậy tớ đi trước đây.”

Bạch Lộ băng quơ chỉ điểm, “Cây dù này rất lớn, hai ba người đều có thể che.”

Hoàng Tâm Oánh chẳng biết có nghe rõ không, không ngớt chào hỏi bạn bè trên đường xuống khỏi khán đài.

“.....Chen lẩn chết mất.” Bên kia, Bì Ché gặp Cọng Giá xong quay lại, vừa đặt dĩa xuống, thấy Bạch Lộ vẫn còn nhìn về phía cửa ra vào, cũng nhìn theo, “Nó còn chưa đi à?..... Ồ!? Đó không phải là dù của cậu sao!”

Bạch Lộ đưa nước ép dưa hấu cho Bì Ché, “Uống nước.”

“Một ly nước đổi một cây dù à?”

Bạch Lộ cười cười, Bì Ché nhìn Hoàng Tâm Oánh ở phía xa, nói một cái bất mãn: “Coi cái bộ dạng của nó kia, còn che chung dù với người ta.” Cô ấy đáp Bạch Lộ một cái, “Cho cậu biết, bảo đảm nó sẽ không nói với Hứa Huy là đã mượn dù của cậu.”

Bạch Lộ ừ một tiếng.

Không nói mới tốt.

Đại hội thể thao khai mạc, mặt trời càng lúc càng ác liệt, Bì Ché thở hổn hển, “Tớ sắp bị cháy rụi rồi.....” Rũ mắt nhìn Bạch Lộ, người nọ mặt đỏ gay, trên cổ toàn mồ hôi, “Tớ sắp đi đời rồi, cậu thật giỏi chịu đựng.”

Bạch Lộ lắc lắc đầu, “Xem thi đấu.”

Bì Ché hất đầu về một phía, dưới khán đài có một mảnh sân vận động râm mát, Hoàng Tâm Oánh gấp dù, dẫn Hứa Huy và Tôn Ngọc Hà đứng ở đó, trông như đang xem đấu.

“Bọn họ không dùng dù nữa, đòi lại được không?”

“Ráng thêm chút nữa.”

Bì Ché thở dài một hơi, dựa vào người của Bạch Lộ.

Xem chưa được bao lâu, Hoàng Tâm Oánh dắt Hứa Huy vào Tôn Ngọc Hà rời đi. Lúc giờ nghỉ giữa trưa, Bạch Lộ nhận được một tin nhắn, Hoàng Tâm Oánh nói sẽ không quay lại, bảo Bạch Lộ đem giùm túi xách tới văn phòng của đoàn bộ.

Bạch Lộ trả lời tin nhắn nói được.

Mãi đến mười một giờ khuya, Hoàng Tâm Oánh mới tới phòng ký túc xá trả dù.

“Lộ Lộ, thật rất xin lỗi.”

“Không sao.” Bạch Lộ nhận lấy dù, hỏi, “À này, tớ thấy Hứa Huy bọn họ cùng ghé qua?”

“Phải rồi, nói là ghé xem một chút.” Hoàng Tâm Oánh tay chống hông, tay kia vuốt mồ hôi trên trán, nói: “Vốn tưởng chỉ ngó một cái thôi, kết quả nằng nặc đòi tớ dắt đi dạo một vòng trong trường, mệt chết được.”

Bạch Lộ đem dù cất lên bàn, quay lại bên cửa, nói: “Ra ngoài tản bộ một chút nhé, tớ mời cậu uống nước.”

Ba người trong phòng đều đồng tai lên nghe ngóng.

Hoàng Tâm Oánh chớp chớp mắt, “Vì sao mời tớ đi uống nước?”

Bạch Lộ: “Vừa vặn bàn chuyện quán của Hứa Huy, bọn họ có ý kiến gì đối với tuyên truyền của hôm nay không?”

“À, cái đó hả.” Lúc này Hoàng Tâm Oánh mới hiểu ra, “Đi thôi.” Bạch Lộ đóng cửa lại, Hoàng Tâm Oánh khoác vai cô xuống lầu, vừa đi vừa nói: “Bọn họ rất hài lòng, tớ vừa mới về từ quán của bọn họ, Tôn Ngọc Hà nói đã nhận được rất nhiều đơn đặt phòng.”

“Còn có nhắc đến yêu cầu gì nữa không?”

“Không, cứ thế mà làm là được. Tôn Ngọc Hà hình như còn muốn ghé thêm mấy trường đại học quanh đây tuyên truyền..... Sao cậu không hỏi thẳng họ?”

“Tớ đang thăm dò tình hình trước một chút, sợ bọn họ không hài lòng.”

“Ha ha, đúng đó, bọn cậu là cu li(1), thành tích trong lớp hoàn toàn trông nhờ vào bọn họ.”

Nguyên văn là , dịch nghĩa “bọn cậu là bên Ất.” Trên thương trường bên Giáp như là khách dự tiệc, bên Ất là người phục vụ, khách trả tiền rồi muốn hành hạ nhân viên phục vụ bao nhiêu thì tha hồ thoải thích. Kiểu như khách hàng là thượng đế. Đó là những gì Zhihu.com nói cho mình biết.

Đêm hè biếng nhác, Bạch Lộ mua hai ly trà sữa lạnh trong quán nước dưới lầu.

Hai người chậm rãi đi trong bóng đêm, bên cạnh cũng có không ít sinh viên tản bộ.

“Thật ra bọn cậu cũng có thể chăm ghé quán của Huy hơn, thường xuyên ngồi chơi một chút, bồi đắp quan hệ một chút.” Hoàng Tâm Oánh đề nghị.

“Không dễ để bốn người có mặt cùng một lúc, hơn nữa Hứa Huy và Tôn Ngọc Hà cũng thường xuyên bận rộn.” Bạch Lộ nói rồi nhìn Hoàng Tâm Oánh, “Chắc bọn họ thường phải chơi cùng với khách.”

“Đúng vậy, tuổi tác cũng không khác mấy, đều có thể cùng nhau chơi, có bọn họ bầu không khí vui nhộn.”

“Ngày nào cũng chơi có chịu nổi không đây.”

“Tớ có cảm giác là chịu không nổi.” Hoàng Tâm Oánh nín lấy Bạch Lộ, “Cậu ngó sắc mặt của Huy í.”

Bạch Lộ gật gù, “Cậu ấy uống như thế giấc ngủ nhất định là không tốt. Không chừng còn phải uống thêm thuốc mới ngủ được.”

“Ồ!” Hoàng Tâm Oánh tròn tròn mắt nhìn Bạch Lộ, “Nói đúng y chóc! Tôn Ngọc Hà cứ bảo với tớ là Huy bị mất ngủ, ngủ mà cứ như bị tra tấn không bằng.”

Bạch Lộ: “Vậy phải coi chừng nhé, tớ nghe nói thấy loại thuốc này tuyệt đối không được uống sau khi say rượu.”

“Vậy à?” Hoàng Tâm Oánh uống một ngụm trà, không để tâm lắm.

Bạch Lộ: “Ông vua hề Chaplin, ông ấy chính là vì vậy mà chết đấy.”

“À, vậy thì thật là rất nguy hiểm.”

“Có lẽ bản thân cậu ấy cũng biết. Tuy nhiên——” Bạch Lộ dừng bước, nhìn Hoàng Tâm Oánh, “Nhắc nhở một chút, phòng cháy hơn chữa cháy. Tỏ vẻ quan tâm một chút, cũng không phải là chuyện xấu.”

Hoàng Tâm Oánh gật đầu lia lịa, nói một cách tán thành: “Rất có lý.”

41. Chương 41

Trong căn phòng mịt mù chướng khí của khói thuốc, một đám người đang chơi đến quên mình.

Đây không phải là sinh viên đại học ở khu vực xung quanh, mà là một buổi họp mặt nhân viên của một công ty thiết kế giao diện(1) ở gần đây, và cũng vì thế mà họ ăn chơi còn dữ dội hơn đám sinh viên rất nhiều.

(1) visual studio tiếng việt là gì vậy bà con?

Giàn âm thanh được mướn về, đình tai nhức óc.

Tôn Ngọc Hà nhìn Hứa Huy đang ngồi bên, bắt đầu từ mười mấy phút trước, cậu đã chẳng nói chẳng rằng gì.

Qua thêm một chốc nữa, Hứa Huy gọi hai nhân viên phục vụ lại thay thế cậu, bản thân mình rời khỏi phòng bao.

Quầy bar và gian phòng kia quả thực là hai thế giới, tiếng nhạc êm dịu khiến cho đầu cậu không còn bị nhức như vừa mới rồi.

Cầm một lon bia, Hứa Huy đến bên cửa sổ ngồi.

Không lâu sau, Tôn Ngọc Hà cũng chạy ra.

“Nóng khiếp.....” Cậu ta ngồi xuống trước mặt Hứa Huy, “Máy lạnh đã để thấp như vậy rồi mà còn nóng, Hàng Châu mấy ngày này là hết thuốc chữa.”

Hứa Huy cầm lon bia ngồi trên sofa——hoặc có thể nói là chìm trong sofa, nhắm mắt.

Tôn Ngọc Hà vốn định nói vài câu, nhưng trông thấy bộ dạng của Hứa Huy, lại phải cố sức nén xuống.

Mấy năm vừa qua, cậu ta cũng đã dần dần thích ứng với tính tình càng ngày càng quái đản của Hứa Huy.

Lấy di động ra, trò chuyện với Nhỏ Huệ.

Nói đã đời, bỗng dưng nhận được một tin nhắn, Tôn Ngọc Hà liếc nhìn, mắt sáng lên.

“Ồ..... Ô!” Đá Hứa Huy một cái, Hứa Huy nằm bất động, “ừ” một tiếng rất nhỏ.

“Đoán coi ai vừa gửi tin nhắn cho tớ?” Tôn Ngọc Hà nói giọng điệu trêu đùa.

Hứa Huy chậm chạp nới cánh tay ra, ánh mắt ở phía dưới mang vẻ chết lặng của kẻ say rượu.

Tôn Ngọc Hà nói: “Hoàng Tâm Oánh.”

Hứa Huy nhìn cậu ta một cách vô cảm, Tôn Ngọc Hà cảm khái: “Chao ôi, tớ bảo cái số đào hoa này của cậu..... Đẹp trai quả thật may mắn, ông trời sao lại bắt công như thế.”

Hứa Huy không nói một tiếng, Tôn Ngọc Hà lại nói: “Biết em í hỏi tớ gì không? Em í hỏi tớ bình thường cậu uống nhiều rượu như thế, giấc ngủ có phải rất không tốt.”

Hứa Huy tựa như vô cùng mệt mỏi, khoé miệng hơi nhếch dài, không nhìn ra là thái độ gì.

“Để tớ đọc những gì em í nói cho cậu nghe —— ‘Trước đây tớ đã nghĩ tới, nhưng mãi chưa có cơ hội nói. Nếu như Huy quả thực có dùng các loại thuốc ngủ, trăm ngàn lần không nên dùng sau khi uống rượu nhé, rất nguy hiểm đấy.’”

Dung mạo của Hoàng Tâm Oánh xinh đẹp, giọng nói cũng đáng yêu, hiện giờ đang được Tôn Ngọc Hà giả giọng rất giống, còn phối hợp với mắt chớp chớp.

Đáng tiếc là người nghe giống như không quan tâm chút nào, cánh tay của Hứa Huy lại đề lên mắt một lần nữa.

“Cậu thấy Hoàng Tâm Oánh như thế nào?” Tôn Ngọc Hà hỏi.

Hứa Huy thì thào: “Cái gì như thế nào.”

“Người á.” Tôn Ngọc Hà mang một bộ dạng cậu tớ đều biết mà, “Cậu đừng có làm bộ chứ, không nhìn ra là em đó có ý với cậu sao? Cậu đã ở Hàng Châu lâu như thế, có bao nhiêu em gái để số điện thoại lại cho cậu rồi?”

Hơi thở của Hứa Huy rất chậm, đừng bảo nói chuyện, ngay cả việc thở trông cũng gian nan.

“Tớ cảm thấy em này rất khá, dù sao thì bên người cậu cũng không——“

Hứa Huy khó nhọc trở mình trên ghế sofa, “Đừng nói nữa..... Để tớ yên một lúc.”

Tôn Ngọc Hà khựng lại, sau đó nhún vai, không nói gì nữa.

Tôn Ngọc Hà cũng không vào đại học, tốt nghiệp trung học xong liền chạy ngay đi tìm Hứa Huy.

Tìm Hứa Huy thứ nhất là vì hai người là bạn bè, thứ hai là vì cậu ta cảm thấy con người của Hứa Huy đầu óc quả thực rất thông minh.

Bố của Hứa Huy xuất thân từ nông thôn, tay trắng dựng nghiệp, suốt một quãng đường dậm chơi dậm chịu, dựng nên một gia nghiệp. Bất kể tình trạng trong gia đình ra sao, nhìn vào cũng khó lòng nghi ngờ bản lãnh của Hứa Chính Cang.

Có thể do thừa hưởng ảnh hưởng của bố cậu, Hứa Huy từ nhỏ đã nghe quen tai nhìn quen mắt, rất có năng khiếu làm ăn. Trong vòng hai năm, bọn họ đã làm số tiền tăng lên gấp bội.

Tuy là kiếm ra tiền, nhưng hiện giờ, Tôn Ngọc Hà cảm thấy tinh thần Hứa Huy ngày một sa sút. Cậu ta lại không thể nào cứ khơi khơi đi hỏi lý do, dù sao thì giữa cậu ta với Hứa Huy bây giờ cũng có thêm một tầng quan hệ giữa ông chủ và nhân viên.

Tôn Ngọc Hà tiếp tục trò chuyện với Nhỏ Huệ, một chặp sau lại nhận được tin nhắn của Hoàng Tâm Oánh.

Tôn Ngọc Hà đầu cũng không ngước lên, hỏi Hứa Huy: “Hoàng Tâm Oánh nói qua vài bữa đoàn văn nghệ của bọn họ có buổi trình diễn, ca nhạc kịch, cậu đi không?”

Không có động tĩnh.

Tôn Ngọc Hà tưởng Hứa Huy đã ngủ rồi, không hỏi nữa, thêm vài giây nữa vô tình liếc mắt, lập tức sợ hết hồn.

Hứa Huy nhú đầu mày, hai mắt nhắm chặt, trên mặt y như bị phết một lớp sơn, xám ngoét.

Cậu không ngừng ôm chặt lấy cơ thể, trán đầy mồ hôi.

Tôn Ngọc Hà cuống quýt buông di động, “Sao thế này?”

Hứa Huy hơi sức để lắc đầu cũng không có, Tôn Ngọc Hà vội vàng hỏi: “Khó chịu?”

Cặp môi mỏng của Hứa Huy mím chặt, nhợt nhạt.

Tôn Ngọc Hà: “Có nghiêm trọng hay không hả! Có cần đi nhà thương?”

Lúc bấy giờ Hứa Huy mới chậm chạp lắc đầu, tiếng như bị dùng giấy nhám mài mòn, “..... Không cần, một chốc sẽ đỡ.”

Tôn Ngọc Hà đứng lên tới quầy bar lấy một ly nước đem lại.

“Nước nóng, cậu uống một chút.”

Tinh thần của Hứa Huy có một khắc hoảng hốt, hình như trước đây không lâu cũng đã từng nghe câu nói như vậy——

Nước nóng, cậu uống một chút.

Giọng nói kia nhẹ nhàng hơn, cũng thanh hơn.

Bảo tôi uống nước nóng, dựa vào cái gì mà bảo tôi uống nước nóng, uống rồi có được tích sự gì không, được tích sự gì.....

Vừa nghĩ đến, đầu càng nhức hơn.

“Huy à!” Tôn Ngọc Hà nhìn Hứa Huy đang mồ hôi nhễ nhại, đưa ly nước đến ngay trước mặt cậu.

Suy nghĩ của Hứa Huy hỗn loạn, trong trạng thái hốt hoảng, Hứa Huy cảm thấy mọi thứ đều vô hiệu, mọi sức lực còn lại đều dùng để đẩy ly nước.

Ly nước không giữ được, rớt xuống đất, nước đổ ra sàn.

Nhân viên phục vụ ở gần đó vội chạy tới, “Anh Hà, lau dọn nhé.”

Tôn Ngọc Hà gạt đầu, nhân viên phục vụ chạy đi lấy cây lau nhà.

Tôn Ngọc Hà nhìn Hứa Huy với nét mặt đầy lo lắng, cảm thấy trạng thái của cậu như thế này không bình thường một cách rất khó nói.

Mắt quét đến di động trên bàn, Tôn Ngọc Hà cầm lên, vừa viết tin nhắn vừa nói, “Tớ đã giúp cậu đồng ý với Hoàng Tâm Oánh rồi, mai mốt cậu theo cô ấy đi coi ca nhạc kịch gì gì đó đi, cậu như thế này không ổn, nên ra ngoài chơi một chút.”

Hứa Huy nhắm mắt, cũng không biết có nghe hay là không.

Tôn Ngọc Hà cắn răng, dứt khoát cầm điện thoại gọi thẳng cho Hoàng Tâm Oánh.

“Cậu ghé đây một chút đi.”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Hoàng Tâm Oánh đến.

“Sao rồi? Tớ vừa họp hội sinh viên xong lập tức chạy tới đây.” Quét mồ hôi trên trán, Hoàng Tâm Oánh nhìn Hứa Huy đang nằm ỉ trong ghế sofa. “Ấy! Sắc mặt sao tệ như vậy, trong người khó chịu sao?”

Tôn Ngọc Hà đứng bên cạnh nói: “Rất ngại phải gọi cậu tới, tí nữa tớ có vài người khách tớ phải đi với họ, thật tình không có thời gian để lo cho hẳn.”

Hoàng Tâm Oánh chống đầu gối ngồi xổm xuống, “Không sao, để tớ.”

Tôn Ngọc Hà bước lại gần đỡ Hứa Huy, Hoàng Tâm Oánh tiến lên giúp.

Về đến căn phòng của Hứa Huy ở tầng 12, Tôn Ngọc Hà để lại cho Hoàng Tâm Oánh một chùm chìa khoá.

Cơn đau của Hứa Huy vẫn chưa thuyên giảm, nằm ngủ mê man trong giường, Hoàng Tâm Oánh vào trong buồng tắm ngó một chút, trên tường treo hai chiếc khăn tay.

Cô ta lấy một chiếc khăn xuống ngửi ngửi, trên khăn thoang thoảng mùi thơm của sữa tắm, cảm thán: “Khăn tay của nam sinh mà cũng sạch sẽ như vậy.....” Nhúng ướt xong, quay lại bên giường, lau mồ hôi cho Hứa Huy.

Cậu nhú đầu mày, vẽ mặt đau đớn.

Miệng hơi hé, cơn đau khiến cho hơi thở của cậu trở nên nặng nề.

Hoàng Tâm Oánh vuốt nhẹ khuôn mặt của cậu, “Huy à, đỡ hơn chút nào chưa?”

Cậu không trả lời.

Thân hình trên giường trông càng thêm thon dài, giữa kẽ hở của chiếc áo sơ mi màu đen, đôi lúc có thể nhìn thấy làn da nhợt nhạt và xương cốt mảnh mai.

Hoàng Tâm Oánh từ từ trở nên yên tĩnh, khẽ nhích đến bên má của Hứa Huy.

Cậu mở mắt.

Hoàng Tâm Oánh cách cậu rất gần, nhìn thấy cậu đã tỉnh, khẽ nói: “Cậu đỡ chút nào chưa?”

Hứa Huy vẫn không nói gì, lẳng lặng nhìn cô ta.

Hoàng Tâm Oánh hơi khác so với thường ngày, không còn quá hoạt bát, không quá tươi cười, đến ngay cả giọng nói cũng như nhuốm một tầng mệt mỏi ——cố sức dựa vào bên cậu.

“Có phải cậu có chuyện không vui?”

Hơi rượu trên người Hứa Huy còn chưa bay hết, Hoàng Tâm Oánh thì thầm: “Thật ra, ai ai cũng đều có những lúc không vui, tớ cũng có đấy, chỉ là tớ không thích nói ra những chuyện này, có lẽ do tính cách, vẫn luôn thích gánh vác một mình. Thật ra có đôi lúc sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, muốn tìm ai đó có thể cùng chia sẻ âu lo.”

Ánh mắt của cậu như tỉnh như say, vẫn luôn nhìn cô ta, lại giống như không phải chỉ nhìn mỗi cô ta.

Một cô gái cùng lứa tuổi, cùng lớp cùng trường, cùng một lối sống.....

Cùng có mục đích khác.

Hoàng Tâm Oánh tỉ tê cả nửa buổi, cuối cùng hỏi Hứa Huy một câu: “Cậu có thích ai không?”

Hứa Huy như mới bị vớt ra từ trong nước, không nói được câu nào.

Sự yếu ớt của cậu đem lại cho cô ta lòng tự tin.

“Cậu đẹp trai như vậy, nhất định là có rất nhiều nữ sinh thích cậu nhỉ. Đều là mỹ nữ nhỉ..... Một cô gái bình thường như tớ, có phải một chút cơ hội cũng không có?”

Hứa Huy nghe những lời như vậy, không khỏi cười một tiếng.

Không biết có phải là do bị đau, tiếng cười của cậu nghe càng giống tiếng khóc hơn.

“Cô có tin vào quả báo không.....”

Cậu cuối cùng mở miệng, giọng nói vô cùng nhỏ, nhỏ đến độ Hoàng Tâm Oánh hoàn toàn không nghe rõ.

Thế là Hứa Huy tiếp tục lẩm bẩm một mình.

“Đã từng làm nên việc sai lầm, không chịu bù đắp..... Giờ đây không còn cơ hội nữa rồi..... Vĩnh viễn sẽ không được tha thứ. Từ nay về sau, tất cả mọi sự, đều là quả báo.....”

“Thân thể, sức lực, đời sống, đến nước này, đều là bị quả báo……”

Cậu quá yếu ớt, Hoàng Tâm Oánh lắng nghe cẩn thận, chỉ nghe được hai chữ “quả báo.”

“Quả báo gì?” Cô ta hỏi, “Cậu bị quả báo gì chứ, cậu là người tốt mà.”

Hứa Huy nhìn trần nhà đen tối, “Cô cảm thấy tôi là người tốt……”

Hoàng Tâm Oánh gật đầu, “Đúng vậy.”

Hứa Huy yên lặng một lúc, nhẹ nhàng lắc đầu một cách không đồng ý.

Hoàng Tâm Oánh cười, “Vậy cậu cảm thấy mình là người xấu à.”

Cậu ngẫm nghĩ, lại lắc đầu. Hít sâu thật sâu, Hứa Huy nhắc tay che mặt lại, “Tôi không biết……” Cậu thì thào, “Tôi cái gì cũng không biết……”

Bóng tối tựa như cũng mịt mờ theo cậu.

Hoàng Tâm Oánh không hiểu ý nghĩa trong lời nói, chỉ tưởng là cậu đang say rượu. Cô ta đứng dậy, đi đến bên cửa sổ kéo rèm ra.

Ánh trăng chiếu vào phòng, khu phố đại học đèn đuốc rực rỡ bên ngoài.

Cô ta bị một thứ gì đó thu hút sự chú ý——Nó được đặt ở một góc cửa sổ, là một khung hình vừa rồi bị rèm cửa che mất.

Hoàng Tâm Oánh cảm bức hình ấy lên, trên mặt phủ một lớp bụi, trong hình là một bức phác họa nho nhỏ.

“Đây là gì?” Hoàng Tâm Oánh cầm tranh nhìn ngắm, hỏi Hứa Huy, “Là cậu vẽ hả, đẹp đấy.”

Hứa Huy nghiêng đầu.

Một khắc khi vừa nhìn thấy bức ảnh trong tay của Hoàng Tâm Oánh, cậu thoáng mờ mịt, sau đó y như bị lay tỉnh, giấy dựa ở trên giường chống người dậy.

“Ồ? Cậu muốn làm gì?” Hoàng Tâm Oánh vội vàng buông bức hình xuống.

Mồ hôi trên mặt của Hứa Huy còn chưa khô, tay hơi run rẩy nhấc giày lên.

Hoàng Tâm Oánh đến bên cậu, “Sao vậy? Muốn lấy gì đó đi lấy cho cậu.”

“Tôi muốn đi tới trường của cô……” Hứa Huy giống như rất vội vã hấp tấp, nói chuyện vẫn không đủ sức, người thì đã chống mình đứng dậy.

Hoàng Tâm Oánh mau mắn đỡ lấy cậu.

“Tới trường của tớ? Bây giờ? Vì sao vậy hả.”

Vì sao? Không biết.

Để làm gì? Cũng không biết.

Chỉ là một ý niệm đang sai khiến cậu —— cậu muốn gặp cô.

Cho đến bây giờ, cậu cũng không xác định được cậu ôm một kiểu tình cảm gì đối với cô.

Cậu vẫn tưởng là giữa bọn họ đã đứt đoạn rồi, tưởng là mọi thứ đều đã kết thúc, tưởng quãng thời gian ngắn ngủi kia chẳng qua chỉ là một chút đại khờ của thời niên thiếu.

Mãi cho đến mùa đông năm ngoái.

Bố của cậu gọi đến, cậu bắt điện thoại ôm đầy mong đợi, lại nhận được tin em trai đã qua đời.

Bố cậu dùng giọng nói uể oải báo cho cậu biết, thần trí của Vương Tiệp đã trở nên không bình thường, phải đưa đến trại an dưỡng.

“Chỉ muốn báo cho con biết một tiếng.” Bố cậu nói như thế.

Buông điện thoại, cậu đã đứng bên đường rất lâu rất lâu. Cậu thử gọi một con số, sau đó cúp.

Cậu không biết mình muốn làm gì.

Từ ban mai đến xế chiều, từ sớm tối vào đêm thâu.

Cậu từng nhận định, cái hôm trời đổ cơn tuyết đầu mùa ấy đã là ngày tệ nhất trong đời người, nào ngờ ông trời còn sợ chưa đủ.

Phải chăng vĩnh viễn không bao giờ đủ.

Một tuần liền, cậu mịt mờ trong cùng đường bí lối.

Lần đầu tiên uống rượu, uống đến khi thân thể chết lặng.

Trong cơn trời đất quay cuồng, cậu lại nhớ đến cô một lần.

Bạch Lộ —— loài sói đội lốt cừu ấy, người con gái vừa tế nhị vừa nghiệt ngã ấy.

Cậu bỗng chợt muốn trông thấy cô.

Giống hết như hiện giờ.

42. Chương 42

Khu sinh hoạt của trường lúc chín giờ tối, người đến người đi.

Trong phòng ký túc xá không có máy lạnh, rất nhiều sinh viên đều ở dưới nhà hóng mát, túm năm tụm ba, nam sinh nói chuyện chơi games, nữ sinh nói chuyện bồ bịch.

Tình-sắc hài hoà.

Sân trường là lớp tường bảo vệ tốt nhất.

Tựa như vỏ trứng, tuy mỏng manh, nhưng đối với những thiếu niên nam nữ đang ở bên trong, vẫn là một lớp hàng rào kiên cố, giúp họ ngăn trở những hao mòn của con nước lớn ngoài xã hội.

Loại bảo bọc này, chỉ có những người đã rời xa sân trường mới hiểu được.

Hoàng Tâm Oánh ôm lấy cánh tay của Hứa Huy, nhìn giống như một cô gái đang làm nũng, thật ra là đang dúi dờ.

Thân thể của cậu vẫn chưa hồi phục, nhưng người thì cứ một mực đòi ra ngoài.

Ra ngoài cũng tốt.

Hoàng Tâm Oánh thích tiếp xúc với cậu.

Hoàng Tâm Oánh là người có quan hệ rộng rãi trong hội sinh viên, quen biết không ít người. Trong sân trường buổi đêm, cứ cách một chập lại chạm mặt người quen, lên tiếng chào hỏi.

Chỉ là từ đầu đến cuối cô ta không hề giới thiệu người ở bên cạnh, tựa như sự xuất hiện của cậu bên cạnh cô ta là việc đương nhiên.

Bạn bè cười cười nhìn cô ta.

Gió đêm thổi lòng cô ta phơi phới.

“Tớ đưa cậu đi xem đoàn văn nghệ của bọn mình nhé, bây giờ chắc đang tập kịch, đêm mốt là chính thức diễn rồi.”

Hứa Huy không biết có nghe rõ lời của cô ta không, chậm rãi dừng bước, nhìn toà nhà xung quanh.

Sắc mặt của cậu nhợt nhạt, thân thể yếu ớt, vẻ mặt mang chút mờ mịt.

Tốt nghiệp trung học xong cậu đã rời sân trường, đối với đại học cậu không quen thuộc chút nào cả, hết thầy những thứ ở nơi này khiến cho cậu cảm thấy ngăn cách và xa lạ.

Tuổi của mỗi người đều không khác cậu bao nhiêu, nhưng mỗi một người đều trông rất khác cậu.

“Đi không?” Hoàng Tâm Oánh vẫn còn đang hỏi, “Nhưng mà không xem cũng được, như vậy đến khi chính thức trình diễn còn thấy thích thú.” Cô ta nhìn Hứa Huy chớp chớp mắt, “Quyết định thế nào, nghe theo cậu.”

“Bạch Lộ ở đâu.....”

Hoàng Tâm Oánh chưa nghe rõ, “Cái gì?”

Hứa Huy đảo mắt, cúi đầu nhìn cô ta, “Bạch Lộ, Bạch Lộ ở trong lớp của các cô, cô ấy ở đâu?”

Lần này nghe rõ rồi, nhưng cô ta lại không hiểu. “Lộ Lộ? Cậu tìm cậu ấy làm gì?”

Hứa Huy rờ rờ trên người, cậu không mang theo di động.

“Cậu muốn hỏi cậu ấy về chuyện tuyên truyền hở?”

Đầu mày của Hứa Huy hơi chau lại, “Cô ấy ở toà nhà nào?”

Hoàng Tâm Oánh vẫn không hiểu, nhưng cũng chỉ chỉ cho cậu, “Đó, toà nhà đó, đám người Lộ Lộ ở lâu năm, tớ ở lầu sáu.”

Hứa Huy lẳng lẳng nhìn theo.

“Đám người Lộ Lộ rất có tâm với việc tuyên truyền cho quán của cậu đấy, đợi lúc viết nhận xét cuối học kỳ, cậu phải ráng phối hợp nhé, để cho bọn họ lấy được thành tích tốt.”

Hứa Huy sải bước, Hoàng Tâm Oánh níu chặt cậu lại, nói: “Lộ Lộ rất lợi hại, tuy bình thường trông như người vô hồn, nhưng làm việc gì cũng rất chuẩn, chơi chung với cậu ấy rất yên tâm.”

Hứa Huy nói một cách vô ý thức: “Vậy sao.....”

“Dĩ nhiên rồi.” Hoàng Tâm Oánh cười cười nhìn cậu, lại nói, “Bạn trai của cậu ấy là sinh viên giỏi của Đại Học Giao Thông Thượng Hải, còn là phó chủ tịch của hội sinh viên Thượng Hải nữa, nghe nói quen nhau hồi cấp 3, lợi hại không?”

Bước chân dừng lại.

Gió vẫn còn đang thổi.

Hồi lâu sau, cậu mới lại nói một câu:

“Vậy sao.....”

Một nữ sinh tầm thường đi ngang qua bọn họ, vừa vặn nghe được lời của bọn họ.

Trong đầu đầy sương mù, mở cửa phòng ra, Bì Ché nhìn qua, “Về rồi à, hội đoàn thể nào rồi?”

Nhỏ Út trả lời: “Cũng thường.....” Quét mắt một cái, “Trưởng phòng đâu?”

“Cậu ấy đi Trung Tâm Điện Tử Hàng Châu rồi, vài bữa nữa sẽ làm hoạt động tuyên truyền cho quán của Huy, còn chưa về.”

“À.....”

Bì Ché liếc cô ấy một cái, “Làm trò gì mà thất hồn lạc phách vậy.”

Nhỏ Út lắc đầu, đi đến chỗ của mình ngồi xuống, một chốc sau lại ngoái đầu hỏi Bì Ché: “Ủa, trưởng phòng với người bạn ở Giao Đại là một cặp à?”

“Giao Đại nào..... Cái tay phó chủ tịch hội sinh viên đó hả?” Bì Ché vẫn đang xem phim truyền hình.

“Đúng rồi, bọn họ là một cặp à?”

“Còn chưa phải đâu, cũng có ý như là nhắm hướng đó. Nhưng người kia hình như nói phải đợi đến sau khi tốt nghiệp đại học mới chính thức yêu đương, tớ nghe trưởng phòng nói cậu ta rất bận, không có thời gian.”

Bé Ba đang còn nói dùng webcam với Đại Lưu, nghe vậy, cũng sắp lại gần, “Các cậu đang nói cái tay Địa Trung Hải đó hả?”

Bì Ché cười rộ lên, “Đúng đúng, phó chủ tịch bộ dạng như Địa Trung Hải.”

Bé Ba bĩu môi, “Cậu ta thật biết hành hạ người khác, năm đầu bảo trưởng phòng thi TOEFL, năm hai bảo cậu ấy thi IELTS, giờ năm ba rồi, lại muốn cậu ấy ở lại trường.”

Bì Ché haizz một tiếng, “Chuyện thế nào thì cũng chưa chắc đâu, tớ thấy trưởng phòng chỉ là thi chơi thôi, cậu ấy ngay cả làm nghiên cứu sinh cũng không thêm, ra nước ngoài làm quái gì?”

Nhỏ Út lúc bấy giờ mới tranh thủ xen miệng vào, “Mới rồi ở dưới lầu tớ đụng mặt Hoàng Tâm Oánh và Hứa Huy.”

Bì Ché vừa nghe một cái, gỡ tai nghe ra, dấm ngực giậm chân.

“Chao ôi đời thuở nào lại để nó tóm được! Bông hoa nhài cấm bãi cứt trâu! Cái tên Hứa Huy đó thật không có mắt mà!”

“Không phải.” Nhỏ Út ngắt lời cô ấy, kể lại những gì nghe được lúc này.

“Là sao?” Bì Ché và Bé Ba bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghi ngờ, “Có dính dáng gì đến trưởng phòng?”

Nhỏ Út nhún vai, “Không biết, tớ chỉ cảm thấy lạ.”

Bé Ba: “Cứ bốc phét loạn cả lên, ra về ta đây biết nhiều chuyện, ngày ngày đi buôn chuyện người khác sau lưng họ.”

Ba người bàn tán xong cho qua, không ai để trong bụng.

Chiều thứ Sáu là lớp phụ, biên tập phi tuyến.

Bạch Lộ tới sớm xí chỗ—— chiếu theo kinh nghiệm lâu năm, ngay trước máy tính của giáo sư, đếm sáu hàng ghế, đó là điểm mù tuyệt đối của giáo sư.

E.b.o.o.k được làm bởi nghiepu.net

43. Chương 43

Người đã được đưa vào phòng cấp cứu.

Nhân viên phục vụ cùng có mặt không ngừng gọi điện thoại, Bạch Lộ ở ngoài đền giấy tờ.

“Em đã gọi cho anh Hà rồi, anh ấy đang tiếp khách ở bến sông, lập tức chạy qua đây, bảo chúng ta canh chừng trước.”

Cậu nhân viên phục vụ đến bên cạnh Bạch Lộ, cậu ta chưa gặp phải tình huống này bao giờ, cũng không rõ tại sao cậu chủ của mình bỗng dừng lại đi nghỉ quẩn. Theo bản năng, cậu ta muốn nói chuyện một chút với Bạch Lộ để cho bớt căng thẳng, nhưng Bạch Lộ hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu rảnh rỗi nào.

Miệng mím chặt, tay cầm cây bút, chữ cũng không biết là đang viết xuống hay đang rạch xuống.

“Tiền tôi đem theo có lẽ không đủ, cậu kêu người đem tiền tới đây.” Giọng nói của Bạch Lộ rất trầm thấp, xoay người bước về phía phòng bệnh.

Cấp cứu, kiểm tra, xét nghiệm.....

Cô lắng nghe lời của bác sĩ không bỏ sót một chữ, lại cảm thấy âm thanh chỉ rót ngang qua tai, không hề được nạp vào trong não.

Cô ép mình phải tập trung chú ý.

Kiểm tra bước đầu cho thấy là ngộ độc cấp độ nặng.

Bác sĩ đứng trước mặt cô, mặt mũi và giọng nói đều vô cùng mơ hồ.

“Hiện giờ bệnh nhân đang trong tình trạng hôn mê sâu, cơ bắp toàn thân mềm nhũn, mất nhiều phản xạ, sẽ lập tức tiến hành rửa ruột.”

Thần tình của Bạch Lộ quá u ám, nhưng bác sĩ vẫn giữ nguyên lối nói chuyện cẩn thận kín kẽ, không dư một câu.

Vài tiếng đồng hồ sau, Tôn Ngọc Hà hoảng hốt xông vào bệnh viện, trông thấy Bạch Lộ cũng không dư hơi sức đi để ý, chụp lấy bác sĩ hỏi ngay:

“Sao rồi? Hắn có gặp nguy hiểm hay không?”

Câu trả lời của bác sĩ vẫn một câu kia, “Phải xét nghiệm thêm.”

Bác sĩ đi rồi, Tôn Ngọc Hà rũ đầu, tay úp lấy mặt, sau lưng ướt đẫm một mảng.

Ngay sau đó nổi giận với nhân viên.

“Không phải là đi xem ca nhạc kịch sao, thế này là thế nào!?”

Nhân viên bị tai bay vạ gió, tự bào chữa cho mình.

“Em làm sao biết! Anh Huy đi chưa được bao lâu đã về sớm rồi.”

“Về sớm mà cậu không lo hỏi thăm một chút!?”

“Anh ấy lên thẳng trên lầu mà, bọn em đều tưởng là anh ấy mệt nên muốn đi nghỉ ngơi, ai biết sẽ, sẽ——” Nhân viên bĩu môi một cái, lầm bầm, “Hơn nữa trước đây những chuyện này cũng nào có hỏi han gì……”

Tôn Ngọc Hà đang lo cuống quýt, mắt muốn hoa cả lên, nhân viên biết điều ngậm miệng lại.

Soi ruột đã có kết quả, bác sĩ hỏi: “Trước đây có phải cậu ta bị đau bao tử trường kỳ, đã bao giờ có triệu chứng nôn ra máu?”

Bác sĩ nhìn thẳng Tôn Ngọc Hà mà hỏi, Tôn Ngọc Hà há miệng, “Hắn——” Cậu ta gắng sức nhớ lại, “Hắn thường hay bị đau, nhưng không có, hình như……. Cháu cũng không biết hắn có nôn ra máu hay không.”

“Váng đầu hoa mắt, tim đập nhanh, sắc mặt nhợt nhạt, đổ mồ hôi lạnh.” Bác sĩ liệt kê ra một cách thành thạo, “Triệu chứng chắc đã xuất hiện rất lâu về trước rồi, bệnh nhân bị loét bao tử rất nghiêm trọng, lại uống rượu trường kỳ, khiến cho bao tử xuất huyết, bây giờ còn sử dụng thuốc ngủ quá liều——”

Bọn họ nói từng câu từng câu một, Bạch Lộ bất chợt xoay người, không nghe tiếp nữa.

Cô đến bên cửa phòng bệnh, bên trong có hai bệnh nhân, người kia trông giống như một sinh viên ở đại học gần đây, bị đụng xe, cánh tay và đùi đều bị bó bột, rên hừ hừ than đau, có mấy người bạn học vây quanh, không ngừng an ủi cậu ta.

Trái lại, Hứa Huy vô cùng yên tĩnh.

Giống y như ngày thường.

Bạch Lộ không đứng gần, chỉ là đứng ở bên ngưỡng cửa nhìn.

Ngay cả hơi thở của cậu cũng trở nên khó nhìn ra.

Nếu như hiện giờ bác sĩ chạy tới, nói với cô rằng cậu đã chết, cô sẽ tin.

Cách suy nghĩ này vừa ló dạng, Bạch Lộ không khỏi lùi ra sau một bước.

Cô nhìn khuôn mặt của cậu bị ánh đèn làm cho thêm trắng bệch.

Cậu thiếu niên đã lênh đênh trong bóng tối, bị cuốn trong cơn nước cuộn cuộn, không mục đích, không bến bờ.

Cô chậm rãi lắc đầu.

Càng lắc ý nghĩ trong tim càng kích động.

Cứ như vậy mà chết sao?

Mịt mờ tầm tối.

Hồ đồ u mê.

Không rõ không ràng.

Bạch Lộ hít sâu một hơi, xoay người sải bước, lúc đi ngang qua Tôn Ngọc Hà và cậu nhân viên đang còn lo lắng hỏi bác sĩ, cũng không hề dừng lại.

Tôn Ngọc Hà trông thấy, hét lên theo bóng lưng của cô: “Cô đi làm gì đó!?”

Cậu nhân viên níu lấy cậu ta, bác sĩ nhíu chặt đầu mày, cảnh cáo: “Xin đừng lớn tiếng ồn ào, nơi đây là bệnh viện.”

Bác sĩ đi rồi, cậu nhân viên nói nhỏ với Hứa Huy: “Lần này là may có chị ấy đấy.”

Tôn Ngọc Hà hỏi: “Làm thế nào mà phát hiện được?”

“Ai biết chị ấy làm thế nào mà phát hiện được.” Cậu nhân viên kể quá trình cho Tôn Ngọc Hà nghe một lượt, nói: “Trực tiếp đòi chìa khoá từ tay em, làm em hết cả hồn.”

Tôn Ngọc Hà tay chống hông, do chạy tới mà thở hổn hển, này giờ vẫn chưa bình phục.

“Mẹ kiếp.....” Cậu mở miệng chửi một cách vô thức, cũng không biết mình đang chửi gì.

Cậu nhân viên vẫn đang tiếp tục nói: “Chị ấy sao lại có thể biết được nhỉ, chị ấy hình như rất hiểu anh Huy?”

Thái độ của cậu nhân viên rất bình thường, nhưng tới tai của Tôn Ngọc Hà thì nghe như đang mỉa mai, cậu ta trừng mắt, bộ dạng hung hãn nói: “Tôi không biết! Đừng hỏi tôi!”

Lúc Bạch Lộ chạy về đến trường, đã qua nửa đêm.

Trời vẫn oi bức, mưa vẫn chưa đổ.

Dì trông coi ký túc xá bị gọi dậy, thái độ rất tệ. Nhưng khi dì ấy lấy sổ ra đăng ký, trông thấy bộ dạng chật vật của Bạch Lộ, tay run cả lên, quên mất chuyện răn đe cô.

Cô leo từng bước một lên lầu, ba người trong phòng đã ngủ.

Bạch Lộ rón rén nhẹ nhàng đến bên bàn học.

Bì Ché đã giúp cô dọn dẹp.

Đã ba giờ sáng, cô cảm thấy mệt đừ, nhưng không có cách nào nghỉ ngơi.

Tinh thần như một miếng thịt heo ngoài siêu thị, bị xỏ vào móc thép treo lên.

Cầm lấy di động, cô lật danh bạ một cách không có mục đích.

Rơi vào trong hồi ức.

Bì Ché sáng sớm tỉnh dậy liền trông thấy Bạch Lộ đang ngồi bên dưới.

Ngáp một cái, “trưởng phòng cậu dậy sớm vậy à.....”

Bạch Lộ không trả lời, cầm bút đang ghi chép gì đó.

Cặp mắt ngái ngủ của Bì Ché kèm nhèm nhìn theo bóng lưng của cô, “trưởng phòng, mấy giờ cậu quay về vậy?”

Bạch Lộ hình như không nghe thấy, Bì Ché nhíu mày leo xuống đất, dép lê cũng không buồn xỏ, chân trần chạy lại. Vừa đến gần, trông thấy mặt của Bạch Lộ, Bì Ché lập tức la lên: “Trời đất ơi! Cậu thế này là đi làm gì vậy hả, lên chiến trường? Đánh trận?!”

Di động của Bạch Lộ đang sạc pin, gạt tay của Bì Ché đang thò qua, thấp giọng: “Tớ có việc, tí nữa nói sau.”

“Hạng sao lại ra nỗi này?” Bì Ché nhăn mặt, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Lộ lắc đầu, vừa lúc này nói câu kia đã khiến cho cô cảm thấy cổ họng đau rất, nhưng không rồi để đi lo.

Đợi đến khi trời sáng hẳn, Bạch Lộ cầm di động và một cuốn sổ, ra ngoài ban công, đóng cửa lại.

Điện thoại gọi mất hết cả buổi sáng.

Giữa chừng chạy vào sạc pin hai lần.

Một người ngày thường hành xử bình tĩnh nhất mà trở thành như vậy, điều này khiến cho cả phòng căng thẳng hẳn lên.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Bé Ba dậy muộn nhất, trông thấy tình hình quỷ dị này, hỏi Bì Ché.

Bì Ché cũng ngạc nhiên không kém, “Tớ đâu biết đâu.”

Cửa bị đẩy ra, Bạch Lộ dường như đã lấy được tin tức bản thân cô cần tìm. Cô nhanh chóng lấy cặp, nhét cuốn sổ vừa rồi, di động, ví tiền và đồ đạc phin nhét hết vào trong.

Bì Ché nhú mày nhìn, một giây sau nắm lấy cổ tay của Bạch Lộ.

“Cậu đợi đã.”

Bạch Lộ giằng ra, Bạch Lộ hơi dùng thêm sức một chút, nói một cách nghiêm túc: “Nào, nhìn mặt tớ!”

Bạch Lộ nhìn lên, Bì Ché chăm chú nhìn vào mắt của cô, “Rốt cuộc là sao? Cậu muốn làm gì?”

Bạch Lộ đã một ngày một đêm không ngủ, trông rất tiêu tụy đến khó coi, môi miệng nhợt nhạt, dưới bóng mắt là quầng thâm đen thui.

“Tớ phải,” Bạch Lộ cố gắng nói một cách bình tĩnh, “Tớ phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?”

“Tứ Xuyên.”

Toàn thể thành viên trong phòng đồng thanh lên tiếng: “Cái gì!?”

Bạch Lộ rút cổ tay từ trong tay của Bì Ché ra, “Lúc về tớ sẽ giải thích với các cậu sau, hiện giờ tớ không có thời gian.”

Bì Ché: “Không phải, nhưng mà đi học thì sao? Lớp thì tính sao đây?”

Bạch Lộ kéo dây kéo của cặp xong, “Tớ sẽ quay lại rất nhanh chóng.” Nói xong ngưng một chút, “Nếu như về không kịp, các cậu cũng không cần giúp tớ lúc điểm danh, cứ nói tớ bị bệnh không đi được, lúc về tớ sẽ nghĩ cách lấy giấy phép.”

Đi thẳng ra khỏi cửa, sau lưng để lại tiếng bước chân nghe vội vã, Bì Ché cũng theo ra.

“trưởng phòng, cậu đợi chút.”

Bạch Lộ không dừng, bị Bì Ché kéo lại.

“Đứng yên!” Bì Ché đánh giọng, kéo cô giữ lại ở trong hành lang, “Cậu có biết hiện giờ bản thân cậu trông thế nào không? Nếu mà cậu cứ đi ra ngoài như vậy, xảy ra chuyện gì thì biết phải làm sao! Ít nhất cậu phải nói cho bọn tớ biết cậu đi Tứ Xuyên làm cái gì?”

Thần sắc của Bạch Lộ tan rã, làn môi giữa thời tiết oi bức bong một lớp da mỏng.

“Tớ phải đi tìm một người.” Cô nói.

Bì Ché nhìn cô, “Cậu muốn tìm ai?” Nhìn mặt cô thật kỹ, “.....Cậu đã khóc sao?”

Ánh nhìn của Bạch Lộ không tập trung chút nào.

Bì Ché hỏi: “Cậu muốn tìm ai?”

Đầu óc mệt mỏi không thể giúp cô suy xét quá nhiều chuyện, Bạch Lộ cúi thấp đầu, rồi lại nhìn Bì Ché.

Ánh mắt kiên định, mang chút tuyệt vọng.

“Tớ không còn cách nào khác nữa. Tào Nghiên, tớ sắp hết hơi rồi..... Tớ cũng không biết điều tớ làm là đúng hay không, nhưng cậu ấy thực tình không thể kết thúc như thế này được.”

Bì Ché đầu đầy sương mù: “Cái gì?”

Bạch Lộ buông tay của cô ấy ra, “Chỉ một lần này thôi, sau đó bất kể là kết quả ra sao, tớ đều cam chịu.”

*

Hai giờ chiều, sân bay Tiêu Sơn máy bay hàng không 319 cất cánh đúng giờ, đến lúc gần năm giờ, đáp xuống sân bay Song Lưu.

Thời tiết ở Thành Đô khá hơn ở Hàng Châu một chút, không ngọt ngào bằng, nhưng cũng nóng y chang.

Trên máy bay, Bạch Lộ cũng không nghỉ ngơi, lúc ra khỏi sân bay, có một khắc cảm thấy xây xẩm.

Cô gọi thẳng một chiếc xe taxi.

“Đại Học Tứ Xuyên, khu Giang An.”

Giang An là khu vực mới nhất của trường Đại Học Tứ Xuyên, chủ yếu là nơi của sinh viên năm đầu và năm hai.

Nổi tiếng nhất ở khu Giang An là một con kênh thẳng cảnh dài gần một cây số, hai bên là bảy mươi hai tác phẩm điêu khắc theo dạng lịch.

Đó là một hành lang trưng bày lịch sử văn hoá của Tứ Xuyên.

Được thừa hưởng khí chất biêng nhác của một nơi dồi dào tài nguyên thiên nhiên, sân trường trong buổi chiều tà, thanh bình yên ả.

Bạch Lộ đứng ngoài cổng trường nhìn một lúc, sau đó đến ở trong một nhà trọ sinh viên cách đó không xa.

Nằm trên giường, đầu óc trống rỗng, lại hầu như một đêm mất ngủ.

Sang ngày hôm sau, mười giờ sáng, Bạch Lộ căn cứ vào bản đồ, tìm đến nơi đã hẹn sẵn.

Một quán cà phê nhỏ ven đường, phong cách trang trí tươi sáng đáng yêu.

Đẩy cánh cửa của quán cà phê ra, chiếc chuông gắn trên tường vang lên hai tiếng “Đính đoong.”

Liên tiếp mấy ngày, sợi giây trong lòng luôn căng cứng.

Cô đứng ở ngưỡng cửa nhìn một vòng, phát hiện bóng lưng của một người ở nơi vị trí gần cửa sổ.

Mùa hè, cô ấy mặc một chiếc áo đầm màu vàng nhạt, tóc thắt bím, kẹp bằng kẹp tóc màu tím, có gắn hạt thủy tinh, lóng lánh dưới ánh mặt trời.

Bạch Lộ từng bước từng bước tiến lại gần cô ấy.

Xung quanh đều im lặng theo, sợi dây trong lòng vẫn còn căng thẳng.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng rung.

Cuối cùng, cô đến đằng sau lưng cô ấy, khẽ gọi một tiếng:

“Tương Như.”

Con kênh thẳng cảnh của Giang An và điêu khắc lịch

Trường của Bạch Lộ là “Đại Học Chiết Giang”

đây là phòng ký túc xá bốn người có ban công

Khuôn viên trường

44. Chương 44

Cô ấy quay đầu lại, giây phút vừa trông thấy Bạch Lộ vui mừng reo lên.

“Bạch Lộ!”

Lâu ngày không gặp mặt, cô ấy hơi kích động, đứng dậy ôm cô một cái.

Rõ ràng cùng là người từ phương khác, nhưng vẫn cố gắng tận tình làm chủ tiếp đón.

“Ngồi đi ngồi đi.”

Bạch Lộ nhìn cô ấy, chậm rãi ngồi xuống phía đối diện.

Tương Như còn đang nói: “Đêm qua tối hử, có mặt không? Tớ nói để ra sân bay đón mà cậu còn từ chối, thế nào, trường có dễ tìm không?”

Cô ấy hứng chí nói một hồi, mới chú ý đến thần tình của Bạch Lộ, “Ồ? Mặt cậu sao lại nhợt nhạt như thế, quãng mắt thâm quá đi.” Lo lắng nói, “Có phải không được nghỉ ngơi đàng hoàng?”

Bạch Lộ chậm chạp lắc đầu, “Không..... không có.”

Tương Như gọi nhân viên phục vụ đến, đưa thực đơn cho Bạch Lộ xem, “Cậu muốn uống chút gì không? Tớ mời cậu.”

Đầu óc của Bạch Lộ vẫn còn hơi trống rỗng, quét mắt nhìn thực đơn, tùy tiện chỉ một món, bản thân cũng không biết là món gì.

“Sinh tố kiwi.” Nhân viên phục vụ ghi xuống, Tương Như không nhìn thực đơn, gọi luôn một ly sinh tố ba màu, trông có vẻ như là khách quen của quán.

Quả nhiên, nhân viên phục vụ đi rồi, Tương Như nói: “Tớ có thể hội viên của quán, thức uống ở đây rất ngon đấy.”

Cô ấy chớp chớp mắt, phát hiện Bạch Lộ nói vô cùng ít, chỉ luôn nhìn mình chằm chằm.

Vươn tay phát phát trước mắt cô, Tương Như không nhịn được cười, nói:

“Bạch Lộ, sao cậu vẫn còn ngổ như thế này chứ.”

Câu nói ấy, đẩy cô vào quá khứ, cũng kéo cô trở về với hiện thực.

Bạch Lộ cuối cùng tìm một đề tài mở miệng: “Gần đây cậu thế nào.”

“Vẫn bình thường mà.” Tương Như nói, “Chẳng phải tớ nghỉ một năm học sao, năm nay mới vào năm hai, cậu là đàn chị của tớ rồi.”

“Học ngành nào?”

“Toán.”

“Khó vậy sao?”

“Cũng tạm, vốn là ở nhà kêu tớ học tài chính, cứ khuyên tớ mãi, nhưng tớ không thích, cảm thấy rất loạn, tớ vẫn thiên về khoa học cơ sở hơn. Cậu thì sao, cậu học cái gì?”

“Truyền thông đa phương tiện.”

“Ồ?” Tương Như tròn mắt, nói một cách ngạc nhiên: “Đa phương tiện? Cậu thích cái đó?”

“Học đại thôi.”

Tương Như nhoẻn miệng cười, “Cậu vẫn y như cũ.”

Nhân viên phục vụ bưng hai ly nước đến, Tương Như lắc lắc ống hút, uống hai ngụm.

“Ôi..... Mát quá mát quá, cậu cũng uống đi.”

Tương Như ngậm ống hút nhìn Bạch Lộ, lấy làm lạ nói: “Cậu làm gì cứ nhìn tớ chăm chăm vậy.” Đưa một câu: “Muốn uống tớ hả?”

Bạch Lộ lắc đầu, khẽ nói: “Tớ nhìn cậu, vì cậu rất đẹp.”

Ánh nắng chiều soi, cô gái ở trước mặt cài chiếc kẹp, tóc mái mềm mại, da thịt hồng hào, đôi mắt to ngập ý cười, vừa đáng yêu vừa ngọt ngào, tràn đầy sức sống.

Trút bỏ vài phần non nớt, gò má đã từng bị gọt mỏng nay đã đầy đặn lên, vầng trán rộng láng mịn xinh xinh.

Tương Như che mặt đang ửng đỏ, nói: “Thức ăn Tứ Xuyên quá ngon đi! Mới tới đây một năm mà đã tăng bảy cân rồi.”

“Không.....” Bạch Lộ vẫn đang nhìn cô ấy, giọng nói rất nhẹ, “Thật tình rất đẹp.”

Tương Như uống một ngụm nước, im lặng một chút, vẫn mang chút ngại ngùng nói: “Tớ biết, chắc cậu cảm thấy hơi..... Dù sao thì trước đây chuyện đã như thế.”

Cô ấy nhắc đến chuyện trước đây, hít một hơi, nói: “Lúc ấy chắc làm các cậu bị sợ phải không, nhưng mà thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, mà là cha mẹ tớ rất tức giận, quãng thời gian đó quả thực tớ không hiểu chuyện gì cả.”

Giọng của Tương Như nhỏ lại một chút, “Tớ vốn muốn liên lạc với cậu, nhưng cứ mãi không có can đảm, tớ cảm thấy chuyện như thế rất mất mặt.....”

Bạch Lộ lắng lắng im nghe, Tương Như như đang tự cổ vũ cho mình, xoa xoa tay nói: “Nhưng mà đừng lo, đều là quá khứ rồi, người phải biết đi về phía trước.”

“Ừ.”

“Đúng rồi, tớ cho cậu xem cái này.” Tương Như lấy di động ra, tìm được gì đó, hơi mắc cỡ đưa cho Bạch Lộ.

Trong hình là cô ấy và một nam sinh chụp chung, nam sinh trông có vẻ là một sinh viên học giỏi, đeo kính to rộng, mặt mũi không đẹp trai, nhưng mang đậm khí chất của thành phần trí thức.

Chịu chia sẻ, chứng tỏ mối tình này đã thực thụ khiến cho cô ấy cảm thấy hạnh phúc, vừa gặp mặt bạn cũ, đã vội vàng muốn báo cho đối phương hay.

“Đây là trong lớp bọn tớ, là người địa phương, có phải trông ngốc ngốc không?”

Bạch Lộ lắc đầu, “Không.”

“Nhưng mà tính tình rất tốt, không biết có phải con trai Thành Đô ai cũng như vậy không, ngày nào cũng lười chết được.”

Giọng điệu của cô ấy thì như ghét bỏ, nhưng niềm vui lại không dấu được. Cô ấy không ngừng kể cho Bạch Lộ nghe về cuộc sống hiện giờ, học hành, yêu đương..... Giống như muốn đem những chuyện đã xảy ra trong mấy năm nay nói hết cho cô nghe.

Cô ấy rất hạnh phúc.

Nói nửa buổi, cổ họng muốn khô queo rồi, Tương Như bưng ly nước, nhìn Bạch Lộ một cách giảo hoạt.

“Cậu thì sao, có tiến triển gì không?”

“À, tớ.....” Bạch Lộ cười cười, “Tớ vẫn y như vậy, đang học đại học ở Hàng Châu, hơi không thích ứng được với khí hậu phương nam.”

Cô vẫn nhìn khuôn mặt hồng hào của Tương Như, giọng nói cứ như không phải của mình.

“Mặt trời quá chói chang, khí hậu quá oi bức.”

“Vừa rồi trên đường đến đây, tớ hơi khó chịu.....”

“Nơi đây quá khác biệt so với bên nhà.....”

Lời nói của cô có chút lộn xộn. Cô không biết mình đang nói gì, cô phát hiện bản thân vốn không thể nghĩ ra cách làm thế nào để tìm được lời ứng đối trong cuộc nói chuyện này.

Toàn bộ hơi sức đều đang dồn vào cánh cửa trong đầu kia, bên ngoài cánh cửa có vô số những mảnh ký ức, đang khóc gào với cô qua khe cửa——

Hãy nhìn xem mình đã làm ra chuyện gì?

Khi không cầm cự nổi, cổ họng của Bạch Lộ nghẹn ngào, nói không nên lời nữa.

Cô cúi thấp đầu, ngón tay bám chặt lấy mép bàn.

Hãy nhìn vào hiện giờ, hãy nghĩ xem mình đã làm ra chuyện gì.

Chúng ta đã làm ra chuyện gì.

Người đã chết, người bỏ đi, người đã quên.....

Mỗi một con người đều tự động dây dưa với cậu, sau đó lại phủi tay sạch sẽ, tiếp tục đi trên con đường hoặc tiến về kết cục mình đã chọn.

Chỉ để lại mình cậu, bị lãng quên trong kẽ thời gian vừa hồn nhiên vừa tàn khốc, nghiêng ngã lao đao, thua bại thảm hại.

Có lẽ một ngày nào đó, cô cũng sẽ vứt bỏ hết tất cả những chuyện này, sau đó sẽ tình cờ bị ai đó hỏi tới, trong lòng run lên.

Ôi——

Có còn nhớ Hứa Huy không?

Tương Như: “Cái gì?”

Cô đã hỏi thật.

Bạch Lộ ngẩng đầu, Tương Như bị nét mặt của cô làm cho sợ hết hồn, “Bạch Lộ, có phải cậu không được khỏe không? Sao, sao——”

Cô trông hết sức chật vật, khó khăn nói ra câu tiếp theo.

“Tương Như, tớ phải nói cho cậu nghe một chuyện. Chuyện này đối với cậu sẽ nghe có vẻ kỳ quái, thậm chí hơi đáng sợ, nhưng cậu hứa với tớ, nhất định phải nghe hết.”

Tương Như sững sờ nhìn: “À.”

Mặt trời từ đằng đông đã lên đến đỉnh đầu.

Chuông cửa vang lên từng hồi từng hồi.

Đá trong ly đã tan hết, không ai uống thêm ngụm nào nữa.

Trên bàn im lặng rất lâu rất lâu.

Bạch Lộ kể xong toàn bộ sự việc, sợi dây trong lòng cuối cùng mới thả lỏng, giống như một cụ già vừa mới nói xong lời trần trối.

Tương Như sững sờ.

Kahlil Gibran đã từng nói, lãng quên là một loại tự do, ký ức là một hình thức gập gờ.

Lời của Bạch Lộ, lại để cô ấy và cậu con trai trắng nhợt kia, nơi khúc quanh của con hẻm nhỏ nào đó, dưới ánh đèn vàng vọt, và bên giậu hoa rậm rạp, một lần nữa tương phùng.

“Hứa Huy.”

Cô ấy gọi cái tên này, vẻ mặt không hề vui vẻ, nhưng cũng không phải là đau đớn, đó chỉ là một vẻ mặt thuộc về hồi ức.

Một đôi tay mảnh dẻ trắng mịn, sau khi gọi xong cái tên này, không khỏi che lên miệng.

Mày cong khẽ nhú, giọng nói nghẹn ngào run rẩy.

“Hứa Huy.....”

Cô ấy nhìn Bạch Lộ, “Cậu vì sao lại đi làm những điều.....”

Bạch Lộ trả lời: “Tớ không biết, tớ đã từng tìm cho mình rất nhiều lý do, nhưng giờ đây..... đều vô dụng.”

Cô ấy nhìn Bạch Lộ chăm chú, rất lâu sau, ừ một tiếng.

Bạch Lộ ngược mắt, “Cậu hận cậu ấy không?”

Tương Như gần như trả lời ngay lập tức: “Hận.”

Hận nông như vậy, chỉ là giống như giọt băng, rơi xuống rồi sẽ tan đi mất.

Bạch Lộ rũ mắt, Tương Như nói xong, đầu mày lại thắt chặt. Cô ấy cắn môi, hơi khó chịu cũng hơi ảm ức, giống như đang tự khuyên nhủ bản thân.

“Thì cũng hận cậu ấy.....”

Bạch Lộ vẫn không nói gì.

Tương Như nhìn thật lâu, cuối cùng hỏi: “Sức khỏe của cậu ấy ra sao rồi? Có gặp nguy hiểm không?”

“Tớ không biết, ngày thứ hai sau khi cậu ấy xảy ra chuyện, tớ đã đến đây.”

“Vậy thì sao cậu đi tìm tớ?”

Đầu của Bạch Lộ cúi thấp, bất cứ ai đi ngang qua cô cũng cảm giác được sự rã rời.

Cô không trả lời Tương Như ngay, nhưng nhắc đến chuyện lúc cô còn ở bệnh viện.

“Đêm hôm đó..... Tớ ở trong bệnh viện, trông thấy cậu ấy nằm trên giường, vô cùng yên lặng, giống y như người chết. Tớ không hiểu rõ cách suy nghĩ khi ấy, tớ chỉ cảm thấy, cậu ấy không thể cứ thế mà chết.”

Tương Như mím môi, tựa như đã hiểu, “Cậu muốn để cậu ấy trước khi ra đi được tha thứ một lần, bất kể là đến từ ai, để cậu ấy được an lòng.”

Bạch Lộ lắc đầu, giọng nói khản đặc.

“Tớ muốn cậu nói sự thật cho cậu ấy biết.”

Tương Như: “Sự thật gì?”

Bạch Lộ ngưng một chút, thì thào:

“Tương Như, cậu biết không..... người hèn hất giỏi nhất là nguy trang thành hai bộ dạng, một là bất cần, hai là phô trương thanh thế. Cả hai thứ này cậu ấy đều thử qua, nhưng đều giả bộ không giống chút nào.”

Giọng nói của cô vô cùng mệt mỏi, nhưng cũng vô cùng quả quyết.

“Cậu ấy xưa giờ chưa từng chân chính ngoái lại nhìn, chưa từng bao giờ..... Cậu ấy cứ mãi trốn chạy, chạy đến bây giờ không còn đường để trốn nữa, nên mới muốn một đi không trở lại.”

Cô chậm rãi lắc đầu, “Cậu ấy không thể cứ chết đi một cách u mê như thế. Cái gì cũng không biết..... không biết các cậu, cũng không biết chính mình..... Cậu ấy không thể chết như thế được.”

Tương Như bị một thứ cảm tình không hiểu rõ nguyên do cuốn lấy, hỏi một cách vô thức: “Tại sao.....”

Bạch Lộ bị cô ấy hỏi, ngưng một chút, trong mờ mịt, lại thử nói một cách khác: “Cậu có phải cũng cảm thấy, thật ra Hứa Huy..... không phải là rất xấu xa.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hốc mắt đã ửng đỏ.

Cậu có phải cũng cảm thấy, cậu ấy không phải là rất xấu xa, cậu có phải cũng cảm thấy, thật ra cậu ấy là một người rất dịu dàng.

Ánh mắt của Tương Như xa xăm. Cô ấy bị hút vào trong ký ức, cúi gằm đầu.

Ánh mắt của Bạch Lộ như hình với bóng.

“Trước giờ tớ chưa từng nghĩ tới giành được sự tha thứ, bất kể là cậu đối với cậu ấy, hay là cậu ấy đối với tớ. Trên đời này vốn không có sự tha thứ chân chính nào.....”

Giọng nói của Bạch Lộ khàn thấp.

“Nhưng mà Tương Như, bụng dạ cậu ấy vốn không xấu..... Ít nhất cậu ấy đáng được có cơ hội trực tiếp đối diện một lần.”

Tương Như cúi đầu, tóc mái che đi đôi mắt, khẽ nói: “Nếu như tớ không tha thứ, gặp cậu ấy rồi vẫn nói hận cậu ấy thì sao.”

“Vậy thì cứ hận.”

Trong giọng nói của Bạch Lộ mang một sự kiên trì thâm thiết, làm Tương Như nghe mà bàn tay khẽ run lên.

“Yêu thì yêu, hận thì hận. Cậu thương hại cậu ấy cũng được, căm ghét cậu ấy cũng được, để cho cậu ấy biết sự thật.”

“Cậu ấy chưa từng chân chính nhìn thấy những người bị cậu ấy đã thương, hết thấy đều là cậu ấy tự đoán mò. Cậu ấy không dám hỏi, cũng không dám tiếp xúc, nếu như hiện giờ cậu ấy chết đi, đó cũng là do bị chính mình doạ sợ mà chết, kiếp sau vẫn cứ tiếp tục làm một con ma hèn nhát.”

Bàn tay trên bàn mở ra, người của Bạch Lộ cúi về phía trước, vượt qua sự kiên định thường ngày, rơi vào trong câu chuyện của cậu, rơi vào trong sự cố chấp điên cuồng.

“Trốn tránh trong những đoán mò sẽ không bao giờ tìm ra được bản thân.”

“Cậu ấy phải đối diện.”

“Nếu như không có khoan thứ, vậy để cậu ấy mang theo một mối hận đã được kiểm chứng mà chết, rõ ràng mình bạch, kiếp sau tiếp tục đàng hoàng.”

Bóng dáng của thời gian, ánh trên những giọt nước đọng quanh ly thủy tinh, phản chiếu những tia sáng lóng lánh đến nhức mắt.

Trong quãng thời gian im lặng dài đằng đẳng này, Tương Như nhớ đến một chuyện.

“Cậu còn nhớ không?”

Tương Như khẽ bảo, “Trước đây lúc cậu khuyên bảo tớ, đã từng nói, tình cảm của tớ đối với Hứa Huy không phải là yêu. Cậu nói tình yêu theo như cậu hiểu, phải mãnh liệt hơn một chút.”

Hoặc là cứu người, hoặc là giết người.

“Tớ cứ mãi không hiểu ý của cậu lúc ấy là gì, bây giờ hình như tớ hơi hiểu một chút.”

Tương Như ngẩng đầu, thì ra sớm đã khóc rồi.

Bạch Lộ an tâm, “Theo tớ đi Hàng Châu một lần.”

Tương Như lau nước mắt, “Chắc tớ phải thu xếp một chút, đồ đạc.....”

Bạch Lộ đeo cặp lên lưng, “Đi bây giờ.”

Tương Như: “Cậu bây giờ đã như vậy, nghỉ ngơi thêm một chút đi, hơn nữa vé máy bay——”

“Tớ không sao, vé máy bay đã mua xong rồi, chuyến bay chiều, tối sẽ tới nơi.”

Cô kéo cô ấy, ra đến cửa, Tương Như hỏi một câu, “Vì sao mua vé trước? Làm sao cậu biết được tớ sẽ đi theo cậu?”

Bước chân của Bạch Lộ dừng lại, thấp giọng lầm bầm một câu, “Đoán thôi.”

Bọn họ đều biết không thể nào là đoán mà thôi, nhưng đề tài không tiếp tục kéo dài.

Đi trên đường phố nhàn hạ của Thành Đô, Bạch Lộ lặng lẽ trả lời câu hỏi của cô ấy trong lòng.

Bởi vì đêm qua tớ nhớ ra, ngay lúc ban đầu của cả câu chuyện, lúc cậu giới thiệu loài hoa nhẵn đông cậu yêu quý, cũng chỉ là nhặt từ dưới đất lên, mà không nhẵn tâm ngất.

Cậu nhất định sẽ đi, bởi vì trái tim của cậu rất mềm.

Trái tim của các cậu đều rất mềm.

*

Hành lang dài dằng dặc của bệnh viện mang theo mùi thuốc sát trùng.

Cậu đã được dời xuống phòng bệnh nội trú.

Trong đêm tĩnh lặng, Tôn Ngọc Hà ở bên ngoài hút thuốc chung với cậu nhân viên phục vụ có mặt ở bệnh viện hôm trước.

Bạch Lộ dắt Tương Như tới, Tôn Ngọc Hà không hề nhận ra Tương Như.

Bọn họ đều muốn quên nhau đi.

“Cô.....”

Bạch Lộ nhìn cậu ta, “Cho tôi một ít thời gian.”

Tôn Ngọc Hà nhìn cô, không hỏi gì nữa, gật đầu, nói: “Ngay trong gian phòng đầu tiên, sáng nay hẳn đã tỉnh dậy.”

Tương Như lại bắt đầu căng thẳng, nín lấy Bạch Lộ, lí nhí: “Cậu không vào cùng tớ sao?”

Bạch Lộ lắc đầu, Tương Như nhìn mặt Bạch Lộ, bao nhiêu căng thẳng cũng ráng nhịn xuống.

Chỉ là nói chuyện một buổi sáng, rồi ngồi một chuyến bay tới đây, Tương Như đã cảm thấy mệt.

Có thể đoán tình trạng của Bạch Lộ hiện giờ.

Tương Như bước vào phòng bệnh, Bạch Lộ ở bên ngoài dựa lưng vào tường mà đứng.

Đầu cô nặng như chì, mở mắt cũng cảm thấy khó khăn.

Mồ hôi đã đổ quá nhiều, đổ rồi khô, khô rồi lại đổ, cuối cùng biến thành giống như một lớp màng mỏng, quấn chặt lấy thân thể của cô.

Khó có thể thở được.

Xuôi theo bức tường từ từ ngồi thụp xuống, đầu của Bạch Lộ gục lên đầu gối.

Không biết qua bao lâu, có người sờ sờ đầu của cô, Bạch Lộ mở mắt, nhìn thấy Tương Như ở trước mặt.

Cô hiện giờ thật sự quá mệt rồi, không nghe rõ cô ấy đang nói gì nữa, hoặc có lẽ cô ấy vốn chẳng nói gì, chỉ là đến gần, siết cô thật chặt trong vòng tay.

Bạch Lộ cảm thấy mình nên nói gì đó với cô ấy, ít nhất là cảm ơn.

Cảm ơn cô ấy đã đáp lời cầu xin của cô, cũng cảm ơn cô ấy có thể dịu dàng như vậy đối với cô.

Nhưng cô rã rời đến độ miệng mở không ra, lúc hơi cuống lên, Tương Như đã vươn tay vuốt đầu của cô, lòng của cô dịu lại một cách lạ thường.

Sau khi Tương Như đi, Bạch Lộ lại bó chặt gối.

Lúc mở mắt ra lần nữa, cũng là do ý thức được gì đó.

Hứa Huy mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh lơ. Người đã trải qua ngưỡng cửa sinh tử, sẽ khác đi một chút, nhưng hiện giờ cô không còn hơi sức để phân tích, chỉ có thể nhìn khuôn mặt của cậu vẫn nhợt nhạt như trước đây, thân thể gầy gò giống như cành khô.

Trong mắt của nhau, họ đều vạn phần chật vật.

Hứa Huy dựa vào bức tường đối diện, giữa hai người, chỉ cách xa nhau vài bước.

“Bạch Lộ.....” Chỉ một câu như thế, rồi cậu không có cách nào mở miệng nói nữa, bao nhiêu lời nói, đều trào ra từ trong đôi mắt đen trong suốt.

Em nghe có hiểu không?

Bạch Lộ gật đầu, cô hiểu.

Cậu đang lẳng lặng nói lời xin lỗi.

Cái đêm cậu ngã gục, cậu tìm kiếm người để trút giận trong vô thức.

Cậu nhu nhược, mệt mỏi, đau khổ.....

Nhưng lại không cam lòng.

Nhưng giờ phút này ở nơi đây, cậu lại hối hận đã kéo theo người khác chịu tội.

Hứa Huy quá yếu ớt, cậu dựa vào bức tường, chầm chậm ngồi xuôi theo xuống.

Đêm qua tôi nằm mơ.

Mơ thấy gì.

Tôi mơ thấy Cu Hằng.

Sau đó thì sao?

Ngón tay dài xương xẩu của Hứa Huy lùa vào tóc, che kín khuôn mặt của mình.

Vừa mới rồi Tương Như tới, em đoán xem cô ấy đã nói gì với tôi.

Mình không biết.

Cô ấy đã khóc, cô ấy nói cô ấy xin lỗi, nói mọi người đều có sai lầm.

Nắm chặt lấy đầu tóc, giữa mớ tóc đen nhánh, ngón tay gầy gò của Hứa Huy nổi đầy gân.

Bạch Lộ lẳng lặng nhìn.

Có phải em của cậu, cũng nói với cậu những lời như thế.

Cô không nghe thấy câu trả lời của cậu.

Trong hành lang hơi hơi gay mũi, có tiếng khóc kìm nén của cậu.

Bạch Lộ im lặng.

Cô tìm Tương Như, chỉ là xung động nhất thời, cô không muốn để cho cậu cứ thế mà chết một cách u muội tiếp tục trốn tránh, không hề nghĩ tới điều gì khác.

Cô cứ tưởng là có lẽ Tương Như sẽ nói với cậu rằng cô ấy không trách cậu, lại không ngờ rằng cô ấy đi xin lỗi cậu.

Nhưng nếu nghĩ cho cùng, cũng không đến nỗi khó hiểu lắm.

Dù sao thì cô ấy, bọn họ, đều đã từng thương yêu cậu như thế.

Bạch Lộ ôm lấy hai cánh tay thật chặt.

Cô bỗng cảm nhận được một sự tự khinh đến từ sâu thẳm trong tâm hồn.

Cô bị sự lương thiện đơn giản nhất, không hề trải qua bất cứ suy xét tính toán được mắt nào khiến cho chân động.

Vì đã từng yêu cậu.

Cho nên nếu như có cơ hội, sẽ nhất định bằng lòng giúp cậu.

Bất kể là trong hiện thực hay trong mơ.

Hai người đều chôn vùi đầu.

Họ đều yếu ớt như nhau, câm nín như nhau, sức cùng lực kiệt như nhau.

Tựa như chỉ cần khẽ chạm vào, sẽ tan thành mây khói.

Hai chú chim non vỗ đôi cánh nhỏ, giấy dựa nứt ra từ lớp vỏ trứng.

Đối mặt trực tiếp với thế giới sắc màu rực rỡ, cũng như máu thịt đầm đìa.

Hành lang rất yên lành vắng vẻ, ông trời còn mang chút từ bi đối với sinh mệnh mới.

Thế giới vốn không có sự tha thứ chân chính, hết thấy mọi con đường, giẫm chân lên đều để lại dấu ấn.

Nhưng ta vẫn biết ơn.

Bởi vì trên quãng đường đời gian nan nhất, thiện và ác đồng hành, tình yêu công lấy tội tình tiến bước.

Đợi vượt qua những chông gai này, lúc quay đầu nhìn lại, thật giả thiện ác, đều là trái tim ta.

45. Chương 45

Bạch Lộ ốm nặng một trận.

Thật ra lúc cô trở về ký túc xá từ bệnh viện, thần trí đã mơ hồ rồi, ngủ một giấc đến giữa trưa hôm sau cũng chưa bò dậy.

Cửa phòng ký túc xá mở ra, ba người kia học xong lớp đã về.

Đứng trước cửa phòng còn riu ra riu rít, vừa vào đến trong phòng thì âm thanh cũng khẽ lại theo trực giác, không khí thoang thoang mùi canh đậu hũ bánh gạo (1)

(1) món kimchi jiggaе có bánh gạo xắt lát.

Bì Ché dẫn đầu, đến bên dưới giường của Bạch Lộ, nhón chân.

Nhìn thẳng vào mặt Bạch Lộ đang nằm vật vờ.

“Trưởng phòng, tỉnh rồi à?” Bì Ché vịn vào thành giường leo lên, “Đỡ chút nào chưa?”

Bạch Lộ muốn mở miệng, cổ họng khô khốc, nói không ra tiếng.

“Được rồi, cậu đừng để cậu ấy nói nữa.” Bé Ba đứng phía sau bảo.

Nhỏ Út chuyển một cái ly, Bì Ché đưa cho Bạch Lộ. “Cậu uống ngụm nước thông cổ họng đi đã.”

Bạch Lộ hỏi, giọng khàn khàn: “..... Có chuyện gì?”

“Thấy chưa.” Bì Ché vỗ tay một cái, nói với hai người phía sau, “Tớ đã nói với các cậu rồi, cậu ấy chính là đem qua xác thì bay về, hồn không biết đã đi đâu.”

Đầu óc của Bạch Lộ hoạt động hơi chậm, lại hỏi một lần nữa, “Có chuyện gì?”

Bì Ché quay qua, vỗ ngực mình nói một cách nghiêm túc, “Là thế này, đem qua linh hồn của cậu bị rời khỏi xác, là bọn tớ làm bùa phép kéo cậu về lại đấy.”

Bạch Lộ: “.....”

Bé Ba ở phía sau đi ngang qua, đẩy dít Bì Ché qua một bên ghé vào.

“Cậu ấy đã như thế này rồi cậu còn nói chuyện tào lao!”

Ở phía dưới lại cãi nhau, Bạch Lộ nhúc nhúc đầu nghệt mũi quay mặt đi.

Vài phút sau, móng vuốt của Bì Ché lại đặt lên người cô.

“Nào, uống thuốc trước đã.”

Lúc Bạch Lộ đang uống thuốc, Bì Ché chặc chặc hai tiếng, sờ sờ đầu Bạch Lộ, cảm thán: “Xem, hai bữa nay hành hạ xác mình thành cái dạng gì rồi, cậu điều dưỡng cho đằng hoàng vào.”

Bạch Lộ đưa trả ly nước, Bì Ché nói: “Bọn mình đã xin phép nghỉ học cho cậu xong rồi, cậu lo ngoan ngoãn dưỡng bệnh.”

“..... Được.”

Được.

Cái gì cũng không cần nghĩ nữa.

Bạch Lộ trở mình, nhìn trần nhà.

Cả người rã rời, thân thể bé nhỏ như bị hút cạn sức.

Lý trí tự nhủ mình không cần suy nghĩ nữa, nhưng ký ức lại không biết nghe lời, trôi lên đầy trong tâm trí.

Nằm cả nửa buổi ngủ không xong, Bạch Lộ giãy dụa ngồi lên, đầu tóc rối bù gọi Bì Ché đem di động đến.

Hôm qua cô mệt quá xuyết ngất, còn không biết Tương Như đã đi đâu rồi.

Về lại Tứ Xuyên chưa?

Gọi điện thoại cho Tương Như, trong điện thoại nghe rất ồn ào.

Bạch Lộ ngưng một chút, cẩn thận hỏi: “Tương Như?”

“Lộ Lộ!”

“Bên cậu sao rồi?”

“A lô? A lô?!” Phía của Tương Như quá nhiều tạp âm, nghe không rõ.

Tinh thần của Bạch Lộ bắt đầu căng thẳng theo phản xạ, “Cậu đang ở đâu? Bên cạnh có ai?”

Lần này Tương Như mới miễn cưỡng nghe được, gào lên vào trong máy: “Tớ đang ở trong nội thành!”

“Cậu vào nội thành làm gì chứ?”

“Tớ muốn đi Tây Hồ chơi!”

“.....”

Tương Như vẫn còn đang gào: “Tớ bảo bạn tớ giúp xin nghỉ hai ngày! Vừa vặn mai là cuối tuần, tớ không dễ gì tới được Hàng Châu một chuyến, trước nay chưa tới bao giờ!”

Bạch Lộ hít sâu một hơi, nhìn đồng hồ, đúng mười hai giờ trưa.

Bạch Lộ hỏi Tương Như: “Hiện giờ cậu đang ở Tây Hồ à?”

“Chưa! Tớ đang tìm tàu điện!”

“.....” Bạch Lộ tung chiếc chăn mỏng ra, nói, “Trạm nào, cậu đợi tớ, tớ dắt cậu đi.”

“Cậu muốn đi đâu đó?” Bì Ché lập tức quay đầu lại, “Cậu ngoan một chút được không hả? Cậu coi chân của cậu cũng run như vậy, sao, dạo này đổi làm khỉ rồi à?”

“Bạn của tớ đến Hàng Châu, tớ dắt cô ấy đi chơi một chút.”

“Cậu vậy rồi sao chơi.”

“Không sao.”

Bạch Lộ tắm một cái, nhìn bản thân trong gương, tuy tiêu tuy, nhưng tinh thần rất tốt.

Câu kia nói sao nhỉ, không có chuyện gì thì thân thể nhẹ nhõm.

Thay đồ xong, Bạch Lộ nhìn ngoài cửa sổ, lẩm bẩm một mình: “Sao tự dưng quang đãng rồi?”

“À, đêm qua đổ mưa lớn.” Bì Ché trả lời cô, “..... Coi như cuối cùng đã chịu đổ rồi, nín nguyên một tuần, ông trời chắc không sợ bị hư thận.”

Ánh nắng chan hoà, trời xanh trong vắt.

Nhớ đến trạng thái mấy hôm trước, ngỡ như trong mơ.

Bạch Lộ vấn tóc lên, thay một chiếc áo sơ mi ngắn tay, ra khỏi cửa.

Gặp Tương Như ở quảng trường Võ Lâm, Tương Như cầm tấm bản đồ của Hàng Châu, giang nắng đến độ mồ hôi nhễ nhại mà vẫn còn hứng chí bồng bồng.

Bạch Lộ dắt Tương Như đi ăn ở quán ăn “Nhà Ngoại” bên cạnh Tây Hồ. Bạch Lộ còn đang ốm đau, sức ăn của Tương Như không lớn, xếp hàng nửa tiếng đồng hồ, kết quả ăn mười mấy phút đã xong rồi.

“Quá ngọt đi.....” Tương Như xoa bụng, “Tiêu rồi, tở lại béo lên rồi.”

Bạch Lộ đỡ cô ấy, “Thức ăn Hàng Châu đều như vậy, quen rồi thì không sao.”

Đến bờ Tây Hồ, Tương Như ngắm nhìn xa xa, “Tây Hồ trông cũng thường thôi mà.”

“Cũng chỉ là một cái hồ, cậu còn muốn bảo nó phải thế nào.”

Tương Như dẩu mồm, “Đẹp hơn một chút?”

Ngồi xuống một băng ghế ngoài trời, Bạch Lộ nói: “Nhìn rất đẹp.”

“Cậu cảm thấy rất đẹp sao?”

Bạch Lộ gật đầu.

“Đẹp chỗ nào?”

Hôm qua trời vừa mới mưa xong, hôm nay nhiệt độ rớt xuống khá nhiều, bờ hồ có gió, thổi khiến cho hai người đều cảm thấy khoan khoái.

Bạch Lộ xoay đầu, nhìn Tương Như, kể cho Tương Như nghe tình hình của cái lần đầu tiên cô đến Tây Hồ.

Hôm đó là ngay sau khi huấn luyện quân sự của năm đầu đại học vừa kết thúc, cô có chút thời gian rảnh rỗi, tự dưng chạy tới.

Bởi vì còn chưa thích ứng hoàn toàn với khí hậu nóng bức của phương nam, cho nên cô đặc biệt thu xếp để đến đây vào buổi đêm mát mẻ.

Tây Hồ nằm ngay giữa trung tâm thành phố, cho dù là đêm, người cũng không ít. Nhưng cũng vì Tây Hồ ngay sát khu vực thành phố, cho nên so với những thắng cảnh khác thì ít đi cảm giác thiên nhiên, nhưng thêm một chút hương vị hồng trần.

Xuôi theo bờ của Tây Hồ, hóng gió đêm lồng lộng, ngay lúc sắp sửa rời đi, Bạch Lộ đứng trong đêm tối nhìn thấy bóng lưng của một người phụ nữ.

Người phụ nữ ấy mặt đối diện với Tây Hồ, lặng lẽ đứng đó.

Cô ấy ăn mặc chỉnh tề, tóc búi cao, khí chất thanh lịch, tay khoanh lại, bên mình là một chiếc va li.

Bạch Lộ không quen biết cô ta.

Cô không biết câu chuyện của cô ta là như thế nào, cũng không biết cô ta sẽ đi về đâu, đã hẹn ước những gì.

Nhưng cô vẫn bị khung cảnh ấy thu hút.

Cô đứng ở đó nhìn rất lâu, lâu đến độ sau này cứ nghĩ đến Tây Hồ, hình ảnh đầu tiên cô nghĩ tới, là bóng lưng ấy.

Biểu tượng của thành thị.

Ngay tức khắc, cô nảy sinh tình cảm với Hàng Châu.

“Cho nên cậu liền đâm thích?” Nghe lời của Bạch Lộ xong, Tương Như chớp chớp mắt hỏi.

Bạch Lộ gật đầu.

Tương Như nói dứt khoát: “Không hiểu.”

Bạch Lộ cũng thừa nhận, “Là không dễ hiểu cho lắm.”

Bạch Lộ cúi đầu, qua một hồi phát hiện không ai nói gì, nhìn Tương Như, phát hiện cô ấy đang ngó mình.

“Sao thế?”

“Lộ Lộ.” Tương Như khẽ nói, “Cậu biết không, hồi học cấp 3, tớ cứ cảm thấy cậu.....”

“Tớ như thế nào?”

“Cảm thấy cậu rất quái lạ.”

Bạch Lộ nhướn mày.

“Cũng rất lợi hại.” Tương Như lại nói.

Bạch Lộ cười cười, “Nào có.....”

“Cũng hơi đáng sợ.” Cuối cùng cô ấy nói.

Khách bộ hành đi qua lại trước mặt bọn họ, gió thổi vài chiếc lá bay tới.

Bạch Lộ nhìn Tương Như, lẩm bẩm: “VẬY À.”

Tương Như nói: “Tớ cứ luôn không hiểu rõ lắm cậu đang nghĩ gì..... Hồi cấp 3 không biết cậu vì sao lại trêu vào Hứa Huy, đến đại học thì lại không biết vì sao cậu lại đi tìm tớ.”

Ánh mắt của Bạch Lộ loé lên một tia thăm dò khó nhận ra, khoé miệng hơi cong.

“Cái gì cũng không hiểu, mà còn theo tớ tới đây?”

Tương Như chậm rãi lắc đầu, “Tớ cũng không biết vì sao.....”

Ánh mắt dời đến mặt nước phía xa xa, lại nói: “Đêm qua lúc đi ngủ tớ mới ôn lại mọi chuyện, cũng cảm thấy rất thần kỳ. Lúc đó..... Thật ra rất nhiều lời cậu nói tớ đều nghe không rõ, tớ chỉ cứ nhìn cậu mà thôi, lại cảm thấy như sau lưng có một sức mạnh nào đó đang thôi thúc tớ.”

Bạch Lộ không nói gì.

“Hứa Huy cũng là một người quái lạ.....” Yên lặng một lúc, Tương Như quay qua hỏi: “Cậu thích cậu ấy sao?”

Sóng nước Tây Hồ lăn tăn.

Tương Như hỏi xong, có vẻ như không để tâm đến câu trả lời lắm, lại quay qua nhìn về phía xa xa, khẽ bảo: “Bạch Lộ, tớ không hề hối hận đã theo cậu đến Hàng Châu.”

Bạch Lộ vẫn im hơi lặng tiếng, Tương Như nhìn về nơi xa, đưa tay chỉ.

“Cậu nhìn chỗ kia.”

Bạch Lộ nhìn theo, nói: “Đó là tháp Lôi Phong.”

Tương Như sáp lại gần Bạch Lộ, bỏ nhỏ: “Địa bàn của Hứa Tiên và Bạch Nương Tử mà.”

Bạch Lộ quay qua, trông thấy Tương Như đang hồn nhiên chu mỏ, không nhin được đưa tay nhéo nhéo.

*

Trong căn phòng yên ắng, có người đang gọt táo.

Gọt rất tởm.

Bà thím giường bên kia nhìn chịu hết nổi.

“Cậu bé, cậu mà cứ gọt kiểu này, cuối cùng trái táo còn ăn được mấy miếng đây?”

Tôn Ngọc Hà cười khan vài tiếng, dứt khoát buông qua một bên.

Không gọt nữa, dù sao cũng chẳng ai ăn.

Liếc bên cạnh một cái, Hứa Huy đang cầm di động nằm trên giường.

Nằm cả ngày rồi.

Tôn Ngọc Hà hít sâu một hơi, hỏi: “Muốn ăn gì không?”

Lắc đầu.

“Uống chút gì?”

Lắc đầu.

“Ngủ một chút không?”

Lắc đầu.

“Đi vệ sinh thì sao?”

Lắc đầu.

“.....” Đây mà không phải bệnh viện Tôn Ngọc Hà đã đâm cho một nhát rồi.

Cậu ta nhin hết nổi, chỉ vào người trên giường.

“Hứa Huy!”

Người bị chỉ vẫn bất động, Tôn Ngọc Hà nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu có cách nào đừng có nằm chết đi được không!?”

Vẫn bất động, Tôn Ngọc Hà hơi nóng nảy, bước vài bước tới vòng qua bên kia, đến trước mặt cậu.

Vừa trông thấy mặt của Hứa Huy, Tôn Ngọc Hà lại rống không ra câu nào nữa.

Người tuy là đã được cứu về lại, nhưng theo lời bác sĩ nói, vấn đề sức khỏe của cậu đã có từ lâu, nhất là bao tử, căn cứ vào kết quả nội soi, chỗ loét bao tử của cậu rất nghiêm trọng.

Sắc mặt vẫn nhợt nhạt, nằm đó lẳng lặng.

Tôn Ngọc Hà tay chống hông, nghen nửa buổi, cuối cùng nói một câu: “Cậu có phải đang nghĩ tới ai kia không?”

Ánh mắt của Hứa Huy di chuyển, nhìn về phía của Tôn Ngọc Hà.

Tôn Ngọc Hà nói: “Còn không nói chuyện? Vậy là muốn gặp hay là không muốn gặp đây?”

Hứa Huy không phản ứng, Tôn Ngọc Hà nói: “Cậu muốn gặp thì gọi một cú điện thoại đi, có khó gì đâu!?”

Hứa Huy giống như không muốn đếm xỉa gì đến cậu ta, quay mặt đi.

Tôn Ngọc Hà: “Cậu cứ tìm đại một cái lý do, cậu hiện giờ không phải đang bệnh sao! Tối thăm bệnh nhân là được chứ gì.”

Cậu ta hỏi không ngừng nghỉ, bà thím bên kia lại chịu hết nổi.

“Cậu bé, đau bao tử cậu để cậu ấy ít nói một chút, sẽ tổn hại đến nguyên khí.”

Tôn Ngọc Hà bị bà thím dạy dỗ liên tiếp, “Được được, mình tôi lắm lắm cho tôi nghe được rồi.”

Bà thím vẫn còn không ngừng căn nhắc, “Thứ bệnh này phải điều dưỡng cho tốt, tâm trạng phải tốt.”

Tôn Ngọc Hà thật tình không rành nói chuyện với những người lớn tuổi kiểu này, chẳng bao lâu sau đã chịu thua, nói với Hứa Huy: “Tở quay về quán trước, chút nữa thằng Phương sẽ ghé.”

Trước khi đi, Tôn Ngọc Hà vỗ vỗ vai của Hứa Huy, giống như là đang cổ vũ.

Tuy bây giờ đã không có gì đáng lo ngại, nhưng cứ nghĩ đến chuyện trước đây, Tôn Ngọc Hà lại không khỏi cảm thấy rùng mình.

Cậu ta biết Hứa Huy luôn trĩu nặng tâm sự, nhưng cậu ta chưa bao giờ nghĩ gì phương diện này.

Cậu ta bắt đầu đâm ra nghi ngờ nghiêm trọng, không biết bản thân mình hiểu được Hứa Huy bao nhiêu, quyết định bù đắp một chút, về đến quán dạo vài câu, sau đó chạy tới toà nhà thương mại Hàng Châu Đại Hạ (2), mua một chút quà an ủi.

(2) Toà nhà thương mại Hangzhou Tower là khu mua sắm cao cấp.

Nhưng buổi tối lúc cậu ta tay xách nách mang chạy vào tới bệnh viện, nghênh đón cậu ta là một chiếc giường trống không.

Cậu ta hỏi bà thím giường đối diện: “Người đâu rồi?”

Bà thím nói: “Cái cậu bé đẹp trai? Vừa ra ngoài rồi.”

Tôn Ngọc Hà mắt tròn trừng: “Ra ngoài rồi!? Chạy đi đâu chứ?”

Bà thím chỉ lo gọt táo, “Tôi nào biết.”

Nhìn từ Tây Hồ, Tháp Lôi Phong của Hàng Châu (Nơi Hứa Tiên và Bạch Nương Tử gặp lại nhau trong Bạch Xà Truyện)

Tây Hồ ban đêm

Tây Hồ ban ngày

Quán ăn “Nhà Ngoại” cạnh Tây Hồ

46. Chương 46

Sân trường gió hiu hiu.

Một ngày học tập kết thúc, bước chân của những cô cậu sinh viên trở nên lười biếng chậm rì.

Sau khi Bạch Lộ tiễn Tương Như xong quay trở về trường, gặp Hứa Huy ở dưới lầu ký túc xá.

Cậu mặc đồ đen từ đầu đến chân, ngồi bên thảm cỏ xanh, trông vừa gọn đẹp vừa đơn bạc.

Có lẽ do cơ thể còn khó chịu, Hứa Huy không có tinh thần lắm, hai tay chắp lên nhau, đầu cúi thấp.

Gió thổi làm mái tóc đã hơi dài ra của cậu khẽ lay động.

Cậu không hề phát hiện ra cô, mãi đến khi Bạch Lộ đến ngồi xuống bên cậu.

Cậu nghiêng đầu, khuôn mặt trông rất nhợt nhạt trong bóng đêm.

Bạch Lộ mới nhớ ra, đã rất lâu rồi họ đều chưa chân chính nhìn thẳng vào mắt nhau như thế này — Không có chất cởn, khoảng cách, hoặc ưu lo.

Đêm qua trời mưa, trong không khí có mùi ẩm ướt và hương cỏ nhàn nhạt.

Lưng của cậu hơi khòm, bộ dáng nhẹ nhàng tựa như một đứa trẻ đã đi lạc, ngơ ngác mịt mờ tìm đến nơi này, vẫn ngây ngô chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Lộ nhìn cậu, nói: “Lén chạy ra đây à?”

Hứa Huy gật đầu.

“Không thích bệnh viện?”

Cậu lại gật đầu.

Bạch Lộ hiểu ra, lúc xoay đầu, một đôi tình nhân vườn trường đang đút cho nhau một ly kem, tay trong tay nói nói cười cười băng qua trước mặt họ.

“Hiện giờ thân thể của cậu chưa bình phục, không thể chạy lung tung.” Ngưng một lúc, Bạch Lộ lại nói, “Bình bao tử cần phải tĩnh dưỡng.”

“.....Tôi ngủ không được.” Hứa Huy cuối cùng mở miệng, giọng nói vừa thấp vừa chậm rãi, không có chút sức lực.

“Thời gian nghỉ ngơi của cậu quá hỗn loạn.”

Hứa Huy hơi rũ mắt, giống như ngầm thừa nhận.

Bạch Lộ nói: “Vì sao chạy tới đây.”

Hứa Huy nhìn cô, trong ánh mắt không hề có kiểu “ý vị sâu xa” hoặc “biết rồi còn cố hỏi” — Thật ra ánh mắt cậu trong sáng đến độ hoàn toàn chẳng chứa gì.

Bạch Lộ bị cái nhìn trong sáng này khiến cho run lên ở trong lòng.

Không sai, cô đang nghĩ trong bụng, người đã đi qua ngưỡng cửa sinh tử, sẽ trở nên khác xưa.

Bạch Lộ: “Mình đưa cậu về lại nhé, chút nữa sẽ quá muộn, cậu phải nghỉ ngơi sớm chút.”

Hứa Huy cúi đầu xuống lần nữa, lẳng lặng biểu đạt thái độ “không phối hợp.”

Bạch Lộ: “Sao vậy.”

Hứa Huy khẽ nói: “Không muốn về bệnh viện.”

“Được.” Bạch Lộ hiểu ra, “Thế thì về chỗ quán.”

Hứa Huy nhìn cô, hỏi một cách không chắc chắn: “Có được không?”

Bạch Lộ đứng lên: “Đi thôi.”

Hứa Huy thuận lợi tìm được một “đồng minh,” vịn một tảng đá bên cạnh chậm chạp đứng dậy. Tuy chiều cao chênh nhau cả hai mươi cen-ti-mét, nhưng Bạch Lộ lại là người phải điều chỉnh lại tốc độ để Hứa Huy bắt kịp, bởi vì cậu vẫn còn quá yếu, đi rất chậm rất chậm.

Có lẽ Tôn Ngọc Hà cảm thấy xui xẻo, phòng của Hứa Huy đã được quét dọn một cách vô cùng triệt để, hết thấy mọi vật trong phòng được thay sạch sẽ, rèm cửa sổ dày nặng bị lôi hết xuống.

Không có rèm che, bên ngoài cánh cửa kính là khu phố đại học đèn đuốc sáng rực, lốm đốm như sao.

Bạch Lộ muốn bảo Hứa Huy nghỉ ngơi sớm một chút, nhưng Hứa Huy khẳng khái đòi đi tắm.

Bạch Lộ: “Hiện giờ sức khỏe của cậu tệ như thế, lỡ may bị cảm lạnh thì biết làm sao?”

Hứa Huy giống như một đứa trẻ chỉ biết lập đi lập lại mỗi một động tác, lắc đầu lắc đầu rồi lại lắc đầu, thuận tay kéo một chiếc khăn lông xuống.

“Ba ngày không tắm rồi.” Cậu nói một cách ghê tởm, “Gớm chết được.....”

Cậu yêu thích sạch sẽ, lúc say có thể coi như không biết, nhưng hễ vừa tỉnh lại sẽ không chịu nổi mùi rượu còn sót lại trên người.

“Vậy cậu cần thật chút.”

Hứa Huy gạt đầu, cầm bộ đồ để thay ra bước vào phòng tắm.

Trong lúc Hứa Huy tắm, Bạch Lộ đi thơ thẩn trong phòng ngủ, lơ đãng trông thấy bên bệ cửa sổ có một khung ảnh. Khung ảnh đã từng bị ném, mặt kính rạn nứt, nhưng giữa những tia nứt chẳng chặt, cô vẫn dễ dàng nhận ra bức tranh hoa nhĩn đông mình vẽ dạo trước.

Hứa Huy tắm xong bước ra, gặp ngay lúc cô đang cầm bức tranh.

Cậu đến gần, ngồi xuống cạnh cô.

“Đêm hôm đó..... Tôi uống say.”

Bạch Lộ nhìn cậu, Hứa Huy không nhìn cô, lấy bức tranh từ trong tay cô lại.

Cậu mang theo hơi nước, trên người phảng phất mùi sữa tắm, cổ tròn của chiếc áo thun đen để lộ xương quanh xanh gầy gò và da thịt trắng bóc.

Đôi mắt hơi rử, nét của sườn mặt nhìn nhu hoà bình lặng.

“Lúc cậu uống say thì nghĩ gì, có nhớ gì không?” Bạch Lộ hỏi.

Hứa Huy ngưng một chút, lăm bằm, “Có..... Nhưng không tốt lắm.”

“Vậy đừng nghĩ nữa, nghỉ ngơi sớm một chút, đã không còn sớm rồi.” Bạch Lộ chỉ chỉ giường, “Nào, nằm xuống.”

Hứa Huy đặt bức tranh qua bên, rất nghe lời nằm xuống giường.

Nhưng không nhắm mắt.

“Cậu mở mắt thì có thể ngủ sao?” Bạch Lộ nói.

Hứa Huy mở miệng bình tĩnh bảo, “Không thể.”

Không đợi Bạch Lộ nói tiếp, cậu lại nói: “Nhắm mắt cũng không thể.”

“.....”

Bạch Lộ: “Bình thường ngủ không được thì phải làm thế nào?”

Hứa Huy do dự một lúc, mới đáp: “Uống rượu.....”

Bạch Lộ trầm trồ, “Biện pháp tốt lắm.”

Hứa Huy giữ im lặng trước sự châm chọc mai mỉa của Bạch Lộ.

Bạch Lộ đứng lên, cậu vội nói: “Đi đâu?”

“Tắt đèn.”

Chỉ còn ánh trăng từ ngoài song rót vào.

Cô ngồi bên giường, Hứa Huy nói: “Đợi tôi ngủ rồi em hãy đi.”

Bạch Lộ nhìn cậu chăm chú vài giây, sau đó đồng ý, “Ngủ đi.”

Quãng thời gian sau đó, giữa bọn họ cơ bản là không ai nói gì, chỉ đôi khi nhìn nhau một cái — họ dường như không hỏi han gì đến cuộc sống của nhau, nhưng lại rõ chuyện của đối phương như lòng bàn tay.

Thời gian chậm rãi trôi, ánh đèn ngoài cửa sổ cũng ít đi.

Thành phố cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hứa Huy mất ngủ đã thành thói quen, nhưng Bạch Lộ thì không.

Vốn là mấy hôm gần đây cô đã mệt chịu không thấu, hôm nay lại ráng chạy ra ngoài đi chơi ở Tây Hồ với Tương Như, lúc về đã sức cùng lực kiệt.

Ngồi trên chiếc giường rộng lớn, một bên là chăn nệm mềm mại, trong phòng mang mùi hương mát lành nhẹ nhẹ.

Bạch Lộ cảm thấy mí mắt mình như bị mất kiểm soát, càng lúc càng nặng trĩu.

Lúc nửa tỉnh nửa mê, có người ngồi dậy ở bên cạnh, đỡ lấy thân thể của cô chậm rãi đặt nằm xuống.

Bạch Lộ vẫn còn lảo đảo trong vô thức, “Cậu ngủ sớm một chút.....”

Hứa Huy ghé lại gần kéo chiếc chăn mỏng đắp cho cô, sau đó nghiêng người nằm xuống.

“Ừ.” Cậu như đang thì thầm đáp lời của cô: “Em ngủ sớm một chút.....”

Cậu gỡ kính của cô xuống, đặt ở chiếc bàn con đầu giường.

Một Bạch Lộ không đeo kính, trông càng bé nhỏ hơn, hàng lông mày mỏng mỏng, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi mỏng mím chặt.

Dưới khoé mắt trái có một nốt ruồi, trông vừa tinh tế vừa lạnh lùng.

Hứa Huy ghé đến thật gần, gần đến độ có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của những lọn tóc.

Cậu dùng chóp mũi cọ cọ.

“Bạch Lộ.....” Cậu ngủ không được, nên thì thầm tên cô bên tai cô, lại sợ làm cô thức giấc, tiếng nói khẽ đến không thể khẽ hơn. Đến cuối cùng, không biết rốt cuộc có phát ra âm thanh hay chỉ đang tưởng tượng trong đầu, Hứa Huy cũng không phân biệt được nữa.

Bóng tối bao trùm tất cả.

Khi Bạch Lộ tỉnh lại, đã là sáng sớm, vừa mở mắt đã ý thức ngay được chuyện gì đã xảy ra.

Cô nhấc tay muốn dụi mắt, kết quả phát hiện một tay bị nắm lấy.

Ngón tay của cậu rất dài, đường gân và tĩnh mạch trên mu bàn tay có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Bạch Lộ quay đầu, Hứa Huy cách cô rất gần, mặt quay về phía cô, người hơi gấp khúc.

Có thể là cậu mới vừa ngủ được cách đây không lâu.

Bạch Lộ chậm rãi rút tay ra, rón rén rời đi.

Về đến ký túc xá, ba người kia còn chưa dậy, thời gian để ngủ nướng vào sáng thứ Bảy, ai cũng không muốn bỏ lỡ.

Bạch Lộ cố gắng giữ cho trong phòng yên lặng, ra ngoài tản bộ.

Gần giữa trưa quay về, Bì Ché đã thức, ngồi dậy ngáp dài.

Bạch Lộ đóng cửa lại, “Dậy đi thôi, muốn ngủ đến chiều sao.”

Ba người lảo đảo lần lần bầu ra khỏi giường, mặt chưa rửa răng chưa đánh, ngồi ở dưới tán dóc.

Nhỏ Út hỏi Bạch Lộ, “Trưởng phòng hôm qua cậu đi đâu thế, sao không quay về?”

“Hôm qua tớ đi cùng với người bạn thời cấp 3, cô ấy từ Tứ Xuyên tới chơi.”

“Ồ ờ.”

“Nói nghe này trưởng phòng, vừa vặn có thời gian, cậu xem chúng ta có cần mở hội thảo không?” Bì Ché nói.

“Nội dung của hội thảo là gì?”

Bì Ché, “Thì Hứa Huy đó, quán của cậu ấy.”

“Thế nào?”

Bạch Lộ lượm miếng bánh quy hôm qua ăn chưa hết, nhét vào miệng, quay qua nói: “Tin truyền ồn ào rần rần kia kìa, có phải mấy bữa trước Hứa Huy tự tử?”

Bạch Lộ thoáng khựng lại, Bé Ba đã xen vô một câu, “Hình như vậy đó, chắc chắc..... trước đây cứ cảm thấy cậu ấy có một nét đẹp u ám, chưa bao giờ nghĩ đẹp đến trình độ như thế này.”

Nhỏ Út nói một cách sợ sệt: “Tự tử sao..... Ghê quá đi.”

“Các cậu nghe ở đâu ra?” Bạch Lộ hỏi.

Sân trường quá nhỏ, thậm chí khu phổ đại học cũng còn quá nhỏ, nơi đây mà xảy ra bất cứ chuyện gì hơi khác thường một chút, đều thành tài liệu cho sinh viên lôi ra lúc trà dư tửu hậu.

Nhưng mà mới có ba ngày, loan truyền cũng nhanh quá rồi.

“Hoàng Tâm Oánh đó.” Miệng của Nhỏ Út có một sợi dưa leo, “Tối hôm qua lúc cô ta ghé phòng của chúng ta bảo vậy.”

“Chắc bản thân nó cũng sợ chết khiếp nhỉ.” Bé Ba ngồi một bên nói, “Nghe nói Hứa Huy theo nó đi xem ca nhạc kịch, giữa chừng quay về tự tử, có rất nhiều người hỏi nó về tình huống mà.”

Nhỏ Út gật đầu, “Cô ta đúng là sợ chết khiếp, cả đêm mất ngủ, đêm qua bọn tớ ở đây phải trấn an giùm. Cô ta khuyên chúng ta bớt qua lại với Hứa Huy, nói con người này coi chừng thần kinh có vấn đề.”

Nét mặt của Bì Ché rất nghiêm túc, “Trưởng phòng, cái con ranh đó ngày thường hay rầm thối lung tung, nhưng chuyện này nó nói cũng rất có lý.”

Bạch Lộ đi đến máy lọc nước rót một ly nước, “Có lý gì?”

“Thì..... Thì có lý mà.” Bì Ché giải thích cho Bạch Lộ một cách khoa trương, “Tự tử đó! Người bình thường ai lại đi tự tử chứ!”

Bạch Lộ uống một ngụm nước, nói: “Chúng ta đã bỏ ra quá nhiều công sức cho cái lớp quảng cáo rồi, không cần phải đổi chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhặt này.”

“Chuyện nhỏ!?” Bì Ché bị giọng điệu chẳng có gì đáng lo ngại của cô khiến cho chấn động, “Tự tử đó chị hai!”

Bạch Lộ đặt ly nước xuống, “Không phải chưa chết sao.”

“.....”

Bạch Lộ dựa vào chiếc bàn, “Không chết là được rồi, chúng ta cần làm gì thì cứ thế mà làm.”

Bé Ba cũng nhón một chiếc bánh quy từ bàn của Bì Ché ăn, “Cũng đúng nhỉ, nói thật, đồ quán cũng phiền phức, hay là cứ họp mặt đi đã?”

Bì Ché nhìn Bé Ba chằm chằm, một hồi lâu sau bắt mắt quăng một câu.

“Cậu có cách nào đừng chôm bánh quy của tớ? Đêm qua lấy hai cái tưởng rằng tớ không biết sao? Tớ đều đếm hết rồi đấy!”

Bé Ba đảo mắt khinh bỉ, mồm nhai càn rồm rộp.

Hứa Huy rạng sáng ngủ, giấc rất nông, chưa được bốn tiếng sau đã thức dậy.

Lúc đang mơ mơ màng màng, loáng thoáng có bóng người ngồi xồm bên giường, nét mặt ưu tư nhìn cậu.

Hứa Huy mở mắt ra, phát hiện ra Tôn Ngọc Hà.

Nhìn nhau hai giây, lật mình qua bên kia.

Tôn Ngọc Hà: “.....”

Đứng dậy, Tôn Ngọc Hà chỉ cậu nói: “Cậu đây là ý gì hả? Không muốn thấy tớ?”

Hứa Huy lúc ra khỏi giường huyết áp thấp, sắc mặt khá tệ, Tôn Ngọc Hà cười lạnh một tiếng, “Nóng lòng muốn đi gặp gái kia chứ gì, đổi thành anh em thì ra cái thái độ này, Hứa Huy cậu thành thật nói cho tớ biết, cậu có phải là tên cuồng bị ngược không?”

Hứa Huy bất động, Tôn Ngọc Hà sáp tới gần, nói một cách bí mật: “Tớ thấy rồi.”

Cậu ta có chút nhiều chuyện, hỏi: “Ồi, nguyên một đêm lặn, có tình huống gì không? Tớ là đặc biệt đợi cô ta đi rồi mới vào đây.”

Hứa Huy muốn đẩy Tôn Ngọc Hà ra, người kia lại nói: “Tuy nhiên bọn anh khuyên cậu một câu nhé, tấm thân của cậu hiện giờ, hiện giờ thật là ——”

Hứa Huy nghiêng đầu, mặt không mang biểu tình nhìn cậu ta, Tôn Ngọc Hà nghiêm túc lựa lời, “Tớ nói nghiêm túc đây, tình trạng của cậu hiện giờ, quả thực không thích hợp với những hoạt động kịch liệt..... Lỡ may xảy ra chuyện gì cậu nói xem có phải là lỗ chết không! Thêm vào đó cậu vốn không có kinh—— Ồi, ối ối ối!?”

Lắp bắp nói mới được một nửa, cổ đã bị bóp.

Hứa Huy tuy đang bệnh, nhưng sức ở tay cũng không nhỏ, ngón tay thon dài siết ngay cổ của Tôn Ngọc Hà, chỉ cần dùng thêm một chút sức nữa.

“Ồi cha, mẹ kiếp—fuck fuck fuck!” Tôn Ngọc Hà nắm lấy cổ tay của Hứa Huy, “Anh hai! Cậu đừng có bóp cho tớ chết chứ!”

Hứa Huy ghé lại gần một chút, thấp giọng nói: “Không muốn sống thì nói thẳng.”

Tôn Ngọc Hà cười làm lạnh, “Sai rồi sai rồi, sai rồi mà!”

Buông tay ra, Tôn Ngọc Hà vuốt cổ.

Vừa ho khan vừa nghĩ, không đến nỗi, trông bộ dạng như vậy tinh thần khá hơn mấy hôm trước nhiều.

Đem ly qua.

“Uống thuốc.” Tôn Ngọc Hà nói một cách không cho từ chối: “Nếu cậu mà không muốn quay lại bệnh viện, thì phải uống thuốc đúng giờ.”

Hứa Huy ngồi dậy uống thuốc, Tôn Ngọc Hà ngồi bên cậu hứng chí bưng bưng, thân người còn cố ý chắn ngay trước mặt cậu.

Hứa Huy từ chiếc ly đang uống liếc cậu ta một cái, “Lại gì nữa đây.”

“Hê hê!” Tôn Ngọc Hà cười bí mật hai tiếng, sau đó vụt bay qua một bên, mở rộng tầm nhìn.

Hứa Huy trông thấy bức tường đối diện đặt một giàn máy âm thanh mới.

“Anh đây tới qua đi tiệm khuân về, tặng cậu!”

“Hiệu quả rất tuyệt!” Tôn Ngọc Hà hớn hở giới thiệu tiếp, bật volume lên, “Cho cậu nghe này!”

Căn phòng yên tĩnh vài giây, sau đó, từ giàn loa Bose đen thui với chất lượng âm thanh rap hát, chậm chậm vang lên một khúc nhạc kinh điển của Brahms.

Lullaby (Khúc ru)

Hứa Huy hít sâu một hơi, rũ đầu, dùng tay che mặt mình lại.

“Thế nào, có phải không đến nỗi nào không? Tớ đặc biệt hỏi mất ngủ thì nên nghe gì mới tốt, bọn họ đều đề cử cái này.”

Nói thật ra thì Tôn Ngọc Hà nghe cũng chả hiểu gì loại nhạc này, nhưng rất hài lòng với chất lượng thư giãn của khúc nhạc.

Hứa Huy mở chăn ra, xuống khỏi giường.

Lúc đi ngang qua Tôn Ngọc Hà, Tôn Ngọc Hà vẫn còn đang đợi cậu phát biểu cảm tưởng.

Hứa Huy nhìn cậu ta rất lâu, cuối cùng nuốt cục tức vào bụng, đi tới tủ quần áo lấy vài món đồ để thay, rồi lại quay về trước mặt của Tôn Ngọc Hà.

“Cậu cứ tiếp tục thưởng thức, hôm nay tớ không có mặt ở quán, cậu trông.”

Cầm di động lên, xoay người rời đi.

Tôn Ngọc Hà ở phía sau gọi với theo: “Cậu lại đi đâu đó hả! CƠM còn chưa ăn nữa, giữa trưa rồi ăn chút gì đó xong hãy đi—!”

Trong phòng vẫn đang còn buồn chuyện sôi trào, đề tài đã chạy qua chạy lại giữa Hứa Huy, Đại Lưu, và Cọng Giá vài chuyện.

Di động rung lên, Bạch Lộ cúi đầu nhìn.

Ngước mắt hỏi: “Các cậu có đói không?”

Quần chúng đồng thanh: “Đói!”

Bì Ché nhận được tín hiệu tốt lành, vẻ mặt nịnh nọt: “Trưởng phòng muốn ra ngoài mua cơm không, mang giùm về luôn.”

“Lười thế.” Bạch Lộ nói, “Có người mời ăn, đi hay không?”

Vừa nghe mời ăn, mắt đều sáng rỡ.

Bì Ché la hét: “Không biết là vị nghĩa sĩ nào giáng thế?”

Bạch Lộ đi ra ngoài ban công, thuận miệng đáp:

“Cái vị tử tử ấy.”

Giữa trưa, nắng đã bao trùm lấy nguyên toà nhà ký túc xá, ban công hướng nam đều phơi đầy quần áo và chăn mền.

Dưới lầu, vẫn ở chỗ bãi cỏ kia, Hứa Huy vạn năm không thay đổi, mặc một chiếc áo sơ mi đen, quần tây thường, đang cầm di động cúi đầu nhìn.

Bỗng nhiên, cậu như có linh tính, ngước đầu.

Bạch Lộ đang chống khuỷu tay trên ban công.

Mấy người Bì Ché cũng chen chúc hóng hớt.

“Đâu rồi đâu rồi? Người đâu?”

Hứa Huy nhìn thấy trên ban công chọt ló ra thêm ba cái đầu, hơi lúng túng.

Bốn người đứng trên ban công, lố nhố xếp thành một hàng đồng thời ngó xuống, thái độ giống như thuở nhỏ kéo nhau đi coi sở thú.

Bì Ché gào xuống dưới: “Ê—!”

Bị gọi hoàn hồn, Hứa Huy mỉm cười.

Cậu không có sức để la hét, liền để một tay sau lưng, hơi nghiêng mình chào.

Dưới ánh nắng rực rỡ, người trắng đồ đen, bộ dạng tĩnh lặng của cậu, giống như vài giọt mực ông trời đã vô tình đánh rơi khi vẽ nên bức tranh nhân gian.

“D.m.....” Bì Ché bật ngửa ra sau, vất tay lên trán, nói một cách yếu ớt, “Không xong rồi, hot quá tớ sắp đứng không vững nữa rồi....”

Bé Ba ở đằng sau cốc cô ấy một cái, “Làm trò gì!? Mẹ nó, thật không có tiền đồ!”

Bì Ché nín lấy Bạch Lộ, “Trưởng phòng, cậu nói đúng phết.”

Bạch Lộ nhìn cô ấy, Bì Ché tha thiết nắm lấy cổ tay của Bạch Lộ, nói rất chân thành: “Không chết là được, thật lòng đấy..... sao cũng không cần, không chết là được!”

47. Chương 47

Nhanh gọn lẹ, rửa mặt thay đồ xong.

“Đi đi đi!” Bì Ché một chân đạp tung cửa, “Đừng để người ta đợi quá lâu!”

Bé Ba ở phía sau chẳng thèm đếm xỉa, “Tối qua còn lén lút cuộn mình trong chăn viết tin nhắn tâm tình với Cọng Giá, vừa đảo mắt trông thấy Hứa Huy liền diên thành như vậy, tớ nói này, cậu nên biết xấu hổ một chút được không hả?”

Bì Ché ngửa đầu cười rú lên.

“Ha ha ha—! Nói nghe hay lắm, giống như đêm qua cậu cũng chưa từng webcam với Đại Lưu!”

Bé Ba đá Bì Ché một cước, Bì Ché đâm Bé Ba một cú.

Cuối cùng thì cùng nhau nắm tay tiến bước.

Bì Ché: “Tán thưởng, thuần túy tán thưởng.”

“Không sai.” Bé Ba gật đầu, hai người giống như vừa đạt được một hiệp nghị bí mật nào đó, nhấn mạnh từng chữ từng chữ một.

“Thuần, túy, tán, thưởng!”

“Đúng là một đôi khùng.” Nhỏ Út ở phía sau trông thấy một màn này, không nhịn được nói.

Bạch Lộ khoá cửa xong, vỗ vỗ Nhỏ Út, “Đi thôi.”

Hai người phía trước ôm nhau đi, Nhỏ Út theo Bạch Lộ đi ở phía sau.

“Có món gì muốn ăn không?”

“Đều được mà.”

Xuống hai tầng lầu, Nhỏ Út chợt hỏi, “Sao tự dưng cậu ấy lại mời chúng ta đi ăn vậy?” Nói xong, lại thì thầm vào tai Bạch Lộ, “Chẳng phải vừa..... xảy ra gì gì đó sao?”

Bạch Lộ ngưng một chút, vừa định mở miệng nhắn mấy người kia tốt nhất đừng nhắc đến chuyện kia trước mặt Hứa Huy, nhưng Bì Ché và Bé Ba đã chạy xuống đến lầu 1 rồi.

Hứa Huy đợi ở trước cửa lầu 1, Bì Ché trông thấy liền tiến lên chấp hai tay:

“Chúc mừng!”

Hứa Huy hơi mờ mịt, “Gì thế?”

“Chúc mừng cậu đại nạn—”

“Chưa chết” còn chưa kịp ra khỏi miệng, người đã bị Bé Ba kéo về lại.

“Ngại quá.” Bé Ba xua xua tay với Hứa Huy, “Nó có bệnh, cậu lơ nó đi.”

Hứa Huy khựng lại nửa giây.

Bạch Lộ chú ý thấy sự khựng lại ngắn ngủi ấy của cậu, biết rằng cậu đã hiểu ra lời Bì Ché toan nói.

Bạch Lộ lên tiếng: “Ăn gì đây?”

Đại đa số sinh viên đại học sau khi tốt nghiệp, lúc tổng kết cuộc sống trong tháp ngà của mình, đều cảm thấy vấn đề nan giải nhất trong bốn năm sẽ không phải là những lớp chuyên ngành phiền phức hoặc những bài luận văn viết không bao giờ xong, mà vẫn mãi nằm trong ba chữ —

Ăn gì đây.

Vấn đề này vào thì nông mà ra thì sâu, thấm đẫm vào trong sinh hoạt, trung bình thì một con người mỗi ngày sẽ bị hỏi ít nhất là bốn tới năm lần.

Lực chú ý của Bì Ché thành công bị di dời, nhìn Bé Ba: “Ăn gì?”

Bé Ba đưa ra một câu trả lời kinh điển: “Tuỳ.”

Bì Ché lại hỏi Nhỏ Út, “Cậu thì sao?”

Nhỏ Út lí nhí cho ra một câu trả lời 3 chữ kinh điển: “Sao cũng được.”

Cuối cùng nhìn Hứa Huy, “Cậu mời ăn, cậu quyết định!”

Hứa Huy như đang đợi ý kiến của Bạch Lộ, nhưng Bạch Lộ không hề nói gì, cậu suy nghĩ một chút, buông xuôi, nói: “Đừng bảo tôi quyết định, các cô vẫn nên quyết định đi.”

Bì Ché cười xấu xa: “Vậy bọn tớ chọn chỗ mắc tiền nhé?”

Hứa Huy gật đầu, thản nhiên nói: “Được.”

Bì Ché hít sâu một hơi say mê, nói với mọi người: “Ta nói thật, đàn ông đẹp trai nhất không lúc nào khác ngoài lúc này ra! Đi đi đi, lên đường thôi!”

Mười lăm phút sau, năm người ngồi trên lầu 3 của căng tin.

“.....”

Hứa Huy hơi câu nệ.

Một chiếc bàn tròn, Bạch Lộ ngồi đối diện với cậu, đang còn nghiên cứu thực đơn cùng với Bì Ché.

“Ồ.....” Tiếng của Hứa Huy giữa những âm thanh ồn ào huyền ảo nghe đặc biệt nhỏ yếu, nhưng vẫn thu hút sự chú ý của cả nhóm.

Bốn cặp mắt ngược lên từ mớ thực đơn, đồng loạt nhìn về phía cậu.

Bì Ché chu chu miệng, ý là cậu cứ tiếp tục nói.

Ngón tay của Hứa Huy ra ý chỉ xung quanh, mắt nhìn Bạch Lộ, rõ ràng đang hỏi cô:

“Muốn..... ở đây ăn sao?”

“Thế nào?” Bạch Lộ mặt không đổi sắc, “Xem thường căng tin của bọn mình?”

Hứa Huy lắc đầu, rũ mắt, “Không có.”

“Căng tin ăn ngon lắm đó.” Nhỏ Út lí nhí nói với Hứa Huy, “Huống chi là lầu 3 của căng tin bọn tớ,” Về mặt của cô ấy rất nghiêm túc, nhấn mạnh với Hứa Huy, “là căng tin cao cấp.”

Cái gọi là căng tin cao cấp, chính là không cần tự lấy cơm, mà giống như ở nhà hàng bình thường, cầm thực đơn gọi món, giá cả rẻ hơn so với nhà hàng, có rất nhiều giáo sư thường tới ăn cơm trưa ở đây.

Thái độ trịnh trọng của Nhỏ Út không cho phép ai hoài nghi, Hứa Huy chỉ đành kiên nhẫn ngồi yên, nhìn bốn nữ sinh chọn tới chọn lui nửa buổi, cuối cùng chọn bốn món ăn một canh.

“Chúng tôi tính tiền trước.” Chiêu đãi viên đứng một bên, “Tiền mặt hay cà thẻ?”

Hứa Huy ngược đầu nhìn cô ta, “Bao nhiêu tiền?”

“Bảy mươi sáu đồng rưỡi.”

Một khắc lúc Hứa Huy mở ví tiền ra, tâm tình và vẻ mặt đều có vẻ phức tạp.

“Cho thêm một chén cháo bí đỏ.” Bạch Lộ nói với chiêu đãi viên.

Cảm thấy tai hơi nóng, Hứa Huy cúi đầu nhìn ví tiền để che dấu.

Khẽ hỏi: “Bây giờ là bao nhiêu tiền?”

Chiêu đãi viên ghi cháo bí đỏ vô, xé biên lai.

“Bảy mươi tám đồng rưỡi!”(1)

(1) 78.5 nhân dân tệ là khoảng \$11 USD / 260,500 Đồng . Năm người ăn một bữa trưa mà chỉ có nhiều đây tiền

Một bữa ăn vô cùng vui vẻ thoả thích.

Hứa Huy tuy không nhiều lời, nhưng mọi người đều hiểu cậu ít nhiều, hơn nữa có Bì Ché ở đây, hiện trường sẽ không tẻ nhạt được.

“Việc tuyên truyền cho quán của các cậu hai hôm trước bọn tớ bị trì hoãn, nhưng mà bên điện cơ trưởng phòng của bọn tớ đã liên lạc xong rồi, gần đây bài vở ở trường quá nhiều, không có thời gian, đợi khi nào có thì giờ sẽ lập tức đi.” Bì Ché giải thích tiến trình của lớp quảng cáo.

Hứa Huy không quan tâm lắm, nói: “Không sao, khi nào có thời gian làm là được.”

“Việc làm ăn ở quán các cậu dạo này ra sao?” Bé Ba cũng hỏi, “Việc tuyên truyền của bọn tớ có thành quả không?”

Hứa Huy cười cười, “Khá lắm, có hiệu quả.”

Quần chúng đều cảm thấy Hứa Huy hôm nay sao mà thấu tình đạt lý dễ sợ, hài lòng mỹ mãn gật đầu, “Vây thì tốt quá, không uổng công bọn tớ bỏ ra quá chừng chừng công sức!”

Do bầu không khí hiện giờ quá tốt đẹp, đề tài trên bàn ăn dần dần chuyển từ lớp quảng cáo qua tới chuyện riêng tư.

Bì Ché gãi gãi mặt, nói: “Có một chuyện không biết..... Bọn tớ cứ muốn hỏi cậu, nhưng sợ là đường đột.”

Hứa Huy đã sớm ăn cơm xong, giọng rất nhẹ nhàng, “Không sao, nói đi.”

Bì Ché mắt hơi híp lại, “Cậu với lại ai đó trong lớp của bọn tớ, có phải ván đã đóng thuyền rồi không?”

Hứa Huy nghe không hiểu, “Hả?”

“Thì người đó đó.” Bì Ché vừa nói tên cô ta ra, không khỏi bĩu môi, “Hoàng Tâm Oánh.”

Hứa Huy khựng lại cả mấy giây, bà con đều cho rằng cậu đang suy nghĩ gì đó về vấn đề tình cảm phức tạp, chỉ có Bạch Lộ nhìn ra là trong đầu cậu đang trống rỗng.

Cậu như một xấp bài vừa bị xóc xong, trật tự bị triệt để xáo trộn. Cậu hiện giờ vẫn chưa quen với những lá bài trong tay, bản thân không xác định được nên đặt lá bài nào xuống đâu.

Hứa Huy xác thực là đã ngây người.

Cậu phải mất cả hai giây đồng hồ để suy nghĩ xem ai là Hoàng Tâm Oánh, lại tốn ba giây nữa đem nhân vật và hình ảnh trong đầu gom lại một chỗ với nhau.

Đợi cậu định thần lại, phản ứng đầu tiên là nhìn ngay về phía Bạch Lộ, rồi một giây trước khi đụng phải ánh mắt của cô thì cứng nhắc dời tầm nhìn đi.

“Cô.....” Cậu trả lời câu hỏi của Bì Ché, “Cô tại sao lại hỏi như vậy.”

Bì Ché nói cho cậu yên tâm, “Ồi, cậu đừng lo nghĩ, bọn tớ chỉ tùy tiện buôn chuyện. Đây chỉ là thấy cậu quá đẹp trai, hóng hớt một chút thôi.”

Câu trả lời của Hứa Huy rất ngắn gọn.

“Không có.”

Mắt của Bì Ché liền vụt sáng, “Thật tình không có?”

Hứa Huy giống như lười không muốn trả lời câu hỏi này, chỉ chậm chạp lắc đầu.

Bì Ché từng bước ép tới, “Vây hiện giờ cậu có bạn gái không?”

Vẫn còn lắc đầu.

“Ồ!” Mọi người kinh ngạc la lên, “Cậu vậy là lãng phí tài nguyên trắng trợn!”

“Vì sao không tìm bạn gái?”

Hứa Huy đặc biệt ngừng một hồi lâu vì câu hỏi này, sau đó nói một câu mang ý nghĩa sâu xa: “Con gái quá đáng sợ.”

Bạch Lộ lườm một cái, Hứa Huy dĩ nhiên không thấy được.

Bì Ché và Bé Ba ngồi bên vôi vàng nói, “Đáng sợ cái gì! Không đáng sợ chút nào! Để các chị cưng cậu cho coi!”

Hứa Huy chợt ngẩng đầu, hỏi Bì Ché: “Đều là chị sao?”

Bì Ché nghĩ một chút, “Tớ nhớ là cậu sinh cùng năm với tớ, tháng mấy vậy?”

“Sáu tháng Chín.”

Bé Ba, “Ngất, là cung xử nữ.” Lại nói ngay, “Tớ cảm thấy cung này tên không được hay cho lắm, thiệt mắc cỡ cho các bạn nam, nếu có cung xử nữ thì phải có cung xử nam mới đúng.”

Hứa Huy: “.....”

Bì Ché gạt Bé Ba qua một bên, “Nếu sáu tháng Chín thì trong phòng bọn tớ chỉ có trưởng phòng là lớn hơn cậu, cậu ấy là vào tháng Tư.”

Hứa Huy à một tiếng thật dài, “Tháng Tư à.”

Bạch Lộ: “.....”

Buông dưa xuống, “Ăn xong chưa, đi thôi.”

Cười nói đùa giỡn xong một bữa ăn, Bì Ché làm đại diện tổ lòng cảm ơn Hứa Huy đã “chơi đẹp,” mọi người đều cảm thấy phòng 517 không biết sao mà không khí hợp tác với khổ chủ lại tăng thêm một bậc.

“Vậy hôm nay chúng ta cứ vậy đi.” Bì Ché xoa xoa tay, “Khi nào rảnh bọn tớ sẽ ghé quán của cậu, bàn bạc kỹ hơn!”

Đi bộ ra đến bên ngoài, Bì Ché và Bé Ba ở phía sau chót, sôi nổi thảo luận chiều nay phải đổi phim truyền hình khác, Nhỏ Út hơi buồn ngủ, vừa ngáp vừa xuống cầu thang.

Bạch Lộ vừa tính hỏi xem cô ấy có mệt không, ngón tay đã bị người cầm lấy.

Ngón trở của tay phải bị nhẹ nhàng nhón lấy, kéo ra sau.

Lần đầu Bạch Lộ tìm cách rút ra, rút không được, cậu lại kéo kéo ra sau.

Diện tích hai bàn tay tiếp xúc nhau rất ít, ít đến độ trừ nơi đó, tất cả những dây thần kinh còn lại trong mọi bộ phận của cơ thể đều trở nên mẫn cảm lạ thường.

Đi đến khúc quanh, Bạch Lộ cuối cùng mới lằng lằng rút được tay ra, đến trước cửa căng tin, Bạch Lộ nói: “Các cậu về trước đi.”

“Cậu đi đâu thế?”

“Chút nữa tớ về.”

Đến khi không còn ai, Bạch Lộ xoay đầu, Hứa Huy đứng ở đằng sau nhìn cô, mặt không mang biểu cảm nào, đợi cô lên tiếng.

Bạch Lộ: “Ăn no chưa?”

Gật đầu.

“Muốn về không?”

Lắc đầu.

“Bí đỏ dán miệng cậu lại rồi à?”

Hứa Huy hơi đảo mắt khinh thường, biếng nhác quay mặt đi, nhìn về một bên.

Không thể cứ đứng trơ ra ở trước cửa căng tin, Bạch Lộ hỏi: “Cậu có muốn theo mình đi bộ một lát không, có sợ nóng không?”

Hứa Huy cuối cùng mới nể mặt, ừ một tiếng, sải bước đi trước.

Sân trường buổi trưa cuối tuần rất vắng, đi đến sân vận động, trên đường chạy đua chỉ có ba người đang tập luyện.

Bạch Lộ và Hứa Huy chậm rãi đi bộ trên thảm cỏ ở giữa đường đua.

Đi chưa được bốn vòng, Hứa Huy đã bắt đầu hơi chịu đựng không nổi.

Bạch Lộ dắt cậu đến một nơi có bóng râm mát mẻ trên khán đài ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trên trán Hứa Huy lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt hiếm hoi lấm mới ửng đỏ một chút, hơi thở có chút không ổn định.

Bạch Lộ nhìn bộ dạng của cậu như vậy, nói: “Cậu đợi mình một chút.” Đi xuống khán đài, vài phút sau, cầm một chai nước khoáng quay lại.

Hứa Huy cầm trong tay, nhú mày.

Bạch Lộ, “Nhiệt độ thường, cậu đừng uống đồ lạnh nữa.”

Hứa Huy cầm chai nước nhìn, Bạch Lộ: “Có phải là mình cần phải mở luôn cho cậu?”

Cô lơ đãng nhìn thoáng qua tay của Hứa Huy đang còn khê run.

“Bị trúng nắng một chút rồi?”

Hứa Huy: “Không có.”

Cậu trông rất uể oải. Bạch Lộ nghĩ ngợi một chút, lấy lại chai nước, giọng điệu ghét bỏ: “Cậu cũng quá yếu đuối rồi.”

Bình nước cầm trong tay mình, Bạch Lộ dùng sức vặn cả nửa buổi cũng không mở được, cặp chân mày thanh tú nhíu chặt lại.

“Sao chặt thế này.....”

Hứa Huy lạnh nhạt nhìn, một lúc sau, giựt chai nước lại, vặn chớp nhoáng một cái đã mở ra được.

Cậu không nhin được hừ một tiếng, còn tưởng là chặt cỡ nào nữa chứ.

Về mặt trào phúng vẫn còn treo trên mặt, vừa quay đầu liền trông thấy Bạch Lộ ngồi bó gối, như cười như không nhìn mình.

Trêu con nít sao.....

Nhận ra vừa bị mắc lừa một cái bẫy đơn giản nhất, Hứa Huy nuốt cơn tức xuống bụng. Da dẻ của cậu trắng trẻo, cho nên hề có một chút màu sắc là trông đặc biệt rõ ràng.

Gò má cân đối, màu đỏ hồng loang rộng như trên một tờ giấy tuyên.

Không biết là quần bách hay là tức giận.

“Xì.” Cậu lười so đo, ngửa đầu, uống một ngụm hết nửa chai.

Sân vận động rộng lớn có gió thoảng qua, thư thái dễ chịu.

Trong lúc nghỉ ngơi, Bạch Lộ phát hiện Hứa Huy không ngừng tự ấn vào huyệt thái dương của cậu.

“Nhức đầu sao?”

“Không sao.”

“Ngủ thế nào rồi?”

Hứa Huy thành thật lắc đầu.

“Chả ra sao.”

“Từ từ sẽ tới.”

Mặt của Hứa Huy trầm xuống, không nói gì.

Có thể nhìn ra, một nam sinh mới hai mươi tuổi đầu, ở sân vận động đi bốn vòng cũng không xong, điều này khiến cho cậu cảm thấy thất bại.

“Việc này không gấp gáp được.” Bạch Lộ nói, “Cậu cũng không phải là dùng thời gian một ngày để biến thành thế này.”

Tay của Hứa Huy che mắt mặt cậu, cô không nhìn thấy thần tình của cậu.

“Cậu vốn là phải còn đang nằm trong bệnh viện.” Cô lại nói.

Nhẹ nhàng lắc đầu, tay của Hứa Huy buông xuống, bộ dạng rũ đầu của cậu trông có chút lạnh nhạt.

“Thân thể của tôi đã bị tôi vét cạn rồi.”

Hứa Huy quay qua nhìn cô.

Bạch Lộ dần dần cảm thấy, từ khi cậu từng bước từng bước thức tỉnh từ trong hỗn loạn, ánh mắt của cậu cũng phát sinh những thay đổi từng phút từng giây— Tựa như mỗi một giây càng trong sáng hơn giây trước đó.

Cậu lẳng lặng nói: “Bây giờ mỗi khi tôi nhớ lại những ngày trước đây, đều không biết mình đã làm những gì.”

Bạch Lộ không nói năng, cậu lẩm bẩm nói tiếp một mình: “Lúc ấy, tôi nhìn bọn họ chơi, tôi cũng chơi theo, bọn họ muốn kiếm tiền, tôi cũng đi kiếm tiền. Miễn sao có người là được, nếu như chỉ có mình tôi, tôi liền không biết mình muốn làm gì.”

“Bây giờ thì sao.” Bạch Lộ hỏi.

Hứa Huy nghĩ một lúc, không trả lời, cậu nhìn về phương xa, người nhòai về phía trước.

Một lúc sau, Hứa Huy nói: “Em có trông mong gì không.”

“Hả?”

“Đối với tôi.”

Ánh mắt của cậu long lanh, lẳng lặng nhìn cô, “Em đối với tôi, có trông mong gì không.”

Bạch Lộ gật đầu, “Có.”

Hứa Huy hơi nghech cằm, ra ý cho cô nói tiếp.

Bạch Lộ và cậu cùng nhìn nhau một hồi lâu, mới nói: “Mình hy vọng cậu có thể được thăng hoa một chút.”

Đầu mày của Hứa Huy hơi nhíu, tự mình nghĩ một lúc.

“Thăng hoa thế nào, em cảm thấy cuộc sống phải đạt đến trình độ nào thì mới là thăng hoa.”

Bạch Lộ chống quai hàm, nghiêm túc nhìn cậu.

“Ít nhất một ngày ba bữa chẳng hạn.”

Hứa Huy: “.....”

“Ngủ tám tiếng đồng hồ.”

“Phơi nắng một tiếng đồng hồ.”

“Trung niên không có bụng bia.”

“Về già mắt không bị mờ.”

.....

Cô liệt kê một cách nghiêm túc, Hứa Huy nghe một hồi, cuối cùng bật cười.

Cậu biết cô đang chọc cho cậu vui, để cậu thả lỏng tâm tình.

Thế là cười cười một hồi rồi nghiêng đầu quay đi, bàn tay ấn nơi cổ mình, nói không ra nổi bi thiết trong lòng.

Bạch Lộ nghe thấy giọng nói chậm rãi trầm thấp của Hứa Huy.

“..... Lúc em bên tôi, có phải rất mệt.”

Bạch Lộ không đáp lời.

“Tôi biết.” Hứa Huy vẫn quay đầu đi, Bạch Lộ chỉ nhìn thấy tay của cậu, và mái tóc mềm mại, “Ở cùng với tôi rất mệt..... Thế nhưng bọn em chưa từng có ai nhắc đến.”

Bạch Lộ: “Cậu——”

Hứa Huy: “Bầu bạn với tôi nửa tháng đi vậy.”

Bạch Lộ nhìn cậu, Hứa Huy quay đầu lại, ánh mắt nhạt nhoà bình tĩnh.

“Nửa tháng, được không?”

Cô vốn định hỏi vì sao là nửa tháng, nửa tháng sau cậu tính làm gì, nhưng trông thấy cậu như vậy, cô lại cảm thấy không cần hỏi gì cả.

Cậu đã khác với xưa, gọi là thay da đổi thịt cũng không phải là nói quá, tuy hiện giờ vẫn còn một chút hồ đồ, nhưng xương máu của cậu cũng đang nhanh chóng cứng cáp rắn chắc hẳn lên trông thấy.

Cậu đang dần dần phát hiện bản thân có nhiều điều muốn làm.

Cô không thể làm lung lay ý nghĩ của cậu, cũng không muốn vây khốn cậu ở một chỗ.

Thế là cô chỉ nói một chữ.

“Được.”

Im lặng hai phút đồng hồ, Hứa Huy nói nhỏ: “Tôi vẫn còn một câu hỏi.”

Bạch Lộ: “Nói đi.”

Mặt của cậu lạnh tanh quay qua nhìn: “Rốt cuộc sinh nhật của em là vào ngày nào tháng nào vậy.”

Bạch Lộ: “.....”

“Mùng bốn tháng Tư.”

“Hừ.”

Twentine nói là cô ta thích viết 3 phần, đọc giả tự suy 7 phần, cho nên mình “suy” cái phần ví tiền là vậy:

1. Hứa Huy bị mất mặt với chiêu đãi viên, vì nếu từ bên ngoài nhìn vào, rất dễ dàng kết luận là Hứa Huy keo kiệt, dắt 4 đứa con gái vào căng tin ăn để cho rẻ.

2. Hứa Huy tính cách thuộc loại cũng thích sĩ diện, ví dụ áo quần bánh bao, xúc nước hoa, đeo đồng hồ xịn, “tùy tiện” mua thức ăn mời một cô gái cậu nghi đang theo đuổi mình mà cũng chơi mấy cái thuyền rồng sashimi \$\$\$..... Bây giờ tin mới lan ra là Hứa Huy dở hơi đi tự tử, còn chưa kịp đỡ cú đó, hào sảng mời 4 cô gái trẻ đi ăn thì cũng coi như nhìn tạm cool đi. Thế mà không ngờ lại vào căng tin. Bốn người này đã

làm công tác tuyên truyền miễn phí cho quán của mình, trước khi đi còn hào hứng hỏi ăn đồ mắc tiền OK không, sau đó reo hò sung sướng, mà rốt cuộc chỉ trả có \$11 USD thì quá bị coi thường. Hứa Huy sức khỏe hiện giờ như hạc, không đo được với ai, học hành cũng chả ra đầu vào đâu, nhan sắc không phải ở đỉnh cao, tai tiếng không ai bằng với vụ vào nhà thương tuần trước, chỉ còn mỗi tiền để vung, mà không được vung, coi như lép vế hoàn toàn trước mặt “nhà gái” (Bởi vì cậu nhận ra là thành viên phòng 517 quan trọng như gia đình của Bạch Lộ) – muốn cưới gái, mà chả có vốn liếng gì, thật là mất mặt mất mặt mất mặt. Nó cũng highlight những biến đổi trong tâm lý của Hứa Huy trong những chương sau này. Bắt đầu từ cuối

48. Chương 48

Một hôm, Bạch Lộ dậy muộn.

Đó là vì Hứa Huy vẫn trong tình trạng mất ngủ rất đáng lo ngại, hơn nữa đeo bám kinh khủng. Bạch Lộ đã từ chối lời mời của cậu một lần, cách chiếc di động mà vẫn có thể cảm giác được sự bất mãn của cậu.

Ban đêm đi động nhận tin nhắn sôi trào, qua nửa đêm Hứa Huy mới để cho Bạch Lộ đi ngủ.

Mấy người Bì Ché có tiết học tự chọn cuối sáng, đã đi hết trơn.

Bạch Lộ xuống khỏi giường, đánh răng rửa mặt, định ra khỏi cửa ăn cơm.

Kết quả ở trước cửa căng tin chạm mặt Hoàng Tâm Oánh.

Hoàng Tâm Oánh đi chung với giáo sư Trương, giáo sư của chuyên ngành cô ta, hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của Bạch Lộ.

Cô ta dường như đang cầu xin giáo sư một điều gì đó, vẻ mặt vừa vô tội vừa sáng bừng.

Hoàng Tâm Oánh theo giáo sư Trương lên lầu hai, Bạch Lộ vừa tự mắng mình rồi hời, vừa bám lên theo.

Đúng ngay giờ ăn, người trong căng tin rất đông, Bạch Lộ lấy cơm xong, ngồi ngay chiếc bàn sau lưng Hoàng Tâm Oánh, lưng xây lại với cô ta.

“Anh Trương, được không hả.”

Tuổi tác của giáo sư Trương không lớn lắm, nhưng học thuật rất tinh thông, là giáo sư sáng giá của khoa. Mấu chốt là bộ dáng không tệ, gặp sinh viên chơi thân quen với nhau một hồi thì trực tiếp xưng anh em luôn.

Giáo sư Trương nói: “Hiện giờ phía chủ nhiệm cũng đang tranh thủ, cô chủ nhiệm rất muốn đạt được cái huy chương vàng, nếu có thể tăng thêm một tổ thì sẽ tăng thêm một cơ hội.”

Hoàng Tâm Oánh tận dụng thời cơ nói: “Đúng vậy! Hơn nữa tổ của tụi em cũng bỏ ra rất nhiều công sức mà.”

Bạch Lộ nghe xong, đưa không hề động đậy.

Huy chương vàng.....

Cái bọn họ đang nói chắc là cuộc thi lập trình của sinh viên toàn quốc, trong hai ban cấp chuyên nghiệp thì mỗi ban cấp được báo danh hai đội, tham gia cuộc thi thiết kế games.

“Bởi vì nếu nói như bình thường, số người vào bán kết của mỗi trường đều là hai đội.” Giáo sư Trương vừa ăn vừa nói.

“Nhưng chúng ta là phía tổ chức mà.” Hoàng Tâm Oánh nói, “Bình thường trường nào tổ chức cuộc đấu không phải là đều có thể tiến cử người sao, hình như cuộc thi năm ngoái có đó.”

“Đúng, đây chính là mấu chốt.” Giáo sư Trương nói, “Sau khi tiến cử người thì chủ nhiệm sẽ suy xét, hiện giờ đang tranh thủ.”

Hoàng Tâm Oánh không còn màng gì đến ăn uống nữa, hai tay xoa vào nhau, “Nếu có thể tiến cử người, vậy tiến cử tổ của bọn em có được không?”

Giáo sư Trương cười nói: “Vậy các em phải cố gắng hơn, cái game của các em hiện giờ có quá nhiều bugs đi.”

“Lập tức sẽ sửa xong thôi!”

Rất nhanh, Bạch Lộ đã ăn cơm xong, lại tùy tiện nghe thêm một hồi, không cảm thấy có gì thú vị, cầm cái khay rời đi.

Hai ngày sau ở trong lớp, mọi người chăm chú tập trung.

Bởi đây là lớp chuyên ngành, sinh viên đều rất nghiêm túc, Bì Ché cũng lấy mắt kính ra đeo lên.

Lúc bài giải đã gần xong, sắp đến giờ tan lớp, giáo sư Trương nhớ ra gì đó, mở máy vi tính ra nói: “Còn có một việc nữa nhé, kết quả đợt tuyển chọn vòng đầu cho cuộc thi lập trình toàn quốc đã có rồi, mọi người đều thích games của đội chúng ta, cả hai đội của hai ban cấp, tổng cộng là bốn đội, đều được thăng cấp!”

“Ồ!” Mọi người trong phòng học vỗ tay reo mừng.

Giáo sư Trương càng vì thế mà hào hứng hơn, “Năm nay trường chúng ta là ban tổ chức, cô chủ nhiệm đã quyết tâm phải giành được huy chương vàng, các em đều cố gắng hết sức cho tôi nhé!”

“Đừng có tăng áp lực chứ, anh Trương!” Hoàng Tâm Oánh ở phía dưới đang la.

Bạch Lộ không khỏi nhướn nhướn mày.

Cứ thế mà nhét bọn họ vào rồi à.

“Tổ của các em phải nắm chắc lấy!” Ngón tay của giáo sư Trương chỉ vào Hoàng Tâm Oánh, chỉ điểm, “Vẫn còn không ít vấn đề, nếu cứ vậy mà đi thi đấu thì khẳng định là không ổn!”

“Biết rồi ạ, em đã nói hết với Chuột (1) rất nhiều lần rồi.” Hoàng Tâm Oánh đẩy đẩy Vương Hạo đang ngồi ở phía trước. Vương Hạo là người phụ trách phần lập trình trong tổ của Hoàng Tâm Oánh.

(1) “Chuột” cũng đồng âm với tên Hạo, gọi là Hạo Tử thì thành “Chuột.”

Hai tay của Hoàng Tâm Oánh bóp hai vai của cậu ta, giống như đang trừng phạt, lại giống như đang xoa bóp.

“Nghe thấy không, mau sửa đi!”

“Đang sửa mà!” Vương Hạo nhăn nhó nói, “Cũng đâu phải một hai ngày là có thể sửa xong.....”

Bì Ché liếc qua, không nhìn được đảo mắt kính bả.

“Trò khỉ gì đây.....”

“Nguyên một cái game toàn do người ta làm, nó làm cái đếch gì đâu.”

Bé Ba cười hừ hai tiếng, “Đừng nói người ta không làm gì, dùng Photoshop chấp vá vài tấm hình nền cũng gọi là làm việc chất lượng.”

“Hơn nữa chính cái game đội bọn nó làm, tớ đặc biệt có cảm giác là ban giám khảo bị mù hết rồi, vậy mà cũng cho vào vòng kế tiếp.” Bì Ché lại đảo mắt, trông thấy bí thư đoàn đang ngồi ở phía sau, nói tiếp: “Đội của Trương Hiểu Phong danh chính ngôn thuận, tác phẩm không tồi, ít ra thì nhìn vào khiến người ta muốn chơi.”

Bé Ba tán đồng, “Trương Hiểu Phong là vua kỹ thuật mà, hơn nữa huy chương vàng có thể là trực tiếp lấp trọn tín chỉ cho môn học đó, còn có thể có cơ hội làm thực tập sinh nữa. Nghe Ngô Linh trong đội của bọn họ bảo, lần này cậu ta dốc toàn sức lực, đốt đèn thâu đêm suốt sáng tăng công, trong ba ngày đã học xong cơ bản của VR rồi.” (2)

(2) VR = virtual reality programing languages. Ngôn ngữ lập trình để tạo ra thực tế ảo trong games.

Bì Ché: “Gia cảnh của Trương Hiểu Phong hình như rất khó khăn, chăm chăm lo lấy huy chương vàng lần này là để giành cơ hội làm thực tập sinh.”

Nhỏ Út ở phía sau căng thẳng kéo chặt áo của các cô, “Hai người các cậu nói nhỏ chút, đừng để người ta nghe thấy chứ.....”

Bạch Lộ không nói gì, lẳng lặng nhìn Hoàng Tâm Oánh ở bên kia đang chuyện trò đến là vui vẻ.

Kết quả vui mừng được hai ngày thì xảy ra biến cố.

Một buổi trưa Bì Ché quay về, đem tin tức sốt dẻo kể cho bà con nghe.

“Có nghe chưa, đội của Trương Hiểu Phong bị loại rồi.”

“Hả?”

“Còn có đội của Vương Hâm năm nhất, cũng bị loại luôn.”

“Tại sao cơ chứ?”

“Mới rồi tớ nghe nói ở dưới nhà đấy, ngay lúc Hoàng Tâm Oánh giải thích với Vương Hâm và Trương Hiểu Phong cơ mà, hình như có trường khác mách, nói trình độ chuyên nghiệp của trường chúng ta rất cao, không thể tham gia thể loại nghiệp dư.”

Các đội thiết kế games được chia ra làm hai loại, một loại là chuyên nghiệp, một loại là nghiệp dư. Ban đầu khi báo danh, các giáo sư cảm thấy trình độ của đội Trương Hiểu Phong khá mạnh, bỏ vào bên nghiệp dư sẽ rất dễ dàng đoạt được huy chương vàng.

“Bà nó, thật là khéo quá hoá vụng!” Bé Ba kinh ngạc.

Bì Ché ngồi xuống, “Còn không phải sao, vừa mới rồi ở dưới lầu tớ thấy mặt của Trương Hiểu Phong đen thành cái dít nôi rồi, muốn giết người tới nơi rồi! Hoàng Tâm Oánh lo gần chết.”

Bé Ba cười hê hê hai tiếng, “Chột dạ đó mà, cái game rách nát kia của nó, muốn huy chương vốn không có cách.”

Người bên cạnh bắt chợt cười một tiếng.

Bì Ché xoay mắt nhìn, “Trường phòng?”

Bạch Lộ lắc đầu, “Không có gì.”

Hít sâu một hơi, nét cười nơi khoé mắt của Bạch Lộ vẫn chưa tan.

Cây bút trong tay xoay một vòng.

Là khía cạnh chuyên nghiệp bị mách sao?

Thật ra có đôi khi cô cảm thấy bội phục Hoàng Tâm Oánh.

Mục tiêu rõ ràng, đầy mưu lược, gặp những gì mình muốn, có thể dùng đủ mọi cách để thò được một tay vô, lúc xảy ra chuyện gì lại là kẻ đầu tiên tìm ra lý do để thanh minh quan hệ.

Cây bút nhẹ nhàng xoay quanh đầu ngón tay, cô nghĩ đến cái đêm oi bức ảm thấp kia.

Tạch một tiếng, cây bút bật xuống bàn.

Bạch Lộ đứng lên, “Tớ ra ngoài một chút.”

Bì Ché: “Giữa trưa đi đâu nữa đây, chút nữa có còn đi ăn hay không?”

“Đừng đợi tớ.”

Bạch Lộ xuống lầu, người ở trước cửa đã đi rồi, gặp ngay một sinh viên đang đứng đợi ai, hỏi một câu: “Có thấy Trương Hiểu Phong không?”

“Vừa mới rồi còn ở đây mà, hình như về ký túc xá rồi.”

“Chưa.” Một sinh viên khác kể bên nói, “Đi đoàn bộ đưa tài liệu rồi.”

Bạch Lộ gật đầu, đi về phía văn phòng đoàn bộ.

Đang lúc đầu óc cô lo nghĩ xem làm cách nào để “ngẫu nhiên” đụng mặt Trương Hiểu Phong thì gặp ngay cậu ta ở dưới bóng cây phía cửa bắc của dãy lầu thực nghiệm.

Cậu ta ngồi ở một bên lối đi hăm hăm hút thuốc.

Lý do thì khỏi cần phải nghĩ.

Bạch Lộ đến bên cạnh, “Ồ, cậu còn biết hút thuốc à?”

Trương Hiểu Phong ngược mắt, nhìn thấy là Bạch Lộ, “Ồ, biết chứ.”

Có thể nhìn ra là cậu ta muốn cười xã giao một chút với Bạch Lộ, nhưng tâm tình quá tệ, cười cũng không nổi.

Bạch Lộ dừng bước bên cạnh cậu ta, hỏi một cách nghi hoặc: “Sao thế?”

“Không có gì.....”

Bạch Lộ nhú mày, khẽ hỏi: “Tại sao sắc mặt lại tệ như thế?”

Trương Hiểu Phong ngẩng đầu nhìn Bạch Lộ.

Ở trong lớp, Bạch Lộ hoàn toàn không phải là một sinh nữ nhiều lời, nhưng quan hệ với bạn bè dường như rất khá.

Trong ấn tượng, Bạch Lộ chưa từng bao giờ đổ mắt với ai, luôn luôn rất yên tĩnh, bị đám Bì Ché ngày ngày gọi là trưởng phòng, khiến cho người ta có cảm giác chừng chặc và yên tâm.

Ấn tượng sâu sắc nhất của cậu ta đối với cô là vào kỳ du lịch mùa thu năm đầu tiên.

Do đó là lần đầu tiên bạn học cùng nhau đi chơi tập thể, vô cùng phấn khởi, chơi đùa nhiều quá khiến cho bữa tối bị trễ nải, nếu không phải là Bạch Lộ và Nhỏ Út của phòng ký túc xá của các cô vẫn luôn tay xiên thịt dê, chắc là đến nửa đêm còn chưa có cơm ăn.

Trương Hiểu Phong gãi gãi cổ, cuối cùng nói thật. “Thì bị loại rồi, trong lòng không thoải mái.”

Bạch Lộ: “Bị loại cái gì?”

“Thi đấu lập trình.”

“Sao lại có thể chứ?” Bạch Lộ lấy làm lạ, nói, “Chẳng phải là đội của các cậu làm rất tốt sao?”

Trương Hiểu Phong đem sự việc thuật lại một phen, chính là những gì Bì Ché vừa nói lúc nãy.

Nói xong, Trương Hiểu Phong không nhịn được chửi một câu, “Mẹ nó, thật là muốn giết chết cái quân mách lẻo, chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp có dính dáng cái chó gì tới bọn nó!”

Bạch Lộ nghe xong, vẻ mặt ngạc nhiên, “Là bị mách sao?”

“Ừ, mẹ kiếp!” Trương Hiểu Phong lại rít một hơi thuốc, “Hai đội còn lại đều là trò đùa.”

“Lúc giáo sư Trương tiến cử thì đã phải suy xét qua trường hợp này mà.” Bạch Lộ nói một cách tiếc rẻ, ngừng một chút lại nói, “Chắc là không phải vấn đề chuyên nghiệp, chắc là số lượng quá nhiều nhỉ.”

Số của các cậu không tốt.

Bốn lấy hai, các đội tham gia thi thố của các trường khác đương nhiên sẽ tìm cách loại bỏ đội nào có tác phẩm cạnh tranh nhất.

Trương Hiểu Phong xoay đầu, lông mày thất nút, “Tiến cử cái gì?”

“Cậu không biết sao?” Bạch Lộ nói, “Chủ nhiệm muốn tăng cơ hội giành huy chương, hai đội kia là nhét vào sau này.”

Đầu mày của Trương Hiểu Phong càng nhú chặt, “Cậu làm thế nào mà biết được?”

“Hôm bữa ăn cơm trong căng tin, cách này còn là Hoàng—”

Vừa nói được một nửa, di động đã rung lên.

“Ngại quá.” Bạch Lộ lấy di động ra, thấy đó là một tin nhắn.

Giọng điệu của ai đó sắc bén.

“Tôi đã ở dưới lầu của ký túc xá, em lại chạy đi đâu nữa rồi?”

Tên của cậu chưa đổi, thời gian cách nhau hai năm, một lần nữa lại bị cô lưu thành “Nhấn Đông.”

Bạch Lộ nhìn tên của người gửi tin nhắn tới, ngưng mấy giây.

“Bạch Lộ?”

Buông di động ra, Bạch Lộ quay đầu.

Về mặt của Trương Hiểu Phong rất nghiêm nghị, cố gắng vận sức chờ cô nói cho hết về sau.

Xuyên qua sắc mặt trầm trọng của Trương Hiểu Phong, Bạch Lộ trông thấy ánh nắng đang chiếu qua đám lá rậm rạp của rừng cây sau lưng cậu ta, tạo nên những chùm tia sáng.

Một cánh chim nhỏ sà xuống mổ lấy vài miếng mồi rồi lại bay đi.

Xa xa mặt đầm nước yên tĩnh.

Trời yên bề lặng.

Cô bị thuyết phục bởi một thứ gì đó nhìn không rõ nói không ra.

“Sao thế? Cậu đi ăn ở căng tin nghe thấy ai nói gì?” Trương Hiểu Phong vẫn còn đang hỏi.

Bạch Lộ bỏ di động lại vào trong túi, nói nhỏ: “Tớ nghe có người bàn bạc, hình như là cô chủ nhiệm muốn lấy danh nghĩa ban tổ chức, giành thêm hai chỗ nữa, vốn là ổn rồi, kết quả hiện giờ.....”

Trương Hiểu Phong quay mặt về, “Cái mục chủ nhiệm kia, thật là không có đầu óc!”

Dưới lầu ký túc xá, ba người Bì Ché ra khỏi cửa đi ăn, chạm mặt Hứa Huy đang đứng chờ ngay cửa.

“Ồi chào ơi sếp Huy!” Bì Ché ngạc nhiên nhìn cậu, “Cậu sao lại tới nữa rồi?”

Từ sau hôm mời đi ăn về, Hứa Huy đã ghé ba lần.

Tâm trạng của cậu xem ra đã khá hơn trước đây rất nhiều.

“Tớ đi mua ly nước, sếp Huy có muốn không?” Bé Ba hỏi.

“Cảm ơn, tôi không cần.” Hứa Huy cười bảo: “Vẫn là đừng kêu tôi như vậy.”

Bì Ché hỏi Hứa Huy: “Có ý tưởng gì mới cho tiết mục tuyên truyền sao?”

“Không có.”

Bé Ba qua quán nước bên cạnh mua về hai ly nước ép dưa hấu, đưa cho Bì Ché một ly.

Hứa Huy nói: “Tôi tìm trưởng phòng của các cô, cô ấy đi đâu rồi?”

Bì Ché: “Đâu biết đâu, vừa mới đi thôi.” Cô ấy hút một ngụm nước dưa hấu, “Cậu tìm cậu ấy làm gì, có phải không hài lòng với bản kế hoạch?”

Hứa Huy lắc đầu.

“Vậy thì rốt cuộc tìm cậu ấy làm gì?”

Hứa Huy suy nghĩ cẩn thận một hồi, sau đó đưa ra một lý do hợp lý:

“Cô cứ coi như tôi đang theo đuổi cô ấy đi.”

“Phi—!” Bì Ché bị sặc, phun ra nguyên một ngụm nước dưa hấu, Hứa Huy lãnh tron.

“Ta fuck! X..xx...x...xxxin lỗi!” Bì Ché kinh ngạc luống cuống, vội vàng núm lấy Bé Ba, “Giấy lau tay!”

“Cái quân ngu ngốc này!” Bé Ba vừa chửi vừa móc giấy lau tay ra, Hứa Huy lại không quan tâm lắm, “Không sao.”

Nhận lấy giấy lau tay, Hứa Huy chỉ chùi chùi cánh tay, Bì Ché nhìn bộ quần áo đen rất chỉnh tề kia, cũng không biết bị giồng gì, đỏ mặt tía tai, “Ngại quá, vô cùng xin lỗi!”

Hứa Huy cười, “Không sao, thật mà.”

Bì Ché chìa một ngón tay lên, run rẩy nói: “Nhưng mà chuyện này cũng không thể trách tớ được, quá điên rồi! Cậu cho chút cơ sở tâm lý đi chứ!”

Hứa Huy: “Khoa trương đến vậy sao?”

Bì Ché suyt nửa ngược mặt lên trời mà rống, “Dĩ nhiên rồi—!”

“Cậu thích trưởng phòng của bọn tớ sao?” Nhỏ Út đứng phía sau Bì Ché, mắt tròn xoe long lanh hỏi Hứa Huy.

Hứa Huy không trả lời trực tiếp, tay của cậu rút túi quần, chân tuý tiện đá đá viên sỏi dưới đất, hỏi một câu: “Tôi và bạn trai của trưởng phòng các cậu, ai đẹp trai?”

Ba người đều sững sốt, sau đó trong chớp nhoáng nhớ ra điều gì đó.

Nhỏ Út: “À, người đó không phải—” Chưa nói xong đã bị Bì Ché đấm cho một cú, “Ồi chao!”

Bé Ba là người từng trải, hiểu ý của Bì Ché, mở miệng ra vẻ nói:

“Cái này không dễ nói được. Nếu là đẹp trai thì cậu đẹp trai, nhưng cái đẹp của nam sinh không chỉ có mỗi một kiểu, cái cậu —”

Bí lù.

Là ai nhỉ? Đưa mắt lảng lạng cầu cứu Bì Ché, hắn ta tên là quái gì?

Bì Ché cũng nhớ không ra, di chứng của việc gọi biệt danh quá nhiều — Nhớ không ra tên thật.

“À này, đúng rồi.” Bì Ché bị tắc nghẽn liền đổi chủ đề, “Thì ra động cơ không trong sạch, tớ bảo mà, cậu cứ cách hai hôm lại chạy đến ký túc xá bọn tớ nhất định là có trò gì đó.”

Hứa Huy nhún vai, lại bỗng chợt ý thức được gì đó, ngoái đầu.

Bạch Lộ đang sải bước về phía này, có lẽ cô đang suy nghĩ hoặc ngây người, từ đầu đến cuối hoàn toàn không cảm giác được đối phương sớm như cậu.

Nhỏ Út ra sức vẫy tay với Bạch Lộ.

Bạch Lộ cuối cùng mới để ý đến một đám người đùn đẩy nhau ở trước cửa.

Bì Ché trông thấy cô đi tới, khó dấu được hưng phấn gào lên với cô—

“Trưởng phòng—!”

Bé Ba cũng la lên theo: “Trưởng phòng—!”

Dáng vẻ nhiệt liệt chào đón này thật y chang như đang nghênh tiếp một tướng quân khải hoàn.

Cô thoáng sững sốt, đâu ra?

Đổi hướng qua nam sinh đang đứng một bên.

Cậu tay rút túi quần, bày ra một bộ dạng mọi sự không dính dáng gì đến mình.

Nhưng ánh mắt vẫn rơi trên người Bạch Lộ.

Ánh nắng chiếu trên sợi tóc của cô, vẫn như cũ nhuộm một sắc hoe vàng.

Dáng vẻ sững sốt của cô khiến cho cậu nhớ đến mùa hè đó.

Trên chuyến xe buýt thuở nọ, cậu đã lần đầu tiên để ý đến sợi tóc của cô, sắc vàng hoe ấy đã khiến cho cậu nhớ đến đoá hoa mình yêu thích.

Bạch Lộ bước tới gần, bị Bì Ché quần chặt lấy.

“Làm gì đó?”

Trong lúc kinh ngạc, cô lại nhìn về phía Hứa Huy, tuy không hiểu lý do, nhưng cô có cảm giác là bầu không khí hiện giờ có liên quan đến vị nam sĩ duy nhất có mặt ở hiện trường.

Cô thử tìm kiếm dấu vết trên mặt của cậu, nhưng rất nhanh phát hiện ra là không thể nào.

Nay cậu đã nắm rõ ai có trong tay lá bài gì, từng bước từng bước trèo lên vị trí của người chủ trì, dần dần nắm trọn canh bạc.

“Đừng kẹp nữa mà Bì Ché, thở hết nổi rồi.” Cô xin tha.

Hứa Huy đứng một bên thản nhiên nhìn.

Sân trường bình yên vắng lặng, một con mèo được nuôi đến béo phì nằm phơi nắng giữa lối, cánh chim nhỏ sà xuống rồi lại bay đi.

Cậu lại nhớ đến đoá hoa kia.

Không nổi trội, không phô trương, đã toả hương thơm ngát cả con phố từ lúc nào không hay.

Nếu như cậu đại biểu cho màu trắng nhợt nhạt, thì sắc vàng có lẽ thuộc về cô.

Cúi thấp đầu.

Cậu dần dần tin là ông trời đã sớm sắp đặt.

Bước lại gần, kéo cổ áo của Bạch Lộ về phía sau một cái, cô đứng không vững, ngã vào lồng ngực của cậu.

Cậu dùng phương thức quỷ dị này để cứu cô ra.

Mở miệng nói với đám người Bì Ché: “Có rảnh không, ghé quán ăn một bữa, có việc cần bàn với các cô.”

49. Chương 49

Tôn Ngọc Hà ngồi trên ghế, mắt không biết nên nhìn đâu, đành làm bộ nhìn chăm chăm vào màn hình không có nội dung gì của di động đã ngót mười phút đồng hồ.

Ba giờ chiều, cậu ta đang ngồi trong một nhà hàng Đại Hàn, tính cả cậu ta, tổng cộng có sáu người ở bàn.

Hứa Huy, cộng thêm 517.

Tôn Ngọc Hà vốn đang làm việc ở quán, xế chiều nhận được hai tin nhắn từ Hứa Huy.

Tin đầu tiên báo cho cậu ta biết trưa nay sẽ ăn trưa chung với Bạch Lộ và mấy người trong ký túc xá của cô.

Xuất phát từ nhiều lý do phức tạp, Tôn Ngọc Hà sau khi trông thấy cái tên hai chữ của “Bạch Lộ,” viết cho Hứa Huy ngót hai mươi mấy cái tin nhắn uyển chuyển truyền đạt ý của bản thân cậu ta là không muốn đi cho lắm, kết quả nửa tiếng sau, cậu ta nhận được tin nhắn thứ hai từ Hứa Huy, báo cho cậu ta biết vị trí của nhà hàng.

Cậu ta nghiêm trọng nghi ngờ rằng Hứa Huy căn bản chẳng hề mở hai mươi mấy tin nhắn trước đó.

Bạch Lộ ngồi phía đối diện, đang còn nghiên cứu thực đơn với Bì Ché.

“Món này cũng được, còn có món này.....”

Bỗng nhiên ngược mắt, Bạch Lộ nhìn thẳng vào mắt cậu, “Ăn thịt ba chỉ không?”

Sắc mặt của Tôn Ngọc Hà bình tĩnh, trong bụng thì đang có hàng vạn con ngựa phi như điên.

“Ồ, được mà.”

Ánh mắt của Bạch Lộ lại quay trở về thực đơn.

Tôn Ngọc Hà rũ ánh nhìn, người anh em của mình ngồi ngay kế bên, lẳng lặng nhìn đám nữ sinh gọi thức ăn.

Tôn Ngọc Hà phân tích, chắc Bạch Lộ hiểu rõ khẩu vị của đám bạn ký túc xá của mình, cũng biết hiện giờ Hứa Huy không thể ăn thức ăn nhiều dầu mỡ, cho nên mới hỏi ý kiến của cậu ta.

Thật là chết tiệt.

Tôn Ngọc Hà cảm thấy rằng của mình đã nghiêng đến đau cả hàm.

Trên đời này có gì đáng xấu hổ hơn là đắc tội với người phụ nữ của anh em mình?

Đừng nói là có chứ.

Suy nghĩ kỹ một hồi, Tôn Ngọc Hà tuyệt vọng suy ra được một câu trả lời—

Đắc tội với người phụ nữ của sếp.

Ngồi dưới máy điều hoà, gió lạnh thổi vù vù, Tôn Ngọc Hà vẫn cảm thấy trán mình đầm mồ hôi.

Nghĩ đến lúc đầu, bao nhiêu lời nói khó nghe mình đều đã nói cho bằng hết, thậm chí còn dùng cả bạo lực, mẹ kiếp.....

Nào có ai ngờ, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, mới qua có vài ngày mà tình tiết vở kịch lại quanh co khúc khuỷu như vậy.

Tôn Ngọc Hà nhắm thắm trong bụng, cũng không biết cô ta có kể cho Hứa Huy nghe chưa.

Lén nhìn Bạch Lộ một cái, cảm thấy chắc là chưa nói.

Nhưng ai có thể bảo đảm cơ chứ?

Phụ nữ đều nhỏ mọn thế kia.....

Cậu ta lại nghiêng đầu nhìn Hứa Huy một lần nữa.

Ánh mắt của người nọ từ đầu tới cuối chưa từng xê dịch.

Cảnh này trông có giống như là theo anh em đi gặp mặt nhà gái hay không?

Tôn Ngọc Hà nhìn mãi nhìn mãi, trong lòng nảy sinh lời cảm thán hận rên sắt không thành thép.

Lại bị người ta nắm chặt mắt mẹ nó đằng chuôi rồi.

Ngay đúng lúc Tôn Ngọc Hà đang bị thiện ác giao chiến, đám người Bì Ché đã gọi xong món ăn.

“Sếp Huy, lần này bọn tớ không khách sáo đâu nhé!”

Bì Ché cùng với Bé Ba nhìn nhau nháy nháy mắt, một bầu không khí “trời biết đất biết cậu biết tớ biết” bắt đầu dâng trào.

Bạch Lộ thoáng khựng lại, quay đầu nhìn Hứa Huy, mặt người nọ không mang biểu cảm, hiểu ý gật đầu.

“Tuỳ.”

?

Mặt của đám người Bì Ché không nhin được mà cười —hoàn toàn là những nụ cười thuộc loại hóng hớt nhiều chuyện.

Bé Ba kín đáo đẩy đẩy Bì Ché, mắt ra ý với cô ấy là đã đủ rồi.

Trưởng phòng tinh lắm đó, còn cười nữa cậu ấy sẽ nhìn ra ngay.

Không sai, đã nhìn ra rồi.

Bạch Lộ khẽ hít một hơi, thu lại ánh mắt về lại trên chóp đũa.

Yên lặng một hồi, lẳng lẳng ngược mắt, Hứa Huy cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt của cậu bình tĩnh, không trốn tránh ánh mắt của cô, tựa như mọi thứ đều nên là như vậy.

Thức ăn đưa lên, sức chú ý của Bì Ché bị món thịt ba chỉ hấp dẫn, lúc đã ăn thoả thích, kêu: “Cô phục vụ! Cho hai chai bia lạnh!”

Tôn Ngọc Hà vội nói: “Sức khỏe của cậu ấy còn chưa tốt, không uống rượu được.”

“Không cho các cậu uống!” Bì Ché phất tay một cái, “Là bọn chị uống!”

Tôn Ngọc Hà câm luôn.

Bỗng phát hiện Hứa Huy đang nhìn mình, Tôn Ngọc Hà nghiêng đầu, há miệng, “Muốn gì?”

Hứa Huy hất hất cằm, lẳng lẳng bảo: “Đừng để nữ sinh phải uống rượu một mình, cậu cũng chung vui.”

“.....”

Anh em không bằng chó.

Cậu là anh Hai lời cậu nặng ký.

Lại gọi thêm hai chai, Bì Ché nói đùa: “Cậu coi chừng uống nhiều đó nhé.”

“Uống nhiều?” Tôn Ngọc Hà cảm thấy hoang đường, vẻ mặt không thèm đếm xỉa, giống như ngay cả trả lời cũng chẳng buồn phí sức.

“Chắc chắc chắc!” Bì Ché ngo trái ngo phải, nói với chị em mình ngồi bên: “Các cậu coi cái bộ dạng của cậu ta kìa.”

Tôn Ngọc Hà nói: “Tớ làm nghề gì các cậu còn không biết à?”

Bì Ché cười lạnh một tiếng, “Cậu mở quán, nhưng thế thì đã sao, ai nói bán rượu là khẳng định có thể uống nhiều rượu hơn kẻ mua rượu.”

Tuỳ tiện chỉ vào Hứa Huy, “Vị này còn là ông chủ, có làm được khỉ gì đâu.”

Tự dưng trúng đạn.

Tôn Ngọc Hà quay qua nhìn, Hứa Huy vẫn ngồi mặt không đổi sắc.

Quan hệ giữa Hứa Huy và nhóm người Bì Ché, sau khi nghe Hứa Huy nói xong cái câu “Các cô cứ coi như là tôi đang theo đuổi cô ấy đi” đã phát sinh một biến hoá kinh thiên động địa.

Cứ y như là được giải phóng dân tộc, nông dân vang tiếng ca hát.

Chả còn ông chủ với “cu li” gì nữa, toàn bộ đều vút bà nó qua một bên.

Trong lòng Tôn Ngọc Hà rửa sả cái bộ dạng tưng thiếu của Hứa Huy, còn chưa ra đầu vào đầu mà đã để người ta cỡi lên đầu rồi, mai này biết làm sao?

Lập tức trong lòng lấy làm tự hào.

Dựa lưng ra đằng sau, nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Tớ không như hấn.”

Hứa Huy liếc mắt nhìn qua, Tôn Ngọc Hà ghéck ghéck cầm với đám nữ sinh ở trước mặt, “Bốn người bọn cậu cộng lại cũng chưa chắc qua mặt được tớ, có tin hay không?”

“Phi.” Bì Ché cười muốn rụng răng, nghiêng đầu, “Em Ba, nghe chưa hả?”

Bé Ba nhếch mép, móc một gói thuốc từ trong túi xách ra, rút một điếu, môi lửa.

Tôn Ngọc Hà hơi sững sốt.

Bì Ché đã đang hỏi Hứa Huy:

“Sếp Huy, tiền rượu cũng trả à?”

Hứa Huy nhìn các cô, một lúc sau, khẽ cười một tiếng.

“Trả hết.”

Bì Ché quay đầu gào lên với chiêu đãi viên: “Cho một thùng Thuần Sinh trước nhé—!” (1)

(1) Bia Thuần Sinh. Bia này thuộc loại cao cấp—mắc tiền—sành điệu. Một thùng = 12 chai.

Tôn Ngọc Hà trợn mắt há mồm nhìn đám nữ sinh trước mặt mình.

“Các cậu.....”

Mắt lơ dềnh quét qua Bạch Lộ, Tôn Ngọc Hà mím môi, thật lòng thật dạ cảm thán một câu:

“Cái phòng ký túc xá của các cậu thật là ngoạ hổ tàng long....”

Được khơi mào như thế, bầu không khí thoải mái hơn, chút khó chịu ban nãy cũng bớt đi kha khá, bẻ bẻ cổ.

“Thôi được, cũng chẳng có gì, hôm nay tớ thay mặt cho anh Huy hầu rượu tới bến!”

Cậu ta cầm di động lên, gọi một cú điện thoại.

Rất nhanh, nhân viên tên Tiểu Phương ở quán bar chạy tới, giao một cái va li con.

“Quái gì đây?” Bì Ché muốn mở ra xem, Tôn Ngọc Hà ngăn lại.

“Còn chưa nhìn được.”

“Quý báu gì mà không nhìn được?”

“Vậy là không biết rồi.”

Tôn Ngọc Hà bày ra một tư thế của nghề nghiệp, cố làm ra vẻ huyền bí.

Bì Ché nói: “Bốn chọi hai, ủa? Coi chừng thành năm chọi một, bọn tớ sẽ trực tiếp cướp luôn, cậu có tin hay không?”

“.....”

“Đừng chứ, thế thì hết hay.”

Tôn Ngọc Hà đặt chiếc va li ra sau lưng, đứng dậy.

Cậu ta không cao bằng Hứa Huy, nhưng rắn chắc hơn Hứa Huy rất nhiều—Thật ra thì đại đa số nam sinh đều trông rắn chắc hơn Hứa Huy.

Xắn tay áo lên, Tôn Ngọc Hà xách thùng bia Thuần Sinh kia lên, chỉ chỉ, liếc quanh nói: “Uống xong thùng này, nếu như còn chống đỡ được á——” Ngón tay cái chỉ ra sau lưng, “Tớ sẽ mở cái phía sau.”

Hứa Huy cười, cậu hiểu Tôn Ngọc Hà, cũng biết cậu ta đem cái gì tới.

Bé Ba ấn điều thuốc xuống bàn một cái, “Tính sao đây, một chọi một?”

“Một chọi một?” Tôn Ngọc Hà cười hồn nhiên: “Nói vậy mất mặt tớ, bốn người các cậu, tớ một chai, các cậu một chai.”

Bé Ba cười lạnh một tiếng: “Cậu muốn chết hả.”

Hứa Huy ngồi bên chọt lên tiếng một cách hữu nghị.

“Cậu ta uống rất khá, các cô liệu mà lượng sức.”

Tôn Ngọc Hà nhún vai.

Bé Ba dùng hành động thực tế tỏ ý không phục, rút một chai từ trong thùng ra, lấy đũa nạy.

Tôn Ngọc Hà nhìn động tác thành thạo này không khỏi “ôi” một tiếng.

Bé Ba nói: “Đừng làm bốn người cùng lúc, chúng ta một chọi một, tở mà không xong thì đổi người kế tiếp!”
Người đã đứng lên rồi, chỉ vào Tôn Ngọc Hà, Bé Ba hung hăng hạ chiến thư.

“Hôm nay không hạ gục cậu, phòng 517 bọn tở tuyệt tích giang hồ!”

Bạch Lộ: “.....”

Nhỏ Út ngồi bên này vẻ mặt đầy lo âu nhìn Bé Ba và Bì Ché đang âm ỉ ngay kế bên.

Cô ấy biết tình trạng thực sự.

Đừng xem vẻ la hét ồn ào của Bì Ché, thật ra tửu lượng không khác gì cô ấy mấy, cơ bản là một lỵ đã gục.

Trong phòng, người có thể tự xưng là có sức chiến đấu thì chỉ có Bé Ba và trưởng phòng.

Nhưng mà vừa nghĩ tới Bạch Lộ, Nhỏ Út lại cảm thấy yên lòng một chút.

Quay qua nhìn, Bạch Lộ đang tay chống đầu, xem trò vui.

Cô vô cùng miễn cảm, rất nhanh đã để ý có người đang nhìn mình.

Nhướn nhướn mày, sao thế?

Nhỏ Út lặng lẽ biểu đạt lo lắng của mình.

Yên tâm.

Bạch Lộ cười cười với cô ấy.

Thế là Nhỏ Út hoàn toàn yên tâm.

Bé Ba và Tôn Ngọc Hà đã bắt đầu nốc, do muốn biểu hiện quyết tâm tất thắng, bắt đầu từ ngụm đầu tiên, hai người đều nốc thẳng từ trong chai.

Bì Ché luôn theo dõi tình trạng của Bé Ba chăm chăm, mặt cũng nhăn theo cô ấy.

Một chai vào bụng, đặt chai xuống, hai người đều ngồi xuống.

“Khá lắm.” Tôn Ngọc Hà cũng rút ra một điều thuốc.

Lại xách hai chai bia ra, Tôn Ngọc Hà nhướn nhướn mày: “Tiếp tục?”

Bé Ba nhàm chán nói: “Tiếp tục đi.”

Hai người uống đến nhiệt huyết dâng trào, Bì Ché cảm thấy có hy vọng, ghé qua thì thăm trò chuyện với Bạch Lộ.

“Tở nói này, em Ba thật tuyệt, bạn gái của nghệ thuật gia quả nhiên có khác.”

Nói một hồi, Bì Ché bĩu môi, “Cái tên Đại Lưu kia cái gì khác thì không làm, hút thuốc uống rượu lại đem dạy hết cho Bé Ba.”

Bạch Lộ lặng lẽ nhìn, một chốc sau, chợt thấp giọng nói một câu:

“Bé Ba uống không lại được cậu ta.”

Bì Ché nghi ngờ, “Uống không lại? Tại sao, tở thấy cũng khá lắm mà.”

Bạch Lộ không giải thích, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Sắc mặt, hơi thở, trình độ lưu thông của máu.....—Một người có thể uống rượu được hay không, thật ra một chai là đã có thể nhìn ra.

Hai chai bia vào bụng, Hứa Huy lên tiếng.

“Uống chậm thôi, không cần phải gấp.”

Tôn Ngọc Hà trà trộn trong rượu chè nhiều năm, cũng đã nhìn ra tửu lượng của Bé Ba, đang còn lấy làm vui vẻ, nghiêng đầu nói với Hứa Huy: “Cái gì khác đều nghe cậu, nhưng cái khoản uống rượu thì cậu đừng nhúng tay vào!”

Nói vậy với Hứa Huy xong, Bì Ché bỗng dừng nhớ đến một chuyện, hỏi: “À này sếp Huy, lúc này ở trường, cậu nói có chuyện cần bàn với bọn tớ, là chuyện gì thế?”

“À,” Hứa Huy cũng nhớ ra.

“Muốn hỏi các cô cuối tuần này có rảnh không.”

Bì Ché trả lời: “Có chứ, làm gì?”

Hứa Huy “Có muốn đi chơi?”

Bé Ba và Tôn Ngọc Hà cũng ngừng lại.

Tôn Ngọc Hà: “Chơi?” Cậu ta giống như chưa nghe qua chuyện này, “Đi đâu vậy?”

“Đâu cũng được, gần đây thời tiết không đến nỗi quá nóng nữa, đi du lịch, thế nào?”

Hứa Huy nhìn bốn cô nữ sinh, cười bảo: “Tôi mời.”

Vừa nói là mời, sức chú ý của mọi người đều tập trung một chỗ.

“Mời? Đi đâu chơi?”

“Các cô chọn.”

“Ra khỏi Hàng Châu được không!?”

“Dĩ nhiên được.”

“Ồi ời tới ời ời ời——!”

Bì Ché ráng sức lắc Bạch Lộ, ánh mắt đỏ và sức lực đỏ, bao nhiêu lời nói sâu thẳm đều muốn văng hết ra——

Đều là công lao của cậu hết đấy!

Bé Ba uống bia, càng thả lỏng.

“Có thể đem người thân theo không?”

Tôn Ngọc Hà tròng mắt, “Đừng có được voi đòi tiên!”

Hứa Huy ngược mắt nhìn cô ấy, “Bạn trai sao?”

“Đúng.”

Bé Ba nhào tới phía trước, mắt khép hờ, âm thanh trầm thấp như bà đồng.

“Sếp Huy, đem uyên ương theo để thắt chặt tình duyên đấy.”

Hứa Huy không uống rượu mà cũng hơi say.

“Được.” Cậu thấp giọng đồng ý.

Bì Ché lập tức nói: “Vậy tớ cũng đem! Sếp Huy, đem hai đôi khăn định là thắt chặt cứng hơn là mang một đôi!”

Tôn Ngọc Hà không nhin nổi nữa.

Rút vài hai bia, xếp thành một hàng ở trước mặt bốn cô nữ sinh.

“Đem đem đem! Đem cái gì mà đem! Làm xong được chuyện này rồi hăng nói đến đem!”

Rõ ràng là trắng trợn nhét cho mỗi người một chai.

Nhỏ Út thật tình không uống được, bị Bạch Lộ lấy đi, “Tớ uống thế cậu ấy cho.”

Hứa Huy nói với Bạch Lộ: “Nếu uống không được đừng găng gượng.”

Bì Ché ngồi bên nhướn mày tặc lười.

Bàn ăn bắt đầu biến chất thành bàn rượu.

Bé Ba đã ngà ngà, Bì Ché cũng vì chai rượu vừa rồi mà má đỏ bừng, sức chiến đấu của Tôn Ngọc Hà không giảm, mở hết chai này đến chai khác.

Lúc chập choạng tối, Bạch Lộ cảm thấy Bé Ba đã đủ đô rồi, lấy đi chai rượu từ tay cô ấy.

“Đừng uống nữa.”

Bé Ba chuên choáng lè nhè, “Không sao.....”

Bì Ché kéo Bé Ba ra, Bạch Lộ quay đầu nhìn Tôn Ngọc Hà.

Quả thực rượu làm người ta to gan, Tôn Ngọc Hà nhìn lại cô chăm chăm, mặt tuy không đổi sắc một cách rõ rệt như Bé Ba, nhưng cũng đang hâm hấp.

“Đối cô?”

“Đối tôi.”

Tôn Ngọc Hà gật gật đầu, bọn họ đứng giáp mặt nhau, bầu không khí hoàn toàn khác xa so với cảnh uống bia vừa rồi với Bé Ba.

Về mặt của Tôn Ngọc Hà nghiêm túc hơn, tay chống hông, thở ra một hơi nặng nề.

“Tới đi.”

Vừa tính lấy bia, Bạch Lộ nói: “Trời đã không còn sớm.”

Tôn Ngọc Hà khựng lại, nhìn cô, Bạch Lộ cũng nhìn cậu, nói: “Bằng không chúng ta tốc chiến tốc thắng?”

“Tốc chiến tốc thắng như thế nào?”

Bạch Lộ hất hất cằm về phía đằng sau của cậu ta, Tôn Ngọc Hà ngoái đầu, biết cô đang chỉ cái gì, hơi do dự.

“Đang giấu gì?” Giọng điệu của Bạch Lộ thoải mái, còn mang chút ý cười, “Đỏ hay là trắng?”

Tôn Ngọc Hà nhìn cô chăm chú, lạnh lùng nói: “Đều có.”

Bạch Lộ nhướn mày, “Lấy ra đi.” Cô lại xách một chai bia lên, “Cái này coi như trắng miệng.”

Tôn Ngọc Hà nghe câu này xong là biết rồi, rõ ràng là cô hiểu chút ít về cách uống rượu mạnh hơn.

Tự dưng vô cớ chập mạch.

Tôn Ngọc Hà cũng không biết mình bị cái gì kích thích, lôi thẳng cái va li sau lưng mở ra, lấy ra hai chai rượu.

Quả nhiên như cậu ta đã nói, một trắng một đỏ, đều là rượu mạnh.

Hứa Huy cuối cùng cũng đưa tay ra ngăn Tôn Ngọc Hà đang muốn khui rượu.

“Không được.” Cậu cũng nhìn về phía Bạch Lộ. “Không được uống như vậy.”

Đáng tiếc là chẳng ai trong Bạch Lộ hay Tôn Ngọc Hà đáp lời cậu. Bọn họ cùng nhìn nhau, giống như đang giương cung bạt kiếm.

Lấy ra một chiếc ly cối, pha trắng với đỏ xong, khui thêm một chai bia bên cạnh.

Bé Ba đang còn nắc nứn, “Mịa kiếp, cocktail ba miền à.....”

Tôn Ngọc Hà nâng ly, cắn chặt răng.

Nếu như nên nói gì đó, thì đây chính là lúc.

Anh em của chính mình tuổi còn trẻ măng, bị ông trời chà đạp mấy phen, khó khăn lắm mới đi tới được bước ngày hôm nay. Tuy không rõ chi tiết sự tình, nhưng cậu ta biết, điều này nhất định có liên quan đến người con gái ở trước mặt.

Cậu ta không muốn vì mình mà bọn họ có khoảng cách.

Hít sâu một hơi.

“Bạch Lộ, tôi muốn nói với cô một lời xin——“

“Lỗi” còn chưa kịp thốt ra.

Bên tai nghe một tiếng “keng” giòn giã, trong tay khẽ rung nhẹ.

Tôn Ngọc Hà định thần lại, ly của mình đã bị Bạch Lộ cụng.

Cô nhìn cậu ta một cái, không nói năng gì ngửa cổ.

Bạch Lộ uống rượu không mang khí thế, rất mềm mại, rất giống với phong cách của cô ngày thường.

Nếu như bịt mũi, không ngửi thấy mùi cồn, chỉ nhìn cảnh trước mặt sẽ rất dễ dàng tưởng rằng cô đang húp canh.

Tôn Ngọc Hà không cam lòng yếu thế, nâng ly nốc cạn.

Chất hỗn hợp cay sè tiến vào bụng, vừa nuốt xuống cổ họng như bị thiêu đốt, kích thích đến độ thần kinh trong đầu nẩy lên từng hồi, chớp nhoáng đã mờ hồi nhể nhại.

Tuy Bạch Lộ uống trước tiên, nhưng tốc độ của Tôn Ngọc Hà nhanh, hai người gần như buông ly xuống cùng lúc, sau đó đoạt chai bia bên cạnh, uống một hơi hết sạch.

Hứa Huy nhìn rồi lại nhìn, ngồi trở lại xuống ghế.

Trước đó Tôn Ngọc Hà đã uống không ít, đón đợt này đã hơi găng gượng, sau khi uống xong đầu nặng chân nhẹ, tay chống bàn, gân trên trán lòi ra càng rõ rệt.

“Cô——“ Lòng trắng của Tôn Ngọc Hà đầy tơ máu, nhắc một ngón tay chỉ vào Bạch Lộ.

Uống xong cú đó, hơi thở của Bạch Lộ cũng rõ ràng nặng hơn, cô nhìn Tôn Ngọc Hà chăm chú, “Tôi thế nào.”

Tôn Ngọc Hà cắn răng, chỉ cô xong lại chỉ người bên cạnh mình.

“Hứa Huy——“

Sắc mặt Bạch Lộ không thay đổi, “Cậu ấy thế nào.”

Trong mắt của Tôn Ngọc Hà từ từ long lanh ánh nước.

Tư lự nửa buổi, Bì Ché và Bé Ba chờ mất hết cả kiên nhẫn, rống lên với cậu ta:

“Quý ông có cách nào dứt khoát một chút không! Phục hay chưa!?”

Cảm xúc còn chưa kịp tuôn trào, ý cười không biết sao đã trỗi dậy trong lòng.

Tôn Ngọc Hà đặt móng ngã ngồi xuống ghế, mạnh tay xoa mặt.

“Phục.”

Xụi lơ giữa đầu, thở dài một tiếng.

“Thiệt tình, mẹ kiếp……. tôi phục còn chưa được sao……”

Bì Ché và Bé Ba đập tay vào nhau chiến thắng.

Chiến đấu chấm dứt, trong nháy mắt, một đám người đã bắt đầu quây quần vui đùa.

Chân trời ửng ánh chiều tà, đỏ như bờ má say của mỹ nhân.

Di động của Bạch Lộ chợt vang lên.

Lúc cô nhìn thấy cuộc gọi hiện ra trên màn hình, hơi ngừng một chút, sau đó bắt máy.

Tiếng trả lời điện thoại của cô rất khẽ, không nghe thấy được trong gian phòng ồn ào, Tôn Ngọc Hà đã say đến vui vẻ cũng không nghe thấy gì.

“Ngô Hân Văn.”

Ngước mắt lên, chỉ có Hứa Huy đang ngồi phía đối diện, vẫn lẳng lặng nhìn cô.

50. Chương 50

Đêm xuống, trời tối dần.

Toà cao ốc 24 tầng ở quảng trường, tầng thứ 11 là nơi chính giữa, tầm nhìn rộng rãi.

Sau khi xuất viện, trừ những trương mục cần đối chiếu, ngoài ra thì tất cả mọi việc khác trong quán, Hứa Huy đều giao cho Tôn Ngọc Hà xử lý.

Xử lý không tồi.

Chín giờ tối, quán đang kinh doanh, trong phòng bar, một bàn đầy nữ sinh đang chuyện trò vui vẻ.

Không biết đang thảo luận đề tài gì mới lạ, bọn họ lâu lâu lại cười ầm lên.

Quanh đây đều là sinh viên kiểu vậy, tìm địa điểm tụ tập, hào hứng phấn khởi kéo tới, chơi đến hỉ hả, sau đó hài lòng mỹ mãn ra về.

Mỗi lần bọn họ ra ngoài, không nhất định biết chắc sẽ đi nơi nào, nhưng đều nhất định biết rõ nơi chốn quay về.

Cậu ngồi yên tĩnh lặng lẽ ở một nơi gần tấm cửa kính sát đất.

Tôn Ngọc Hà vì chiều nay đã uống quá nhiều rượu, làm ỏ trong chiếc sofa phía đối diện đang dưỡng thần.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khu phố đại học lấp lánh ánh đèn, nhìn hồi lâu, sẽ có một ảo giác là trời bị úp ngược, bao nhiêu ánh sao đều rải đầy mặt đất.

“..... Cậu nhìn cái gì đó hả?” Hứa Huy ngoái đầu, Tôn Ngọc Hà chuech choáng tỉnh dậy, trên người vẫn còn mùi rượu.

“Không có gì.” Cậu lẩm bẩm

Tôn Ngọc Hà ngồi lên, chà chà mặt, ngáp một cái, ngoái đầu gọi một nhân viên phục vụ tới.

“Lấy giúp anh một ly nước lạnh!”

Lại nhìn về phía Hứa Huy, “Cậu uống chút gì không?”

Hứa Huy lắc đầu, Tôn Ngọc Hà nhìn một hồi, nói: “Sao thế, lại rầu rĩ gì nữa?”

“Không có gì.”

Nước lạnh được đem tới, Tôn Ngọc Hà uống một ngụm lớn.

“Đã!”

Hứa Huy vẫn yên lặng, Tôn Ngọc Hà tỉnh táo một chút, nhìn cậu chăm chú.

“Không phải là người ta đều nói rõ ràng hết rồi sao.” Tôn Ngọc Hà bảo, “Vốn là không có quan hệ, trước đây nhỏ kia gạt cậu thôi.”

Vừa nghĩ bản thân mình cũng từng tin lời của Hoàn Tâm Oánh, Tôn Ngọc Hà lại nổi giận.

“Mẹ kiếp, cái tài bịa chuyện của con nhỏ đó cũng thật là âm hiểm! Tớ thật nên tìm cách trị cho nó chết mẹ nó đi!”

“Ồ, anh Hà lại tính trị chết ai nữa đây.” Tiểu Phương đi ngang qua đây, nghe thấy lời của Tôn Ngọc Hà, “Anh sao có nhiều người muốn trị chết vậy cơ chứ.”

“Biến biến biến! Cút qua bên!”

Tiểu Phương tươi cười toe toét rời khỏi, Tôn Ngọc Hà lại nói với Hứa Huy: “Không phải Bạch Lộ cũng đã nói rồi sao, hai người bọn họ—“

“Không liên quan đến chuyện đó.” Hứa Huy chột nói.

“Hà?” Tôn Ngọc Hà thoáng sửng sốt, “Vậy thì là cái gì?”

Hứa Huy không nói, cửa kính phản chiếu một hình bóng mờ mờ của cậu, cậu nhìn đến xuất thần.

“Hà à.....”

Tôn Ngọc Hà vội vàng trả lời, “Hử?”

Hứa Huy ngưng một chút, sau đó nói một cách không chắc chắn: “Cậu nói xem hiện giờ, có phải tớ đã xấu đi một chút.”

“.....”

Tôn Ngọc Hà vì câu hỏi quỷ dị này mà kẹt hết năm giây.

Vì lý do sức khỏe, Hứa Huy trông khá yếu đuối.

Nhất là dạo gần đây, tuy sau khi xuất viện tâm lý của cậu có thay đổi, không còn nát rệu, nhưng bệnh mất ngủ không thể nào chữa khỏi ngày một ngày hai, mấy hôm nay hao gầy kinh khủng.

Tôn Ngọc Hà trầm tư một hồi, bó gối, nói một cách dí dỏm: “Hứa Huy, nói với cậu như thế này đi, ưu thế có thể không rõ rệt như trước đây, nhưng —“

Mạch đề tài của cậu ta xoay chuyển, chỉ ngoài cửa sổ, giọng điệu kích động, nói: “Nếu cậu muốn so sánh với cái tên ngố ở dưới lầu hôm nay, tớ nói cho cậu biết, cậu mà có thành một bộ xương khô đi nữa, so với hần thì vẫn đẹp trai hơn gấp vạn lần.”

Hứa Huy khẽ cười, “Cậu nói nhỏ chút, kích động như vậy làm gì.”

“Ta nói nếu cậu muốn chọn đối thủ thì cũng chọn đứa nào tương đương một chút được không hả? Sao lại đi để một cái tên cỡ đó khiến cho cậu lo lắng?”

“Người ta thế nào.”

“Hứa Huy.....” Tôn Ngọc Hà tận tình khuyên răn, “Bạch Lộ không có mùi, nhưng phàm là phụ nữ— Không, cho dù là đàn ông cũng tính luôn, lấy cậu và hần hai chọn một, chắc chắn sẽ đều chọn cậu, được không hả.”

“Tớ không phải là nói ý đó.” Hứa Huy lầm bầm.

“Vậy thì ý nào?”

Hứa Huy không giải thích, thần thái của cậu tỏ ra rất rõ ràng, cậu đang có vài phần mất tự tin.

Điều này trong mắt của Tôn Ngọc Hà quả thực là chuyện nhảm nhí.

“Huy, cậu đừng có đi lo vớ vẩn, cái tên con trai đó trong mắt tớ, một chút sức lực chiến đấu cũng không có, hơn nữa cái cô gái Bạch Lộ này—“ Cậu ta nói đến đây lại ngừng một chút, Hứa Huy nhìn qua, “Bạch Lộ thế nào.”

Tôn Ngọc Hà ôn lại những chuyện trước đây, tổng kết kinh nghiệm sâu sắc.

“Cái cô Bạch Lộ này, thật là có bản lĩnh.....”

Hứa Huy nhướn mày, Tôn Ngọc Hà nói: “Hèn chi khiến cho cậu ngoan ngoãn dễ bảo.”

Hứa Huy cười lắc đầu, dần dần, ý cười lại nhạt đi.

“Hà à, hôm nay tớ trông thấy hần, cảm giác rất không tốt.”

Tôn Ngọc Hà nói thẳng ngắn gọn: “Lần sau bảo với Bạch Lộ, kêu hần rút xa một chút, chỗ nào mát mẻ dễ chịu thì cứ thế mà rút. Nghe bạn trong phòng của cô ấy nói là hần học ở Thượng Hải, thật là rảnh rỗi đến mức bi mới chạy tới đây chơi. “

Hứa Huy nín thở rất lâu, rồi lẩm bẩm: “Tớ đại khái có thể đoán được hần nói thế nào về tớ với Bạch Lộ.”

“Sợ quái gì!” Tôn Ngọc Hà trừng cậu, “Hần nói đến miệng mọc hoa cũng vô dụng, người Bạch Lộ thích là cậu.”

Hứa Huy ngược mắt: “Cậu cảm thấy Bạch Lộ thích tớ sao?”

Tôn Ngọc Hà: “Đương nhiên thích!”

Ngưng một hồi, Hứa Huy gật đầu, không mẫn không nhạt nói: “Tớ cũng cảm thấy vậy.”

“.....”

Tôn Ngọc Hà hít sâu một hơi, “Hứa Huy, cậu có biết không, có lúc cậu rất náo loạn.”

Hứa Huy im lặng một lúc, rồi mới thu lại vẻ đùa giỡn, nói: “Tớ có chút hâm mộ hần.”

“Ai? Cái tên hôm nay đến tìm Bạch Lộ?”

“Ừ.”

“Hâm mộ gì hần, vẫn luôn tới lui được với Bạch Lộ?”

“Không dính dáng đến chuyện đó.”

“Vậy cậu hâm mộ hần cái gì, trông không đẹp trai bằng phân nửa của cậu. Theo tớ thì hôm nay cậu nên xuống thẳng dưới lầu, mặt đối mặt để cho hần biết khó mà lui là xong.”

“Tớ cảm thấy rất đẹp trai.” Hứa Huy chột nói.

“.....” Tôn Ngọc Hà ghen hòng trần trối, “Mắt của cậu bị sao vậy?”

“Vẻ đẹp của hần không giống với tớ.”

Hứa Huy ngẩng đầu, Tôn Ngọc Hà nhìn ánh mắt ấy, lời ngừng hết lại.

Hứa Huy nói: “Con người này có thể cậu không có ấn tượng, hần học chung cấp 2 với chúng ta.”

Tôn Ngọc Hà: “Cậu từng nói với tớ, tớ quả thực nhớ không ra là có một người như vậy.”

“Tớ có ấn tượng.”

Mười ngón tay của Hứa Huy đan nhau, thì thầm: “Cậu còn nhớ không, hồi cấp hai chúng ta học theo khu vực, mức độ thành tích của cả trường rất tệ hại.”

Tôn Ngọc Hà cười, “Không sai, tớ chính là trong đám tệ hại đó.”

Hứa Huy nói: “Ở trường vì muốn tìm cách tập trung học sinh giỏi, cứ mỗi học kỳ sẽ bắt thi để chia lớp, tớ có ấn tượng rất sâu sắc, cuộc thi để chia lớp đầu tiên, Ngô Hân Văn ngồi ngay cạnh tớ.”

“Ồ, vậy thì hai người bạn cậu rất có duyên.”

Hứa Huy: “Sau đó hần vào lớp 7/3, tớ vào lớp 7/1.”(1)

Tôn Ngọc Hà cam luôn.

(1) lớp 7/1 là giỏi nhất, 7/3 là khá, 7/10 là tệ nhất

Giọng điệu của Hứa Huy rất chậm rãi, bình thản nói: “Lúc ấy tớ còn rất thích kết giao, rất nhanh đã quen với hần. Tính cách của hần hướng nội, thành tích không cao không thấp, chỉ là đặc biệt rất cố gắng.”

“Có rất nhiều lúc tớ tới lớp bọn hần gọi người đi chơi banh, đều trông thấy hần vùi đầu làm bài tập, có cảm giác giáo viên trong lớp cũng không ưa hần lắm, có lẽ do cảm thấy hần hơi ngốc.”

“Mãi đến học kỳ hai năm lớp 8 hần mới từ từ đuổi kịp lên, sau cùng thi vào cấp 3 thì đậu Lục Trung.” Hít một hơi, “Ba năm cấp 3 lại được tuyển thẳng vào Giao Đại, hiện giờ là phó chủ tịch liên đoàn sinh viên Thượng Hải.”

Liếc Tôn Ngọc Hà một cái, “Cậu cảm thấy hần không đẹp trai sao.”

Không đợi Tôn Ngọc Hà trả lời, Hứa Huy nhếch mép, lẩm bầm: “.....Tớ thế nào lại thấy hần siêu đẹp trai.”

Tôn Ngọc Hà không lời để đáp.

Cậu ta cảm thấy mình đã hơi hơi hiểu cái câu kia của Hứa Huy — “Tớ có chút hâm mộ hần” có ý là gì.

Yên lặng một lúc, Hứa Huy không biết nghĩ đến chi đó, lại ý vị khó đoán cười khẩy một tiếng.

Ngửa đầu dựa vào thành ghế sofa, tay úp lên mắt.

“Mẹ kiếp, thật muốn hút thuốc.....”

Dù sao thì Tôn Ngọc Hà đã quen biết Hứa Huy lâu năm, cậu ta có thể không hiểu rõ cuộc Hứa Huy nhìn nhận quan hệ giữa Bạch Lộ và Ngô Hân Văn như thế nào, nhưng một tiếng cười này, cậu ta hiểu ý nghĩa trong đó một cách vô cùng triệt để.

Trong đầu của cậu ta hiện lên tình ảnh lúc chiều nay ăn cơm chung với đám Bạch Lộ, câu hỏi của cô gái trắng kiện hào sảng kia.

Quý ông làm ơn dứt khoát một chút! Phục hay là còn chưa phục?

Lúc này đây, cậu ta cảm thấy mình có thể thay mặt Hứa Huy dứt khoát rõ ràng đáp một câu—

Không phục.

“Hà.....” Tay của Hứa Huy vẫn còn áp trên mắt, dùng một giọng điệu trầm thấp, chậm rãi, nhưng không có cách nào cự tuyệt mà nói:

“Có thể tớ sẽ quay về sớm hơn.”

Tôn Ngọc Hà nín thinh.

Nhớ lại quyết định Hứa Huy đã từng nói qua với cậu ta, khi ấy cậu ta không hiểu. Hiện giờ bọn họ sống tốt như thế, lại nhàn rỗi, lại có thể kiếm ra tiền, Hứa Huy sao cứ muốn tự hành hạ xác mình làm chi, đi làm cái chuyện vứt cái lớn để lượm cái bé này.

Đang còn suy nghĩ, thì phía đằng trước truyền đến tiếng nói cười, Tôn Ngọc Hà nhìn qua.

Do thời gian đã muộn, khách trong quán rất ít, nhân viên phục vụ nhàm chán quây lại chơi poker.

Đây là cách mỗi ngày bọn họ giết thời gian.

Tiểu Phương bên kia cùng với một cô nhân viên phục vụ vừa mới vào làm đang huých huých nhéo nhéo nhau, ve vãn đến vui vẻ.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tôn Ngọc Hà lặng lẽ lên tiếng.

“..... Hứa Huy.”

Cậu ta như đang nói với cậu, lại như đang nói một mình.

“Trước đây tớ nhìn cậu, luôn mang một cảm giác là lạ. Những năm qua, rất nhiều chuyện bọn tớ làm, cậu cũng làm, bọn tớ lo, cậu cũng lo, nhưng tớ cứ cảm thấy cậu.....”

“Tớ hình dung không giỏi, là cậu không đáp xuống được, cảm giác rất phiêu bạt.”

Ánh mắt của cậu ta đảo về phía Hứa Huy.

“Bây giờ tớ biết rồi, cậu không giống bọn họ, cũng không giống tớ.”

Hứa Huy rũ mắt nhìn cậu ta.

Tôn Ngọc Hà cười sáng khoái một tiếng, đập Hứa Huy một cước, mặt đầy tự hào nói:

“Tớ là lớp 7/10 đấy!”

Hứa Huy ban cho cậu ta một cái nhìn khinh bỉ.

“Đúng rồi, cậu đã nói với Bạch Lộ chưa?” Tôn Ngọc Hà hỏi.

“Không nói.”

“Sao không nói, cứ thế mà đi à?”

Hứa Huy mở tay ra, vẻ mặt mang chút mất kiên nhẫn, “Tớ về nghỉ ngơi đây.”

Tôn Ngọc Hà đầu óc nhanh nhẹn một phen, “À, có phải cậu sợ rằng đến lúc đó lỡ bị hỏng thì bề mặt phải không?”

Hứa Huy lạnh mặt nhìn qua, Tôn Ngọc Hà lập tức thức thời ngậm miệng.

Hứa Huy đi ra ngoài, Tôn Ngọc Hà lại gọi theo: “Vây cuối tuần chúng ta đi đâu chơi đây?”

“Nghe theo bọn họ thôi.”

Tôn Ngọc Hà nhìn theo bóng lưng của cậu, bĩu môi, “Thật là con mẹ nó thiên vị, cũng không biết hỏi ý kiến của mình....”

Trong phòng 517.

Bà con đang vì vấn đề “đi đâu chơi” này mà thảo luận sôi trào.

“Hay là đi Ô Trấn?” Bì Ché đề nghị, “Rất nổi tiếng.”

“Nổi tiếng cũng vô dụng, chán chết, tớ với Đại Lưu từng đi một lần rồi.” Bé Ba nói.

Nhỏ Út nói: “Vây đi Tô Châu nhé, tham quan Viên Lâm.”

“Tô Châu cũng có cảm giác chẳng có gì hay.”

Bé Ba: “Đi shopping vậy, Thượng Hải Quảng Châu Hương Cảng!”

Bì Ché đẩy cô ấy, “Cậu đừng có làm quá chứ! Muốn bầy chết Hứa Huy à!”

Bé Ba cười bảo: “Giờ thôi mà, hay là hỏi ý kiến của Trưởng phòng, sao cậu ấy còn chưa về?”

Nhỏ Út: “Ừ, vẫn còn đang nói chuyện với phó chủ tịch ở dưới lầu kia.”

Bé Ba và Bì Ché không hện mà cùng làm mặt quỷ.

Dưới lầu ký túc xá, Bạch Lộ đang đứng trước cửa phòng in trò chuyện với Ngô Hân Văn.

Nói là chuyện trò, nhưng hầu như là chỉ một mình Ngô Hân Văn nói, Bạch Lộ vẫn luôn đứng một bên nghe.

Ngô Hân Văn đến Hàng Châu tham gia hoạt động, trăm công nghìn việc cũng ráng chạy lại thăm Bạch Lộ, kết quả nhận ngay được một tin tức dữ dội.

Thật là chức vị tạo nên anh hùng, vừa nghe Ngô Hân Văn phát biểu cảm tưởng, vừa thâm nghĩ, cũng không biết cậu ta đi họp liên đoàn có báo cáo dài ngoằng như vậy không.

Ngô Hân Văn đã nói không ngưng nghỉ như vậy được gần một tiếng đồng hồ rồi, từ xưa đến nay, suy nghĩ mạch lạc, từng chút từng chút một phân tích tình huống của cô hiện giờ.

Sau khi Bạch Lộ đã thổ dài mấy lần trong lòng, nói với Ngô Hân Văn: “Cậu có khát không, tớ mua cho cậu ly nước uống?”

Ngô Hân Văn: “Cậu xoay đổi đề tài kiểu này chẳng thông minh chút nào.”

Bạch Lộ quay đầu nhìn qua một bên, Ngô Hân Văn lại nói: “Vì sao cậu ta đến tìm cậu, tớ không biết, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là một chuyện tốt.”

Bạch Lộ không nói, giọng điệu của Ngô Hân Văn chậm lại: “Thành tích TOEFL và IELTS của cậu rất tốt, đủ để xin vào được trường giỏi, cho dù không muốn ra khỏi nước, ở lại trong nước cũng có thể làm nghiên cứu sinh.”

Bạch Lộ: “Tớ không muốn thi nghiên cứu sinh.”

“Vậy thì cũng phải thực tập, cũng phải đi làm.”

Ánh mắt của Ngô Hân Văn như đuốc.

“Bạch Lộ, tớ vẫn một câu kia, cậu ta sẽ không đem đến ảnh hưởng tốt cho cậu, cũng sẽ không đem đến được giúp đỡ gì cho tương lai của cậu.”

“Tớ cần giúp đỡ gì?”

“Hiện giờ có thể cậu chưa hiểu được, nhưng đợi đến khi cậu chân chính bắt đầu cuộc sống, cậu sẽ biết liền.” Giọng Ngô Hân Văn bình tĩnh, “Cậu nói cho tớ biết, tuy cùng lứa tuổi, nhưng cậu cảm thấy cậu ta và chúng ta là người cùng đường sao?”

Bạch Lộ quay đầu, Ngô Hân Văn cũng im lặng vài giây.

“Hay là cậu cam tâm tình nguyện bị cậu ta lôi xuống.”

Bạch Lộ chợt đảo mắt nhìn cậu ta, nhìn Ngô Hân Văn chăm chăm.

“Đều là cùng sống chung, ai lôi kéo ai?”

Ánh mắt của Ngô Hân Văn càng kiên định hơn cô, đánh gãy một chút hùng hồn trong giờ phút này của cô.

“Cậu cứ đầu như thế tớ nói gì cũng vô dụng, ai lôi ai tự cậu biết rõ. Tớ không biết rốt cuộc cậu ta tìm cậu là vì lý do gì, nhưng tớ có thể khẳng định là bất kể chuyện gì, bảo đảm cậu là người dẫn dắt cậu ta.”

“Không phải.”

“Không phải chỗ nào?”

Bạch Lộ lầm bầm: “Không đúng là đủ rồi.”

“Cậu cũng tìm không ra lý do đúng không.”

Gió đêm thoảng qua, cô chợt hơi buồn cười.

“Ngô Hân Văn, tớ vì sao phải tìm lý do.”

Ngô Hân Văn: “Cái đó ——”

“Cậu biết không,” Bạch Lộ mặc kệ cậu ta, tiếp tục nói: “Trong những việc tớ đã từng làm, bất ngờ nhất, chính là chọc vào cậu ấy.”

Ngô Hân Văn lặng lẽ nhìn, đôi mắt của Bạch Lộ cũng yên tĩnh như giọng cô nói trong bóng đêm.

“Nhưng không bất ngờ nhất, chính là đã thích cậu ấy.”

Cô không không rành cách biểu lộ tâm tình của mình như vậy, nhưng vừa nói ra khỏi miệng, lại cảm thấy chẳng có gì.

“Xin lỗi.” Cô vì điều mà mọi người ai cũng biết, nói một tiếng xin lỗi với cậu ta.

Ngô Hân Văn phát hiện bản thân hoàn toàn không ngạc nhiên, lặng thinh hồi lâu, cậu ta đột nhiên cười khẩy một tiếng.

“Cuối cùng cậu thừa nhận rồi?” Cậu ta lạnh nhạt nói: “Tớ quen cậu ta còn lâu hơn so với thời gian cậu quen biết cậu ta, cái kết quả này cũng thật thú vị.”

Di động của cậu ta vang lên, nhận cuộc gọi, lại là chuyện công việc.

Bỏ đi động xuống, Ngô Hân Văn nói: “Chỗ tớ vẫn còn có việc, đi trước đây.”

Bạch Lộ gật đầu.

Cậu ta bỏ đi rất nhanh, Bạch Lộ chờ đến lúc cậu ta đã khuất dạng, mới chậm rãi trở về ký túc xá

Thật ra những gì Ngô Hân Văn nói cũng không sai, cậu ta chẳng chặc hơn bọn họ.

Yêu đương là tư cách tất cả mọi người đều có, nhưng cuộc sống lại là một chuyện khác.

Cô đã từng đọc trong một cuốn sách nào đó một câu như thế này: Người bạn đời chân chính thành công trong cuộc sống, là dựa trên cơ sở của một đối tác, cộng thêm một chút tình yêu.

Nhưng hiểu thì vẫn thế nào đây.

Cô bước từng bước lên lầu.

Hồi hận tiếc nuối, tìm động sóng trào..... Con người bé nhỏ này của cô, bao nhiêu sắc màu đậm đặc nhất, đã dùng hết để tô điểm một bức tranh kia mất rồi.

“Nghĩ nhiều như thế làm chi chứ.....” Bạch Lộ mỉm cười một mình, đẩy cửa phòng ký túc xá.

51. Chương 51

Năm rưỡi sáng thứ Bảy, đồng hồ báo thức của phòng 517 vang lên.

Đây có thể là lần duy nhất trong quãng đời đại học mà 4 người trong phòng đồng thời dậy trước 6 giờ sáng.

Vẫn là Bạch Lộ xuống giường trước nhất, rất nhanh chóng rửa ráy chải chuốt, rồi gọi 3 người kia xuống.

“Không xong rồi..... buồn ngủ chết mất.....” Bì Ché và Bé Ba dìu dắt nhau vào trong phòng tắm.

Bạch Lộ đứng bên nhắc nhở: “Nhanh lên đi, hẹn bốn lăm tập hợp.”

Do thời gian đi chơi ngắn ngủi, mọi người không đem nhiều đồ, chỉ có Bì Ché soạn không ít đồ ăn vặt, nhét đầy một cặp.

“Cậu vắc không mệt sao!” Bé Ba nhìn nói.

“Không mệt!” Bì Ché đeo cặp lên lưng, “Chốc nữa cậu đừng có xin tớ!”

Xuống dưới lầu, Cọng Giá ngoan ngoãn đứng đợi bên cửa.

“Chào các chị.”

Bé Ba: “Chao ôi, ngoan quá.”

Cọng Giá trông thấy Bì Ché khuôn nguyên một cái cặp to tướng, chủ động tiến lên giúp đỡ, “Để mình xách đi.”

“Thôi đủ rồi.” Bì Ché gạt cậu ta ra, “Để mình lo!” Ngoái đầu hỏi Bé Ba, “Đại Lưu thì sao?”

“Trước cổng khu sinh hoạt.”

Trước cổng trường, ba nam sinh đứng đợi.

Tầm vóc đều không thấp, mặt mũi cũng không tồi, đứng bên cổng trò chuyện. Trông từ xa, họ giống như ánh nắng ban mai, tràn trề thanh xuân và sức sống.

Mọi người tụ lại, tổng cộng gồm tám người, tạo thành một nhóm du khách nhỏ.

Tôn Ngọc Hà nhìn giờ, nói: “Tối qua tớ gọi xe taxi, sáu giờ tới, đợi thêm một chút nhé.”

Bạch Lộ đến bên cạnh Hứa Huy, người sau vai đeo một chiếc ba lô nhỏ, cúi đầu nhìn xuống đất, tựa như đang chờ Bạch Lộ tới nói chuyện.

“Nghỉ ngơi tốt không?” Bạch Lộ hỏi.

Hứa Huy lắc đầu.

“Mấy giờ đi ngủ.”

“Ba giờ.”

Chỉ ngủ có hai tiếng đồng hồ.

Hứa Huy nhìn Bạch Lộ một cái, lẳng lặng hỏi: “Dậy sớm vậy có buồn ngủ không?”

“Cậu còn dậy sớm hơn mình.”

“Tôi quen rồi.” Chiếc giày sạch sẽ của Hứa Huy nhàm chán chà chà mặt đất, lại nói với Bạch Lộ, “Đã khá hơn trước đây nhiều rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Sáu giờ, hai chiếc xe taxi đúng giờ lăn bánh tới, đưa mọi người đến bến xe của Hàng Châu.

Nơi đông đúc ồn ào nhất của một thành phố chắc là bến xe khách và xe lửa, mới sớm tinh mơ, trước cửa bến xe đã đầy ắp người.

Do rất nhiều chuyến xe, cho nên sau khi đến bến mới mua vé.

Hứa Huy nhìn đám đông chau mày, Bạch Lộ ở bên cạnh đang còn đòi thẻ chứng minh của mọi người, bị cậu dùng một tay kéo về.

E-book được làm bởi trang: nghiệp dư chấm net.

“Sao vậy?” Bạch Lộ quay đầu.

Đám đông xô đẩy chen lấn khiến cho đầu óc không được nghỉ ngơi đằng hoàng của Hứa Huy càng thêm choáng vạng nặng nề, nhìn Tôn Ngọc Hà một cái, Tôn Ngọc Hà lập tức nhận được tín hiệu, lập tức cầm lấy thẻ chứng minh từ tay của Bạch Lộ.

“Tớ đi mua vé, các cậu đợi đi.”

Đại Lưu và Cọng Giá đua nhau nói: “Để tớ đi cùng với cậu nhé.”

Ba cậu con trai đi mua vé, chỉ còn lại Hứa Huy và bốn cô gái đứng đợi.

Bình cậu ầm.....

Đám người phòng 517 không hẹn mà cùng nghĩ trong bụng.

Tôn Ngọc Hà rất nhanh đã quay lại, so vé cả buổi, rồi phát cho từng cặp một.

Cuối cùng còn lại hai vé, Tôn Ngọc Hà đưa cho Nhỏ Út một tấm, mỉm cười nói: “Đừng ngại nha em gái, chắc là em phải ngồi chung với anh rồi.”

Nhỏ Út: “.....”

Tám giờ rưỡi, ngồi trong xe khách.

Ghế của Bạch Lộ và Hứa Huy cạnh nhau, đi đến cạnh hàng ghế ngồi, Bạch Lộ hỏi cậu: “Cậu muốn ngồi kế cửa sổ hay cạnh lối đi?” Hứa Huy tay rút túi, do dáng vóc cao nên hơi khom người, cũng không trả lời Bạch Lộ, không nói tiếng nào ngồi luôn vào bên trong.

Bạch Lộ để tùy cậu.

Xe rất nhanh chuyển bánh, cặp phía sau là Bì Ché và Cọng Giá, Bạch Lộ nghe Bì Ché cứ xé từng bao từng bao đồ ăn vặt, còn chưa ra tới cao tốc, nửa phần thức ăn trong cặp đã vào bụng.

“Cậu cũng ăn chút đi.” Sắp tới, đưa cho Bạch Lộ, lại hỏi Hứa Huy, “Sếp Huy muốn không?”

“Tôi không cần.”

Bì Ché lùi về phát cho đám người phía sau, Bạch Lộ nhìn sắc mặt của Hứa Huy, nói: “Đợi lát nữa xem xem có thể ngủ chút nào không nhé.”

Hứa Huy liếc ngang, “Nào có thể dễ dàng ngủ như vậy.”

“Không cách nào hiểu được người mất ngủ.” Phong cảnh yên tĩnh trong sớm mai của Hàng Châu vụt chớp qua ngoài cửa sổ, Bạch Lộ trò chuyện với cậu. “Trong phòng bọn mình toàn người một ngày có thể ngủ mười mấy tiếng đồng hồ.”

Hứa Huy khẽ cười, “Vây chia cho tôi một chút đi.”

Bạch Lộ đề nghị, “Hay là trước khi ngủ uống một chút sữa ấm gì đó?”

“Có cơ hội chắc sẽ thử.” Cậu bình lặng nói.

Thật ra cậu ngại không muốn nói cho cô biết, nào chỉ có uống sữa ấm, những lúc túng quẫn, cậu đã từng thử luôn cả “Khúc Ru” buồn nôn mà Tôn Ngọc Hà đã đem về cho cậu.

“Đừng quá lo lắng.”

“Ừ.” Dù sao đi nữa, hiện giờ cũng đã khá hơn trước đây.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sức khoẻ của mình đang dần dần khôi phục, bản thân cậu biết vậy.

Cái cảm giác thân thể đang dần dần khoẻ lên, đầu óc cũng dần dần thanh tỉnh này rất tốt, tốt đến độ không cách nào hình dung được.

Mặt trời nhích lên cao từng chút từng chút một.

Cậu mở bàn tay.

Bạch Lộ nhận thấy ngay lập tức.

Cậu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, tư thế bất động, chỉ có bàn tay phải đang nằm ngửa trên đùi là nhẹ nhàng mở ra.

Cảnh này đã từng gặp qua.

“Muốn gì thế, muốn uống nước?”

Hứa Huy lảng lạng xoay đầu, lạnh mặt nhìn cô, “Còn giả bộ?”

Bạch Lộ cuối cùng phì cười, đưa tay của cô qua.

Cậu rất gầy, nhưng bàn tay lại ấm áp khô ráo lạ thường, ngón tay dài xương xương nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, bao trọn cả bàn tay.

Sự trọn vẹn này khiến cho cả hai người bọn họ đều yên tâm.

Biểu hiện yên tâm của Hứa Huy rất trực tiếp – Cậu chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Bạch Lộ nhìn cậu, nhìn thật lâu rồi cảm thấy những năm qua, bất kể tình trạng tâm lý hoặc sức khoẻ ra sao, nét mặt cậu khi ngủ chưa từng thay đổi.

Qua một lúc, những tiếng nói chuyện hào hứng của đồng bọn phía sau tắt dần, đều bắt đầu ngủ.

Trong xe yên tĩnh lại.

Hứa Huy ngủ một giấc dài hai tiếng đồng hồ hiếm hoi, lúc tỉnh dậy sắc mặt hơi nhợt nhạt.

“Say xe?”

Bạch Lộ lấy túi nôn mở ra, “Buồn nôn không?”

Hứa Huy nhú mày gạt tay cô, giọng nói hơi yếu ớt, “..... Đừng làm tôi buồn nôn.”

“Cậu không cần lo vệ sinh sạch sẽ ở đây, buồn nôn thì cứ nôn ra.”

Hứa Huy vẫn lắc đầu, Bạch Lộ cất túi đi, lại nói: “Dù gì cậu cũng chưa ăn gì, chắc muốn nôn cũng không nôn ra được.”

Cô mở cặp, lấy ra một chai dầu.

“Bôi một chút, có thể sẽ đỡ hơn.”

Hứa Huy nhìn chằm chằm thứ ở trong tay cô, đầu mày vẫn nhúu chặt lại. “Cái này mà em cũng đem theo?”

“Sợ có người say xe, hay là bị muỗi đốt.”

Hứa Huy lưng dựa vào cửa sổ, người xoay ngang nhìn Bạch Lộ, “Thứ này vô dụng, em vẫn là nên đưa thẳng thuốc say xe cho tôi.”

Bạch Lộ nhìn cậu, lại lục cặp, tay lấy ra một lọ thuốc say xe.

Hứa Huy: “.....”

“Nhưng mà cậu không uống được.” Bạch Lộ cất lại thuốc vào trong cặp, “Loại thuốc này có tác dụng an thần, cậu vốn là bị huyết áp thấp, sẽ rất khó chịu.”

Hứa Huy nhìn cô chằm chằm nửa buổi, sau cùng không có gì để nói, gật gật đầu.

“Muốn bôi dầu không?”

“Khỏi đi.” Hứa Huy đuổi người ra trong không gian có hạn, “Mùi quá nồng, cả xe sẽ ngửi thấy. Lúc tôi mới dậy toàn như vậy, không có gì ghê gớm, một lúc là đỡ.”

Sự tế nhị (1) như hình với bóng này của Hứa Huy khiến cho Bạch Lộ cảm thấy cậu có chút đáng yêu.

(1) nguyên văn là “giáo dưỡng” tức là sự được dạy dỗ cẩn thận của gia đình tạo nên những ý thức tập thể, tế nhị đối với mọi người v.v.

Cất dầu đi.

Lại đi thêm một tiếng đồng hồ nữa, cuối cùng đến nơi.

Vừa xuống xe gió đã cuốn tới mùi của biển, làm nhật đi hết thấy mệt mỏi.

“Ôi.....” Bì Ché đuổi lưng, không khỏi kêu lên, “Thật tuyệt vời!”

Men theo con đường, bao nhiêu du khách tới đây đều đi về phía bến tàu, hai bên đường đã có rất nhiều gánh hàng rong bán trái cây và vật lưu niệm.

Trên bến tàu, người càng lúc càng đông, mỗi lá cờ của từng đoàn du khách được giơ lên cao hơn đoàn trước đó.

Hôm nay trời âm u, không có ánh mặt trời chói chang, non nước đều một màu đất đỏ nhàn nhạt, giống như một bức tranh.

Hai tay Bì Ché giơ lên ngang trán, nhìn về phương xa, không nhận được ngâm một câu thơ—

“Sực nghe nói tìm đi mé bể,

Có non tiên ngoài phía hư không” (2)

(2) Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, bản dịch của Tản Đà.

Cộng Giá vẫn luôn ở bên cạnh cô ấy, nghe xong cười nói: “Đó không phải ngọn núi này đâu.”

Bì Ché ngoảnh đầu, “Đúng rồi, cậu là sinh viên khoa văn nhỉ, cậu chơi một câu xem!”

Cộng Giá nghĩ cả nửa buổi, nói: “Thơ cổ đại thì mình không nhớ được, cận đại thì Khang Hữu Vi từng viết — Quan Âm nơi ấy chẳng rời xa, núi tiên giữa biển trời Phổ Đà.” (3)

(3) Có nơi ghi hai câu thơ này là “núi thần” chứ không phải “núi tiên,” trong sách Twentine ghi là núi tiên.

Bì Ché cười vang, “Khá lẩm khá lẩm!”

Đông Hải ở Châu Sơn có một hòn đảo, giữa đất trời là quê của Quan Âm.

Gió biển phần phật, núi rừng hoang trong lành.

Phà chứa đầy ăm ắp khách, rộn rã giữa mênh mông, động cơ kêu phành phạch, chạy chậm rì.

“Sao lại nghĩ đến chỗ này.” Hứa Huy bị gió biển thổi mắt nhắm lại hết nửa.

“Là bọn họ chọn, chỗ này gần Hàng Châu, cũng rất nổi tiếng.”

Cập vào Núi Phổ Đà đúng ngay lúc ăn cơm trưa, “Các cậu có đói không?” Tôn Ngọc Hà hỏi, mọi người đều tỏ ý là đã bị Bì Ché cho ăn vặt no mất rồi.

“Để đi vòng vòng một chút đi.” Bé Ba đề nghị.

Hoàn toàn tự do thả rong, không có hướng dẫn viên, một hàng người tùy ý chạy lung tung khắp nơi.

Đi một hồi, Bạch Lộ phát hiện bước chân của Hứa Huy trở nên chậm lại.

“Mệt rồi?”

Hứa Huy không trả lời, Bì Ché chạy tới nói: “Hay là bọn cậu đi chậm một chút, bọn tớ cứ đi lên trước?”

Dù sao thì tám người cùng đi cũng khá rắc rối.

Giống như với loại người tinh lực dồi dào như Bì Ché, bước đi thoăn thoắt, cưỡi ngựa xem hoa; trong khi Đại Lưu và Bé Ba thì vốn tới đây để hưởng tuần trăng mật, dừng chân ở đâu không biết trước được; Nhỏ Út thì có khuynh hướng chạy theo mấy đoàn du lịch có hướng dẫn viên, nghe kể chuyện.

Tôn Ngọc Hà và Hứa Huy cùng nhìn nhau, sau đó nói dứt khoát: “Vây nhé, đi tách ra, tản bộ một hồi trước, muộn một chút thì tập hợp.”

Mọi người đều đồng ý, Tôn Ngọc Hà lắc lắc tay, “Liên lạc bằng điện thoại.”

Người tản đi gần hết, Bạch Lộ hỏi Hứa Huy: “Có muốn ngồi một lát?”

Hứa Huy bỗng dừng rữ sạch về uể oải trước đó, tay rút túi đi về phía trước.

“Không cần.”

Bạch Lộ bám theo sát gót cậu, đi một hồi hỏi: “Cậu có mệt thật không?”

Cậu thiếu niên lẳng lặng quay đầu lườm cô một cái, rút tay từ trong túi ra, kéo lấy cô, tiếp tục đi.

Bạch Lộ cúi đầu mím môi, thật là càng lúc càng gian rồi.

Họ nắm tay nhau, đi lung tung không mục đích trong rừng núi.

Nước Phật nhang khói khắp nơi, chùa cổ tuyệt đẹp, sương khói lượn lờ, không khí vạn phần trong lành.

“Núi Phổ Đà có gì hay?” Đi một hồi, Hứa Huy hỏi.

“Nổi tiếng nhất thì có Quan Âm Nam Hải, muốn đi xem không?”

“Xem chút đi.”

Bạch Lộ dừng bước ở trước một tấm bản đồ chỉ đường toàn khu vực, ghi nhận phương hướng kỹ càng, Hứa Huy đứng ở phía sau như cậu nhón, tỏ vẻ nhàm chán đứng đợi.

“Còn nhìn chưa xong nữa?” Hỏi một cách mất kiên nhẫn.

“..... Nhìn xong rồi, đi thôi.”

Quan Âm Nam Hải là thắng cảnh nổi tiếng nhất của Núi Phổ Đà, cũng chính là trung tâm văn hoá Phật Giáo của Núi Phổ Đà, lúc Bạch Lộ và Hứa Huy tới nơi, ở chỗ cửa mua vé đã có đầy người chen lấn.

Hứa Huy nhìn quầy bán vé, lầm bầm: “Cũng không phải là ngày lễ, sao lại nhiều người thế này.”

Bạch Lộ: “Cuối tuần mà.”

Hứa Huy đi về phía trước, “Tôi đi mua vé.” Bị Bạch Lộ kéo lại, cô lấy cặp của mình xuống giao cho Hứa Huy cầm, “Không cần quan lớn nhọc sức, mình đi mua được rồi.”

Hứa Huy nhú mào, “Em—”

Không chờ Hứa Huy nói hết, Bạch Lộ đã đi mất. Do người quá dỗi nhiều, Bạch Lộ lại đặc biệt nhỏ con, hơi sơ ý một tí đã bị nuốt chửng.

Hứa Huy đợi năm phút đồng hồ vẫn không thấy Bạch Lộ chui ra.

“Chắc không bị đè chết chứ hả.....”

Cậu vừa lằm bằm vừa lo lắng rướn người tìm kiếm, liền trông thấy ở trong đám người phía trước có một bàn tay nhỏ đang chọt vật vờn ra.

“Bạch Lộ!”

Hứa Huy trông thấy bàn tay ấy, lập tức nhận ra là người nhà mình, sải bước tiến lên, nắm lấy rồi cố sức kéo ra ngoài.

Phía sau có người đẩy, Hứa Huy ngoái đầu, “Đừng chen lấn, phía trước còn có người.”

Bà con ai cũng lo giành mua vé, chẳng ai thèm để ý đến cậu, ai lấn cứ thế mà lấn.

Hứa Huy mất hết sức của ba bò chín trâu mới lôi được người ra, phía sau lại có người vỗ vào cậu.

Lần này cậu nổi đóa thật rồi, “Tôi nói đừng chen nghe có hiểu tiếng người—”

Chợt im bặt.

Bạch Lộ đứng ngay sau lưng, mặt không mang biểu tình nhìn cậu, “Nghe hiểu hết, mình không chen.”

“....”

Hứa Huy quay đầu lại, một cô gái bé nhỏ yếu đuối đang đỏ bừng mặt đứng trước mặt cậu, tay vẫn còn đang bị cậu nắm.

“Cảm..... Cảm ơn.”

Hứa Huy ngoái đầu lại nhìn Bạch Lộ thêm một lần nữa, giống như muốn xác nhận gì đó, rồi lập tức buông tay.

“Không có chi.”

Cô gái đi rồi, Hứa Huy hỏi Bạch Lộ một cách tự nhiên: “Em ra chỗ nào vậy?”

Bạch Lộ không nói gì, nhắc tay chỉ chỉ một bên. Bên đó là một ngõ nhỏ, tuy xa xôi bất tiện hơn, nhưng ít người chen lấn.

“À.” Hứa Huy gật đầu.

Bạch Lộ vẫn còn đang nhìn cậu.

Hứa Huy thản nhiên nói: “Vừa rồi cô ta kêu cần người giúp, tôi giúp một tay.”

Thần sắc của Bạch Lộ dưới ánh nắng trông rất rõ rệt, Hứa Huy chợt phát hiện, nhìn kỹ thì thật ra ngũ quan của Bạch Lộ đều xinh xắn cân đối.

Trước đây cậu không chú ý đến, đại khái là vì cô chưa từng nhìn cậu thẳng thắn như lúc này.

Dưới ánh mắt của cô, Hứa Huy có chút chột dạ.

Cảm giác giống y như đang cầm kịch bản, cái gì cô cũng đều biết hết.

Hứa Huy bước lại gần, nắm lấy tay của cô, nói: “Đi thôi.”

Bạch Lộ để tùy cậu.

Nửa phút sau, Hứa Huy nghe câu hỏi vương ý cười của cô.

“Không phải nhận lầm hả?”

Bàn tay bị siết một cú trừng phạt, cậu nghĩ đến dung nhan của cô lúc vừa rồi, không dám quay đầu, sợ sẽ bị lộ ra cái mặt đang đỏ.

Sải bước dài tiến về phía trước, nói như chẳng có gì: “Sao lại có thể.”

Phổ Đà Sơn tên cũ là Tiểu Bạch Hoa, còn gọi là Bồ Đà Lạc Già. Tên khác nữa là Mai Sầm Sơn. Phổ Đà Sơn nằm trong biển Đông Nam, huyện Định Hải, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc, cách núi Chu Sơn khoảng 6 dặm (giáp với thành phố Hàng Châu).

Ngon núi này dài 12 dặm, rộng 6,5 dặm. Chu vi hơn 40 dặm. Phía đông dẫn tới đất nước Nhật Bản, phía bắc tiếp với Đẳng Lai, phía tây thông với Ngô Hội, phía nam trông về Mân Việt, cách mực nước biển hơn một ngàn thước, khí hậu ôn hòa, phong cảnh thanh nhã đặc biệt, là Thánh địa Phật giáo Trung Quốc. Ngon núi này cùng với Nga Mi Sơn của Tứ Xuyên, Cửu Hoa Sơn của An Huy, Ngũ Đài Sơn của Sơn Tây hợp lại xưng là Tứ Đại Danh Sơn của Trung Quốc. Nguồn.

Quan Âm Nam Hải

Vài cảnh khác

52. Chương 52

Trời vẫn âm u, không có nắng, đất trời đều mang màu vàng xám.

Xuôi theo đường dốc bằng phẳng chậm rãi đi lên, bên phải là rừng cây, trên trái là biển.

Xung quanh đều là du khách, không phải ngày lễ, cho nên những người lên cúng bái đều là các cụ già.

Bầu không khí tuổi tác cộng với mùi nhang khói chùa triền, làm cho Phổ Đà càng thêm hiền hoà cũ kỹ.

Tuy rất nhiều cụ già, nhưng bước đi mạnh khoẻ thoăn thoắt, từng người nối đuôi nhau vượt qua bên người Bạch Lộ và Hứa Huy.

Bọn họ ngược lại rất nhàn nhã, bước chân cực kỳ chậm rãi.

Đi được nửa đường, cảm thấy phía trước quá đông người, bọn họ dứt khoát ngồi xuống băng ghế đá bên đường nghỉ ngơi.

Giữa núi rừng, mồ hôi trên người cũng man mát, sức khoẻ của Hứa Huy tốt hơn, ra rất nhiều mồ hôi.

“Buông ra đi.” Bạch Lộ nói, tay của cô vẫn còn bị Hứa Huy nắm.

Hứa Huy lẳng lặng nhìn cô, Bạch Lộ: “Mình lấy đồ.”

Buông tay, Bạch Lộ cảm thấy bàn tay bị cậu nắm này giờ đã ra một lớp mồ hôi.

Bạch Lộ lấy từ trong cặp ra giấy lau tay và bình nước.

Lấy một tờ giấy đưa cho Hứa Huy, “Lau chút đi.”

Hứa Huy nhận lấy, Bạch Lộ vừa nhìn cậu lau mồ hôi vừa nói: “Lần này chắc mệt thật rồi nhỉ.”

Hứa Huy nghe giọng điệu không nhìn được cười của cô, bỏ giấy xuống, định nói chuyện đàng hoàng một phen.

“Bạch——”

Một bàn tay đưa ra trước người cậu, trong tay là chiếc nắp của bình thủy.

“Uống một chút.”

“.....” Hứa Huy cầm lấy uống một ngụm, “Nóng à?”

“Ừ, nước hồng hoa mật ong (1), tốt cho dạ dày, cậu đừng ăn uống lung tung.”

(1) Hồng hoa là safflower, còn gọi là hoa rum.

Hứa Huy không quan tâm lắm, nhún vai, ngửa cổ uống hết nước trong nắp bình.

Nước âm âm, tỉ lệ thành phần vật liệu vừa phải, ngọt thanh không ngấy, uống xong trong miệng còn đọng mùi thơm.

Tình cờ đảo mắt, vẻ mặt của Bạch Lộ vẫn một biểu tình lúc nãy, tay còn chưa lấy về.

?

Lắc lắc.

Giọng nhỏ nhẹ nói: “Nhìn rõ này, đây mới là tay mình.”

“.....”

Bao nhiêu nước mật ong vừa uống vào suýt nữa phun hết ra.

Hít sâu một hơi.

Lúc Hứa Huy vừa định dùng khí khái như cuồng phong để dạy dỗ cô, cho cô biết ai nên nghe lời ai, chợt có một cơn gió nổi lên.

Gió đến từ sau lưng, mang theo mùi ẩm ướt của biển.

Tóc của bản thân cậu, cùng với tóc của cô, bay lên theo cơn gió ấy.

Cậu nhìn cô, bỗng nhận ra rằng đi nổi xung với một người như Bạch Lộ chẳng khác gì phung phí cảm tình.

Bởi vì cậu sẽ luôn luôn không nổi giận với cô được.

Bảnq quơ cười một iếng, cũng không biết là đã hiểu ra hay là đã nghĩ thoáng hơn.

“Gì thế?” Bạch Lộ khẽ hỏi ở kế bên.

Cậu quay đầu lườm cô.

Bạch Lộ mang ý cười, lại hỏi: “Sao thế?”

Ánh mắt của Hứa Huy không chuyển dời, một tay thò qua đem nắp bình thuỷ đầy trở về.

Tay chống sau lưng, Hứa Huy vắn vắn cổ, lúc Bạch Lộ lại tính lên tiếng, Hứa Huy bảo: “Còn muốn nói nữa?”

“Cậu—”

Cậu kéo kéo cổ áo, rũ mắt, nói với cô: “Nói nữa coi chừng tôi tìm cách lấp miệng em đấy.”

“.....”

Lấp thế nào, lấy gì lấp, Bạch Lộ lặng lẽ ngồi trở về chỗ.

Quả nhiên vẫn là như thế này dễ xử.

“Đi thôi, nghỉ đủ lâu rồi.” Bạch Lộ nói.

Hứa Huy cũng cảm thấy nghỉ đã khá lâu, lâu đến độ bây giờ toàn thân khí huyết lưu thông. Kéo một cái, xách cặp của Bạch Lộ lên, đeo trên một vai, nắm lấy tay của cô.

“Đi.”

Bọn họ theo giòng người tiếp tục tiến về phía trước, bỗng dưng bên cạnh có tiếng của một cụ bà, “Chao ôi, Quan Âm!”

Mọi người đưa nhau nhìn phía bên phải, xuyên qua cây lá rậm rạp, có một khoảng không nho nhỏ, có thể nhìn thấy bức tượng Quan Âm Nam Hải nhô cao.

Ở góc độ này, đủ nhìn thấy gương mặt của Quan Âm một cách trọn vẹn, do rất to lớn, cho nên dù khoảng cách còn rất xa, nhưng ngũ quan của Quan Âm hiện nét rõ rệt như đang ở trước mặt.

Toàn bộ Quan Âm màu vàng kim, gương mặt dịu dàng hiền từ, tay trái cầm pháp luân, tay phải kết ấn vô úy (2), tuệ nhãn nhìn xuống nhân gian.

(2) ấn vô úy (sa. abhaya-mudrā): Trong ấn này, tay mặt với các ngón tay duỗi ra chỉ về phía trước, ngang tầm vai. Đây là ấn quyết mà Phật Thích Ca sử dụng ngay sau khi đắc đạo.

Mọi người dường như đều yên tĩnh lại.

“Đi thôi.” Bạch Lộ kéo tay của Hứa Huy, Hứa Huy vẫn còn nhìn về nơi xa.

“Ừ.”

Vòng qua rừng cây, con đường kết thúc, cách mấy quả đồi, toàn bộ bức tượng của Quan Âm trên chóp đuôi của núi Song Phong cuối cùng đã hiện ra trước mắt.

“Thật là cao.....” Hứa Huy ngược đầu nhìn.

Bức tượng Quan Âm Nam Hải cao ba tầng lầu, tổng cộng gồm 33 mét, chân tượng đài có diện tích năm ngàn mét vuông, trước khi tới tuy Bạch Lộ đã nhìn thấy hình và đọc qua giới thiệu, nhưng nhìn trong hình và cảm giác khi đích thân đứng đấy trông thấy là hai việc khác nhau hoàn toàn.

Khuôn mặt của Quan Âm đôn hậu, hàng mi như trăng non, đại từ đại bi, vẻ đẹp hiện hết ra.

Không biết có phải do hôm nay trời không xanh trong hay không, dưới bầu trời sắc vàng, Quan Âm càng trông uy nghiêm.

Bạch Lộ cảm thấy tay của mình bị siết càng chặt hơn, cô nhìn Hứa Huy, tóc của Hứa Huy bị gió thổi bay lên, mắt đang híp lại, để lộ ra vầng trán rất trơn bóng gọn đẹp, sống mũi cao thẳng tuấn tú.

Dưới chân tượng rộng rãi, có rất nhiều người chụp hình lưu niệm, Bạch Lộ và Hứa Huy trông có vẻ như loại người không ưa chụp ảnh cho lắm.

“Lên trên nhìn chút đi.” Bạch Lộ kéo kéo Hứa Huy.

“Được.”

Đứng trên đài ngắm cảnh nhìn ra xa, có sóng biển và dãy núi.

Trên mặt biển có vài chiếc thuyền, do biển rộng bao la, chúng giống như chỉ đang nằm yên trên mặt nước.

Xuống lại bên dưới, đá phía sau của tượng Quan Âm được chạm khắc tinh xảo phức tạp, thu hút du khách dừng chân thưởng thức.

Phong cảnh rất đẹp, Hứa Huy và Bạch Lộ tìm được một hơi khuất, ngồi xuống.

“Qua bên này đi.” Bạch Lộ vẫy Hứa Huy kêu ngồi vào phía trong. “Gió lớn quá chừng.”

Gió quả thực rất lớn, hơn nữa thổi từng cơn từng cơn, chỗ đối mặt với biển rộng ở phía trước, mỗi lần gió nổi lên, các đoàn du khách đều phải che kín mặt lại, khăn quàng cổ bay phất phới.

Đang khi Bạch Lộ hơi thờ người, cánh tay bị chạm một cái.

Xoay đầu, là một ly nước ấm—Hứa Huy đã lấy bình thủy từ trong cặp của cô ra.

“Uống một chút.”

Bạch Lộ đón lấy uống, Hứa Huy còn định rót thêm, Bạch Lộ lắc đầu, “Không cần, uống không nổi nữa.” Hứa Huy hơi nhứ mày, “Em làm gì ăn uống đều ít như thế, là mèo à?”

Bạch Lộ nhìn cậu, khẽ nói: “Dễ nuôi.”

Hứa Huy rót cho bản thân mình hai ly xong, tùy tiện cười khẩy một tiếng, bình đạm nói: “Đừng nói mình em, có đến mười em tôi cũng nuôi được, tin hay không?”

Bạch Lộ nghiêng đầu nhìn cậu, “Sau này cậu muốn tìm mười em sao?”

“.....”

Hứa Huy chẳng buồn đáp lời cô, khinh khỉnh tiếp tục uống nước.

Cô nhìn chiếc đầu đang ngẩng cao của cậu, cảm giác được dưới mái tóc khê lay động, là khí chất kiêu ngạo tươi mát của tuổi trẻ đang ẩn chứa bên trong.

“Uống chậm chút, đâu có ai giành với cậu.”

Hứa Huy uống một hơi hết nửa bình, sau đó cúi đầu, làn môi ươn ướt trơn bóng.

“Có tin hay không?” Cậu uống một hồi lâu, vẫn còn lẩn quẩn với vấn đề vừa rồi.

Bạch Lộ sàng khoái nói: “Tin.”

Có vậy cậu mới hài lòng, nhắc tay vuốt ve những sợi tóc mềm mại mà cậu yêu thích.

Gió thổi biển khơi, thổi rừng cây.

Sóng biển rì rào, thông reo lớp lớp, từng đợt từng đợt.

Trên mặt đất lạnh, tình cảm tựa như cũng bắt đầu trở nên bồi hồi.

Hoặc có lẽ hai sinh mệnh đơn bạc này vốn thuần khiết, gió chỉ thổi bay đi những sương mù và chướng ngại che chắn, sau đó chỉ về phía trước, lặng lẽ bảo—

Nhìn xem, đường vẫn còn rất dài.

Hai người vai kề vai, tay trong tay, tựa vào phiến đá mát lạnh, không khỏi dựa dẫm vào nhau.

Phía trước một trận gió lại quật tới, du khách giữa những tiếng cười nín lấy khăn áo, tư thế ngộ nghĩnh khôi hài.

Quan Âm giữa trận cuồng phong, nếp nhăn bất động, đứng lặng yên.

“Chắc nên quay về rồi.” Ngồi lâu một hồi, Bạch Lộ nói.

Thời gian thật chuẩn, cô vừa nói ra khỏi miệng, di động của Hứa Huy vang lên.

Tôn Ngọc Hà gọi đến.

“Bọn cậu ở đâu vậy?” Tôn Ngọc Hà nói, “Đi cả buổi rồi.”

“Ở Quan Âm Nam Hải.”

“Chạy xa thế! Mau lo về đi thôi, chúng ta phải lo thu xếp chỗ nghỉ ngơi buổi tối, hôm nay người quá chừng, lỡ đặt trẻ không có phòng thì biết làm sao.”

“Sao lại có thể.”

“Tóm lại là cậu mau về đây, bọn tớ đều đã tụ tập xong rồi, chỉ còn đợi hai người bọn cậu, vẫn tụ tập ở ngay trước chỗ lên núi đó.”

Buông diên thoại xuống, Bạch Lộ và Hứa Huy dọn đồ đứng lên.

Đã bốn giờ chiều, mặt trời bắt đầu ngả về phía tây, du khách cũng ít đi so với ban nãy.

“Đi thôi.” Hứa Huy dắt Bạch Lộ quay về, “Đói không?”

“Không đói, cậu thì sao?”

“Tôi vẫn tạm được.”

“Đợi quay về tìm chỗ ở trước, sau đó ra ngoài ăn cơm.”

Men theo con đường chính trở về, Bạch Lộ và Hứa Huy quả thực là người cuối cùng đến điểm hẹn.

Bì Ché hỏi: “Bọn cậu đi đâu hết vậy!”

“Quan Âm Nam Hải.”

“Bọn tớ cũng đi đấy!” Bé Ba ở một bên nói, lưng của Đại Lưu ướt đầm mồ hôi, đứng cạnh cô ấy. “Cũng vừa mới rồi thôi, sao lại không thấy các cậu?”

Bì Ché cười trêu, “Ồi, lén lút lút lút trốn ở nơi nào rồi.”

Hứa Huy ngồi nghênh ngang thoải mái ở trên tảng đá nghỉ ngơi, để lại mình Bạch Lộ nói: “Thì ở ngay sau Quan Âm, cậu không thấy à?”

Bé Ba cười lớn, “Trêu cậu thôi! Bọn tớ chỉ chạy lòng vòng ở dưới, không leo lên trên.”

“.....”

“Đi thôi đi thôi.” Thân là người thiếu số thứ hai không có đôi có cặp trong đoàn, Nhỏ Út thì không trông cậy được, Tôn Ngọc Hà chỉ còn nước tự xuất đầu làm chỉ huy.

“Tớ vừa hỏi xong, ở chùa Phổ Tế bên kia có rất nhiều chỗ trọ, cũng không tính là xa, chúng ta bây giờ qua đó đi.”

Mọi người mỗi kẻ một câu, vừa chuyện vãn vừa đi về phía chùa Phổ Tế.

Từ sau lúc quay về, Bạch Lộ lo chiếu cố đến các nữ sinh trong phòng ký túc xá của mình hơn.

Hứa Huy đi với Tôn Ngọc Hà ở phía sau, nghe các cô nói nói cười cười, kể cho nhau những gì chiều nay tai nghe mắt thấy.

Chẳng bao lâu sau, không biết thảo luận đến nội dung gì, có vài người cười lớn, Bì Ché quay đầu gọi: “Sếp Huy—!”

Ngay lúc Hứa Huy còn đang bàn bạc với Tôn Ngọc Hà chuyện sau này phải lo chú ý ở quán, nghe Bì Ché gọi, lập tức ngẩng đầu, “Gì đó?”

Bì Ché nói: “Chốc nữa tìm quán ăn là các cậu tìm hay là bọn tớ tìm đây?”

Hứa Huy chĩa chĩa cằm, “Các cô tìm.”

Bé Ba cũng ngoái đầu la: “Vậy phòng chia làm sao đây!”

Hứa Huy: “.....”

Tôn Ngọc Hà cười bên cạnh, đợi tới lúc thấy Hứa Huy nghẹn không ra lời, mới ra tay giải vây, la lên đáp lời.

“Chú ý một chút được không hả? Giữa đường giữa chợ đây này!”

Các cô nữ sinh đùa giỡn xong xuôi, cười khúc khích quay đầu đi tiếp tục trò chuyện.

Hứa Huy vẫn không nói gì, Tôn Ngọc Hà lấy khuỷu tay huých cậu một cái.

“Làm gì vậy, còn nghĩ sao?” Cậu ta nửa đùa nói, “Vấn đề này còn phải suy xét nữa à?” Cánh tay giang ra, ôm lấy bả vai của Hứa Huy, cao giọng vui vẻ nói:

“Khẳng định là hai ta ở chung một phòng rồi!”

Mặt Hứa Huy không mang biểu tình liếc cậu ta một cái, Tôn Ngọc Hà thu lại nét mặt lấy tay về.

“Mẹ kiếp, thật là....” Hứa Huy bĩu môi, “Ngày ngày chán chết, không biết con gái sao cứ đeo đầy.” Tôn Ngọc Hà phất tay, nhận xét: “Ngoài cứng trong nhão, uống cho gương mặt của cậu, cho tớ là hay rồi.”

Hứa Huy tay dứt túi, đầu hơi cúi, “Tớ về xong là đi rồi....”

“Cậu sợ cô ấy không buông được à.”

Tôn Ngọc Hà trợn trừng mắt, lại sợ vị nữ tặc phía trước nghe thấy, ráng dè giọng thật thấp xuống.

“Tớ nói cho cậu biết này Hứa Huy, điểm này cậu cần phải học của người ta một chút, cần đi cứ đi, nói ở thì ở, lợi hại đúng không.” Vỗ vỗ vai của cậu, lại nói: “Tâm tư của cô nàng kia nhiều khi còn linh hoạt hơn cậu nhiều, cậu đừng có vội lo bò trắng răng.”

Hứa Huy rũ mắt, im re.

Tôn Ngọc Hà nhìn bộ dạng không có tiền đồ ấy của cậu thật muốn tức chết, chỉ vào Hứa Huy, “Cậu cứ bám dính người ta đi, tớ xem như cả đời này cậu là đầu tư sai—”

Nói còn chưa xong, cổ lại bị bóp.

“Ồi ời——Ồi!” Tôn Ngọc Hà ngửa đầu, “Ngừng ngừng.....NGỪNG! Tớ sai rồi, sai rồi được không hả!”

Hứa Huy không nói một lời buông tay ra, Tôn Ngọc Hà vuốt vuốt cổ, “Cậu cứ làm dữ với tớ đi.”

Xoa xoa phần cổ, liếc tay của Hứa Huy, da thịt trắng bóc, mười ngón tay thon dài, xương xương lưu loát.

Làm bầm: “Sức ở tay sao lại khoẻ thế.....”

Hứa Huy không thèm đếm xỉa, đi một hồi, lúc sắp sửa tới chùa Phổ Tế, Tôn Ngọc Hà lại không nhìn được sắp tới bên gờ ỷ.

“Tớ thấy cậu vẫn là không có cảm giác an toàn, hay là như thế này, dứt khoát đêm nay không ngừng không nghỉ.....” Ánh mắt của Tôn Ngọc Hà sâu xa, nắm tay phải đấm vào lòng bàn tay trái.

“Cậu cứ xơi thẳng cô ấy!”

“.....”

Hứa Huy nhìn cậu ta một cái, Tôn Ngọc Hà dò không ra cậu đang nghĩ gì.

“Được không hả.”

“Được hay là không được đây, tớ thật tình cảm thấy kiến nghị này không tồi.”

“Cậu nói một câu để chút nữa tớ còn thu xếp phòng cho bọn cậu!”

“Cậu có cách nào nói một câu chính xác.....”

“.....”

Gió nhẹ thoảng, mặt trời ngả về tây.

Các cô gái ở phía trước vui cười hân hoan, bạn hữu đang bên tai cần nhằn lải nhải.

Hứa Huy rảo bước một lúc, chợt cảm thấy đáy lòng trào lên một cảm giác.

Môi đang mím, thu lại, bỗng nhiên mỉm cười.

Như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng thoáng qua, dịu dàng lạ thường, chỉ tiếc rằng không ai thấy được.

53. Chương 53

Chùa Phổ Tế có từ thời Càn Long, được xây trên một mảnh đất bằng phẳng thoáng dang giữa lưng chừng núi, là ngôi chùa nhiều nhang khói nhất trong nguyên toà núi Phổ Đà này.

Quanh năm suốt tháng, từ sớm đến tối, du khách không ngừng.

Mấy cô cậu trẻ tuổi vừa chuyện trò vừa rảo bước, đến một ngõ nhỏ yên tĩnh, phát hiện một ngôi nhà trọ.

Quán trọ không lớn, phong cách rất giản dị, có một cái sân nhỏ lát gạch xám, trong sân có cây, cành lá rậm rạp, bên cạnh gốc cây có một chiếc giếng cổ, bên miệng giếng có treo mấy sợi giây thừng thô, lớn cỡ chừng hai ngón tay.

Gian nhà xây ba mặt, vây quanh sân, tường trắng mái đen, không bày biện dư thừa chỗ nào, cổ kính trầm lắng y như ngọn núi vậy.

Tiến vào trong quán trọ, trước cửa không có nhân viên tiếp đón, loáng thoáng nghe thấy phía trong một gian phòng cửa để mở có tiếng quân cờ.

Tôn Ngọc Hà bước tới trước tiên, gõ gõ cửa phòng.

“Có ai không? Muốn ở trọ?”

Phía trong có hai tiếng bước chân, rồi mới có một ông già lững thững bước ra.

“Còn phòng không ạ?” Tôn Ngọc Hà hỏi.

Ông cụ tóc bạc phơ da đồi mồi, nhưng mắt sáng quắc mạnh mẽ, chắp tay sau lưng, nói: “Còn, muốn mấy phòng?”

Tôn Ngọc Hà cũng không hỏi ý kiến những người sau lưng, trực tiếp đáp: “Dạ năm phòng.”

“Đưa thẻ chứng minh cho tôi.”

Đăng ký xong, ông lão lấy chìa khoá, bảo: “Phòng không nằm cùng một dãy, có được không?”

“Dạ không sao.”

Những người phía sau lưng rất yên lặng, mọi người trong bụng đều đang nghĩ xem năm căn phòng thì chia như thế nào.

Rất nhanh chóng, nhận được chìa khoá, Tôn Ngọc Hà nhìn một lượt, sau đó đưa cho bốn cô gái mỗi cô một chiếc, bản thân giữ lại một chiếc.

“Hiểu hết rồi ha.” Tôn Ngọc Hà đứng một bên phán như thánh, “Vào phòng bỏ đồ xuống, nghỉ chân một lúc, hai mươi phút sau tập hợp ra ngoài ăn.”

Phất tay một cái, sáng khoái nói: “Cần dắt ai theo thì dắt hết đi!”

Bà con đều cười cười ý vị sâu xa, Bì Ché vỗ về Nhỏ Út đang méo máo.

Nhỏ Út rưng rưng, “Độc thân không có nhân quyền sao....”

Bì Ché dỗ dành: “Ngoan nào, tí về mua sô cô la cho em.”

Bạch Lộ vỗ vỗ Hứa Huy, “Đi thôi.”

Hứa Huy thản nhiên: “Ừ.”

Không biết có phải do Tôn Ngọc Hà cố tình sắp xếp, trong năm phòng, bốn căn kia đều ở lầu hai, chỉ có mỗi căn của Bạch Lộ và Hứa Huy là ở lầu một.

Mở cửa phòng liền trông thấy ngay cửa sổ nằm đối diện,

Cũng không rõ là do cửa Phật thiêng không phòng kẻ gian, hay là trên đảo vốn có truyền thống kiểu như không nhặt cửa rơi hoặc cửa nhà ban đêm không cần đóng, cửa sổ các phòng lầu một đều mở hết ra thông gió, bên ngoài cũng không có song sắt, tầm nhìn rộng mở, có thể trực tiếp trông thấy cây cổ thụ trong sân.

Không khí tươi mát lạ thường.

Đặt hành lý xuống, Bạch Lộ hỏi Hứa Huy: “Cậu muốn ngủ giường nào?”

“Tuỳ.”

Bạch Lộ để cho Hứa Huy chiếc giường kế cửa sổ.

Rửa ráy mặt mũi sơ sơ, ngồi một lúc, Tôn Ngọc Hà tới gõ cửa.

“Đi thôi đi thôi, ăn cơm rồi! Đói chết mất!”

Bì Ché tranh thủ vài phút nghỉ ngơi ngắn ngủi vừa rồi, lên mạng tìm một quán cơm.

“Ngay bên cạnh chùa Phổ Tế, nghe nói là quán cơm chay nổi tiếng, đi ăn thử xem sao.”

Quán cơm rất dễ tìm, bởi vì là đang sáu giờ chiều, đúng giờ cơm chiều, trong quán đông nghịt.

Khó khăn lắm mới đợi được một chiếc bàn lớn, vị trí rất khá, ngay bên cửa sổ, có thể trông thấy đầm nước bên ngoài.

Trước chùa Phở Tế là một đầm sen gần mười lăm mẫu đất, giữa đầm có đình bát giác, cầu dao trì.

Thời tiết mùa này, trong đầm chỉ còn lại sen đã tàn, nhưng vẫn tạo nên một nét đẹp hoang phế tự nhiên, cùng với cổ thụ xung quanh và ngôi tháp, sự tương phản và giao hoà tạo nên một bức hoạ.

“Đồ ăn chay mắc vầy sao?” Bé Ba tay cầm thực đơn không khỏi bật lên câu hỏi.

“Ôi, thì cứ coi như quỵên tiền tích đức đi.” Đại Lưu ngồi bên cạnh khuyên cô ấy.

“Gà chay, vịt chay, bào ngư chay.....” Bì Ché nhìn thực đơn cười, “Vầy mà gọi là đồ chay sao.”

Nhân viên phục vụ đứng bên nói: “Đây là vì rất nhiều thực khách không quen ăn thức ăn chay, đầu bếp đã khéo léo tìm cách chế biến.”

“Chế ra thành vị của món mặn? Vầy thì có khác gì ăn mặn?”

Nhân viên phục vụ trông có vẻ như thường xuyên gặp phải những câu hỏi kiểu này, bình tĩnh đáp:

“Tề Công ngày xưa từng nói, ‘rượu thịt chạy qua ruột, Phật Tổ ở trong tim,’ chúng tôi chế biến món chay cũng là vì muốn du khách được thể nghiệm chút thanh tịnh nơi cửa Phật, đồng thời cũng có thể được ăn ngon miệng, thanh lọc miệng lưỡi và tâm hồn, quan trọng nhất vẫn là lòng thành, chỉ cần có lòng thành, Phật Tổ luôn luôn có thể cảm nhận được.”

“.....”

“Nghe ra rất có lý nhĩ.....” Bì Ché nghiêng đầu nhìn Bé Ba, Bé Ba nhún vai, bắt đầu bàn tính chọn món ăn.

Đừng tưởng bỏ khi thấy trước các món bò lợn gà vịt dê cá này đều có một chữ “chay,” giá cả còn mắc hơn cả thứ thiệt, mới gọi có bảy, tám món mà đã ba trăm tệ rồi.

Lúc mới vào cửa ban nãy, bọn họ để ý thấy thức ăn ở mấy bàn khác, phần thức ăn của những món chay này rất nhỏ, nhiều đó món khẳng định là không đủ cho bốn cậu con trai lưng dài vai rộng này ăn.

Tranh thủ lúc các cậu đang còn chuyện trò, Bé Ba ghé vào tai Bì Ché hỏi nhỏ: “Hay là bữa ăn này bốn chúng ta bao đi, người ta đã mời bọn mình đi chơi rồi. Hơn nữa, ăn uống nhờ vả người ta dễ bị bắt chẹt, bọn mình đừng nên vì ham vui mà xài xể của trưởng phòng, tới lúc đó không ngóc đầu lên được đâu.”

Bì Ché sáng mắt lên, “Không sai!”

Ra hiệu bằng mắt với Bạch Lộ một cái, Bạch Lộ bước tới gần, Bé Ba và Bì Ché nói cho Bạch Lộ nghe đề nghị này.

“Được.” Bạch Lộ gật đầu, “Các cậu cứ gọi đi.”

Về đến chỗ ngồi, Hứa Huy ở bên cạnh nhìn cô một cái, Bạch Lộ nói: “Bữa cơm này phòng bọn tớ mời.”

Đầu mày của Hứa Huy thoáng nhíu lại một cách vô thức, lăm bầm gì đó.

“Hả?”

Tôn Ngọc Hà ngồi kế bên nghe thấy, hiểu ngay sự lo lắng của các cô gái, cười bảo: “Hắn không thể nào chịu để con gái chi tiền đâu.”

Lại nói với Bạch Lộ: “Các cậu cứ để hắn chi đi, cậu mà không cho hắn chi thì hắn sẽ chịu không nổi.” Chỉ vào Hứa Huy, mặt đầy vẻ trêu chọc, “Không biết là anh Huy của các cô mà không làm bộ làm tịch thì sẽ chết à?”

Hứa Huy lạnh lùng liếc mắt, Tôn Ngọc Hà lập tức ngậm miệng, những người khác quanh bàn đều bị chọc cho cười.

“Sếp Huy thật lợi hại.” Đại Lưu ngồi bên kia than thở, “Lần đầu tiên lúc tớ và Bé Ba tới quán của cậu, cảm thấy bầu không khí rất tuyệt, cô ấy liền la hét đòi về giới thiệu cho bạn cùng phòng, sếp Huy có phải là đặc biệt thích mở quán không?”

Hứa Huy nghe câu hỏi này thì hơi khựng lại, ậm ừ: “..... Cũng bình thường thôi.”

Bạch Lộ lẳng lặng nhìn cậu một cái.

Đại Lưu thở dài một hơi, “Haizz, mai mốt tớ cũng muốn tự mình mở văn phòng, chỉ là không biết nuôi có nổi không, tự mình dựng nghiệp quá khó khăn.”

Hứa Huy hơi khát nước, chai nước nhỏ trước mặt mình đã uống sạch, thuận tay lấy của Bạch Lộ.

“Khó à, tôi cảm thấy kiếm tiền rất đơn giản mà.”

Bình thần nói xong, bình thần uống nước.

Quần chúng: “.....”

Tôn Ngọc Hà cũng nhin hết nổi, rũ mắt liếc cậu, “Hứa Huy..... Cậu thật thật là nảo tàn.”

Buông ly xuống, Hứa Huy mím môi, “Giờn thôi.” Nhìn Đại Lưu, “Muốn mở thì mở thôi, làm ăn không xong thì đổi cái khác.”

Cậu nói nghe rất thoải mái, Đại Lưu bảo: “Nếu mà thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi.....”

Bé Ba ở bên cạnh nói: “Đừng có đặt mức cao như thế, anh lo đậu cấp 4 trước đi đã.”

Vừa nghe đến cấp 4, mặt của chàng trai muốn rơi lệ, giơ hai tay lên làm ra bộ dạng như muốn đầu hàng.

“Có cách nào đừng có đả thương người ta như thế được không! Đừng nhắc tới cấp 4!”

Thức ăn rất nhanh được đem lên, nơi cửa Phật thanh tịnh không thể uống rượu, mọi người làm ra vẻ, gọi hai ấm trà.

“Ồi má ơi, thật là giống y đúc.” Ăn một miếng thịt bò chay, Bì Ché kinh ngạc la lên, “Thật là cừ khôi! Cảm giác trong miệng cũng giống hệt!”

Mọi người chỉ là du lịch, cũng không theo đạo Phật gì, coi như một trò mới lạ.

Mỗi người gấp một miếng, thử món ăn chay.

“Nhưng mà cũng hơi khác đôi chút.” Bì Ché nếm kỹ một hồi sau, nói một cách nghiêm túc: “Ăn nó xong không no nổi.....”

“Ừ.” Đại Lưu và Bé Ba cũng tỏ vẻ đồng ý, “Không cảm thấy đã như sau khi ăn thịt.”

“Tuy nhiên mùi vị thì không tệ chút nào.”

Cả bàn chuyện gẫu rất vui vẻ.

Bạch Lộ ăn rất ít, lúc buông đĩa xuống đưa mắt nhìn bên cạnh một cái, ngay lúc Hứa Huy cũng đang nhìn qua.

Cậu cũng đã ăn xong.

Lặng lẽ nhìn nhau hai giây, hai người đều đứng dậy.

“Sao vậy?”

“Ăn xong rồi, ra ngoài đi dạo chút.” Bạch Lộ nói.

“Hai người bọn cậu—” Bì Ché giật mình nói, “Cũng nhanh quá đi, tớ còn chưa khai vị xong nữa đấy!”

Bạch Lộ cười, “Vậy thì cứ từ từ mà ăn.”

Từ trong quán cơm bước ra, không khí mát lạnh nhẹ nhàng mơn man má.

Ánh tà dương đang dần tắt, phía chân trời nhá nhem.

“Lạnh không?” Hứa Huy hỏi cô.

Bạch Lộ lắc đầu, nắm lấy tay của cậu, “Dạo một chút đi.”

Cậu dắt cô men theo đầm sen chậm rãi tản bộ.

“Tại sao vẫn còn hương thơm nhỉ.” Hứa Huy nhìn đầm nước, “Hoa không phải đã tàn sao.”

“Không biết nữa, có lẽ là hương thơm lâu ngày, quen rồi.”

Họ qua một cây cầu không bóng người, sóng vai nhau ngồi xuống. Phía trước cách chỗ họ không xa có trẻ con đang chơi đùa, trong tay cầm chiếc máy bay giấy, kế bên có phụ huynh đang trông.

Bầu trời một sắc xanh xám nhàn nhạt, sắc trời này tựa như sẫm tối, cũng tựa như rạng sáng.

Bạch Lộ cảm nhận được tay mình bị siết chặt.

“Bạch Lộ.....” Cậu nhìn những đoá sen tàn trong đầm nước, gọi tên cô.

“Ừ.”

“Anh sẽ mau chóng quay về.”

Bạch Lộ không trả lời ngay lập tức, qua một chập, khẽ cười một tiếng.

“Đợi thêm năm nữa, đi chỗ tốt hơn không?”

Cô dĩ nhiên hiểu là cậu muốn đi làm việc gì, Hứa Huy quay đầu qua.

Nét mặt của cậu dưới sắc trời chạng vạng trông càng thêm trong sáng tươi đẹp, như mặt nước xanh của ao hồ, không vương một hạt bụi.

“Không cần, điều anh muốn làm, nơi đâu cũng như nhau.”

Bạch Lộ cũng nhìn cậu.

“Đừng quá gắng gượng, sức khoẻ là quan trọng nhất.”

“Anh biết.”

“Còn có.....” Bạch Lộ mím mím môi, nói như châm chước: “Dù sao cũng đã mấy năm qua rồi, bị dở dang đã lâu, nếu như chênh lệch quá nhiều, cũng không cần phải nhất thiết—“

“Bạch Lộ.” Cậu nhẹ nhàng ngắt lời cô, “Anh đi rồi thì sẽ không liên lạc với em.”

Giọng của cậu rất từ tốn, Bạch Lộ quay đầu qua.

Cô nghe ra trong giọng nói của cậu một sự nhiệt thành kiên vững, đây là thứ cô xưa giờ chưa lần nào nhận thấy từ trên con người của cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Lộ cảm thấy tim mình đập vô cùng mãnh liệt.

Những đoá sen tàn trong đầm đọng đưa trong gió.

Hứa Huy khẽ nói: “Tháng chín năm sau gặp lại.”

Cậu nói ấy vừa nói xong, đáy lòng của cả hai đều không hẹn mà cùng dậy sóng.

Tựa như bao nhiêu gút mắc được vuốt thẳng, hết thấy gông cùm ghìm kéo bước chân đều được gỡ xuống.

Ra đi nhẹ tênh.

Mọi sự đều bắt đầu như mới.

Cổ họng của Bạch Lộ nghẹn nghẹn, cô phải tập trung toàn bộ sức chú ý mới khống chế được khoé mắt càng lúc càng cay sè của mình.

Mắt của cậu cũng đỏ hoe.

Chậm rãi nói: “Sau này, chúng ta hãy cùng nhau trải qua một cuộc sống với những ‘thăng hoa’ như em từng nói.”

Cậu nhớ rất rõ.

Ngày ba bữa, ngủ tám tiếng đồng hồ, phơi nắng một tiếng, trung niên không mang bụng bia, về già mắt không bị kém.....

Bạch Lộ không thể nói gì, chỉ có thể ra sức gật đầu.

“Ừ!”

Họ nhìn nhau.

Ngoan tuyệt nhưng yếu đuối, cô độc nhưng hiền lành.

Con đường kia lúc mới đầu trong mắt mọi người có vẻ như hơi khác thường một chút, nhưng đi lâu rồi, mới phát hiện ra, cũng chẳng khác bao nhiêu.

Hai người bạn nhỏ chơi đùa bên đầm nước, bé trai chợt chỉ về một nơi.

“Kìa, có người đang thơm nhau!”

Bé gái vội nhìn theo, la lên: “Đang thơm nhau thật kìa!”

Trong quán cơm chay cười nói ồn ào, Bì Ché coi trà như rượu, chúc cho Tôn Ngọc Hà một đồng, báo hại cậu ta phải đi toilet mười mấy lần.

Bé Ba và Đại Lưu vẫn còn đang thảo luận vụ thi cấp 4.

Nhỏ Út nằm bò bên cửa sổ nhìn ra ngoài, gật gù than thở: “Haizzz..... Thật muốn yêu đương quá đi.”

Gập ghềnh nhấp nhô, chẳng qua chỉ là chút trêu đùa khảo nghiệm của ông trời, sương mù tan rồi, vẫn còn lại một tuổi trẻ tươi đẹp trong lành mạnh mẽ.

Rất nhanh, bé trai ở bên ngoài đã cảm thấy nhàm chán, bắt đầu chơi tiếp với chiếc máy bay giấy, bé gái trông thấy anh trai lớn đứng lên từ chỗ ngồi chạy tới quây tập hoá nhỏ mua nước, lon ton chạy lại.

“Chị ơi!” Cô bé mở to đôi mắt tròn xoe.

Chị gái đang cúi đầu, nghe có người nói chuyện, chậm rãi ngẩng lên.

Bé gái hỏi với giọng ngây thơ: “Anh đó là bạn trai của chị hả?”

Chị gái nhìn cô bé, một lúc sau, nhếch mép cười nhạt, nói: “Ừ, đẹp trai đúng không....”

Bé gái gật đầu rõ mạnh, “Đẹp!”

Bạch Lộ nghiêng đầu, nhìn quây tập hoá dưới gốc cây cổ thụ, dõi theo bóng hình thon gầy thẳng tắp ấy.

Cậu nhất định sẽ có một tương lai mạnh mẽ, thì mới tương xứng với những đau thương cậu đã phải trải qua, và những gian khổ.

“Chị cũng cảm thấy vậy.”

Bạch Lộ khẽ nói, “Không có ai đẹp trai hơn anh ấy cả.....”

Cậu như có linh tính, ngoái đầu, vẫy vẫy tay với cô.

Bạch Lộ gơ tay đáp lại.

Cửa Phật Quan Âm, hương sen gió thoảng quanh đầm.

Máy bay giấy cất lên theo gió, bay về nơi xa.

Đình bát giác và cầu dao trì

cây cầu dao trì

Chùa Phổ Tế

hàng quán dọc theo đầm sen

54. Chương 54: Vĩ Thanh

Vĩ Thanh

“Hàng Châu mấy ngày này thật hết thuốc chữa.”

Bì Ché bật quạt điện nguyên đêm mà mới sáng sớm vẫn thức dậy do quá nóng.

“Rốt cuộc thì đến khi nào mới lắp máy lạnh—!” Rống lên một tiếng, “Không phải là trường đã nói năm nay có hy vọng sẽ lắp sao! Mẹ nó vẫn còn một năm nữa mới tốt nghiệp, có thể dùng đến không đây!”

Bé Ba cũng thức luôn, ngồi trên giường, “Cổ phiếu chết của trường mà cậu cũng tin sao, ngây thơ.”

Bì Ché leo từ trên giường tầng xuống, Bé Ba ngạc nhiên, “Cậu xuống giường sớm thế này làm gì, hôm nay không có lớp.”

Bì Ché vừa chải đầu vừa nói: “Đám người bên khoa của Cộng Giá đón sinh viên mới, còn phải lãnh sách nữa. Sách bị chất hết trong phòng thực nghiệm chưa mang về, tớ và Trương Hiểu Phong mượn một chiếc xe kút kít.” Nói tới đây, Bì Ché lại leo lên bên giường của Bé Ba, “Cậu xuống đi, cùng đi giúp!”

Bé Ba lồm cồm bò xuống giường, Nhỏ Út cũng bị Bì Ché lôi xuống.

Ba người lững thững rửa ráy mặc đồ, Bì Ché hỏi: “trưởng phòng đâu?”

Nhỏ Út: “Sáng sớm đã đi mất rồi.”

“Lại chạy—“

Nói chưa xong, cửa phòng ký túc xá bị người mở ra từ bên ngoài, ba cô ngoái đầu nhìn Bạch Lộ vừa bước vào phòng, mắt Bì Ché như muốn lọt tròng.

“Ta fuck?”

“Ta fuck??”

“Ta fuck???!!!”

Đánh răng vẫn còn đang ngậm, Bì Ché chấn động nói: “Mỹ nữ em đâu ra? Đi lộn phòng rồi phải không!”

Bạch Lộ đến bên bàn học, đặt cặp xuống.

“Đừng ồn ào.” Quay đầu nhìn cô ấy một cái, “Cậu cũng không sợ nuốt phải kem đánh răng sao.”

“Không sợ.” Bì Ché nói chắc chắn, “Đã nuốt hết xuống rồi.”

“Oẹ—“ Bé Ba và Nhỏ Út bị cô ấy làm cho phát gớm, đẩy Bì Ché vào trong phòng tắm.

Nhỏ Út chạy đến bên cạnh Bạch Lộ, “trưởng phòng, hôm nay cậu thật đẹp.”

“Đúng vậy.” Bé Ba cũng chạy lại, đánh giá từ trên xuống dưới, “Tình huống gì đây, bao năm qua cũng chưa từng thấy cậu trang điểm bao giờ.”

Trang điểm giản dị nhã nhặn như người.

Bé Ba kéo Bạch Lộ xoay hai vòng, “Má ơi..... trưởng phòng cậu thật khá.”

Trên người là chiếc áo đầm tay cộc bằng vải màu mỡ gà, tóc để xuôi, tết thành một bím tóc đuôi cá kiểu đáng phức tạp, để lộ nguyên vầng trán.

Cô dùng kính áp tròng thay cho kính thường, khuôn mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay trông vô cùng xinh xắn, nốt ruồi nho nhỏ nơi khoé mắt càng thêm tinh xảo.

Dáng vóc nho nhỏ, cô đứng đấy bất động, cả người trông như một con búp bê duyên dáng.

“Này này này.....” Bé Ba vẫn còn đang kinh ngạc, bên kia Bì Ché đã đẩy cửa ra “rầm” một cái, xông ra khỏi buồng tắm, “Tớ đánh răng xong rồi!”

Sải một bước lớn đến trước mặt Bạch Lộ, đi tới đi lui một vòng xem xét.

“Cậu cứ lén lén lút lút thế này....” Bì Ché than thở, “Dấu kỹ dễ sợ!”

Bé Ba đứng một bên bình luận, “Tớ đã từ từ tổng kết rồi, hết thấy những mỹ nữ ẩn mình đều có ba điểm quan trọng— thứ nhất da sáng sủa, thứ hai mặt nhỏ, thứ ba là ít thịt, tất cả còn lại đều là nhờ vào trang điểm.”

Rũ ánh mắt nhìn Bì Ché, “Cho nên cậu chơi không xong rồi.”

“Phì!”

Bạch Lộ thu dọn đồ đạc, đám bạn cùng phòng không buông tha.

“Nói mau, bộ dạng vậy là tình huống gì?”

“Tớ đi đón người.”

“Ai thế.”

“Một sinh viên mới.”

Trước cổng trường người đến người đi, đâu đâu cũng là sinh viên và phụ huynh.

Các khoa các viện đều không muốn bị thua thiệt, poster băng rôn chào đón sinh viên mới treo khắp mọi nơi.

Hoa mùa hè nở khắp sân trường, chỗ nào cũng thơm nức mùi ngọc lan và hoa quế.

Tình nguyện viên của năm 2 năm 3 đến rất nhiều, đứng ở cổng trường dắt những sinh viên mới chưa quen đường đi đến chỗ báo danh.

Những sinh viên mới toanh này vừa vượt qua ngưỡng cửa trung học mang theo sự hiếu kỳ và một chút ngông nghênh, bên cạnh là phụ huynh hừng chí dâng trào, người người đua nhau hối hả.

Tôn Ngọc Hà đã đến đứng trước cổng từ sớm.

“Lúc nào mới đến đây?” Tiểu Phương đứng kế bên hỏi.

“Chắc là rất—“ Nói còn chưa xong, đã trông thấy một chiếc xe màu đen có rèm che lọt vào trong tầm mắt, trên xe đầy bụi đất, chứng minh là đã chạy một đường xuôi nam.

Tiểu Phương cũng biết sếp mình là người phương nào, vừa trông thấy bảng số xe liền nhận ra ngay.

“Ái chà.....” Cậu ta tấm tắc, “Tự lái đến đây à, lái không biết bao nhiêu dặm nhỉ.”

Tâm lý của Tôn Ngọc Hà vừa chấn động vừa phức tạp.

Cậu ta nhận ra, đó là xe của bố Hứa Huy.

“Chúng ta ra đón đi chứ.” Tiểu Phương muốn tiến lên, bị Tôn Ngọc Hà ngăn lại. “Đợi thêm chút nữa.”

Rất nhanh, một nam sinh bước ra từ bên phó lái.

Hành lý của cậu rất ít, chỉ có một chiếc túi xách tay.

Hứa Chính Cang cũng xuống khỏi xe, nhưng không bước vào trường, ông đứng bên cổng nói đôi câu với Hứa Huy, sau đó lên xe rời đi.

“Đi đi.” Tôn Ngọc Hà vỗ vỗ vai Tiểu Phương.

“Anh Huy!” Tiểu Phương chạy lại, Hứa Huy trông thấy bọn họ, cười cười.

“Mẹ kiếp, anh Huy....” Tiểu Phương tới gần, càng nhìn càng than thở, “Đẹp trai tàn canh rồi đó anh hai!”

Cậu đã cắt tóc, góc cạnh của khuôn mặt càng thêm rõ nét.

Tôn Ngọc Hà đến gần, nắm một cú lên vai của cậu.

Hứa Huy không nhúc nhích, Tôn Ngọc Hà: “Khá lắm, săn chắc rồi.”

Hứa Huy im lặng một lúc, lầm bầm: “Lâu rồi không gặp”

Hốc mắt của Tôn Ngọc Hà nóng lên, “Mẹ kiếp!”

Đội ngũ đón người mới tới ở cổng trường, từ giây phút Hứa Huy xuất hiện đã nhắm thẳng vào cậu, cậu vừa bước vài bước vào trường, một đám nữ sinh đã vây quanh.

“Khoa nào vậy?”

“Viện nào vậy?”

“Đi báo danh không?”

“Có biết ký túc xá ở đâu không?”

“Có biết đi lãnh quân phục cho khoá huấn luyện ở đâu không?”

“.....”

Hứa Huy rút một tay từ trong túi quần ra, xua xua, cười cười nói: “Không cần đâu, tôi đã từng tới đây rồi.”

“Thôi mà—! Để các đàn chị dắt cậu đi tham quan một chút đi mà—!!!”

Hai nam sinh đi ngang qua, khinh thường bảo nhau: “Mẹ nó, thật tình, cái lũ trâu già này, lần nào đi đón sinh viên mới cũng đều y chang.”

Ngó quanh một vòng, cậu trông thấy bóng lưng của một người.

Người kia đang còn nói gì đó với một vị phụ huynh đứng lại hỏi thăm.

Cậu gạt đám người ra, bước về phía trước.

“..... Vâng, từ đây đi qua đó, quẹo trái là khu vực văn phòng internet của trường, bảo con của bác đem theo sổ báo danh và thẻ chứng minh là đủ.”

“Vậy à vậy à, cảm ơn cháu nhé.”

“Không có—“

Tay bỗng nhiên bị người nắm từ phía sau lưng.

Cô chợt xoay người.

— Một khuôn mặt điển trai ở ngay phía sau, đang cười với cô.

Bạch Lộ nhướn nhướn mày, “Ai đây rồi?”

Cậu đứng thẳng người, “À, xin lỗi, nhận lầm người rồi.”

“Vậy sao.”

Cậu khoanh tay, ngó cô từ trên xuống dưới.

Bạch Lộ nói với vẻ khiêu khích: “Nhận lầm rồi còn không mau đi?”

Mái tóc ngắn khiến cho cậu nhìn vô cùng linh động.

“Vị đàn chị này, tôi thấy chị trông quen quen, hai ta có phải đã từng gặp nhau?”

Bạch Lộ mím môi, ngó cậu con trai từ trên xuống dưới:

“Ô..... Nói vậy thì, chị trông cậu cũng hơi quen quen đấy.”

Cậu con trai nói: “Nếu mà có duyên như thế, hay là làm quen một chút?”

Bạch Lộ thận trọng nghiêng nghiêng đầu, tựa như đang suy nghĩ kỹ càng, cậu con trai hào phóng đứng yên đợi.

Một chốc sau, Bạch Lộ khẽ nói: “Được thôi.”

Trước khi lên tiếng, cậu con trai ngưng một chút.

Họ nhìn nhau, lẳng lặng thông hiểu những tâm tình của đối phương.

Xin nói một lời cảm ơn

Vì đã tồn tại trong quãng đời niên thiếu của nhau, mà khi ngoái đầu nhìn lại, chúng ta sẽ mỉm cười rực rỡ hơn hoa xuân.

Qua thêm một hồi lâu, cậu mới nói một cách vô cùng nghiêm túc: “Anh tên là Hứa Huy, Hứa trong hứa hẹn, Huy trong rực rỡ.”

Ta gặp nhau một lần rồi lại một lần, trong một mùa hạ nối tiếp mùa hạ.

Đám đông quanh họ ồn ào, bầu không khí phấn khởi sôi động.

Cậu tự giới thiệu xong, không khỏi nhấc bàn tay bé nhỏ của cô lên phân trần một câu: “Lần này rõ ràng là không nhận lầm nhé.” Rồi tiến vào trong sân trường.

Ánh nắng chan hoà, bầu trời trong vắt.

Đi một hồi, hai người cuối cùng không nhịn được nữa đều phì cười — họ đều nhớ đến cái lần nắm tay ở trên núi Phổ Đà dạo trước.

Xa nhau lâu ngày đâm thận trọng, khiến cho họ ngại ngần ngoảnh mặt hai nơi, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói của nhau, cảm nhận những rung động nhẹ nhẹ đến từ lòng bàn tay.

Mây trôi lững lờ, chim non bay nhảy tung tăng giúp vui, líu lo ca hát —

Trái tim em lương thiện hiền hoà

Trái tim anh có em trong đó

Diễm lệ hơn hoa

Mơ man hơn gió

Hữu duyên hơn trời đất bao la.

Nắm tay nhau, chậm chậm bước, ánh mắt của họ sau chót dừng lại ở cùng một nơi, nụ cười vẫn không thay đổi.

Chim non cũng bay mệt rồi, đậu xuống trên cành, dừng chân trong mùa hè họ đã gặp nhau thuở ban đầu.

————— Hết —————

Cái phần “muốn nói một lời cảm ơn,” nếu dịch phần đó đơn giản qua tiếng Anh thì hình dạng nó sẽ rất giống với nguyên văn:

I want to thank you

Because of your existence, when looking back in my youth, I will smile like the most brilliant spring blossom.

Qua đến tiếng việt thì anh/em mà dịch, nó ra một cái mess rất sạn:

anh/em muốn nói một lời cảm ơn

Vì có em/anh tồn tại mà khi nhớ lại quãng đời niên thiếu, anh/em sẽ mỉm cười như hoa xuân sán lạn.

Cái vấn đề này mình đã từng gặp qua khi đọc truyện “Thời Niên Thiếu Của Anh Và Em” của Cửu Nguyệt Hy. Vấp phải cái anh/em đó nó cực kỳ giảm tình cảm của câu nói và bầu không khí của khoảnh khắc muốn nhân mạnh. Giống như đang lướt xuống dốc không bóp phanh mà lọt phải mấy cái ổ gà liên tiếp. Thành ra mình quyết định khắc phục bằng cách mình đã từng dùng nhiều lần trong truyện này, là đổi thẳng nhân xưng hoặc cắt luôn nhân xưng đi:

“Xin nói một lời cảm ơn

Vì đã tồn tại trong quãng đời niên thiếu của nhau, mà khi ngoái đầu nhìn lại, chúng ta sẽ mỉm cười rực rỡ hơn hoa xuân.”

Cái khúc ca chim hót cuối cùng nó cũng dính trấu vụn anh/em, mình phớt lờ, nhét từng hàng một nhân xưng. Nếu dịch qua tiếng Anh thì nó là tiếng lòng của cả hai:

Within me is a kind heart

With in me is my true love

finer than flowers, gentler than wind, evermore fateful than heaven and earth.

55. Chương 55: Phiên Ngoại

Phiên Ngoại

Từ dạo Hứa Huy nhập học tới giờ, thái độ của thành viên phòng 517 đối với cậu cơ bản đã trải qua 3 giai đoạn.

Giai đoạn đầu tiên là mới lạ và hiếu kỳ.

Tuy Hứa Huy vào trễ hơn những người khác vài năm, nhưng da thịt mượt mà hơn người, trắng trẻo hơn cả con gái, cực kỳ thanh tú, vốn là nhìn không ra tuổi tác, hơn nữa trải đời nhiều hơn người thường đôi chút, nên yên tĩnh và trầm ổn hơn những người đồng trang lứa mấy phần. Nhưng yên tĩnh thì yên tĩnh, cậu xưa nay chưa bao giờ mất giá, đứng ở đâu là thu hút hết thấy ánh mắt của mọi người.

Ban đầu mọi người quen Hứa Huy vào lúc cậu vẫn còn đang là ông chủ mở quán nước, nay quán tuy vẫn còn đó, nhưng thân phận của Hứa Huy đã đổi thành một sinh viên, sự sai biệt này khiến cho sức hấp dẫn của cậu có thêm một tầng thu hút khác, do cậu đã từng mang trên mình một lớp vỏ thần bí.

Ngay trong ngày khai giảng, thành viên phòng 517 đã bắt đầu ép cung Bạch Lộ chuyện của nhân vật Hứa Huy này, Bạch Lộ cứ luôn miệng nói không biết, bị ép quá thì đem banh truyền lại cho phía của Hứa Huy.

“Các cậu đi mà hỏi cậu ấy.”

Phía Hứa Huy thì tất nhiên hỏi không ra được tin tức gì.

Đợi đến lúc cảm giác mới mẻ trôi qua, liền tiến vào gian đoạn thứ hai — hài lòng.

Trước nhất, phòng 517 nghe ngóng được từ lớp đàn em là thành tích cuối năm của Hứa Huy ưu tú một cách vô cùng bất ngờ, năng lực cá nhân đột xuất cao như vậy, hơn nữa còn có một quán nước bên ngoài, một đội ngũ nhân viên bán mạng làm việc 24/24, Hứa Huy người khá, tiền khá, đầu óc cũng khá.

Kể đến, Hứa Huy lại từ ngày đầu tiên nhập học — hoặc có thể nói là sớm hơn nữa, đã từ hơn nửa năm trước — cũng có lẽ càng sớm hơn nữa, từ ba năm trước đó, đã rơi vào tay một cô nương vô cùng vô cùng xấu xa.

Hiệu quả của hai điều này trộn chung, chính là cuộc sống năm cuối đại học của phòng 517 trôi qua rất ư thuận buồm xuôi gió.

Đơn cử một ví dụ trong khía cạnh ăn uống thôi chẳng hạn.

Sinh nhai của cậu nhớn họ Hứa, gượng ép lắm thì coi như ăn được một tuần trong căng tin, cà thể giống như người ta, sau đó thì toàn ăn ở bên ngoài. Ngoại trừ đôi khi cần một không gian cho lứa đôi, còn không thì ngày thường luôn kéo theo ba người bạn trong phòng 517, chất lượng đời sống của bà con cứ thế mà thăng hoa.

Hơn nữa Tôn Ngọc Hà cũng cứ cách năm ba bữa lại chạy đến ký túc xá đưa đồ ăn vặt. Lúc mới bắt đầu mọi người đều hơi ngại, Tôn Ngọc Hà phải dầm dúi mãi, sau đó dần quen, da mặt quần chúng cũng dày lên dần, không màng nữa, cứ cho là nhận.

Gian đoạn thứ hai trôi qua, không tránh được sa vào giai đoạn vỡ mộng.

Gì khác không nói, riêng khoản quần người, Hứa Huy tuyệt đối đã vạch cho thành viên phòng 517 một đỉnh cao kiến thức mới.

Trước đây, đám người Bì Ché hay hóng chuyện về Hứa Huy từ Bạch Lộ, nhưng moi chẳng được bao nhiêu tin tức, Bạch Lộ chỉ đôi khi sẽ nói một câu “Cậu ấy rất bám người.”

Bà con cảm thấy kiểu nói đó cũng chỉ là vì mới yêu đương ân ái, thêm vào đó bọn họ cũng không mấy ai đã từng tiếp xúc với Hứa Huy trong thời gian dài, cho nên cũng chẳng mấy ai để ý.

Nhưng ngày tháng dần trôi, đặc điểm “bám” này của Hứa Huy dần dần lòi ra.

Vì dụ như lúc mới khai giảng, sinh viên mới tới phải trải qua huấn luyện quân sự (tập huấn), Bạch Lộ mỗi ngày từ giữa trưa đều đi ngồi với cậu, đưa nước cho cậu uống, rồi chuyện trò với cậu.

Đây là ba ngày đầu. Sau ba hôm, sức nhẫn nại của Hứa Huy đã cạn sạch bách, cảm ghét tập huấn đến tận xương tủy, nhưng chỉ mới vào học, cậu không thể trốn một cách trắng trợn như vậy, thế là bao nhiêu tâm tình bực bội chuyển hết lên người của Bạch Lộ.

Từ hôm đó trở đi, Bạch Lộ liền ngồi ngay dưới bóng râm của rặng cây dưới dãy lầu thực nghiệm từ sáng sớm tới chiều tối, ôm bình nước cầm ô, bầu bạn với một “Hứa Nương Tử” đang thập phần nóng nảy tập huấn.

Lúc mới bắt đầu, thành viên phòng 517 vẫn còn coi như xem trò vui, cảm thấy tình lang lâu ngày không gặp nhau thì bám như keo cũng coi như bình thường, sau đó một tuần liền y chang vậy, buổi tối lúc về phòng, Bì Ché nhin hết nổi, bật lên ý kiến.

“Gần đây phơi nắng đến độ muốn gầy tới nơi rồi đó.”

“Đâu có.” Bạch Lộ đặt đồ đạc qua một bên, vào buồng tắm tắm gội nhanh gọn. Lăn lóc ngoài trời nguyên một ngày, trên người toàn mồ hôi.

Tắm xong ra, Bạch Lộ bị kéo đến chỗ ngồi, toàn phòng mở hội nghị.

“Cậu ta mắc giống gì vậy hả?”

Bạch Lộ vừa lau khô tóc vừa nói: “Dù sao thì tập huấn cũng chẳng bao lâu, sắp kết thúc tới nơi rồi.”

“Ngày nào cũng bắt cậu theo, cậu ta là trẻ con à?”

Bạch Lộ nhún vai.

Nhỏ Út cũng nói: “Hiện giờ bên ngoài nóng như thế, cậu ấy cũng không xót giùm cậu.”

Ba người bạn cùng phòng ầm ĩ bên tai, Bạch Lộ nói đại vài câu qua loa cho có, cười cười là hết chuyện.

Đêm đến lúc đi ngủ, di động của Bạch Lộ rung lên theo thường lệ —Hứa Huy gửi đến một tin nhắn, quan tâm hỏi thăm cô có mệt không. Bạch Lộ trở mình, thành thạo gõ câu trả lời.

Hứa Huy dạo này toàn như vậy, ngay từ ngày đầu tiên cậu hỏi cô có thể nào bầu bạn cùng cậu lúc tập huấn không, Bạch Lộ đã nhận ra điều này.

Nếu như nói rằng ba năm trước đây, lúc Hứa Huy và cô ở bên nhau là thuận theo bản năng, vậy thì bây giờ, khi họ tiếp xúc, trừ bản năng, còn có thêm rất nhiều tình cảm phức tạp khác.

Tình cảm của Hứa Huy phi thường tế nhị, cũng vô cùng mãnh cảm. Hiện giờ cậu đã cởi mở hơn trước đây rất nhiều, chỉ là riêng lúc đối mặt với Bạch Lộ, đôi khi sẽ có phần thiên vị. Hoặc có lẽ bản thân của Hứa Huy cũng không nhận ra điều này — Cậu đối xử với Bạch Lộ nghiêm khắc hơn rất nhiều so với cách cậu đối xử với người khác.

Thế nhưng nghiêm khắc mấy thì cũng chỉ được một dạo, sau đó thì trở thành giống tình trạng hiện giờ, toàn là dè dặt hỏi han cô. Cách cậu bày tỏ quan tâm cũng rất quái đản, nói năng vòng vo, rào trước đón sau, từng bước từng bước một thận trọng dò la.

Bạch Lộ đều có thể thông hiểu hết.

Cậu không muốn thẳng thắn biểu đạt cảm tình, Bạch Lộ rất rõ. Cũng như vậy, Hứa Huy có thể chỉ trong một lời nói ngắn ngủi hay chút đối thoại vụn vặt, hiểu ra được là rốt cuộc Bạch Lộ có trách cậu hay không.

Giữa bọn họ tồn tại một sự ăn ý rất kỳ diệu.

Hết thấy mọi người đều cho rằng trong cặp đôi tình nhân này, Bạch Lộ là người lo sợ mất còn, cho nên mới dè dặt cẩn thận nghe lời Hứa Huy đến thế, buộc chặt quan hệ giữa hai người bọn họ lại với nhau. Chỉ cần Hứa Huy mở miệng, yêu cầu gì Bạch Lộ cũng thoả mãn, cho dù có một số việc hoàn toàn không cần thiết — ví như vụ phải ngồi với Hứa Huy cả ngày trong đợt tập huấn, nhưng chưa từng có ai nghe Bạch Lộ oán than một lời nào.

Sau nữa thì đám người Bì Ché đều nói Bạch Lộ quá dễ, bị Hứa Huy cai trị đến độ không dám hó hé nổi giận.

Bạch Lộ không giải thích gì, thậm chí cô còn tỏ vẻ hèn mọn hơn nữa, chỉ có thể mới đem lại cho Hứa Huy thêm một chút cảm giác an toàn.

Huống chi, cô hiểu rõ, bất kể cậu đã thay đổi đến độ nào, tâm lý của Hứa Huy vẫn khác biệt so với người đồng trang lứa, đằng sau nụ cười của cậu, mãi mãi có một mảng u ám mà cậu luôn tận lực đè nén xuống.

Những khi không đè nén xuống được nữa, cậu không thể không tìm người chia sẻ nỗi niềm. Mà từ đầu đến cuối, Bạch Lộ là người duy nhất cậu đặt yêu cầu. Đối với một người như vậy, cô làm sao có cách nào từ chối đây.

“Này—Này này! Hoàn hồn lại đi này!”

Một bàn tay hươu hươu trước mắt, Bạch Lộ đảo mắt, Bì Ché vừa một tay cầm đồ ăn vặt nhét vào miệng, vừa nói: “Đầu óc đi đâu rồi?”

Bạch Lộ nhìn đồng hồ, Bì Ché lập tức nhú mày: “Lại nhìn đồng hồ, đợi hần tan lớp tự học à?”

“Ừ.”

“Ta nói—“

Sắp tới giờ rồi, Bạch Lộ đứng lên thu dọn đồ đạc.

Bì Ché: “Tính đi đâu đây? Lại tới quán của hần?”

“Ừ.”

Đây không phải là lần đầu.

Sau khi khai giảng được một tháng, Hứa Huy về lại trong quán để ở, giường ký túc xá vẫn giữ lại đó, một cái giường trống không. Hứa Huy vốn là tới Hàng Châu chẳng đem theo hành lý gì, hết sức giản dị, ở đây Tôn Ngọc Hà đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ.

Sẵn có nền tảng từ một tháng đầu, thành viên trong phòng 517 không còn lấy làm lạ gì với việc Hứa Huy gọi Bạch Lộ tới quán nữa.

Bé Ba hừ hừ: “Hần chỉ tiếc không thể nào gắn cậu ngay lên người mình để cậu hầu hạ hần 24/24.”

Bì Ché tức giận: “Cậu là nha hoàn à?”

Nhỏ Út cũng không nhịn được phát biểu ý kiến: “trưởng phòng, cậu nên có chút lập trường, đàn ông không nên cưng chiều thái quá.”

Bì Ché phì cười, ngoảnh đầu nói với Nhỏ Út: “Đàn ông? Cậu biết cái gì gọi là ‘đàn ông’?”

Nhỏ Út đỏ mặt: “Hứ!”

Bạch Lộ thu gói đồ xong xuôi, giữa tiếng cười đùa thảo luận ồn ào của đám Bì Ché, ra khỏi cửa.

Bạch Lộ đi rồi, nhưng câu chuyện trong phòng vẫn chưa kết thúc.

Nhỏ Út bị chèn ép quá độ, mếu máo nói: “Các cậu có phải là quá ăn hiếp người khác rồi không, cậu có Đại Lưu, cậu ấy có Cọng Giá, trưởng phòng có anh Huy, chỉ có tớ độc thân!”

Bì Ché trừng mắt: “Ai bảo cậu đuổi hết những người theo đuổi cậu? Lỗi tại ai?”

“Tớ không ưng ý lắm.”

Bì Ché: “Yêu đương chứ đâu phải kết hôn, mấy chuyện này cần phải có kinh nghiệm, cậu đã lên đến năm tư rồi, còn không lo tìm nữa sau này cứ đợi đó mà bị bỏ rơi đi.”

Bé Ba bên kia cũng góp lời hù dọa: “Đúng đó đúng đó, gái già còn trinh rất đáng sợ.”

Nhỏ Út mạnh miệng cãi chày: “Sợ cái gì chứ, hơn nữa.....” Cô ấy muốn nói lại thôi, Bì Ché bảo: “Hơn nữa gì?”

Nhỏ Út rủ rỉ: “Hơn nữa tớ cảm thấy trường phòng cũng chưa chắc, chưa chắc đã cùng Hứa Huy, từng..... gì gì đó.”

“Gì gì cái gì?” Bì Ché còn hơi mờ mịt, cuối cùng Bé Ba xì một tiếng, cô ấy lập tức hiểu ra, “Lên giường á hả?”

Nhỏ Út mặt đỏ như gấc, Bì Ché la hét ầm lên: “Sao lại còn chưa có! Cơ bản là ngày nào cũng bị kêu qua, không ngủ, không ngủ thì làm gì? Chong đèn tâm sự thâu đêm hả?”

Bé Ba tán đồng: “Đúng vậy, căn bản là qua làm ấm giường cho Hứa Nương Nương mà.”

Hai người mỗi kẻ một câu, tiếng của Nhỏ Út bị át mất: “Tớ vẫn cảm thấy là không có mà.....”

Mới vừa vào thu, trời đêm mát lạnh dễ chịu, tinh tú giăng đầy.

Trên đường có rất nhiều sinh viên đi dạo và chuyện vãn với nhau, Bạch Lộ ra khỏi toà nhà ký túc xá, nhìn một cái thấy ngay người ngồi bên thềm cỏ.

Hứa Huy ăn mặc rất giản dị, áo đen quần tây, giày màu tối, nói theo cách của Tôn Ngọc Hà thì là, kẻ đẹp nhất và xấu nhất đều nên ăn mặc giản dị, chỉ có những kẻ ở giữa mới cần sửa soạn trang điểm.

Hứa Huy là người “da không ăn nắng” điển hình, tập huấn về da dễ trông vẫn chẳng thay đổi gì mấy. Tóc của cậu đã dài ra thêm một chút, một vai khoác túi xách, nhàm chán ngồi đợi, ngáp một cái, khoé mắt để ý trông thấy Bạch Lộ.

“Buồn ngủ rồi?” Bạch Lộ bước tới gần.

Hứa Huy xoa xoa cổ, lười biếng nói: “Không.”

Hứa Huy thuận tay đón lấy cặp của Bạch Lộ cầm lên luôn, hai người bước về phía cổng trường.

“Trên lớp sao rồi?”

“Nhàm chán.”

“Cho nên sách cũng không thèm mang luôn?”

Hứa Huy rũ ánh mắt nhìn Bạch Lộ một cái, mũi khẽ phát ra một âm thanh.

Bạch Lộ: “Năm đầu toàn những lớp cơ bản, đúng là khá nhàm chán, rất khô khan.”

Hứa Huy lẳng lặng nắm tay của Bạch Lộ, thuận miệng nói: “Vậy lúc học năm đầu đại học em đã từng trốn học chưa?”

“Trốn rồi.”

“Ồ.”

Bạch Lộ xoay đầu nhìn cậu: “Nói thật thì anh có thể kiên trì đến giờ vẫn chưa trốn học, em rất ngạc nhiên.”

Hứa Huy nhếch mép cười nhạt: “Em ngạc nhiên càng ngày càng nhiều nhỉ.” Rũ mắt liếc Bạch Lộ một cái, lại nói: “Qua học kỳ nữa, có muốn anh tìm người moi thành tích hồi đó đem ra hai ta so sánh một phen?”

Bạch Lộ biết đầu óc của Hứa Huy rất thông minh, đối với kiểu khiêu khích lẽ tẻ này vốn đã miễn nhiễm, nói: “Moi thành tích, anh mới tới không bao lâu mà đã quen nhiều người đến vậy rồi?”

“Chủ tịch hội sinh viên.”

Bạch Lộ ngược đầu: “Cái cô đội trưởng của đoàn múa?”

Hứa Huy: “Em cũng biết?”

“Người đẹp nổi tiếng, ai chẳng biết?”

Hứa Huy lườm một mắt, Bạch Lộ mím môi, nói: “Anh quen thân với cô ta lắm à?”

Hứa Huy nhướn mày: “Ghen rồi?”

Bạch Lộ cúi đầu bước, không trả lời.

Vừa ra khỏi cổng trường, Hứa Huy quay đầu lo nhìn đèn xanh đèn đỏ, tiện thể nhéo nhéo bàn tay nhỏ đang nằm trong lòng bàn tay của cậu, cười lạnh một cách trêu đùa: “Em giả bộ cũng giả bộ cho có thành ý một chút được không?”

Đèn xanh bật lên, Hứa Huy kéo Bạch Lộ băng qua đường. Bạch Lộ nhìn theo bóng lưng của cậu, chỉ cảm thấy bây giờ muốn trêu cậu càng ngày càng khó.

“Em mua toàn những gì vậy?” Băng qua con đường lớn, Hứa Huy cúi đầu nhìn vào trong túi xách, “Củ sen?”

“Không phải là anh nói muốn ăn xôi củ sen hoa quế đấy thầy?”

Hứa Huy thản nhiên à một tiếng.

Trong quán của Hứa Huy có nhà bếp, nhưng trăm năm không đụng tới, có lần Hứa Huy không biết bị giống gì, tự dưng quyết định trưng dụng, cứ cách dăm ba bữa lại nhờ Bạch Lộ mà yêu cầu món ăn.

May sao Bạch Lộ khéo tay, món nào cũng làm ra được.

Hai phần xôi củ sen, Tôn Ngọc Hà cũng đòi được chấm mút ăn ké.

“Phúc lợi.”

Ngồi trong một góc của phòng bar, Bạch Lộ hỏi: “Hứa Huy đâu?”

“Tớ vừa gọi điện thoại kêu xuống rồi, chắc là đang ở trên lầu.”

Bạch Lộ gật đầu.

Không lâu sau, Hứa Huy xuống, Tôn Ngọc Hà hỏi: “Sinh viên mới, lo chạy đi làm bài tập rồi à?”

Hứa Huy tùy ý đập cậu ta một cước, Tôn Ngọc Hà rất không phục, bắt đầu giở trò chia rẽ uyên ương.

“Bạch Lộ, cậu không nên chịu hấn quá, đức hạnh của tên này cứ suốt ngày cứ vác mũi lên trời, thói không tả được.”

Hứa Huy biếng nhác dựa vào trong ghế sofa, không mặn không nhạt nói: “Học hành rất hao trí óc, quên đi, dù sao thì cậu cũng không hiểu.”

Tôn Ngọc Hà nổi cơn lôi đình: “Tớ cũng đã từng trải quá chín năm phổ thông cơ sở đấy!”

Hứa Huy xua xua tay: “Mau đi làm việc đi.”

Tôn Ngọc Hà hăm hăm rời đi, còn lại Bạch Lộ ngồi bên cạnh Hứa Huy, hỏi: “Học bài mệt lắm không?”

“Cũng không đến nỗi, sao vậy?”

Bạch Lộ nhớ lại, nói: “Hình như từ lúc khai giảng tới giờ anh chưa từng bỏ qua tiết tự học sáng hoặc tối nào, bài tập cũng làm hết trăm phần trăm, cũng chưa từng trốn tiết học.” Hứa Huy nhún vai, Bạch Lộ lại nói, “Thật ra anh không cần cực khổ như thế, chỉ mới năm đầu mà, môn học rất đơn giản, anh chỉ cần nhồi nhét trong vòng một tháng cuối cùng là không gặp vấn đề gì.”

Hứa Huy cười, buông cây tăm trong tay ra, thông thả nói: “Đang làm gì vậy? Tốt xấu gì cũng là dân tốt nghiệp từ Lục Trung ra, dụ dỗ đàn em trốn học?”

Ồi, cái tội danh “dụ dỗ đàn em” này hình như có vẻ hơi nghiêm trọng quá rồi.

Hứa Huy vừa nói vừa nghiêng người qua, nửa đề nửa dựa lên người của Bạch Lộ.

Hình như là tài liệu mới mẻ..... Bạch Lộ nghĩ bụng, khoe miệng cậu vẫn còn thoang thoảng mùi thơm tươi mát của hoa quế.

Hứa Huy thò một ngón tay, giống như đang trêu mèo, gãi gãi mấy phát dưới cằm của Bạch Lộ, thì thầm: “Miss Bạch, nếu nói chuyện ăn chơi, anh còn sành hơn cả em.”

Anh quả là rất sành..... nhột quá đi mất.....

“Nhưng mà hiện giờ vẫn chưa phải lúc.” Hứa Huy xoay người về, cậu đã ăn uống no đủ, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, “Anh không phải muốn học bổng.”

Yên lặng một chập, Bạch Lộ thở thê: “Muốn nhảy lớp.”

Hứa Huy giống như ngầm thừa nhận.

Bạch Lộ cúi đầu, nhìn đầu ngón tay nhỏ nhắn của mình, một lúc lâu sau cười quay mặt nhìn cậu: “Được đấy.”

Hứa Huy cười cười, nắm tay Bạch Lộ, cùng nhau lên lầu.

Tôn Ngọc Hà đứng cạnh quầy bar nhìn theo bóng lưng của hai người, Tiểu Phương đứng kế bên sáp lại gần: “Ôi, anh Huy không còn giống như chúng ta nữa, cuộc sống về đêm của chúng ta chỉ mới bắt đầu, anh ấy đã chuẩn bị đi ngủ rồi.”

Tôn Ngọc Hà hừ hai tiếng: “Người ta hiện giờ phải nuôi người nhà, còn có sự nghiệp học hành nữa, giống bọn cậu chỗ nào!” Nói rồi quét mắt nhìn Tiểu Phương đang vui vẻ lau chùi ly tách, Tôn Ngọc Hà có chút chán ghét bổ xung, “Không đúng, trước đây người ta đã không giống cậu.”

Trong mắt cậu ta, vẫn chẳng có ai có thể sánh bằng Hứa Huy.

Đồ đạc trong phòng của Hứa Huy rất ít, so với trước đây thì thêm được vài giá sách, góc tường vẫn để giàn âm thanh màu đen Tôn Ngọc Hà mua về cho cậu, bên cạnh đặt một bồn cây xanh.

Hứa Huy: “Anh đi tắm trước.”

Bạch Lộ ừ một tiếng, khoe mắt trông thấy tấm lưng trắng trẻo thon gọn của cậu.

“Vào trong rồi hăng cởi chứ.....” Cô lẩm bầm.

Hai người nằm song song với nhau trên chiếc giường lớn. Trên người Hứa Huy có mùi thơm nhẹ nhàng của sữa tắm sau khi tắm xong, phảng phất như có như không bay vào mũi của Bạch Lộ.

Hứa Huy lẩn qua bên của Bạch Lộ, Bạch Lộ: “Anh chưa chán sao?”

Hứa Huy: “Lạnh.”

Bạch Lộ: “Anh bật nhiệt độ máy lạnh thấp như vậy, dĩ nhiên sẽ lạnh.”

Hứa Huy: “Trời quá nóng.”

Bạch Lộ: “Thế nên thà là bị chết cọng?”

Hứa Huy nhìn Bạch Lộ giống như đang nhìn một kẻ điên, nói: “Cho nên em mới nên nhích lại gần đi chứ, có ngu hay không?”

“.....”

Bạch Lộ nhích qua bên cậu, để tùy cậu nép vào, nhìn trần nhà.

“Nằm giường của khách sạn riết rồi cũng quen ha.”

Hứa Huy thích ngủ giường êm, chăn lông ngỗng mềm mại, còn có gối mềm đến độ gần như trùm kín luôn cả mặt. Lúc mới bắt đầu Bạch Lộ rất không quen, mỗi lần ngủ dậy đều đau lưng nhức vai.

“Em coi chỗ của anh như khách sạn?”

“Ý em là giường giống như ở khách sạn, mềm như bông.”

“Bà già mới thích ngủ giường cứng, con gái nên thích ngủ giường êm.”

“Lý luận đâu ra?”

“Em nghe anh là được.”

“Vâng vâng vâng— Ồi chào!”

Người của Bạch Lộ bỗng co rút lại, tay che xương sườn theo bản năng: “Làm gì đó?”

Đầu ngón tay của cậu thon dài, vuốt ve nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Hứa Huy biếng nhác trở mình: “Ngủ đi.”

“Máy lạnh còn chưa—“

“Em đi mà tắt.....”

Bạch Lộ đi lấy điều khiển của máy lạnh, gài chế độ ngủ, lúc quay trở vào giường, Hứa Huy đã nhắm mắt từ từ nhập mộng.

Mười một giờ tối, Bạch Lộ bỏ không biết bao nhiêu công sức mới giúp cho Hứa Huy cố định được chiếc đồng hồ sinh lý này.

Lúc mới bắt đầu, năm giờ sáng Bạch Lộ đã lôi Hứa Huy ra khỏi giường, ngày ba bữa cơm đúng giờ đúng liều lượng, tan học còn bảo cậu ra sân vận động chạy mấy vòng, bất kể là buồn ngủ cách mấy cũng không cho cậu ngủ lúc ban ngày.

Kiên trì như thế sau nhiều tuần, Hứa Huy cuối cùng mới thích ứng với cuộc sống đi ngủ lúc 11 giờ đêm.

Bạch Lộ vẫn còn chưa buồn ngủ, nằm bên cạnh cậu, ngắm một hồi lâu.

Dáng vóc của Hứa Huy thon dài, cốt cách rõ ràng, không chút mỡ dư, hoàn toàn là thể hình của thiếu niên, thêm vào đó dung mạo tuấn tú, gọn gàng sạch sẽ, hơn nữa, quan trọng nhất là..... Hứa Huy thích ngủ khoả thân, chỉ mặc vón vẹn một chiếc quần lót, trắng bóc nằm đó, nhìn sao cũng là sắc hương tràn đầy.

“Chỉ trông mặt mà cũng bắt được một bấu vật về nhĩ.” Bạch Lộ thì thầm nói, rồi từ từ nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Cô không biết mình bị đánh thức dậy lúc mấy giờ.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ bóng đêm yên vắng, Bạch Lộ cảm thấy hơi nóng, tập trung nhìn kỹ, Hứa Huy đang nép sát vào cô, hơi thở không đều.

“..... Tỉnh rồi?” Cô khẽ hỏi cậu.

Yên lặng hồi lâu, Hứa Huy mới ừ một tiếng, giọng nói hơi khàn.

Bạch Lộ lấy ly nước ở đầu giường tối, Hứa Huy uống nước từ tay cô. Đây không phải là lần đầu, bọn họ dường như đã đâm quen.

Bạch Lộ đặt ly nước lên chiếc bàn đầu giường, nằm xuống lại, hai người đối mặt nhau.

Mắt của Hứa Huy hơi sưng, dấu hiệu của việc không ngủ đủ.

Bạch Lộ: “Nằm mơ à?”

“..... Ừ.”

Mỗi lần tỉnh dậy sau cơn mơ, Hứa Huy đều mang một cảm giác mà ngày thường không thấy được trên người cậu, toả ra sự u ám lạnh lẽo ẩn nấp. Cậu nhìn Bạch Lộ chằm chằm, ánh mắt xa lạ khác thường, đầy hoài nghi và dò xét.

Bạch Lộ để mặc cho cậu nhìn, yên lòng chờ đợi, đợi cho cậu qua cơn này.

Dần dần, ánh mắt của Hứa Huy không còn bén nhọn như trước đó, Bạch Lộ mới thì thầm: “Ngủ đi.”

Hứa Huy không nói gì, Bạch Lộ kéo chăn lên đắp cho cậu, nói một cách bình đạm: “Em canh cho anh mà.”

Lúc bấy giờ cậu mới thả lỏng, rúc vào trong chiếc gối mềm mại, nhưng mãi không nhắm mắt lại.

Bạch Lộ: “Không muốn ngủ?”

Hứa Huy: “Ngủ không được.”

“Đừng nghĩ nhiều, nhắm mắt đếm cừ.”

Hứa Huy vốn là định nhắm mắt lại, nghe câu này của Bạch Lộ, ánh mắt lại phóng tới.

“Đếm cừ?”

“Hay là đếm sao.”

Hứa Huy cười khẩy một tiếng, trong đêm tối, tiếng cười của cậu nghe đặc biệt gần kề.

Tiếng cười này phá tan sự yên tĩnh của đêm thâu, hai người tựa như đều ngủ không xong nữa rồi.

“Bạch Lộ.”

“Hả?”

“Anh chưa từng đếm cừ, cũng chưa đếm sao.”

“À.”

“Em có biết đạo anh về học hè, đêm đến ngủ không được, anh dùng phương thức gì không?”

“Không biết.”

Hứa Huy nhẹ nhàng ghé đến gần, Bạch Lộ cảm thấy hơi thở của mình vừa ra khỏi mũi đã bị ngăn lại. Hứa Huy dán sát vào cô, rỉ tai cô đôi câu, rồi lại nằm trở về.

Bạch Lộ lẳng lặng nhìn cậu, một lúc sau, hỏi một câu:

“Hứa Huy, anh là biến thái à?”

Hứa Huy không ngại ngừng chút nào, thấp giọng cười nhạt một tiếng.

Ô, đây là tiếng cười của đàn ông đấy nhỉ.

Hứa Huy cười đủ rồi, kéo chăn lên, trực tiếp trùm kín người bên cạnh.

Thân thể trong chăn cũng lật theo, đè lên người của cô gái, cầm cổ ý cọ cọ vào má của Bạch Lộ.

Giọng nói rất khê: “Nào, chúng ta xem xem, rốt cuộc anh có phải là biến thái hay không.....”

Sao đây trời, trăng tỏ.

Đêm tĩnh lặng, người không yên.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-dong-hoa-kim-ngan>